

รายงานฉบับสมบูรณ์

โครงการจ้างเหมาบริการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ปี พ.ศ. 2563

โดย

มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

สนับสนุนโดยสำนักงานกิจการยุติธรรม กระทรวงยุติธรรม

สิงหาคม 2564

คณะผู้วิจัย

ผู้รับผิดชอบโครงการ สำนักงานศูนย์วิจัยและให้คำปรึกษาแห่งมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

ผู้ดำเนินงานโครงการ วิทยาลัยสหวิทยาการ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

คณะวิจัย ประกอบไปด้วย

พ.ต.ต.ดร.ชวนัสต์ เจนการ	หัวหน้าโครงการ
อาจารย์ประจำวิทยาลัยสหวิทยาการ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์	
ดร.ธัญพร สุนทรธรรม	นักวิจัย
อาจารย์ประจำวิทยาลัยสหวิทยาการ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์	
นายไท วัฒนา	นักวิจัย
นักวิชาการอิสระ	

คณะผู้เก็บข้อมูล

นางสาวพรรณพัชร์ ศิริโรจนสิทธิ์	หัวหน้าคณะผู้เก็บข้อมูล
นางสาวปาณิสรา อ่อนโพธิ์ทอง	
นางสาวสรिता เจนการ	
นายพงศ์ภัค รามสูต	
นายอนาวิน ศรีวิระ	
นางสาวณัฐกฤตา ตั้งธรรม	
นายอาคเนย์ เนื่องจำนงค์	
นายกฤติน เหมสุทธิ์	
นายจิรายุ กิจชนะเสรี	
นายณัฐกฤต ภู่มใจ	
นายอรณ เหล่าศิริลือชาไกล	
นายธนธรณ์ ชื่นจิตร	

สารบัญ

สารบัญ	ก
สารบัญตาราง	จ
บทสรุปผู้บริหาร	A
Executive Summary	U
บทที่ 1	1
บทนำ	1
1.1 หลักการและเหตุผล.....	1
1.2 วัตถุประสงค์.....	2
1.3 เป้าหมายการดำเนินงาน.....	2
1.4 ขอบเขตการดำเนินงาน	3
1.5 ระยะเวลาดำเนินการ.....	5
1.6 นิยามศัพท์.....	5
1.7 ผลที่คาดว่าจะได้รับ.....	8
1.7.1 ผลผลิต	8
1.7.2 ผลลัพธ์.....	8
บทที่ 2	8
กระบวนการและระเบียบวิธีวิจัยในการเก็บข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชน	8
2.1 เครื่องมือที่ใช้ในการสำรวจ.....	8
2.1.1 แบบสำรวจข้อมูลอาชญากรรม 1 (สอญ. 1).....	8
2.1.2 แบบสำรวจข้อมูลอาชญากรรม 2 (สอญ. 2).....	9
2.2 วิธีการเก็บข้อมูล.....	9
2.2.1 วิธีการจัดเก็บข้อมูลแบบ สอญ. 1.....	9
2.2.2 วิธีการจัดเก็บข้อมูลแบบ สอญ. 2.....	10
2.2.3 วิธีการจัดเก็บข้อมูลทางโทรศัพท์.....	11
2.3 กลุ่มตัวอย่างและการสุ่มตัวอย่าง	14
2.3.1 การกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างแบบ สอญ. 1	14

2.3.2	วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบ สอญ. 1.....	15
2.3.3	กลุ่มตัวอย่างสำหรับการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมแยกประเภท (สอญ. 2).....	30
2.3.4	วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบ สอญ. 2.....	32
2.4	การวิเคราะห์ข้อมูล.....	34
2.4.1	การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงพรรณนา.....	34
2.4.2	การวิเคราะห์ข้อมูลความหวาดกลัวภัยของประชาชน.....	34
2.4.3	การวิเคราะห์ความเที่ยงตรงและความแตกต่างของการเก็บข้อมูล.....	36
2.5	การนำเสนอข้อมูล.....	36
2.6	แผนการดำเนินงาน.....	37
2.7	แผนการบริหารปัจจัย กิจกรรม และกระบวนการต่างๆ.....	39
2.7.1	แผนการบริหารความเสี่ยง.....	39
บทที่ 3		50
ผลการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ปี พ.ศ.2563		50
3.1	ข้อมูลทางประชากรศาสตร์.....	50
3.1.1	ข้อมูลทางประชากรศาสตร์ของผู้ตอบแบบสำรวจ.....	50
3.1.2	ข้อมูลทางประชากรศาสตร์ของผู้ที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม.....	56
3.2	รายงานผลการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนจากโดยการลงพื้นที่สอบถามข้อมูลจาก ผู้แทนครัวเรือนตามแบบสำรวจข้อมูลอาชญากรรม (สอญ. 1 และ สอญ. 2).....	57
3.2.1	รายงานผลการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนจากโดยการลงพื้นที่สอบถามข้อมูลจาก ผู้แทนครัวเรือนตามแบบสำรวจข้อมูลอาชญากรรม สอญ. 1.....	58
3.2.1.1	ข้อมูลการประสบเหตุหรือการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม.....	58
3.2.1.2	ลักษณะทั่วไปของอาชญากรรม.....	60
3.2.1.3	ลักษณะของผู้ก่อเหตุ.....	73
3.2.1.4	ความสัมพันธ์กับผู้ก่อเหตุ.....	75
3.2.1.5	การติดต่อและบริการจากหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม.....	76
3.2.1.6	ความเสียหาย.....	78
3.2.2	รายงานผลการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนจากโดยการลงพื้นที่สอบถามข้อมูลจาก ผู้แทนครัวเรือนตามแบบสำรวจข้อมูลอาชญากรรม สอญ. 2.....	80

3.3	รายงานผลการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนในกลุ่มฉ้อโกงหลอกลวงจากการสำรวจเหยื่ออาชญากรรมโดยตรง (แบบ สอญ. 2-4)	156
3.4	รายงานผลการสำรวจข้อมูลความรู้สึกลัวหวาดกลัวภัยอาชญากรรมและวิธีการป้องกันตนเองของประชาชน	174
3.4.1	ความหวาดกลัวภัยอาชญากรรม	174
3.4.2	พฤติกรรมในการระวังป้องกันภัยอาชญากรรม	177
3.4.3	ความเชื่อมั่นและความไว้วางใจในกระบวนการยุติธรรม	181
บทที่ 4	.....	183
วิเคราะห์และสรุปผลการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ปี พ.ศ. 2563	.....	183
4.1	การวิเคราะห์ผลการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนจากการลงพื้นที่สอบถามข้อมูลจากผู้แทนครัวเรือนตามแบบสำรวจข้อมูลอาชญากรรม (สอญ. 1 และ สอญ. 2)	183
4.1.1	ข้อมูลทางประชากรศาสตร์ของผู้ที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม	184
4.1.2	ลักษณะอาชญากรรมในเชิงพื้นที่	193
4.1.3	ความสูญเสียและความเสียหายจากอาชญากรรม	198
4.1.4	รายได้จากการก่ออาชญากรรมของผู้ก่อเหตุ	202
4.1.5	พฤติกรรมแห่งคดี	210
4.1.6	ระดับความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมและความเชื่อมั่นกระบวนการยุติธรรมแยกรายภาค	219
4.2	การเก็บข้อมูลจากแบบสำรวจข้อมูลอาชญากรรม สอญ.1 และ สอญ.2	221
4.3	การเก็บข้อมูลจากแบบสำรวจข้อมูลอาชญากรรม สอญ.1 และ สอญ.2 - 4 ทั้งสองวิธี	223
4.3.1	ความผิดบางกลุ่มอาจสามารถเก็บข้อมูลจากเหยื่อผู้ประสบเหตุโดยได้	224
4.3.2	การจัดเก็บข้อมูลในสองวิธีจะมีความแตกต่างของเนื้อหาข้อมูลที่ได้รับอย่างมีนัยสำคัญ	226
4.4	ข้อค้นพบสำคัญเกี่ยวกับการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมที่ได้จากการสำรวจในครั้งนี้	229
4.4.1	กลุ่มบุคคลที่มีโอกาสตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมมากที่สุด	230
4.4.2	อาชญากรรมที่พบบ่อยและแนวโน้มที่น่าสนใจ	230
4.4.3	อาชญากรรมในเชิงพื้นที่	237
4.4.4	ความเสียหายจากอาชญากรรม	238
4.4.5	อาชญากรรมส่วนใหญ่ไม่ได้เข้าสู่กระบวนการยุติธรรม	239
4.4.6	ความหวาดกลัวภัยอาชญากรรม	239
4.5	เปรียบเทียบสถิติอาชญากรรมของตำรวจกับข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชน	240

4.5.1	ความผิดต่อชีวิตและร่างกาย.....	241
4.5.2	ความผิดต่อทรัพย์สิน.....	243
4.5.3	ความผิดทางเพศ.....	245
4.5.4	ความผิดฉ้อโกงหลอกลวง	246
4.5.5	ความผิดอาชญากรรมในรูปแบบอื่น.....	248
4.6	เปรียบเทียบข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนกับการสำรวจครั้งก่อนหน้า.....	250
4.7	ผลการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนที่เกี่ยวข้องกับเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน.....	258
4.8	การวิเคราะห์และสรุปผล ที่ได้จากการจัดประชุมวิพากษ์.....	261
บทที่ 5		263
ข้อเสนอแนะโครงการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน พ.ศ. 2563		263
5.1	ข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติ.....	263
5.2	ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย	266
5.3	ข้อจำกัดของการเก็บข้อมูลและข้อเสนอแนะสำหรับการเก็บข้อมูลในอนาคต	270
บรรณานุกรม		275
ผนวก ก		276
เครื่องมือในการจัดเก็บแบบสำรวจตามคู่มือ		276
ผนวก ข		288
รายงานการประชุมสัมมนาเผยแพร่ผลงานวิจัย เรื่อง การสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมประจำปี พ.ศ. 2563		288

สารบัญตาราง

ตารางที่ 2.1	การแบ่งกลุ่มจังหวัดตามระดับรายได้เฉลี่ยต่อหัว (หน่วย: บาท)	17
ตารางที่ 2.2	การคัดเลือกจังหวัดตัวอย่างในการเก็บข้อมูลแบบ สอญ. 1	18
ตารางที่ 2.3	กลุ่มตัวอย่างสำหรับแบบสำรวจข้อมูลอาชญากรรม 1	23
ตารางที่ 2.4	ผลการเก็บตัวอย่างสำหรับแบบสำรวจข้อมูลอาชญากรรม 2 (กลุ่มความผิดปกติกลางฉ้อโกง)	34
ตารางที่ 2.5	ระดับความมั่นใจในความปลอดภัยในละแวกที่พักอาศัย	35
ตารางที่ 2.6	กำหนดขั้นตอนและระยะเวลาการดำเนินงาน	38
ตารางที่ 2.7	แผนการบริหารปัจจัย กิจกรรม และกระบวนการต่างๆ	41
ตารางที่ 2.8	แผนการบริหารความเสี่ยง	43
ตารางที่ 3.1	จำนวนและร้อยละ ข้อมูลทางประชากรศาสตร์ของผู้ตอบแบบสำรวจคนครัวเรือน	51
ตารางที่ 3.2	จำนวนและร้อยละ ข้อมูลทางประชากรศาสตร์ของสมาชิกในครัวเรือน	54
ตารางที่ 3.3	จำนวนและร้อยละจำแนกตามจำนวนสมาชิกในครัวเรือน	55
ตารางที่ 3.4	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามเพศที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ในปี พ.ศ. 2563	56
ตารางที่ 3.5	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามช่วงอายุที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ในปี พ.ศ. 2563	56
ตารางที่ 3.6	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามการตกเป็นเหยื่อในปี 2563	58
ตารางที่ 3.7	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามจำนวนครั้งที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม	59
ตารางที่ 3.8	จำนวนและร้อยละของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจำแนกตามลักษณะของการก่อความผิดอาชญากรรม	60
ตารางที่ 3.9	จำนวนและร้อยละของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจำแนกตามลักษณะของการก่อความผิดอาชญากรรมสำเร็จ	61

ตารางที่ 3.10 จำนวนและร้อยละของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจำแนกตามอาชญากรรม ความผิดต่อชีวิตและร่างกาย	61
ตารางที่ 3.11 จำนวนและร้อยละของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจำแนกตามอาชญากรรม ความผิดต่อทรัพย์สิน	62
ตารางที่ 3.12 จำนวนและร้อยละของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจำแนกตามอาชญากรรม ความผิดทางเพศ	64
ตารางที่ 3.13 จำนวนและร้อยละของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจำแนกตามอาชญากรรม ความผิดที่เป็นการฉ้อโกง	65
ตารางที่ 3.14 จำนวนและร้อยละของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจำแนกตามอาชญากรรม ความผิดในรูปแบบอื่น	68
ตารางที่ 3.15 จำนวนและร้อยละของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจำแนกตามอาชญากรรม ความผิดเรียกรับสินบน	69
ตารางที่ 3.16 จำนวนและร้อยละของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจำแนกตามอาชญากรรม ความผิดถูกล่วงละเมิดโดยเจ้าหน้าที่ของรัฐ	70
ตารางที่ 3.17 จำนวนและร้อยละของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจำแนกตามอาชญากรรม ความผิดถูกเลือกปฏิบัติโดยมิชอบอันเนื่องมาจาก เพศ ความพิการ ศาสนา และเชื้อชาติ	71
ตารางที่ 3.18 จำนวนและร้อยละของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจำแนกตามอาชญากรรม ความผิดถูกล่วงละเมิดความเป็นส่วนตัว	71
ตารางที่ 3.19 จำนวนและร้อยละของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจำแนกตามอาชญากรรม ความผิดได้รับอันตรายจากการปล่อยมลภาวะหรือการทำลายทรัพยากรธรรมชาติตามเขตที่พัก อาศัย	72
ตารางที่ 3.20 จำนวนและร้อยละของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจำแนกตามอาชญากรรม ความผิดอาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์	73
ตารางที่ 3.21 จำนวนและร้อยละของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมที่สามารถจดจำหรือระบุตัวผู้ ก่อเหตุได้	74
ตารางที่ 3.22 ลักษณะของผู้ก่อเหตุกรณีที่มีการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมสามารถระบุตัวผู้ก่อเหตุ ได้	74
ตารางที่ 3.23 จำนวนและร้อยละของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจำแนกตามความสัมพันธ์ ระหว่างเหยื่อกับผู้ก่อเหตุ	76

ตารางที่ 3.24	การแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจในภาพรวม	76
ตารางที่ 3.25	แสดงสาเหตุที่การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมไม่ได้แจ้งเหตุต่อตำรวจหรือเจ้าหน้าที่อื่น	77
ตารางที่ 3.26	จำนวนและร้อยละของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม จำแนกตามการเสียชีวิตหรือบาดเจ็บ	79
ตารางที่ 3.27	จำนวนและร้อยละของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม จำแนกตามการเสียหายของความผิดแต่ละประเภท	79
ตารางที่ 3.28	จำนวนและร้อยละของการตกเป็นเหยื่อกลุ่มคดีประทุษร้ายต่อชีวิตและร่างกาย	81
ตารางที่ 3.29	จำนวนและร้อยละของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม จำแนกตามเหตุที่เกิดขึ้นเป็นลักษณะใด กลุ่มคดีประทุษร้ายต่อชีวิตและร่างกาย	81
ตารางที่ 3.30	สาเหตุของเหตุที่เกิดขึ้นกลุ่มคดีประทุษร้ายต่อชีวิตร่างกาย	82
ตารางที่ 3.31	ลักษณะของการก่อเหตุหลักที่เกิดขึ้นกลุ่มคดีประทุษร้ายต่อชีวิตร่างกาย	82
ตารางที่ 3.32	ลักษณะของการใช้อาวุธในการก่อเหตุกลุ่มคดีประทุษร้ายต่อชีวิตร่างกาย	82
ตารางที่ 3.33	ทราบสถานที่เกิดเหตุกลุ่มคดีประทุษร้ายต่อชีวิตร่างกาย	83
ตารางที่ 3.34	ลักษณะสถานที่เกิดเหตุอาชญากรรม กลุ่มคดีประทุษร้ายต่อชีวิตร่างกาย	83
ตารางที่ 3.35	ช่วงเวลาที่เกิดเหตุอาชญากรรมกลุ่มคดีประทุษร้ายต่อชีวิตร่างกาย	84
ตารางที่ 3.36	กิจกรรมที่กระทำอยู่ระหว่างเกิดเหตุอาชญากรรม กลุ่มคดีประทุษร้ายต่อชีวิตร่างกาย	84
ตารางที่ 3.37	ระบุการพบเหตุตัวผู้กระทำความผิดขณะก่อเหตุ กลุ่มคดีประทุษร้ายต่อชีวิตร่างกาย	84
ตารางที่ 3.38	ลักษณะของผู้กระทำความผิดกลุ่มคดีประทุษร้ายต่อชีวิตร่างกาย (เฉพาะตัวอย่างที่พบเหตุ ตัวผู้กระทำความผิดซึ่งหน้า และตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)	85
ตารางที่ 3.39	ลักษณะความสัมพันธ์กับผู้กระทำความผิด กลุ่มคดีประทุษร้ายต่อชีวิตร่างกาย	85
ตารางที่ 3.40	ปัญหาข้อขัดแย้งโกรธเคืองกับผู้กระทำความผิดมาก่อน กลุ่มคดีประทุษร้ายต่อชีวิตร่างกาย	86
ตารางที่ 3.41	อาการมีนเมาจากฤทธิ์ของสุรา / เครื่องดื่มแอลกอฮอล์ หรือสารเสพติดในขณะก่อเหตุ	86

ตารางที่ 3.42 ระบุการก่อเหตุเป็นเหตุให้เสียชีวิตหรือได้รับบาดเจ็บ กลุ่มคดีประทุษร้ายต่อชีวิตร่างกาย _____	86
ตารางที่ 3.43 ความสูญเสียจากเหตุที่เกิดขึ้น กลุ่มคดีประทุษร้ายต่อชีวิตร่างกาย _____	87
ตารางที่ 3.44 ระบุกรณีผู้ที่รับผิดชอบต่อความสูญเสีย / ค่าเสียหายจากเหตุที่เกิดขึ้น _____	87
ตารางที่ 3.45 การแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจกลุ่มคดีประทุษร้ายต่อชีวิตร่างกาย _____	88
ตารางที่ 3.46 การแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ กลุ่มคดีประทุษร้ายต่อชีวิตร่างกาย _____	88
ตารางที่ 3.47 สาเหตุไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ (เฉพาะตัวอย่างที่ระบุไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ และตอบได้มากกว่า 1 ข้อ) กลุ่มคดีประทุษร้ายต่อชีวิตร่างกาย _____	88
ตารางที่ 3.48 ระบุทราบตัวผู้กระทำผิดในขณะที่เกิดเหตุ กลุ่มคดีประทุษร้ายต่อชีวิตร่างกาย _____	89
ตารางที่ 3.49 หลังจากเกิดเหตุ ฝ่ายผู้กระทำผิดมีการข่มขู่ คุกคามให้เกรงกลัว _____	89
ตารางที่ 3.50 ระบุมีการจับกุม / ตั้งข้อหาผู้กระทำผิดหรือผู้ต้องสงสัยที่เกี่ยวข้องในเหตุการณ์ กลุ่มคดีประทุษร้ายต่อชีวิตร่างกาย _____	89
ตารางที่ 3.51 ระบุมีการนำตัวผู้กระทำผิด / ผู้ต้องสงสัยขึ้นฟ้องคดีต่อศาล กลุ่มคดีประทุษร้ายต่อชีวิตร่างกาย _____	89
ตารางที่ 3.52 มีการตกลงไกล่เกลี่ยกับฝ่ายผู้กระทำผิด กลุ่มคดีประทุษร้ายต่อชีวิตร่างกาย _____	90
ตารางที่ 3.53 การตกลงไกล่เกลี่ยกับฝ่ายผู้กระทำผิดดำเนินการโดยหน่วยงานใด กลุ่มคดีประทุษร้ายต่อชีวิตร่างกาย _____	90
ตารางที่ 3.54 การลงโทษตามกฎหมาย กลุ่มคดีประทุษร้ายต่อชีวิตร่างกาย _____	90
ตารางที่ 3.55 บริการจากหน่วยงานอื่นๆ ด้านกระบวนการยุติธรรม กลุ่มคดีประทุษร้ายต่อชีวิตร่างกาย _____	91
ตารางที่ 3.56 ความต้องการได้รับบริการหรือการดำเนินการจากหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมเพิ่มเติม กลุ่มคดีประทุษร้ายต่อชีวิตร่างกาย _____	91
ตารางที่ 3.57 สิ่งที่ต้องการได้รับบริการหรือการดำเนินการจากหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมเพิ่มเติมกลุ่มคดีประทุษร้ายต่อชีวิตร่างกาย _____	91
ตารางที่ 3.58 ลักษณะการก่อเหตุ กลุ่มคดีความผิดต่อทรัพย์ _____	92
ตารางที่ 3.59 กรณีคนร้ายได้ใช้กำลังทำร้ายหรือทำอันตรายต่อผู้เสียหาย ประเภทความผิดต่อทรัพย์ _____	93

ตารางที่ 3.60	จำแนกการทราบสถานที่เกิดเหตุ กลุ่มคดีความผิดต่อทรัพย์ _____	93
ตารางที่ 3.61	ประเภทของสถานที่เกิดเหตุอาชญากรรม กลุ่มคดีความผิดต่อทรัพย์ _____	94
ตารางที่ 3.62	การวางระบบรักษาความปลอดภัยหรือการระวังป้องกันภัยในที่เกิดเหตุ กลุ่มคดีความผิดต่อทรัพย์ _____	95
ตารางที่ 3.63	การวางระบบรักษาความปลอดภัยหรือการระวังป้องกันภัย (เฉพาะที่ระบุว่ามีการวางระบบรักษาความปลอดภัยและตอบได้มากกว่า 1 ข้อ) _____	95
ตารางที่ 3.64	ช่วงเวลาที่เกิดเหตุอาชญากรรม กลุ่มคดีความผิดต่อทรัพย์ _____	95
ตารางที่ 3.65	กิจกรรมที่กระทำอยู่ระหว่างเกิดเหตุอาชญากรรม กลุ่มคดีความผิดต่อทรัพย์ _____	96
ตารางที่ 3.66	ระบุการพบเหตุตัวผู้กระทำความผิดขณะก่อเหตุ กลุ่มคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์สิน _____	97
ตารางที่ 3.67	ลักษณะของผู้กระทำผิด กลุ่มคดีความผิดต่อทรัพย์ _____	97
ตารางที่ 3.68	ลักษณะความสัมพันธ์กับผู้กระทำผิด กลุ่มคดีความผิดต่อทรัพย์ _____	97
ตารางที่ 3.69	ระบุการเคยมีปัญหและสาเหตุโกรธเคืองกับผู้กระทำผิดมาก่อน กลุ่มคดีความผิดต่อทรัพย์ _____	98
ตารางที่ 3.70	ผู้กระทำความผิดมีอากรมีนเมาจากฤทธิ์ของสุรา / เครื่องดื่มแอลกอฮอล์ หรือสารเสพติดในขณะก่อเหตุ กลุ่มคดีความผิดต่อทรัพย์ _____	98
ตารางที่ 3.71	สาเหตุที่เกิดขึ้นของอาชญากรรม กลุ่มคดีความผิดต่อทรัพย์ _____	98
ตารางที่ 3.72	ระบุคนร้ายได้ทรัพย์สิน กลุ่มคดีความผิดต่อทรัพย์ _____	99
ตารางที่ 3.73	การได้รับทรัพย์สินคืนมา (เฉพาะที่ระบุว่าคนร้ายได้ทรัพย์สินไป) _____	100
ตารางที่ 3.74	ลักษณะการก่อเหตุซึ่งหน้าหรือลับหลัง กลุ่มคดีความผิดต่อทรัพย์ _____	100
ตารางที่ 3.75	ประเภททรัพย์สินได้รับความเสียหาย/สูญเสียดังกล่าวที่เกิดขึ้น (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ) _____	100
ตารางที่ 3.76	การเสียชีวิตหรือได้รับบาดเจ็บจากเหตุที่เกิดขึ้น _____	101
ตารางที่ 3.77	ความสูญเสียดังกล่าวที่เกิดขึ้น _____	102
ตารางที่ 3.78	ผู้รับผิดชอบความสูญเสียดังกล่าว / ค่าเสียหายจากเหตุที่เกิดขึ้น _____	102
ตารางที่ 3.79	การแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ กลุ่มคดีความผิดต่อทรัพย์ _____	103
ตารางที่ 3.80	การแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ กลุ่มคดีความผิดต่อทรัพย์ _____	103

ตารางที่ 3.81	สาเหตุไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ กลุ่มคติความผิดต่อทรัพย์	103
ตารางที่ 3.82	ทราบตัวผู้กระทำผิดในขณะที่เกิดเหตุหรือไม่ กลุ่มคติความผิดต่อทรัพย์	104
ตารางที่ 3.83	หลังจากเกิดเหตุ ฝ่ายผู้กระทำผิดมีการข่มขู่ คุกคามให้เกรงกลัว กลุ่มคติความผิดต่อทรัพย์	105
ตารางที่ 3.84	การจับกุม / ตั้งข้อหา ผู้กระทำผิดหรือผู้ต้องสงสัยที่เกี่ยวข้องในเหตุการณ์ กลุ่มคติความผิดต่อทรัพย์	105
ตารางที่ 3.85	การนำตัวผู้กระทำผิด / ผู้ต้องสงสัย ขึ้นฟ้องคดีต่อศาล กลุ่มคติความผิดต่อทรัพย์	105
ตารางที่ 3.86	มีการตกลงไกล่เกลี่ยกับฝ่ายผู้กระทำผิด กลุ่มคติความผิดต่อทรัพย์	106
ตารางที่ 3.87	หน่วยงานที่ดำเนินการตกลงไกล่เกลี่ย กลุ่มคติความผิดต่อทรัพย์	106
ตารางที่ 3.88	การลงโทษตามกฎหมายหรือไม่ กลุ่มคติความผิดต่อทรัพย์	106
ตารางที่ 3.89	การรับบริการจากหน่วยงานอื่นๆ ด้านกระบวนการยุติธรรม กลุ่มคติความผิดต่อทรัพย์	107
ตารางที่ 3.90	ความต้องการได้รับการบริการหรือการดำเนินการจากหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมเพิ่มเติม กลุ่มคติความผิดต่อทรัพย์	107
ตารางที่ 3.91	สิ่งที่ต้องการได้รับการบริการหรือการดำเนินการจากหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมเพิ่มเติมกลุ่มคติความผิดต่อทรัพย์	107
ตารางที่ 3.92	ลักษณะการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในปี 2561 กลุ่มคติความผิดเกี่ยวกับเพศ	109
ตารางที่ 3.93	การใช้กำลังทำร้ายหรือทำอันตรายต่อผู้เสียหาย กลุ่มคติความผิดเกี่ยวกับเพศ	109
ตารางที่ 3.94	ลักษณะการก่อเหตุ กลุ่มคติความผิดเกี่ยวกับเพศ	109
ตารางที่ 3.95	ลักษณะอาวุธที่ใช้ กลุ่มคติความผิดเกี่ยวกับเพศ	109
ตารางที่ 3.96	สถานที่เกิดเหตุ กลุ่มคติความผิดเกี่ยวกับเพศ	110
ตารางที่ 3.97	ประเภทสถานที่เกิดเหตุอาชญากรรม กลุ่มคติความผิดเกี่ยวกับเพศ	110
ตารางที่ 3.98	ช่วงเวลาที่เกิดเหตุอาชญากรรม กลุ่มคติความผิดเกี่ยวกับเพศ	110
ตารางที่ 3.99	กิจกรรมที่กระทำอยู่ระหว่างเกิดเหตุอาชญากรรม กลุ่มคติความผิดเกี่ยวกับเพศ	111

ตารางที่ 3.100	การพบเหตุตัวผู้กระทำความผิดขณะก่อเหตุ กลุ่มคดีความผิดเกี่ยวกับเพศ	111
ตารางที่ 3.101	ลักษณะของผู้กระทำผิด กลุ่มคดีความผิดเกี่ยวกับเพศ (เฉพาะตัวอย่างที่พบเหตุตัวผู้กระทำผิดซึ่งหน้า และตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)	111
ตารางที่ 3.102	ลักษณะความสัมพันธ์กับผู้กระทำผิด กลุ่มคดีความผิดเกี่ยวกับเพศ	111
ตารางที่ 3.103	มีปัญหาข้อขัดแย้งหรือโกรธเคืองกับผู้กระทำผิดมาก่อน กลุ่มคดีความผิดเกี่ยวกับเพศ	112
ตารางที่ 3.104	อาการมีเมมาจากฤทธิ์ของสุรา/เครื่องดื่มแอลกอฮอล์ หรือสารเสพติดในขณะก่อเหตุ กลุ่มคดีความผิดเกี่ยวกับเพศ	112
ตารางที่ 3.105	การเสียชีวิตหรือได้รับบาดเจ็บ คดีความผิดเกี่ยวกับเพศ	112
ตารางที่ 3.106	ความสูญเสียที่เกิดขึ้น คดีความผิดเกี่ยวกับเพศ	113
ตารางที่ 3.107	การแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ คดีความผิดเกี่ยวกับเพศ	113
ตารางที่ 3.108	การแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ กลุ่มคดีประทุษร้ายต่อชีวิตร่างกาย	113
ตารางที่ 3.109	ระบุสาเหตุไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ (เฉพาะตัวอย่างที่ระบุไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ และตอบได้มากกว่า 1 ข้อ) กลุ่มคดีความผิดเกี่ยวกับเพศ	114
ตารางที่ 3.110	การทราบตัวผู้กระทำผิดในขณะเกิดเหตุ คดีความผิดเกี่ยวกับเพศ	114
ตารางที่ 3.111	หลังเกิดเหตุฝ่ายผู้กระทำความผิดมีการข่มขู่คุกคามให้เกรงกลัวหรือใช้อิทธิพล คดีความผิดเกี่ยวกับเพศ	114
ตารางที่ 3.112	การจับกุม / ตั้งข้อหา ผู้กระทำผิดหรือผู้ต้องสงสัยที่เกี่ยวข้องในเหตุการณ์ คดีความผิดเกี่ยวกับเพศ	115
ตารางที่ 3.113	การตกลงไกล่เกลี่ยกับฝ่ายผู้กระทำผิด คดีความผิดเกี่ยวกับเพศ	115
ตารางที่ 3.114	ผู้กระทำผิด / ผู้ต้องสงสัยได้รับการลงโทษตามกฎหมาย คดีความผิดเกี่ยวกับเพศ	115
ตารางที่ 3.115	การติดต่อหรือได้รับบริการจากหน่วยงานอื่น ๆ ในด้านกระบวนการยุติธรรม คดีความผิดเกี่ยวกับเพศ	115
ตารางที่ 3.116	ผู้เสียหายต้องการได้รับบริการหรือการดำเนินงานจากหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมเพิ่มเติมหรือไม่ คดีความผิดเกี่ยวกับเพศ	116

ตารางที่ 3.117	สิ่งที่ต้องการได้รับบริการหรือการดำเนินการจากหน่วยงานในกระบวนการ ยุติธรรมเพิ่มเติมกลุ่มคดีทางเพศ _____	116
ตารางที่ 3.118	ลักษณะความผิด กลุ่มคดีฉ้อโกงหลอกลวง _____	117
ตารางที่ 3.119	สถานที่เกิดเหตุในประเทศหรือต่างประเทศ กลุ่มความผิดฉ้อโกงหลอกลวง _	119
ตารางที่ 3.120	ช่องทางที่ผู้กระทำความผิดติดต่อกับผู้เสียหาย กลุ่มคดีฉ้อโกงหลอกลวง ____	119
ตารางที่ 3.121	สถานที่เกิดเหตุอาชญากรรม (กรณีผู้กระทำความผิดติดต่อผู้เสียหายโดยตรงด้วยตนเอง) กลุ่มคดีความผิดฉ้อโกงหลอกลวง _____	120
ตารางที่ 3.122	ช่วงเวลาที่เกิดเหตุอาชญากรรม กลุ่มคดีถูกหลอกลวงฉ้อโกง _____	120
ตารางที่ 3.123	กิจกรรมที่กระทำอยู่ระหว่างเกิดเหตุอาชญากรรม _____	121
ตารางที่ 3.124	การพบเหตุตัวผู้กระทำความผิดขณะก่อเหตุ กลุ่มคดีความผิดฉ้อโกงหลอกลวง _____	122
ตารางที่ 3.125	ลักษณะของผู้กระทำความผิด กลุ่มคดีความผิดฉ้อโกงหลอกลวง (เฉพาะตัวอย่างที่พบ เหตุตัวผู้กระทำความผิดซึ่งหน้า และตอบได้มากกว่า 1 ข้อ) _____	122
ตารางที่ 3.126	ความสัมพันธ์กับผู้กระทำความผิด กลุ่มคดีความผิดเกี่ยวกับฉ้อโกงหลอกลวง ____	122
ตารางที่ 3.127	สาเหตุโกรธเคืองกับผู้กระทำความผิด กลุ่มคดีความผิดฉ้อโกงหลอกลวง _____	123
ตารางที่ 3.128	สาเหตุการกระทำความผิด กลุ่มคดีความผิดฉ้อโกงหลอกลวง _____	123
ตารางที่ 3.129	สิ่งที่ทำให้ทราบถึงการก่อเหตุ กลุ่มคดีความผิดฉ้อโกงหลอกลวง _____	124
ตารางที่ 3.130	จำแนกตามกรณีคนร้ายได้ทรัพย์สินไปหรือไม่ กลุ่มคดีความผิดฉ้อโกงหลอกลวง _____	125
ตารางที่ 3.131	การใช้งานอินเทอร์เน็ตของผู้เสียหาย กลุ่มคดีความผิดฉ้อโกงหลอกลวง ____	125
ตารางที่ 3.132	การระวังป้องกันภัย หรือได้รับการบริการป้องกันภัย กลุ่มคดีความผิดฉ้อโกง หลอกลวง _____	125
ตารางที่ 3.133	ลักษณะการระวังป้องกันภัย กลุ่มคดีความผิดฉ้อโกงหลอกลวง _____	125
ตารางที่ 3.134	ลักษณะความเสียหายทรัพย์สิน/สูญเสียดังกล่าวที่เกิดขึ้น (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ) _____	126
ตารางที่ 3.135	การเสียชีวิตหรือได้รับบาดเจ็บ คดีความผิดเกี่ยวกับฉ้อโกงหลอกลวง _____	127
ตารางที่ 3.136	ความสูญเสียที่เกิดขึ้น คดีความผิดเกี่ยวกับฉ้อโกงหลอกลวง _____	127

ตารางที่ 3.137 ผู้ที่รับผิดชอบต่อความสูญเสีย / ค่าเสียหายจากเหตุที่เกิดขึ้น กลุ่มคดีความผิดเกี่ยวกับฉ้อโกงหลอกหลวง _____	128
ตารางที่ 3.138 การแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ กลุ่มคดีความผิดฉ้อโกงหลอกหลวง _____	128
ตารางที่ 3.139 การแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ กลุ่มคดีความผิดฉ้อโกงหลอกหลวง _____	129
ตารางที่ 3.140 สาเหตุไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ (เฉพาะตัวอย่างที่ระบุไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ และตอบได้มากกว่า 1 ข้อ) กลุ่มคดีความผิดฉ้อโกงหลอกหลวง _____	129
ตารางที่ 3.141 การติดต่อธนาคารที่โอนเงินเข้าบัญชีคนร้าย กลุ่มคดีความผิดฉ้อโกงหลอกหลวง _____	130
ตารางที่ 3.142 ความร่วมมือที่ได้รับในการช่วยติดตามบัญชีของคนร้าย กลุ่มคดีความผิดฉ้อโกงหลอกหลวง _____	131
ตารางที่ 3.143 กรณีทราบตัวผู้กระทำผิดในขณะที่เกิดเหตุ กลุ่มคดีความผิดฉ้อโกงหลอกหลวง _____	131
ตารางที่ 3.144 การข่มขู่ คุกคามให้เกรงกลัว กลุ่มคดีฉ้อโกง หลอกหลวง _____	131
ตารางที่ 3.145 การจับกุม / ตั้งข้อหาผู้กระทำผิดหรือผู้ต้องสงสัยที่เกี่ยวข้องในเหตุการณ์ กลุ่มคดีฉ้อโกงหลอกหลวง _____	131
ตารางที่ 3.146 ผู้กระทำผิด / ผู้ต้องสงสัย ถูกนำขึ้นฟ้องคดีต่อศาล กลุ่มคดีฉ้อโกงหลอกหลวง _____	132
ตารางที่ 3.147 การตกลงไกล่เกลี่ยกับผู้กระทำผิด กลุ่มคดีฉ้อโกงหลอกหลวง _____	132
ตารางที่ 3.148 หน่วยงานที่ดำเนินการตกลงไกล่เกลี่ย กลุ่มคดีฉ้อโกงหลอกหลวง _____	132
ตารางที่ 3.149 การลงโทษตามกฎหมายหรือไม่ กลุ่มคดีฉ้อโกงหลอกหลวง _____	133
ตารางที่ 3.150 การได้รับบริการจากหน่วยงานด้านกระบวนการยุติธรรมอื่น กลุ่มคดีฉ้อโกงหลอกหลวง _____	133
ตารางที่ 3.151 ความต้องการได้รับบริการหรือการดำเนินการจากหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมเพิ่มเติม กลุ่มคดีฉ้อโกงหลอกหลวง _____	133
ตารางที่ 3.152 สิ่งที่ต้องการได้รับบริการหรือการดำเนินการจากหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมเพิ่มเติม (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ) กลุ่มคดีฉ้อโกงหลอกหลวง _____	133
ตารางที่ 3.153 กลุ่มคดีความผิดที่ถูกกระทำโดยเจ้าหน้าที่รัฐและอาชญากรรมรูปแบบอื่น _____	135

ตารางที่ 3.154 สถานที่ก่อเหตุ กลุ่มคดีความผิดที่ถูกกระทำโดยเจ้าหน้าที่รัฐและอาชญากรรมรูปแบบอื่น	135
ตารางที่ 3.155 ประเภทสถานที่เกิดเหตุอาชญากรรม กลุ่มคดีความผิดที่ถูกกระทำโดยเจ้าหน้าที่รัฐและอาชญากรรมรูปแบบอื่น	135
ตารางที่ 3.156 ช่วงเวลาที่เกิดเหตุอาชญากรรม กลุ่มคดีความผิดที่ถูกกระทำโดยเจ้าหน้าที่รัฐและอาชญากรรมรูปแบบอื่น	136
ตารางที่ 3.157 กิจกรรมที่กระทำอยู่ระหว่างเกิดเหตุอาชญากรรม กลุ่มคดีความผิดที่ถูกกระทำโดยเจ้าหน้าที่รัฐและอาชญากรรมรูปแบบอื่น	137
ตารางที่ 3.158 การพบเหตุตัวผู้กระทำผิดขณะก่อเหตุซึ่งหน้า กลุ่มคดีความผิดที่ถูกกระทำโดยเจ้าหน้าที่รัฐและอาชญากรรมรูปแบบอื่น	137
ตารางที่ 3.159 ลักษณะของผู้กระทำผิด กลุ่มคดีความผิดที่ถูกกระทำโดยเจ้าหน้าที่รัฐและอาชญากรรมรูปแบบอื่น (เฉพาะตัวอย่างที่พบเหตุตัวผู้กระทำผิดซึ่งหน้า และตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)	138
ตารางที่ 3.160 ลักษณะความสัมพันธ์กับผู้กระทำผิด กลุ่มคดีความผิดที่ถูกกระทำโดยเจ้าหน้าที่รัฐและอาชญากรรมรูปแบบอื่น	138
ตารางที่ 3.161 กรณีโกรธเคืองกับผู้กระทำผิดมาก่อน กลุ่มคดีความผิดที่ถูกกระทำโดยเจ้าหน้าที่รัฐและอาชญากรรมรูปแบบอื่น	139
ตารางที่ 3.162 สาเหตุการกระทำผิด กลุ่มคดีความผิดที่กระทำโดยเจ้าหน้าที่รัฐและอาชญากรรมรูปแบบอื่น	139
ตารางที่ 3.163 ทรัพย์สินที่คนร้ายได้รับ กลุ่มคดีความผิดที่ถูกกระทำโดยเจ้าหน้าที่รัฐและอาชญากรรมรูปแบบอื่น	139
ตารางที่ 3.164 การได้ทรัพย์สินคืนมา กลุ่มคดีความผิดที่ถูกกระทำโดยเจ้าหน้าที่รัฐและอาชญากรรมรูปแบบอื่น	140
ตารางที่ 3.165 การใช้กำลังทำร้ายหรืออันตรายต่อผู้เสียหาย กลุ่มคดีความผิดที่ถูกกระทำโดยเจ้าหน้าที่รัฐและอาชญากรรมรูปแบบอื่น	140
ตารางที่ 3.166 คนร้ายได้ใช้อาวุธทำร้ายหรืออันตรายต่อผู้เสียหาย กลุ่มคดีความผิดที่กระทำโดยเจ้าหน้าที่รัฐและอาชญากรรมรูปแบบอื่น	140
ตารางที่ 3.167 การใช้อินเทอร์เน็ตเป็นประจำหรือไม่ กลุ่มคดีความผิดที่ถูกกระทำโดยเจ้าหน้าที่รัฐและอาชญากรรมรูปแบบอื่น	141

ตารางที่ 3.168	ทรัพย์สินเสียหาย/สูญหาย กลุ่มคดีความผิดที่ถูกระงับโดยเจ้าหน้าที่รัฐและ อาชญากรรมรูปแบบอื่น	141
ตารางที่ 3.169	ความเสียหายต่อชื่อเสียง กลุ่มคดีความผิดที่ถูกระงับโดยเจ้าหน้าที่รัฐและ อาชญากรรมรูปแบบอื่น	141
ตารางที่ 3.170	การเสียชีวิตหรือบาดเจ็บหรือไม่ กลุ่มคดีที่กระทำโดยเจ้าหน้าที่รัฐและ อาชญากรรมรูปแบบอื่น	142
ตารางที่ 3.171	ความสูญเสียจากเหตุที่เกิดขึ้น กลุ่มคดีความผิดที่ถูกระงับโดยเจ้าหน้าที่รัฐและ อาชญากรรมรูปแบบอื่น	142
ตารางที่ 3.172	ผู้ที่รับผิดชอบต่อความสูญเสีย/ค่าเสียหายจากเหตุที่เกิดขึ้น กลุ่มคดีความผิดที่ถูกระงับโดยเจ้าหน้าที่รัฐและอาชญากรรมรูปแบบอื่น	142
ตารางที่ 3.173	การแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ กลุ่มคดีความผิดที่ถูกระงับโดยเจ้าหน้าที่รัฐ และอาชญากรรมรูปแบบอื่น	143
ตารางที่ 3.174	การแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ กลุ่มคดีความผิดที่กระทำโดยเจ้าหน้าที่รัฐและ อาชญากรรมรูปแบบอื่น	143
ตารางที่ 3.175	สาเหตุที่ไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ (เฉพาะตัวอย่างที่ระบุไม่แจ้งเหตุต่อ เจ้าหน้าที่ตำรวจ และตอบได้มากกว่า 1 ข้อ) กลุ่มคดีความผิดที่ถูกระงับโดยเจ้าหน้าที่รัฐและ อาชญากรรมรูปแบบอื่น	144
ตารางที่ 3.176	การทราบตัวผู้กระทำผิดในขณะที่เกิดเหตุ กลุ่มคดีความผิดที่ถูกระงับโดย เจ้าหน้าที่รัฐและอาชญากรรมรูปแบบอื่น	145
ตารางที่ 3.177	การข่มขู่คุกคามให้เกรงกลัว กลุ่มคดีความผิดที่ถูกระงับโดยเจ้าหน้าที่รัฐและ อาชญากรรมรูปแบบอื่น	145
ตารางที่ 3.178	การจับกุม/ตั้งข้อหาผู้กระทำความผิดหรือผู้ต้องสงสัยที่เกี่ยวข้องในเหตุการณ์ กลุ่มคดีความผิดที่ถูกระงับโดยเจ้าหน้าที่รัฐและอาชญากรรมรูปแบบอื่น	146
ตารางที่ 3.179	การตกลงไกล่เกลี่ยกับฝ่ายผู้กระทำผิด กลุ่มคดีความผิดที่ถูกระงับโดยเจ้าหน้าที่ รัฐและอาชญากรรมรูปแบบอื่น	146
ตารางที่ 3.180	หน่วยงานที่ดำเนินการไกล่เกลี่ย กลุ่มคดีความผิดที่ถูกระงับโดยเจ้าหน้าที่รัฐ และอาชญากรรมรูปแบบอื่น	146
ตารางที่ 3.181	การลงโทษตามกฎหมาย คดีความผิดที่ถูกระงับโดยเจ้าหน้าที่รัฐและ อาชญากรรมรูปแบบอื่น	147

ตารางที่ 3.182 การตกลงไกล่เกลี่ยกับผู้กระทำความผิด คดีความผิดที่ถูกกระทำโดยเจ้าหน้าที่รัฐ และอาชญากรรมรูปแบบอื่น _____	147
ตารางที่ 3.183 ความต้องการได้รับบริการหรือการดำเนินงานจากหน่วยงานในกระบวนการ ยุติธรรมเพิ่มเติมหรือไม่ คดีความผิดที่ถูกกระทำโดยเจ้าหน้าที่รัฐและอาชญากรรมรูปแบบอื่น	147
ตารางที่ 3.184 สิ่งที่ต้องการได้รับบริการหรือการดำเนินการจากหน่วยงานในกระบวนการ ยุติธรรมเพิ่มเติมกลุ่มคดีความผิดที่ถูกกระทำโดยเจ้าหน้าที่รัฐและอาชญากรรมรูปแบบอื่น	148
ตารางที่ 3.185 ลักษณะความผิด กลุ่มคดีอาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์ _____	149
ตารางที่ 3.186 การรับรู้สถานที่ก่อเหตุ กลุ่มคดีอาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์ _____	149
ตารางที่ 3.187 สถานที่เกิดเหตุอาชญากรรมในหรือต่างประเทศ กลุ่มคดีอาชญากรรมทาง คอมพิวเตอร์ _____	149
ตารางที่ 3.188 ช่องทางการติดต่อจากผู้กระทำความผิดกับผู้เสียหาย กลุ่มคดีอาชญากรรมทาง คอมพิวเตอร์ _____	149
ตารางที่ 3.189 ระบุช่วงเวลาที่เกิดเหตุอาชญากรรม กลุ่มคดีอาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์	150
ตารางที่ 3.190 กิจกรรมที่กระทำอยู่ระหว่างเกิดเหตุอาชญากรรม กลุ่มคดีอาชญากรรมทาง คอมพิวเตอร์ _____	150
ตารางที่ 3.191 ระบุการพบเหตุตัวผู้กระทำความผิดขณะก่อเหตุซึ่งหน้า กลุ่มคดีอาชญากรรม ทางคอมพิวเตอร์ _____	150
ตารางที่ 3.192 ลักษณะความสัมพันธ์กับผู้กระทำความผิด กลุ่มคดีอาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์	150
ตารางที่ 3.193 ปัญหา / ข้อขัดแย้ง / โกรธเคืองกับผู้กระทำความผิด กลุ่มคดีอาชญากรรมทาง คอมพิวเตอร์ _____	151
ตารางที่ 3.194 เหตุที่เกิดขึ้นมีสาเหตุมาจากเหตุใด กลุ่มคดีอาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์	151
ตารางที่ 3.195 ทราบการก่อเหตุในเรื่องดังกล่าวได้อย่างไร กลุ่มคดีอาชญากรรมทาง คอมพิวเตอร์ _____	151
ตารางที่ 3.196 คนร้ายได้ทรัพย์สินหรือไม่ กลุ่มคดีอาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์ _____	151
ตารางที่ 3.197 การใช้งานอินเทอร์เน็ตของผู้เสียหาย กลุ่มคดีอาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์	152
ตารางที่ 3.198 การป้องกันภัยหรือได้รับการบริการป้องกันภัยของผู้เสียหาย กลุ่มคดี อาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์ _____	152

ตารางที่ 3.199	ทรัพย์สินที่เสียหาย/สูญหาย กลุ่มคดีอาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์	_____	152
ตารางที่ 3.200	การเสียชีวิตหรือบาดเจ็บหรือไม่ กลุ่มคดีอาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์	_____	152
ตารางที่ 3.201	ความสูญเสียจากเหตุที่เกิดขึ้น กลุ่มคดีอาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์	_____	153
ตารางที่ 3.202	การแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ กลุ่มคดีอาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์	_____	153
ตารางที่ 3.203	การแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ กลุ่มความผิดคดีเกี่ยวกับอาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์	_____	153
<hr/>			
ตารางที่ 3.204	สาเหตุไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ (เฉพาะตัวอย่างที่ระบุไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ และตอบได้มากกว่า 1 ข้อ) กลุ่มคดีเกี่ยวกับอาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์	_____	154
ตารางที่ 3.205	การทราบตัวผู้กระทำผิดในขณะที่เกิดเหตุ กลุ่มคดีอาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์	_____	154
<hr/>			
ตารางที่ 3.206	การข่มขู่คุกคามให้เกรงกลัว กลุ่มคดีอาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์	_____	154
ตารางที่ 3.207	การจับกุม / ตั้งข้อหาผู้กระทำความผิดหรือผู้ต้องสงสัยที่เกี่ยวข้องในเหตุการณ์ กลุ่มคดีอาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์	_____	154
ตารางที่ 3.208	การตกลงไกล่เกลี่ยกับฝ่ายผู้กระทำผิด กลุ่มคดีอาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์	_____	155
ตารางที่ 3.209	การลงโทษตามกฎหมาย กลุ่มคดีอาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์	_____	155
ตารางที่ 3.210	การติดต่อรับบริการจากหน่วยงานอื่น ๆ ด้านกระบวนการยุติธรรม คดีอาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์	_____	155
ตารางที่ 3.211	ความต้องการได้รับบริการหรือการดำเนินงานจากหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมเพิ่มเติมหรือไม่ คดีอาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์	_____	155
ตารางที่ 3.212	ผลการเก็บตัวอย่างสำหรับแบบสำรวจข้อมูลอาชญากรรม 2 (กลุ่มความผิด หลอกหลวงฉ้อโกง)	_____	156
ตารางที่ 3.213	ลักษณะความผิด สอญ.2 จากเหยื่อโดยตรง	_____	157
ตารางที่ 3.214	สถานที่เกิดเหตุในประเทศหรือต่างประเทศ สอญ.2 จากเหยื่อโดยตรง	_____	159
ตารางที่ 3.215	ช่องทางที่ผู้กระทำความผิดติดต่อกับผู้เสียหาย สอญ.2 จากเหยื่อโดยตรง	_____	159
ตารางที่ 3.216	สถานที่เกิดเหตุอาชญากรรม (กรณีผู้กระทำความผิดติดต่อกับผู้เสียหายโดยตรงด้วยตนเอง) สอญ.2 จากเหยื่อโดยตรง	_____	160
ตารางที่ 3.217	ช่วงเวลาที่เกิดเหตุอาชญากรรม สอญ.2 จากเหยื่อโดยตรง	_____	161

ตารางที่ 3.218	กิจกรรมที่กระทำอยู่ระหว่างเกิดเหตุอาชญากรรม สอญ.2 จากเหยื่อโดยตรง	162
ตารางที่ 3.219	การพบเหตุตัวผู้กระทำความผิดขณะก่อเหตุ สอญ.2 จากเหยื่อโดยตรง	162
ตารางที่ 3.220	ลักษณะของผู้กระทำผิด สอญ.2 จากเหยื่อโดยตรง (เฉพาะตัวอย่างที่พบเหตุตัวผู้กระทำผิดซึ่งหน้า และตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)	163
ตารางที่ 3.221	ความสัมพันธ์กับผู้กระทำผิด สอญ.2 จากเหยื่อโดยตรง	163
ตารางที่ 3.222	สาเหตุโกรธเคืองกับผู้กระทำผิด สอญ.2 จากเหยื่อโดยตรง	164
ตารางที่ 3.223	สาเหตุการกระทำผิด สอญ.2 จากเหยื่อโดยตรง	164
ตารางที่ 3.224	สิ่งที่ทำให้ทราบถึงการก่อเหตุ สอญ.2 จากเหยื่อโดยตรง	164
ตารางที่ 3.225	จำแนกตามกรณีคนร้ายได้ทรัพย์สินไปหรือไม่ สอญ.2 จากเหยื่อโดยตรง	165
ตารางที่ 3.226	การใช้งานอินเทอร์เน็ตของผู้เสียหาย สอญ.2 จากเหยื่อโดยตรง	166
ตารางที่ 3.227	การระวังป้องกันภัย หรือได้รับการบริการป้องกันภัย กลุ่มคดีความผิดฉ้อโกง หลอกลวง	166
ตารางที่ 3.228	ลักษณะการระวังป้องกันภัย สอญ.2 จากเหยื่อโดยตรง	166
ตารางที่ 3.229	ลักษณะความเสียหายทรัพย์สิน/สูญเสียดังกล่าวที่เกิดขึ้น (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ) สอญ.2 จากเหยื่อโดยตรง	167
ตารางที่ 3.230	การเสียชีวิตหรือได้รับบาดเจ็บ สอญ.2 จากเหยื่อโดยตรง	167
ตารางที่ 3.231	ความสูญเสียที่เกิดขึ้น สอญ.2 จากเหยื่อโดยตรง	168
ตารางที่ 3.232	ผู้ที่รับผิดชอบต่อความสูญเสีย/ค่าเสียหายจากเหตุที่เกิดขึ้น สอญ.2 จากเหยื่อโดยตรง	168
ตารางที่ 3.233	การแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ สอญ.2 จากเหยื่อโดยตรง	169
ตารางที่ 3.234	การแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ สอญ.2 จากเหยื่อโดยตรง	169
ตารางที่ 3.235	สาเหตุไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ (เฉพาะตัวอย่างที่ระบุไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ และตอบได้มากกว่า 1 ข้อ) สอญ.2 จากเหยื่อโดยตรง	169
ตารางที่ 3.236	การติดต่อธนาคารที่โอนเงินเข้าบัญชีคนร้าย สอญ.2 จากเหยื่อโดยตรง	170
ตารางที่ 3.237	ความร่วมมือที่ได้รับในการช่วยติดตามบัญชีของคนร้าย สอญ.2 จากเหยื่อโดยตรง	171
ตารางที่ 3.238	กรณีทราบตัวผู้กระทำผิดในขณะเกิดเหตุ สอญ.2 จากเหยื่อโดยตรง	171

ตารางที่ 3.239 การข่มขู่ คุกคามให้เกรงกลัว สอญ.2 จากเหยื่อโดยตรง _____	171
ตารางที่ 3.240 การจับกุม / ตั้งข้อหาผู้กระทำผิดหรือผู้ต้องสงสัยที่เกี่ยวข้องในเหตุการณ์ สอญ.2 จากเหยื่อโดยตรง _____	171
ตารางที่ 3.241 ผู้กระทำผิด / ผู้ต้องสงสัย ถูกนำขึ้นฟ้องคดีต่อศาล สอญ.2 จากเหยื่อโดยตรง _____	172
ตารางที่ 3.242 การตกลงไกล่เกลี่ยกับผู้กระทำผิด สอญ.2 จากเหยื่อโดยตรง _____	172
ตารางที่ 3.243 หน่วยงานที่ดำเนินการตกลงไกล่เกลี่ย สอญ.2 จากเหยื่อโดยตรง _____	172
ตารางที่ 3.244 การลงโทษตามกฎหมายหรือไม่ สอญ.2 จากเหยื่อโดยตรง _____	172
ตารางที่ 3.245 การได้รับบริการจากหน่วยงานด้านกระบวนการยุติธรรมอื่น สอญ.2 จากเหยื่อโดยตรง _____	173
ตารางที่ 3.246 ความต้องการได้รับบริการหรือการดำเนินการจากหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมเพิ่มเติม สอญ.2 จากเหยื่อโดยตรง _____	173
ตารางที่ 3.247 สิ่งที่ต้องการได้รับบริการหรือการดำเนินการจากหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมเพิ่มเติม (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ) สอญ.2 จากเหยื่อโดยตรง _____	173
ตารางที่ 3.248 ค่าระดับคะแนนความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมของประชาชน _____	175
ตารางที่ 3.249 ผลการสำรวจข้อมูลความหวาดกลัวภัยอาชญากรรม _____	176
ตารางที่ 3.250 แสดงความคิดเห็นต่อความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมบริเวณที่พักอาศัยในภาพรวม _____	177
ตารางที่ 3.251 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามการป้องกันอาชญากรรม _____	178
ตารางที่ 3.252 ผลการสำรวจความไว้วางใจและเชื่อมั่นต่อความถูกต้อง เทียบตรง และความโปร่งใสของกระบวนการยุติธรรมของประเทศไทย _____	182
ตารางที่ 4.1 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามเพศที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ในปี 2563 _____	185
ตารางที่ 4.2 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามช่วงอายุที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในปี 2563 _____	186
ตารางที่ 4.3 จำนวนและร้อยละ ข้อมูลทางประชากรศาสตร์ของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม เฉพาะผู้ตอบแบบสอบถามผู้แทนครัวเรือน _____	188
ตารางที่ 4.4 ลักษณะอาชญากรรมแยกตามภาคสำรวจ _____	195

ตารางที่ 4.5	ลักษณะอาชญากรรมแยกตามพื้นที่พักอาศัย	197
ตารางที่ 4.6	ค่าเฉลี่ยความเสียหายต่อทรัพย์สินต่อรายแบ่งตามลักษณะความผิดและภาพรวม	199
ตารางที่ 4.7	ค่าเฉลี่ยความเสียหายค่ารักษาพยาบาลต่อรายแบ่งตามลักษณะความผิดและภาพรวม	200
ตารางที่ 4.8	ประมาณการความเสียหายต่อทรัพย์สินที่เกิดขึ้นจากอาชญากรรมทั่วประเทศ	201
ตารางที่ 4.9	ประมาณการความเสียหายค่ารักษาพยาบาลในภาพรวมทั่วประเทศ	202
ตารางที่ 4.10	การประมาณรายได้จากการก่ออาชญากรรมในกลุ่มความผิดต่อทรัพย์สิน หลอกหลวง ฉ้อโกง และเรียกรับสินบน	204
ตารางที่ 4.11	แสดงความคิดเห็นต่อความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมและความเชื่อมั่นกระบวนการยุติธรรมแยกรายพื้นที่	220
ตารางที่ 4.12	การเก็บข้อมูลอาชญากรรมจาก สอญ.1 และ สอญ.2 แยกรายฐานความผิด	221
ตารางที่ 4.13	การเก็บข้อมูลอาชญากรรมจาก สอญ.1 และ สอญ.2 แยกรายฐานความผิด	224
ตารางที่ 4.14	เปรียบเทียบผลการเก็บข้อมูลจากการเก็บ สอญ.2 ในสองวิธี	226
ตารางที่ 4.15	จำนวนเหยื่ออาชญากรรมที่พบจากการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน และการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ	240
ตารางที่ 4.16	เปรียบเทียบสถิติคดีในกลุ่มความผิดต่อชีวิตร่างกาย	242
ตารางที่ 4.17	เปรียบเทียบสถิติคดีในกลุ่มความผิดต่อทรัพย์สิน	244
ตารางที่ 4.18	เปรียบเทียบสถิติคดีในกลุ่มความผิดทางเพศ	245
ตารางที่ 4.19	เปรียบเทียบสถิติคดีในกลุ่มความผิดฉ้อโกงหลอกหลวง	247
ตารางที่ 4.20	เปรียบเทียบสถิติคดีในกลุ่มความผิดอาชญากรรมในรูปแบบอื่น	249
ตารางที่ 4.21	จำนวนเหยื่ออาชญากรรมที่พบจากการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน และการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจในภาพรวม	250
ตารางที่ 4.22	เปรียบเทียบผลสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนปี พ.ศ.2559 ถึง พ.ศ. 2563 กลุ่มความผิดต่อชีวิตร่างกาย	252
ตารางที่ 4.23	เปรียบเทียบผลสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนปี พ.ศ.2559 ถึง พ.ศ. 2563 กลุ่มความผิดต่อทรัพย์สิน	253

ตารางที่ 4.24 เปรียบเทียบผลสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนปี พ.ศ.2559 ถึง พ.ศ.
2563 กลุ่มความผิดทางเพศ _____ 254

ตารางที่ 4.25 เปรียบเทียบผลสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนปี พ.ศ.2559 ถึง พ.ศ.
2563 กลุ่มความผิดฉ้อโกงหลอกลวง _____ 255

ตารางที่ 4.26 เปรียบเทียบผลสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนปี พ.ศ.2559 ถึง พ.ศ.
2563 กลุ่มความผิดอาชญากรรมในรูปแบบอื่น _____ 256

ตารางที่ 4.27 เปรียบเทียบผลสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนปี พ.ศ.2559 ถึง พ.ศ.
2563 ในภาพรวม _____ 257

บทสรุปผู้บริหาร

บทสรุปผู้บริหาร

โครงการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน (Crime Victimization Survey) ปี พ.ศ. 2563 เป็นการสำรวจการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจากกลุ่มตัวอย่างประชาชนทั่วประเทศ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลอาชญากรรมที่เกิดขึ้นจริงจากประชาชนที่ประสบเหตุอาชญากรรมโดยตรง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในคดีที่ไม่ได้มีการแจ้งความต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจซึ่งไม่สามารถรวบรวมได้จากสถิติการรับแจ้งอาชญากรรมของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ เพื่อให้สามารถนำข้อมูลที่ได้ไปใช้กำหนดนโยบายแก้ไขปัญหาอาชญากรรมให้เหมาะสมตรงกับสถานการณ์อาชญากรรมที่เกิดขึ้นจริงมากขึ้น

การจัดเก็บข้อมูลตามโครงการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนปี พ.ศ. 2563 ใช้การเก็บข้อมูลด้วยกระบวนการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) โดยดำเนินการตามคู่มือกระบวนการสำรวจสถิติเหยื่ออาชญากรรมในประเทศไทย เป็นการสำรวจโดยใช้แบบสอบถามตามคู่มือกระบวนการสำรวจสถิติเหยื่ออาชญากรรมในประเทศไทย ที่สำนักงานกิจการยุติธรรมพัฒนาขึ้น ซึ่งเป็นการสำรวจข้อมูลระหว่างวันที่ 1 มกราคม พ.ศ. 2563 ถึง 31 ธันวาคม พ.ศ. 2563 จากกลุ่มตัวอย่างประชาชนทั่วประเทศโดยใช้การสุ่มตัวอย่างแบบมีชั้นภูมิ (Stratified Three Stage Sampling) เพื่อให้กลุ่มตัวอย่างครอบคลุมพื้นที่ต่าง ๆ และสามารถใช้เป็นตัวแทนข้อมูลทั่วประเทศ

1. ระเบียบวิธีวิจัย

การเก็บข้อมูลในครั้งนี้ได้ดำเนินการโดยใช้เครื่องมือในการเก็บข้อมูลโดยใช้เครื่องมือเก็บข้อมูลแบ่งเป็น 2 รูปแบบ ดังนี้

1) แบบสำรวจข้อมูลเหยื่ออาชญากรรม (สอญ.1)

แบบสำรวจข้อมูลอาชญากรรม 1 (สอญ.1) มีวัตถุประสงค์เพื่อสำรวจข้อมูลอัตราการประสบเหตุอาชญากรรมที่แท้จริงของประชาชนและรายละเอียดข้อมูลอาชญากรรมเท่าที่จำเป็นอันได้แก่ ข้อมูลการประสบเหตุ ลักษณะอาชญากรรมที่พบ การบาดเจ็บเสียชีวิต ความเกี่ยวข้องกับผู้ก่อเหตุ ความเสียหายจากอาชญากรรม และการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่

การเก็บข้อมูล สอญ.1 เก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้แทนครัวเรือนจำนวน 3,538 ตัวอย่าง ให้ข้อมูลของสมาชิกในครัวเรือนรวมจำนวนทั้งสิ้น 11,834 คน การสุ่มตัวอย่างใช้วิธีสุ่มตัวอย่างแบบมีชั้นภูมิ 3 ระดับ (Three-stage Sampling) จากระดับกองบัญชาการตำรวจแบ่งเป็นกองบัญชาการตำรวจภูธรภาค และกองบัญชาการตำรวจนครบาลรวมจำนวน 10 พื้นที่ ระดับจังหวัดจำนวน 3 จังหวัดตามระดับการพัฒนา

รายได้ระดับสูง-ต่ำ โดยใช้ผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดต่อคนเป็นตัวชี้ระดับรายได้ในการแบ่งกลุ่มจังหวัด และระดับสถานีตำรวจจำนวน 3 สถานี ในพื้นที่จังหวัดนั้นโดยให้มีสถานีตำรวจในเขตเมือง 1 สถานีและนอกเขตเมือง 2 สถานีตำรวจ

2) แบบสำรวจข้อมูลรายละเอียดอาชญากรรม (สอญ. 2)

แบบสำรวจอาชญากรรม สอญ.2 ทำการสำรวจข้อมูลการประสบเหตุอาชญากรรมโดยละเอียด ได้แก่ ลักษณะการก่อเหตุ ลักษณะผู้ก่อเหตุ ช่วงเวลา สาเหตุการเกิดอาชญากรรม สถานที่เกิดเหตุ กิจกรรมที่ทำระหว่างเกิดเหตุ พฤติกรรมการระวังป้องกันภัย ความเสียหาย การแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ ความต้องการรับบริการเพิ่มเติมจากกระบวนการยุติธรรม โดยแบ่งการเก็บข้อมูลอาชญากรรมเป็น 6 ประเภท ได้แก่ ความผิดต่อชีวิตร่างกาย ความผิดต่อทรัพย์สิน ความผิดทางเพศ ความผิดหลอกลวงฉ้อโกง ความผิดที่ถูกกระทำโดยเจ้าหน้าที่รัฐและอาชญากรรมรูปแบบอื่น และอาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์ แต่ทั้งนี้ในการจัดกลุ่มประเภทความผิดในการสำรวจอาชญากรรมภาคประชาชนและการจัดทำรายงานในภาพรวมจะใช้กลุ่มความผิดเพียง 5 กลุ่ม ตามการแบ่งประเภทใน สอญ.1 โดยนำอาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์มารวมกับความผิดที่ถูกกระทำโดยเจ้าหน้าที่รัฐและอาชญากรรมรูปแบบอื่นเป็นกลุ่มอาชญากรรมรูปแบบอื่น เนื่องจากอาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์ที่ได้จากการสำรวจยังมีจำนวนไม่มากนักถึงขนาดจะต้องจัดเป็นกลุ่มใหม่ แต่มีรายละเอียดการกระทำผิดที่ควรมีการเก็บข้อมูลแตกต่างจากกลุ่มอื่นจึงได้มีการจัดทำแบบสำรวจอาชญากรรม สอญ.2 แยกมาต่างหาก

การจัดเก็บ สอญ.2 ในการสำรวจอาชญากรรมภาคประชาชนในครั้งนี้ได้ดำเนินการโดยสองวิธี

วิธีแรก ลงพื้นที่สอบถามจากผู้แทนครัวเรือนพร้อมกับการสำรวจ สอญ.1 หากผู้ตอบแบบสอบถามซึ่งเป็นผู้แทนครัวเรือนผู้ให้ข้อมูลตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมด้วยตนเอง ให้ตอบแบบสอบถาม สอญ.2 ด้วยในทุกกลุ่มความผิดที่พบเหยื่ออาชญากรรม ในการสำรวจครั้งนี้สามารถเก็บข้อมูลอาชญากรรม สอญ.2 โดยวิธีนี้ได้จำนวน 915 ตัวอย่าง

วิธีที่สอง การสำรวจอาชญากรรมข้อมูล สอญ.2 ในรูปแบบใหม่โดยใช้วิธีการสำรวจจากเหยื่อโดยตรง โดยใช้วิธีขอความร่วมมือไปยังหน่วยงานตำรวจในพื้นที่ ยุติธรรมจังหวัด ยุติธรรมชุมชนและผู้นำชุมชน ในการให้ข้อมูลอาชญากรรมในพื้นที่และนำพาไปพบหรือติดต่อกับผู้ที่ตกเป็นเหยื่อ การเก็บข้อมูลครั้งนี้ได้ทดลองเก็บข้อมูลโดยวิธีการสำรวจจากเหยื่อโดยตรงในกลุ่มความผิดหลอกลวงฉ้อโกง (สอญ.2-4) ตามพื้นที่สถานีตำรวจเดียวกับการสุ่มตัวอย่างในการเก็บข้อมูล สอญ.1 สามารถเก็บข้อมูลเหยื่ออาชญากรรมโดยวิธีนี้ทั้งสิ้น 599 ตัวอย่าง

ทั้งนี้การเก็บข้อมูลทั้ง สอญ.1 และ สอญ.2 ทั้งสองวิธีใช้วิธีการสัมภาษณ์แบบตัวต่อตัว (Face-to-Face Interviewing) เป็นหลัก แต่เนื่องจากในระหว่างการเก็บข้อมูลในช่วงเดือนเมษายน 2564 ได้เกิด

สถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคโควิด-19 อย่างรุนแรงและมีการออกคำสั่งควบคุมการเดินทางเข้า – ออก ในจังหวัดต่าง ๆ ในหลายพื้นที่จนทำให้ไม่สามารถลงพื้นที่เก็บข้อมูลโดยวิธีการสัมภาษณ์แบบตัวต่อตัว (Face-to-Face Interviewing) ได้ ในการเก็บข้อมูลได้มีการปรับแผนการเก็บข้อมูลมาใช้วิธีการสัมภาษณ์ทางโทรศัพท์ (Telephone Interviewing) ทดแทนในพื้นที่ 10 จังหวัดที่ยังไม่ได้เก็บข้อมูลภายหลังการแพร่ระบาดของโรคโควิด-19 อย่างรุนแรง โดยการเก็บข้อมูลทางโทรศัพท์ใช้วิธีการประสานกับผู้นำชุมชนผ่านหน่วยงานยุติธรรมจังหวัด โดยให้ผู้นำชุมชนประสานขอหมายเลขโทรศัพท์ประชาชนในพื้นที่ให้ แล้วทำการสุ่มตัวอย่างจากหมายเลขโทรศัพท์ดังกล่าวอีกชั้นหนึ่ง ซึ่งได้ดำเนินการตามขั้นตอนการสำรวจทางโทรศัพท์ตามคู่มือกระบวนการสำรวจสถิติเหยื่ออาชญากรรมในประเทศไทยที่กำหนดไว้

2. ข้อค้นพบสำคัญที่ได้จากการสำรวจ

ในการเก็บข้อมูลในครั้งนี้ได้ผู้ตอบแบบสำรวจทั้งหมด 3,538 ตัวอย่าง สามารถให้ข้อมูลสมาชิกครัวเรือนจำนวน 11,834 คน พบการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในรอบปี พ.ศ. 2563 จำนวน 1,110 คน (คิดเป็นร้อยละ 9.4) โดยการเก็บข้อมูลในครั้งนี้ได้แยกเก็บข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของผู้ตกเป็นเหยื่อโดยนับเป็นจำนวนราย จากการนับจำนวนเหยื่ออาชญากรรมตกในทุกครั้งที่พบการกระทำผิดและนับเหยื่ออาชญากรรมทุกคนที่ตกเป็นเหยื่อในคดีความผิด จากเหยื่ออาชญากรรมจำนวน 1,110 คน พบว่ามีการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจำนวน 1,237 ราย (คิดเป็นโอกาสการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมร้อยละ 10.45)

1) กลุ่มบุคคลที่มีโอกาสตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมมากที่สุด

ผลการสำรวจอาชญากรรมได้ทำการทดสอบลักษณะการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมกับค่าสถิติค่า Chi-Square ที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 ตามคู่มือกระบวนการสำรวจสถิติเหยื่ออาชญากรรมในประเทศไทย พบว่าปัจจัยเพศ อายุ อาชีพ รายได้ การศึกษา ลักษณะที่พักอาศัย และความถี่ในการพบเจอเจ้าหน้าที่ที่มีความสัมพันธ์กับการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ สำหรับลักษณะของกลุ่มตัวอย่างที่มีโอกาสตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมมากกว่ากลุ่มตัวอย่างทั่วไปอย่างเห็นได้ชัด ได้แก่ เพศหญิง, ช่วงอายุระหว่าง 26-35 ปี และ 36-45 ปี, จบการศึกษาระดับปริญญาตรี, ประกอบอาชีพค้าขายและประกอบอาชีพอิสระ, รายได้ระหว่าง 15,001 - 25,000 บาท, 25,001 - 35,000 บาท และ 35,001 - 45,000 บาท, ที่พักอาศัยอยู่ในย่านการค้า และกลุ่มที่พบเจอเจ้าหน้าที่บ่อยครั้งกว่ามีแนวโน้มตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมมากกว่าประชากรในกลุ่มตัวอย่างทั่วไปอย่างเห็นได้ชัด

ประเด็นที่น่าสนใจอย่างยิ่งคือผู้มีการศึกษาสูงหรือกลุ่มที่น่าจะมีความรู้ในการป้องกันตนได้ดีกว่าประชาชนทั่วไป รวมถึงที่เชื่อว่าความถี่ในการพบเจอเจ้าหน้าที่ตำรวจบ่อยครั้งกว่าจะช่วยป้องกันอาชญากรรม แต่ผลการสำรวจกลับให้ผลในทางตรงข้ามว่ากลุ่มบุคคลเหล่านี้มีโอกาสตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมมากกว่า อันอาจเป็นผลเนื่องมาจากการเก็บข้อมูลในครั้งนี้พบว่าอาชญากรรมที่เพิ่มขึ้นสูงมาก

อย่างเห็นได้ชัดคือกลุ่มหลอกหลวงฉ้อโกง ซึ่งกลุ่มผู้มีการศึกษาสูงและกลุ่มผู้ประกอบการอาชีพค้าขายหรืออาชีพอิสระจะเป็นกลุ่มที่คนร้ายมีโอกาสเข้าถึงได้มากกว่า ประกอบกับการตรวจตราหรือลงพื้นที่ของเจ้าหน้าที่อาจไม่ได้มีผลโดยตรงต่อการป้องกันอาชญากรรมดังกล่าว และกลุ่มผู้ตอบแบบสอบถามที่พบเจอเจ้าหน้าที่ตำรวจน้อย ส่วนใหญ่เป็นผู้ที่อยู่ในพื้นที่ชนบทหรือชานเมืองซึ่งมีโอกาสตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในลักษณะหลอกหลวงฉ้อโกงน้อยกว่า

ในการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน สอญ. 1 ได้แบ่งประเภทอาชญากรรมตาม 5 กลุ่มความผิด ดังนี้ ความผิดต่อชีวิตร่างกาย ความผิดต่อทรัพย์สิน ความผิดทางเพศ ความผิดฉ้อโกง หลอกหลวง และอาชญากรรมรูปแบบอื่น

ตารางที่ 1 จำนวนผู้ตอบแบบสำรวจและจำนวนการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมตามลักษณะความผิดอาชญากรรม

ลำดับ	ลักษณะการก่อความผิด	การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม (ราย)	ร้อยละ	โอกาสการตกเป็นเหยื่อ
1	ความผิดต่อชีวิตและร่างกาย	43	3.5	0.36
2	ความผิดต่อทรัพย์สิน	289	23.4	2.44
3	ความผิดทางเพศ	12	1.0	0.10
4	ความผิดฉ้อโกงการหลอกหลวง	738	59.7	6.24
5	ความผิดอาชญากรรมรูปแบบอื่น	155	12.5	1.31
รวมทั้งสิ้น		1,237	100.00	10.45

เมื่อวิเคราะห์แยกความผิดประเภทต่าง ๆ พบว่ามีความผิดเกี่ยวกับฉ้อโกงหลอกหลวงมากที่สุดมีการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจำนวน 738 ราย คิดเป็นร้อยละ 59.7 รองลงมาเป็นความผิดต่อทรัพย์สินมีการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจำนวน 289 ราย คิดเป็นร้อยละ 23.4 อาชญากรรมรูปแบบอื่นมีการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจำนวน 155 ราย คิดเป็นร้อยละ 12.5 ความผิดต่อชีวิตร่างกายจำนวนมีการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจำนวน 43 ราย คิดเป็นร้อยละ 3.5 และน้อยที่สุดคือความผิดทางเพศมีการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจำนวน 12 ราย คิดเป็นร้อยละ 1.0

กลุ่มความผิดต่อชีวิตร่างกาย ส่วนใหญ่แล้วเป็นเหตุข่มขู่คุกคาม (ข่มขู่คุกคามให้ตกใจกลัวและข่มขู่ว่าจะทำอันตรายต่อชีวิตและร่างกาย) โดยยังไม่ถึงกับลงมือทำร้ายร่างกายร้อยละ 58.1 แต่ก็พบเหตุทะเลาะวิวาท (ทะเลาะวิวาทและชุลมุนต่อสู้) จำนวนมากถึงร้อยละ 23.2 และเหตุความรุนแรงในครอบครัวร้อยละ 7 ในกลุ่มคดีประทุษร้ายต่อชีวิตร่างกายโดยทั่วไปจะเป็นคดีข่มขู่คุกคามหรือคดีทะเลาะวิวาทโดยทั่วไป คดีทะเลาะวิวาทหรือข่มขู่คุกคามในปัจจุบันส่วนมากพบกรณีการทะเลาะวิวาทที่เกิดจากการ

กระทบกระทั่งของคนแปลกหน้าที่ไม่เคยมีสาเหตุโกรธเคืองกันมาก่อนมากขึ้น เช่น บีบแตรรถใส่กัน ทะเลาะวิวาทกันในบ้านเช่า คดีที่น่าสนใจคือกรณีเจตนาปล่อยสารพิษให้ชุมชน และคดีความรุนแรงในครอบครัวที่พบกรณีบุตรหลานทำร้ายร่างกายผู้ปกครองด้วย

กลุ่มความผิดต่อทรัพย์ ส่วนใหญ่พบว่าเป็นกรณีลักทรัพย์สินภายในบ้านพักอาศัย (ร้อยละ 28.4) รองลงมา เป็นขโมยสิ่งของที่ตั้งวางในร้านค้า ห้างสรรพสินค้า มินิมาร์ท (ร้อยละ 15.2) ลักทรัพย์สถานประกอบการ (ร้อยละ 14.5) และลักทรัพย์ผลผลิตทางการเกษตร (ร้อยละ 9.0) ตามลำดับ แม้ส่วนใหญ่ความผิดที่พบเป็นความผิดเล็กน้อยแต่พบว่าความผิดในลักษณะอาชญากรรมอาชีพอ่อนข้างสูง เช่น ปล้นชิงทรัพย์ วิ่งราวทรัพย์ ล้วงกระเป๋า ลักทรัพย์รถจักรยานยนต์ ซึ่งก่อให้เกิดความเสียหายในปริมาณมาก คดีที่น่าสนใจเกี่ยวกับการลักทรัพย์ผลผลิตทางการเกษตรในพื้นที่ซึ่งมีการเพาะปลูกพืชสวนที่มีราคาและการก่อเหตุทำได้ง่ายซึ่งยากต่อการป้องกัน นอกจากนี้เป็นบุคคลในพื้นที่แล้วยังพบอาชญากรรมอาชีพอ่อนไหวเป็นผู้ก่อเหตุโดยส่วนมากไม่ได้รับการช่วยเหลือจากตำรวจและเจ้าหน้าที่ท้องถิ่น

กลุ่มความผิดทางเพศ ส่วนใหญ่ที่พบเป็นกรณีถูกคุกคามทางวาจา หรือแสดงกริยาทำที่อันเป็นการรบกวน เช่น ส่งข้อความหรือคลิปลามก (ร้อยละ 41.7) รองลงมาเป็นกรณีสะกดรอยหรือลอบติดตาม (ร้อยละ 33.3) กรณีพุดจาสวนลามหรือลอบแอบมองโดยคนแปลกหน้า (ร้อยละ 16.7) และกรณีถูกกระทำอนาจารไม่ได้รับอันตราย (ร้อยละ 8.3) พบเหตุอนาจารไม่ถึงกับได้รับอันตรายหนึ่งราย การสำรวจครั้งนี้ไม่พบความผิดในข้อหาข่มขืนกระทำชำเราหรือกระทำอนาจารที่มีลักษณะรุนแรง ประเด็นที่น่าสนใจพบการก่อเหตุและเข้าถึงเหยื่อโดยใช้ช่องทางออนไลน์และเครือข่ายสังคมออนไลน์จำนวนมาก

กลุ่มคดีความผิดฉ้อโกงหลอกลวง เป็นกลุ่มความผิดที่พบมากที่สุดและเพิ่มสูงขึ้นอย่างก้าวกระโดด ส่วนใหญ่เป็นการหลอกลวงโดยใช้ช่องทางออนไลน์หรือทางโทรศัพท์ (ร้อยละ 62.6) ซึ่งแสดงให้เห็นถึงแนวโน้มการกระทำผิดของคนร้ายที่มีพฤติกรรมในการก่อเหตุที่กระทำกับเหยื่อหรือเข้าถึงทรัพย์โดยตรง น้อยลง ความผิดกลุ่มนี้เป็นกลุ่มที่มีพฤติกรรมความผิดที่มีความหลากหลายและมีความน่าสนใจซึ่งคนร้ายมีการเปลี่ยนแปลงรูปแบบและลักษณะการกระทำผิดอยู่ตลอดเวลา พฤติกรรมในการหลอกลวงที่พบมากที่สุดคือหลอกลวงว่าถูกรางวัลโดยขอเก็บค่าดำเนินการล่วงหน้า (ร้อยละ 24.2) การหลอกลวงขายสินค้าออนไลน์ (ร้อยละ 23.2) หลอกให้หลงเชื่อให้โอนเงินเข้าบัญชีธนาคารของคนร้าย (ร้อยละ 9.4) หลอกลวงให้ร่วมลงทุนทำธุรกิจ แชร์ลูกโซ่ (ร้อยละ 8.4) โรแมนซ์สแกม (ร้อยละ 5.3) เป็นต้น ความผิดที่น่าสนใจคือหลอกลวงประกาศขายสินค้าออนไลน์และหลอกให้โอนเงินเข้าบัญชีธนาคารในรูปแบบต่าง ๆ ส่วนใหญ่แล้วแม้จะมีการแจ้งความกับเจ้าหน้าที่ให้ทำการสืบสวนจับกุม ก็ไม่สามารถติดตามตรวจสอบและอายัดบัญชีธนาคารได้ทันทั่วถึง มีการยกย้ายถ่ายเทเงินออกจากบัญชีและยังไม่มีระบบคุ้มครองผู้บริโภคและควบคุมการเปิดบัญชีธนาคารที่ตีพอ กรณีพฤติกรรมหลอกลวงในลักษณะของแชร์ลูกโซ่และหลอกลวงให้ร่วมลงทุนยังพบบ่อยอีกทั้ง จากการสำรวจพบพฤติกรรมในการหลอกลวงในรูปแบบใหม่อยู่เสมอ ได้แก่ หลอกลวงเกี่ยวกับ

สวัสดิการรัฐ เงินกู้ยืมระบบ และการหลอกลวงในลักษณะของการเรียไบริจาค การโกงแชร์ในลักษณะ เจตนาตั้งใจตั้งแต่แรกและมีขนาดวงเงินหรือมีผู้ถูกหลอกจำนวนมาก

กลุ่มคดีอาชญากรรมรูปแบบอื่น ได้แก่การกระทำผิดโดยเจ้าหน้าที่รัฐและความผิดในรูปแบบอื่นที่ ให้ความสนใจสำรวจ ได้แก่ การเรียกรับสินบน ถูกลวงละเมิดโดยเจ้าหน้าที่รัฐ การเลือกปฏิบัติไม่เป็นธรรม ละเมิดความเป็นส่วนตัว ในการสำรวจครั้งนี้มีการเพิ่มกลุ่มความผิดเกี่ยวกับการเรียกรับสินบนในภาคธุรกิจ ความผิดทางคอมพิวเตอร์ และกรณีได้รับอันตรายจากการก่อมลภาวะหรือทำลายทรัพยากรธรรมชาติ ส่วนใหญ่ที่พบเป็นกรณีได้รับอันตรายจากการปล่อยมลภาวะหรือการทำลายทรัพยากรธรรมชาติตามเขต ที่พักอาศัย (ร้อยละ 71.0) และรองลงมาเป็นกรณีเรียกรับสินบน (ร้อยละ 18.1) ในกลุ่มนี้ได้พบคดีความผิด เกี่ยวกับการเรียกรับสินบนของเจ้าหน้าที่ของรัฐเพิ่มขึ้น และพบกลุ่มความผิดที่เพิ่มขึ้นใหม่ในทุกกลุ่มคดี โดยเฉพาะอย่างยิ่งความผิดเกี่ยวกับมลภาวะและการทำลายทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมที่พบมาก ที่สุด ทั้งจากโรงงานปล่อยมลภาวะและการเผาวัตถุทางการเกษตร ในส่วนของอาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์ **ซึ่งเป็นความผิดในกลุ่มคดีอาชญากรรมรูปแบบอื่น** ว่าอาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์ส่วนใหญ่คนร้ายมักจะ มุ่งเป้าไปก่อเหตุกับองค์กรทางธุรกิจและเรียกร้องผลประโยชน์จากการก่อเหตุจำนวนมาก แต่การสำรวจ อาชญากรรมภาคประชาชนเป็นการสำรวจกับประชาชนทั่วไปจึงอาจยังพบความผิดอาชญากรรมทาง คอมพิวเตอร์จำนวนไม่มากนักและมักจะเป็นกรณีเรื่องเล็กน้อย เป็นกรณียึดตัวตนหรือยึดบัญชีคอมพิวเตอร์ จำนวน 3 ราย รองลงมาเป็นกรณีถูกลักลอบเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ จำนวน 3 ราย และเป็นกรณีถูกล่วงรู้ พาสเวิร์ดสำหรับระบบคอมพิวเตอร์ และนำไปเปิดเผย พบจำนวน 1 ราย

นอกจากนี้ยังมีการสำรวจข้อมูลพฤติกรรมอื่นที่ประชาชนคิดว่าเป็นอาชญากรรม เพื่อทราบถึง พฤติกรรมที่ประชาชนจำนวนมากได้รับความเดือดร้อนแต่ยังไม่ได้ถูกจัดกลุ่มไว้ หรือเป็นประเด็นที่รัฐควรให้ ความสนใจ โดยส่วนใหญ่ที่พบได้แก่ การกักขังเงินหรือทรัพย์สินซึ่งเป็นเรื่องละเมิดทางแพ่ง กรณีส่งเสียงดังก่อ ความเดือดร้อนรำคาญ กลุ่มวัยรุ่นมั่วสุมในบริเวณบ้าน ลูกค้าสั่งอาหารในร้านอาหารแล้วไม่ยอมชำระเงิน ได้รับข้อความหรือการโฆษณาจากเว็บพนัน เพื่อนบ้านเลี้ยง สัตว์เลี้ยงที่มีความดุร้ายหรือปล่อยปละละเลย จนทำให้เกิดความเสียหายต่อทรัพย์สินหรือได้รับอันตรายจากสัตว์เลี้ยง เพื่อนบ้านทิ้งขยะหรือเลี้ยงสัตว์ได้รับ กลิ่นเหม็นเดือดร้อนรำคาญ เป็นต้น

2) อาชญากรรมในเชิงพื้นที่

จากการวิเคราะห์ข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของกลุ่มตัวอย่างแยกเป็นรายภาค กองบัญชาการตำรวจพบว่าในพื้นที่กองบัญชาการตำรวจภูธรภาค 2 เป็นพื้นที่ซึ่งพบการตกเป็นเหยื่อ อาชญากรรมมากที่สุดมีอัตราการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมถึงร้อยละ 19.60 (ค่าเฉลี่ยร้อยละ 10.45) โดยมี คดีในทุกกลุ่มค่อนข้างสูงและที่พบมากอย่างเห็นได้ชัดคือกรณีได้รับอันตรายจากมลภาวะและ ทรัพยากรธรรมชาติที่สูงกว่าภาคอื่น ๆ อย่างชัดเจน

พื้นที่ที่พบการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมรองลงมาคือพื้นที่กองบัญชาการตำรวจภูธรภาค 8 และภาค 9 อัตราการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมร้อยละ 16.43 และร้อยละ 11.60 ตามลำดับ โดยพบว่ามีเหตุอาชญากรรมฉ้อโกงหลอกลวงและกลุ่มความผิดต่อทรัพย์สินสูงกว่าภาคอื่น ๆ โดยคดีที่น่าสนใจในกลุ่มคดีลักทรัพย์ผลผลิตทางการเกษตรจากการทำสวนยางและสวนผลไม้ในพื้นที่ ส่วนใหญ่แล้วมักจะไม่ได้แจ้งความต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจเนื่องจากเป็นเหตุที่พบได้ทั่วไปจนเคยชิน

กองบัญชาการตำรวจนครบาลไม่ได้มีคดีความผิดประเภทใดประเภทหนึ่งโดดเด่นเป็นพิเศษสูงกว่าภาคอื่น ๆ แต่เป็นพื้นที่ซึ่งมีคดีความผิดในทุกกลุ่มประเภทอยู่ในระดับสูงและค่อนข้างสูงกว่าอัตราการตกเป็นเหยื่อโดยเฉลี่ย จึงทำให้ภาพรวมเป็นพื้นที่ซึ่งมีการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมค่อนข้างสูง แต่สูงกว่าค่าเฉลี่ยไม่มากนัก (อัตราการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมร้อยละ 11.60)

พื้นที่ที่พบเหยื่ออาชญากรรมน้อยที่สุดคือพื้นที่กองบัญชาการตำรวจภูธรภาค 6 มีอัตราการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมเพียงร้อยละ 5.69

ในส่วนของลักษณะพื้นที่พักอาศัยของเหยื่อพบว่าพื้นที่ชุมชนประมงมีอัตราการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมสูงสุด พบอัตราการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมร้อยละ 16.56 โดยพบความผิดเกี่ยวกับชีวิตร่างกายและได้รับอันตรายจากมลภาวะและการทำลายทรัพยากรธรรมชาติมากกว่าพื้นที่อื่น ๆ

รองลงมาได้แก่พื้นที่ย่านการค้าและชุมชนแออัด ย่านการค้าและชุมชนแออัดมีอัตราการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมร้อยละ 13.95 และร้อยละ 12.32 ตามลำดับ ในย่านการค้าจะพบเหยื่ออาชญากรรมในความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินและการฉ้อโกงหลอกลวงสูงกว่าพื้นที่อื่น ๆ ส่วนในพื้นที่ชุมชนแออัดจะพบเหตุอาชญากรรมเกี่ยวกับชีวิตร่างกายและทรัพย์สินมากกว่าพื้นที่อื่น ๆ

พื้นที่ชุมชนเขตเมืองและชุมชนเขตนอกเมืองมีอัตราการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมใกล้เคียงกันที่ร้อยละ 9.45 และ 9.43 ตามลำดับ ชุมชนในเขตเมืองมีอาชญากรรมในกลุ่มความผิดชีวิตร่างกาย ความผิดต่อทรัพย์สินและความผิดทางเพศสูงกว่าในเขตชุมชนเขตนอกเมือง โดยชุมชนเขตนอกเมืองจะพบความผิดเกี่ยวกับหลอกลวงฉ้อโกงสูงกว่าชุมชนเขตเมือง

พื้นที่ชุมชนเกษตรกรรมพบเหยื่ออาชญากรรมน้อยที่สุด พบอัตราการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมร้อยละ 8.45

3) ความเสียหายจากอาชญากรรม

การศึกษาครั้งนี้ได้มีการศึกษาประมาณการความเสียหายจากอาชญากรรมทั่วประเทศจากการประมาณการโดยเทียบเคียงกับความเสียหายของกลุ่มตัวอย่างในลักษณะของความเสียหายต่อหน่วย (Unit Cost Analysis) ตามแนวทางการประมาณค่าความเสียหายของอาชญากรรมของ McCollister et al

(2010) พบว่ามูลค่าความเสียหายของอาชญากรรมในภาพรวมของทั่วประเทศพบว่าความผิดอาชญากรรมในกลุ่มประเภทที่มีการเก็บข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนที่ก่อให้เกิดความเสียหายต่อทรัพย์สินทั้งสิ้น โดยประมาณ 2.76 แสนล้านบาท มีความเสียหายจากค่ารักษาพยาบาลที่เกิดจากอาการบาดเจ็บ 1.25 หมื่นล้านบาท รวมมูลค่าความเสียหายในภาพรวม โดยประมาณ 2.88 แสนล้านบาท (288,680,636,167.07 บาท) ซึ่งแสดงให้เห็นว่าความเสียหายที่เกิดขึ้นจากอาชญากรรมที่เกิดขึ้นต่อประชาชนในภาพรวมนั้นมีมูลค่าที่สูงมาก

นอกจากนี้ในรายงานฉบับนี้ยังได้ประมาณการรายได้จากการก่ออาชญากรรม พบว่าเม็ดเงินหมุนเวียนจากการก่ออาชญากรรมเฉพาะกลุ่มที่เก็บข้อมูลได้โดยประมาณมีปริมาณมากถึง 4.67 หมื่นล้านบาท ซึ่งมากกว่าขนาดของภาคธุรกิจหลายภาคธุรกิจ โดยผู้ก่อเหตุกลุ่มฉ้อโกงหลอกลวงมีแนวโน้มจะมีรายได้จากการก่ออาชญากรรมมากที่สุดโดยคิดรวมเม็ดเงินหมุนเวียนรายได้ของอาชญากรจากการก่ออาชญากรรมในลักษณะฉ้อโกงหลอกลวงโดยประมาณมีจำนวนมากกว่า 3 หมื่นล้านบาทต่อปี และมีจำนวนความถี่ในการเกิดอาชญากรรมมากกว่ากลุ่มอื่น ๆ

4) อาชญากรรมส่วนใหญ่ไม่ได้เข้าสู่กระบวนการยุติธรรม

จากผลการสำรวจอาชญากรรมภาคประชาชนในครั้งนี้นี้พบว่าจากจำนวนการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมที่พบ 1,237 ครั้ง มีเพียง 152 ครั้ง หรือคิดเป็นร้อยละ 12.3 เท่านั้น ที่มีการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ โดยมีคดีถึงร้อยละ 87.7 ที่ไม่มีการแจ้งความต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจซึ่งเป็นอัตราที่ลดน้อยลงมากจากการสำรวจครั้งก่อนหน้า โดยสาเหตุที่ไม่แจ้งเนื่องมาจากไม่เกิดความเสียหาย เห็นว่าเป็นเรื่องเล็กน้อย ยุ่งยากไม่ยากเป็นคดีความ ไม่สะดวกไม่มีเวลาแจ้งเหตุ ขาดพยานหลักฐาน และได้จัดการเหตุด้วยตนเองไปแล้ว

5) ความหวาดกลัวภัยอาชญากรรม

ผลการวิเคราะห์ระดับความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมจากการสำรวจความคิดเห็นผู้ตอบแบบสอบถามซึ่งเป็นผู้แทนครัวเรือนจำนวน 3,538 ตัวอย่าง เกี่ยวกับความเชื่อมั่นในความปลอดภัยในที่พักอาศัยและบริเวณย่านที่พักอาศัยในช่วงกลางวันและกลางคืนพบว่าประชาชนมีความเชื่อมั่นในความปลอดภัยในระดับสูงอยู่ที่ระดับ 0.829 จากคะแนนเต็ม 1.0

ในภาพรวมกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ร้อยละ 74.4 ไม่ได้รู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรม โดยกลุ่มที่หวาดกลัวภัยอาชญากรรมได้ให้เหตุผลว่าที่มีความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมบริเวณที่พักอาศัยนั้น ส่วนใหญ่เนื่องมาจากมีประสบการณ์เคยประสบเหตุอาชญากรรมในพื้นที่ ทราบว่าในละแวกบ้านและพื้นที่ใกล้เคียงมีเหตุอาชญากรรมเกิดขึ้น มีอาชญากรรมเกิดขึ้นบ่อย ขโมยขูดขุม ภัยหายาเสพติดในพื้นที่ มีกลุ่มวัยรุ่นมั่วสุมมีคนเมาสุราในพื้นที่ เศรษฐกิจไม่ดีมีคนตกงานเยอะ มีปัญหาแรงงานต่างด้าวในพื้นที่ มีคนนอกพื้นที่เข้ามา

ในพื้นที่จำนวนมาก ได้รับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับอาชญากรรม ไม่มีไฟส่องสว่างยามค่ำคืน และเกิดจากตัวผู้ตอบแบบสอบถามเองที่เป็นกลุ่มเปราะบาง (เช่น คนแก่ ผู้หญิง) จึงรู้สึกขาดความมั่นใจในความปลอดภัย

6) เปรียบเทียบสถิติอาชญากรรมของตำรวจกับข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชน

รายงานในส่วนนี้เป็นการเปรียบเทียบข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนกับสถิติการรับแจ้งอาชญากรรมของตำรวจว่ามีความแตกต่างกันมากน้อยเพียงใด จากข้อมูลการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนในรอบปี พ.ศ. 2563 (1 มกราคม พ.ศ. 2563 – 31 ธันวาคม พ.ศ. 2563) พบว่าเหยื่ออาชญากรรมที่พบจากกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่แล้วไม่ได้แจ้งความต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ เห็นได้ว่าเหยื่ออาชญากรรมที่พบมีเพียงส่วนน้อยที่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ (ร้อยละ 12.3)

ตารางที่ 2 จำนวนเหยื่ออาชญากรรมที่พบจากการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนและการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ

ลักษณะการก่อความผิด	อาชญากรรมภาคประชาชน		การรับแจ้งคดีตำรวจ	
	จำนวนการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม (ราย)	อัตราต่อประชากรแสนคน	จำนวนผู้เสียหายทุกคนในทุกคดี (ราย)	อัตราต่อประชากรแสนคน
ความผิดต่อชีวิตและร่างกาย	43	363.36	14,361	21.70
ความผิดต่อทรัพย์สิน	289	2,442.12	33,657	50.85
ความผิดทางเพศ	6	50.70	3,306	4.99
ความผิดฉ้อโกงการหลอกลวง	738	6,236.27	12,473	18.85
ความผิดอาชญากรรมรูปแบบอื่น	152	1,284.43	6,389	9.65
รวมทั้งสิ้น	1,228	10,376.88	70,186	106.04

หมายเหตุ : เฉพาะกลุ่มความผิดที่สามารถเปรียบเทียบกันได้

ผลการเปรียบเทียบพบว่า การสำรวจอาชญากรรมภาคประชาชนโดยนับจำนวนการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในการสำรวจอาชญากรรมภาคประชาชนของเหยื่อทุกคนในทุกคดีเปรียบเทียบกับจำนวนผู้เสียหายในคดีอาชญากรรมในสารบบคดีของตำรวจทุกคนในทุกคดีพบเหยื่ออาชญากรรมในภาพรวมเฉพาะกลุ่มความผิดที่สามารถเปรียบเทียบกันได้พบการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจำนวน 1,228 ราย คิดเป็น 10,376.88 รายต่อประชากรแสนคน และสถิติคดีของตำรวจพบการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในภาพรวมในความผิดประเภทเดียวกันจำนวน 70,186 ราย คิดเป็น 106.04 รายต่อประชากรแสนคนหรือกล่าวได้ว่าการ

สำรวจอาชญากรรม ภาคประชาชนพบเหยื่ออาชญากรรมในกลุ่มความผิดในรูปแบบอื่นมากกว่าสถิติอาชญากรรมของตำรวจ 97.85 เท่า

7) เปรียบเทียบข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนกับการสำรวจครั้งก่อนหน้า

ในรายงานฉบับนี้ยังได้มีการเปรียบเทียบข้อมูลการสำรวจอาชญากรรมภาคประชาชนกับการสำรวจในครั้งก่อนหน้า โดยประเทศไทยได้เริ่มมีการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนทั่วประเทศแล้วทั้งสิ้นจำนวน 3 ครั้งในปี พ.ศ. 2559 พ.ศ. 2561 และ พ.ศ. 2563

ตารางที่ 3 เปรียบเทียบผลสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนปี พ.ศ.2559 ถึง พ.ศ.2563

กลุ่มประเภทความผิด	พ.ศ.2559		พ.ศ.2561		พ.ศ.2563	
	จำนวนการตกเป็นเหยื่อ (ราย)	อัตราต่อประชากรแสนคน	จำนวนการตกเป็นเหยื่อ (ราย)	อัตราต่อประชากรแสนคน	จำนวนการตกเป็นเหยื่อ (ราย)	อัตราต่อประชากรแสนคน
ความผิดต่อชีวิตและร่างกาย	12	272.73	20	439.65	38	321.11
ความผิดต่อทรัพย์สิน	127	2,886.36	77	1,692.68	285	2,408.32
ความผิดทางเพศ	2	45.45	2	43.97	12	101.40
ความผิดฉ้อโกงหลอกลวง	26	590.91	121	2,659.93	712	6,016.56
อาชญากรรมรูปแบบอื่น	7	159.09	24	527.59	35	295.76
รวม	174	3,954.54	244	5,363.82	1,082	9,143.15

หมายเหตุ: คำนวณอัตราอาชญากรรมต่อประชากรแสนคนโดยเทียบเคียงกับกลุ่มตัวอย่าง ปี พ.ศ.2559 จำนวน 4,400 คน ปี พ.ศ.2561 จำนวน 4,549 คน และปี พ.ศ. 2563 จำนวน 11,834 คน

การเปรียบเทียบข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชน พ.ศ. 2563 กับการสำรวจอาชญากรรมภาคประชาชนครั้งก่อนหน้าพบว่าความผิดกลุ่มฉ้อโกงหลอกลวงได้เพิ่มสูงขึ้นอย่างก้าวกระโดด แต่ในความผิดต่อชีวิตร่างกายมีแนวโน้มลดลง

3. ข้อเสนอแนะโครงการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน พ.ศ. 2563

1) ข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติ

จากการวิเคราะห์ประเด็นข้อค้นพบสำคัญเกี่ยวกับสภาพปัญหาอาชญากรรมที่พบเพื่อนำไปวิเคราะห์ปัญหาการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่สำหรับการปรับปรุงจุดอ่อน ข้อขัดข้อง และปัญหาในด้านปฏิบัติสำหรับ

เจ้าหน้าที่ตำรวจ หน่วยงานยุติธรรมชุมชน หน่วยงานฝ่ายปกครอง และหน่วยงานอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการป้องกันอาชญากรรม ผลการสำรวจอาชญากรรมภาคประชาชนปี พ.ศ. 2563 ได้สะท้อนให้เห็นถึงแง่มุมสำคัญของอาชญากรรมที่น่าสนใจที่ควรนำไปพิจารณาต่อการปฏิบัติการในการป้องกันปราบปรามอาชญากรรม ดังต่อไปนี้

ประเด็นที่ 1: กลุ่มเป้าหมายในการป้องกันอาชญากรรม

ในการเก็บรวบรวมข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนในครั้งนี้ได้มีการขยายการเก็บข้อมูลเชิงประชากรศาสตร์ของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมโดยรวบรวมข้อมูล เพศ อายุ อาชีพ รายได้ ระดับการศึกษา ลักษณะพื้นที่พักอาศัย และความถี่ในการพบเจอเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือเจ้าหน้าที่งานยุติธรรมเพื่อทราบว่าข้อมูลทางประชากรศาสตร์ดังกล่าวมีความสัมพันธ์กับการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมหรือไม่ ผลการศึกษาได้ทราบว่าปัจจัยต่าง ๆ ดังที่กล่าวมาข้างต้นทั้งหมดมีความสัมพันธ์กับการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม โดยในการกำหนดนโยบายการป้องกันปราบปรามอาชญากรรมในทางปฏิบัติควรให้ความสำคัญกับกลุ่มบุคคลที่มีแนวโน้มการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมสูง อันได้แก่ กลุ่มเพศหญิง กลุ่มประชาชนช่วงอายุ 36-45 ปี กลุ่มผู้จบการศึกษาสูงสุดในระดับปริญญาตรี กลุ่มผู้ประกอบการอาชีพค้าขายและผู้ประกอบอาชีพอิสระมีกลุ่ม กลุ่มผู้มีรายได้ปานกลางค่อนข้างสูง (ระหว่าง 15,001 - 25,000 บาท, 25,001 - 35,000 บาท และ 35,001 - 45,000 บาท) กลุ่มผู้พักอาศัยในพื้นที่ย่านการค้าหรือย่านชุมชน รวมถึงข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนได้สะท้อนให้เห็นว่าแนวโน้มอาชญากรรมว่าอาชญากรรมในลักษณะที่มีการก่อเหตุโดยตรงต่อตัวเหยื่ออันได้แก่ความผิดต่อชีวิตร่างกายและความผิดต่อทรัพย์สินที่เข้าไปประทุษร้ายต่อตัวทรัพย์สินโดยตรงมีแนวโน้มลดน้อยลงแต่กลุ่มความผิดหลอกลวงฉ้อโกงที่เข้าถึงเหยื่อโดยช่องทางออนไลน์กลับมีแนวโน้มเพิ่มสูงขึ้น การป้องกันอาชญากรรมในยุคปัจจุบันควรจะต้องเปลี่ยนจุดเน้นในด้านการตรวจตราป้องกันเป็นการการเฝ้าระวังกลวงฉ้อฉลของคนร้ายและให้ความรู้แจ้งเตือนกับประชาชนให้มากขึ้น รวมถึงการประสานกับชุมชนในการเข้าถึงประชาชนในพื้นที่ต่าง ๆ ให้ทั่วถึงมากยิ่งขึ้นและเน้นในกลุ่มประชาชนที่เป็นกลุ่มเสี่ยงให้มากขึ้น

ประเด็นที่ 2: พฤติกรรมการกระทำผิดในปัจจุบันที่ควรให้ความสำคัญ

การสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนในครั้งนี้ได้พบลักษณะความผิดอาชญากรรมในรูปแบบใหม่ในหลายรูปแบบที่ควรให้ความสำคัญ ในกลุ่มความผิดประทุษร้ายต่อชีวิตร่างกายก็พบกรณีทะเลาะวิวาทกับคนแปลกหน้าซึ่งเกิดจากปัญหาในการควบคุมอารมณ์และกรณีทิ้งขยะพิษอันน่าจะเกิดอันตรายต่อชุมชน ในกลุ่มความผิดต่อทรัพย์สินก็พบกรณีลักทรัพย์ผลผลิตทางการเกษตรซึ่งไม่ได้มีแต่การกระทำผิดโดยกลุ่มคนในพื้นที่เท่านั้นยังพบพฤติกรรมในลักษณะของอาชญากรรมอาชีพด้วย การลักทรัพย์ผลผลิตทางการเกษตรโดยลักษณะความผิดการตรวจตราป้องกันของตำรวจไม่สามารถกระทำได้อย่างทั่วถึงจำเป็นจะต้องได้รับความช่วยเหลือร่วมมือจากชุมชนด้วย กลุ่มคดีหลอกลวงฉ้อโกงที่มีการเพิ่มขึ้นอย่างก้าวกระโดดซึ่งมีพฤติกรรมใน

การหลอกลวงที่หลากหลายรูปแบบและมีพฤติกรรมใหม่เกิดขึ้นตลอดเวลา ประกอบกับการพัฒนาของสื่อออนไลน์ทำให้คนร้ายสามารถเข้าถึงเหยื่อได้มากขึ้นในขณะที่การติดตามตัวคนร้ายมักจะได้ผลเจ้าหน้าที่ฝ่ายรัฐไม่มีมาตรการในการป้องกันการกระทำผิดดังกล่าวอย่างเป็นทางการและเป็นรูปธรรมและหากพบเหตุคนร้ายก็มักจะยกย้ายถ่ายเททรัพย์สินออกไปแล้วยังไม่มีมาตรการในการติดตามดำเนินคดีกับผู้กระทำผิดที่มีประสิทธิภาพ หรือในบางกรณีคนร้ายอาศัยช่องว่างในการก่อเหตุซึ่งเจ้าหน้าที่อาจคิดว่าไม่ได้เป็นอาชญากรรมไม่ได้ให้ความสนใจ เช่น กรณีการโกงแชร์ หรือการเรียไบบริจาค ซึ่งจากการรวบรวมข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนในครั้งนี้นักสืบพบหลายกรณีที่มีลักษณะการกระทำผิดเป็นขบวนการและตั้งใจหลอกลวงประชาชนทั่วไปตั้งแต่แรก และในกลุ่มอาชญากรรมรูปแบบใหม่ก็พบความผิดเกี่ยวกับการเรียกรับสินบนเพิ่มสูงขึ้นจนรวมถึงความผิดเกี่ยวกับมลภาวะและการทำลายทรัพยากรธรรมชาติซึ่งเป็นความผิดที่พบบ่อยมากแต่ไม่เคยได้รับความสนใจจากเจ้าหน้าที่ด้านการป้องกันปราบปรามอาชญากรรม ดังนั้นการป้องกันปราบปรามอาชญากรรมในยุคใหม่จะต้องให้ความสำคัญกับการวางแนวทางปฏิบัติและมาตรการต่อต้านการกระทำผิดในรูปแบบใหม่เหล่านี้ให้มากขึ้น

ประเด็นที่ 3: การป้องกันความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน

การกำหนดมาตรการในการตรวจตราระมัดระวังป้องกันภัยของเจ้าหน้าที่ตำรวจโดยทั่วไปมักจะเน้นไปที่การจัดสายตรวจออกตรวจตราในช่วงเวลากลางวันตามถนนหนทางสาธารณะ รวมถึงนโยบายของตำรวจที่เน้นการตั้งด่านและจุดตรวจค้นป้องกันอาชญากรรมในเวลากลางวัน แต่จากการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนกลับพบลักษณะพฤติกรรมอาชญากรรมที่ไม่สอดคล้องกับมาตรการในการตรวจตราป้องกันอาชญากรรมโดยมักพบความผิดในสัดส่วนน้อยมากที่เป็นอาชญากรรมที่เกิดขึ้นในถนนหนทางสาธารณะและมักพบความผิดความผิดลักทรัพย์ในบ้านเรือนที่พักอาศัยที่เกิดขึ้นในช่วงเวลากลางวันในขณะที่ผู้เสียหายออกไปทำงานนอกบ้านหรือเป็นการลักทรัพย์ชั่วคราวของเครื่องใช้ที่วางไว้นอกตัวบ้าน ดังนั้นการระมัดระวังป้องกันภัยจึงควรเน้นในช่วงเวลากลางวันและให้ความสำคัญกับการระมัดระวังภัยโดยชุมชนควบคู่กันไปด้วยให้สอดคล้องกับสถานการณ์อาชญากรรม

ประเด็นที่ 4: ลักษณะเชิงพื้นที่กับการกำหนดเป้าหมายในการป้องกันอาชญากรรม

ในการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมโดยแยกตามพื้นที่พักอาศัยของเหยื่ออาชญากรรมได้สะท้อนถึงสภาพปัญหาอาชญากรรมที่มีลักษณะแตกต่างกันตามสภาพชุมชนที่พักอาศัย ผลการสำรวจพบว่าชุมชนประมงมีอัตราพบการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมสูงกว่าพื้นที่อื่นเป็นส่วนหนึ่งของความผิดชีวิตร่างกายและอันตรายจากมลภาวะหรือทำลายทรัพยากรธรรมชาติ ยานการค้าจะพบเหยื่ออาชญากรรมในความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินและการฉ้อโกงหลอกลวงสูงกว่าพื้นที่อื่น ๆ พื้นที่ชุมชนแออัดจะพบเหตุอาชญากรรมเกี่ยวกับชีวิตร่างกายและทรัพย์สินมากกว่าพื้นที่อื่น ๆ สำหรับชุมชนในเขตเมืองมีอัตราการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในกลุ่มความผิดชีวิตร่างกาย ความผิดต่อทรัพย์สิน และความผิดทางเพศสูงกว่าในเขตชุมชนเขตนอกเมือง โดย

ชุมชนเขตนอกเมืองจะพบความผิดเกี่ยวกับหลอกหลวงฉ้อโกงสูงกว่าชุมชนเขตเมือง พื้นที่ชุมชนเกษตรกรรมเป็นที่ที่พบเหยื่ออาชญากรรมน้อยที่สุด ข้อค้นพบดังกล่าวจะเป็นประโยชน์ต่อการพิจารณาจัดลำดับความสำคัญและการกำหนดจุดเน้นของมาตรการป้องกันอาชญากรรมที่หน่วยงานด้านการป้องกันปราบปรามอาชญากรรมควรนำไปพิจารณา

ประเด็นที่ 5: จุดเน้นต่อการแก้ปัญหาความหวาดกลัวภัยอาชญากรรม

จากการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนในครั้งนี้นับว่ายังมีสัดส่วนประชาชนจำนวนมากที่ยังรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรม ประชาชนมักจะสะท้อนปัญหาความหวาดกลัวอาชญากรรมว่านอกจากจะเกิดขึ้นจากปัญหาอาชญากรรมในพื้นที่แล้วความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมมักจะเกิดจากปัญหาภัยรุนแรง ภัยธรรมชาติในพื้นที่ คนตงงาน คนเมาสุรา และคนต่างด้าวในพื้นที่ ดังนั้นในการสร้างความเชื่อมั่นให้กับประชาชนให้มากขึ้นเจ้าหน้าที่ฝ่ายป้องกันปราบปรามอาชญากรรมจำเป็นจะต้องแก้ปัญหาต่างๆ เหล่านี้เข้าถึงตัวประชาชนเพื่อสร้างความเชื่อมั่นต่อการจัดการปัญหาต่างๆ เหล่านี้ในพื้นที่ด้วย การแก้ปัญหาความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมของประชาชนจึงไม่ได้มีขอบเขตแค่การป้องกันอาชญากรรมในพื้นที่เพียงอย่างเดียว

ประเด็นที่ 6: การแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ยังเป็นปัญหา

ผลการสำรวจอาชญากรรมภาคประชาชนในครั้งนี้นับว่าการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมเพียงร้อยละ 12.3 ที่มีการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ และมีเพียงร้อยละ 3.7 ที่มีการแจ้งเหตุต่อผู้แทนชุมชน เช่น ผู้ใหญ่บ้าน กำนัน ผู้นำชุมชน หรือบุคคลที่ตนนับถือ แต่ไม่ได้แจ้งต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ จากสถิติดังกล่าวได้สะท้อนให้เห็นถึงปัญหาสำคัญในกระบวนการยุติธรรมว่ามีคดีอีกจำนวนมากที่ไม่ได้เข้าสู่กระบวนการยุติธรรมและไม่ได้รับรู้โดยเจ้าหน้าที่ และหากพิจารณาจากสถิติคดีที่มีการรับแจ้งโดยเจ้าหน้าที่ตำรวจก็ยิ่งพบว่าในบางกลุ่มคดีอัตราการเกิดอาชญากรรมตามข้อมูลของเจ้าหน้าที่ตำรวจน้อยกว่าที่พบในสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนถึงหลายร้อยเท่าก็มี ปัญหาคดีจำนวนมากไม่ได้เข้าสู่กระบวนการยุติธรรมนั้นถือเป็นปัญหาสำคัญเพราะหากเจ้าหน้าที่ไม่ได้มีโอกาสรับรู้ถึงสถานการณ์อาชญากรรมที่แท้จริงก็ย่อมจะไม่สามารถวางแผนหรือกำหนดมาตรการในการแก้ปัญหาที่เหมาะสมต่อสถานการณ์ได้ ดังนั้นเจ้าหน้าที่ตำรวจจึงควรเน้นในด้านการเข้าหาประชาชนเชิงรุกและการเข้าถึงเครือข่ายของชุมชนเพื่อทราบถึงปัญหาที่แท้จริงในพื้นที่ให้มากขึ้นแทนการตั้งรับรอรับแจ้งคดีที่สถานีตำรวจซึ่งจะช่วยเพิ่มโอกาสในการเข้าถึงข้อมูลปัญหาอาชญากรรมที่จริงมากยิ่งขึ้น

2) ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

รายงานในส่วนนี้เป็นการวิเคราะห์ข้อมูลอาชญากรรมที่เป็นข้อค้นพบสำคัญสำหรับนำไปปรับปรุงพัฒนานโยบายการป้องกันอาชญากรรมและนโยบายด้านงานยุติธรรมสำหรับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ผลการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนปี พ.ศ.2563 ในครั้งนี้ได้สะท้อนให้เห็นถึงปัญหาสำคัญในการป้องกันอาชญากรรมและกระบวนการยุติธรรมหลายประการที่ควรนำไปพิจารณาต่อการกำหนดนโยบายด้านกระบวนการยุติธรรม ดังนี้

ประเด็นที่ 1: ความเชื่อมั่นในกระบวนการยุติธรรมไม่ได้ขึ้นกับประสิทธิภาพการป้องกันอาชญากรรมเพียงอย่างเดียว

ในการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนในครั้งนี้นำพบว่ายังมีสัดส่วนประชาชนในจำนวนที่สูงมากที่รู้สึกไม่ไว้วางใจและเชื่อมั่นต่อความถูกต้อง เทียบตรง และความโปร่งใสของกระบวนการยุติธรรมของประเทศไทย จากการสำรวจข้อมูลดังกล่าวพบว่าปัญหาความเชื่อมั่นในกระบวนการยุติธรรมนั้นมีส่วนที่เป็นปัญหาสะท้อนจากการให้บริการในกระบวนการยุติธรรมโดยตรงและเกิดจากปัจจัยภายนอกที่อาจมีผลกระทบต่อกระบวนการยุติธรรม ปัญหาความไม่เชื่อมั่นในกระบวนการยุติธรรมที่เกิดจากการให้บริการโดยส่วนใหญ่แล้วจะเป็นปัญหาเกี่ยวกับความล่าช้าในการดำเนินการ การไม่แจ้งผลความคืบหน้าในการดำเนินการ การติดต่อหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมยากลำบาก และการให้ความดูแลประชาชนไม่ทั่วถึงหรือในกรณีที่ประชาชนอาจมีประสบการณ์ตรงจากการถูกล่วงละเมิดโดยเจ้าหน้าที่ในกระบวนการยุติธรรม เช่น ถูกเรียกรับสินบน ถูกกลั่นแกล้งจับกุมไม่เป็นธรรม ถูกเรียกรับเงินค่าตอบแทนสำหรับเร่งรัดการทำหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ ซึ่งหลายกรณีสามารถตรวจพบได้จากการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนในครั้ง นี้ ดังนั้นประเด็นต่างๆ เหล่านี้ควรนำมาพิจารณาในการกำหนดนโยบายเพิ่มประสิทธิภาพของกระบวนการยุติธรรมต่อไป แต่ในส่วนปัญหาที่มาจากปัจจัยภายนอกซึ่งปัญหาส่วนใหญ่เป็นปัญหาที่มาจาก การรับรู้ของประชาชน เช่น กระบวนการยุติธรรมมีสองมาตรฐาน มีการเลือกปฏิบัติ มีการทุจริตคอร์รัปชัน กระบวนการยุติธรรมมีผลประโยชน์แอบแฝง มีการแต่งตั้งโยกย้ายเจ้าหน้าที่ไม่เป็นธรรม หรือความไม่เชื่อมั่นเกิดจากการรับรู้ข่าวสารในด้านไม่ดีของกระบวนการยุติธรรมของประเทศไทยอยู่เสมอ เช่น พบเห็นข่าวสารจากกรณีตัวอย่างที่ออกเผยแพร่ทางสื่อเกี่ยวกับความไม่ยุติธรรมและกรณีคนรวยไม่ค่อยถูกลงโทษ มีการเล่นพรรคเล่นพวก มีการแทรกแซงจากการเมืองและผู้มีอำนาจ และข่าวสารทางการเมืองที่แสดงให้เห็นถึงการปฏิบัติต่อฝ่ายการเมืองในลักษณะเข้าข้างฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง ปัจจัยต่างๆ เหล่านี้อาจไม่ได้เกี่ยวข้องกับนโยบายเพิ่มประสิทธิภาพกระบวนการยุติธรรมโดยตรงแต่เป็นเรื่องที่ต้องมีการสร้างความรับรู้เข้าใจให้แก่ประชาชนให้มากขึ้นต่อไป และโดยเฉพาะอย่างยิ่งในมิติด้านการแทรกแซงทางการเมืองและผู้มีอำนาจและการเลือกปฏิบัติต่อฝ่ายการเมืองโดยใช้กระบวนการยุติธรรมเป็นเครื่องมือนั้นก็อาจต้องยกระดับการสร้างเชื่อมั่นในกระบวนการยุติธรรมไปที่ตัวผู้มีอำนาจทางการเมืองด้วย

ประเด็นที่ 2: การฉ้อโกงหลอกลวงและช่องทางออนไลน์

ในการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนปี พ.ศ. 2563 ในครั้งนี้แสดงให้เห็นถึงแนวโน้มอาชญากรรมความผิดฉ้อโกงหลอกลวงที่เพิ่มสูงขึ้นอย่างก้าวกระโดดทั้งที่ในการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนในปี พ.ศ. 2561 ก็เป็นกลุ่มความผิดที่พบมากที่สุดเป็นอันดับหนึ่งอยู่แล้วและมีผู้เสียหายที่หลงเชื่อสูญเสียทรัพย์สินไปในอัตราสูงมากโดยถือว่าเป็นกลุ่มอาชญากรรมที่มีความเสียหายต่อทรัพย์สินในลักษณะของทรัพย์สินที่ถูกประทุษร้ายมากที่สุด ลักษณะการกระทำผิดส่วนใหญ่เป็นการก่อเหตุโดยไม่รู้ตัว คนร้ายและมักจะใช้ช่องทางออนไลน์และการติดต่อทางโทรศัพท์ในการเข้าถึงตัวเหยื่อโดยที่เหยื่อไม่มีโอกาสรับรู้ว่ามีผู้กระทำผิดเป็นใครโดยส่วนใหญ่แล้วมักจะเป็นการกระทำผิดในลักษณะของการหลอกให้โอนเงินเข้าบัญชีธนาคารแล้วปิดบัญชีหลบหนีไป ลักษณะความผิดดังกล่าวส่วนใหญ่เป็นที่น่าสังเกตว่าระบบงานยุติธรรมยังไม่มีระบบในการระวังป้องกันภัยและการติดตามดำเนินคดีที่ดีพอ แม้จะมีการแจ้งความกับเจ้าหน้าที่ให้ทำการสืบสวนจับกุมก็มักจะติดตามตรวจสอบและอายัดบัญชีธนาคารไม่ทันมีการยกย้ายถ่ายเทเงินออกจากบัญชีและหลบหนีไปก่อนที่จะติดตามจับกุมตัวได้ และในประเทศไทยก็ยังไม่มียุทธศาสตร์การคุ้มครองผู้บริโภคและควบคุมการเปิดบัญชีธนาคารที่ดีพอทำให้คนร้ายสามารถก่อเหตุได้โดยง่ายและไม่เกรงกลัวต่อกฎหมายทำให้การกระทำผิดความผิดเหล่านี้นอกจากจะสืบสวนติดตามไม่ได้ผลยังเป็นภาระของหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมอีกด้วย ดังนั้นในด้านของนโยบายกระบวนการยุติธรรมควรจะต้องให้ความสำคัญกับการวางระบบงานยุติธรรมและมาตรการด้านกระบวนการยุติธรรมเพื่อรองรับการต่อต้านการกระทำผิดดังกล่าว เช่น การพัฒนาระบบการตรวจสอบติดตามอายัดบัญชีหรือการจัดทำฐานข้อมูลเฝ้าระวังบุคคลที่เปิดบัญชีที่มีลักษณะสุ่มเสี่ยงต่อการกระทำผิดเพื่อป้องกันการเปิดบัญชีธนาคารแทนกันหรือโยกย้ายบัญชีธนาคารไปหลายธนาคาร การพัฒนาระบบงานคุ้มครองผู้บริโภคเพื่อป้องกันปัญหาความผิดอันเกิดจากหลอกลวงซื้อขายสินค้า เป็นต้น

ประเด็นที่ 3: ความเสียหายของอาชญากรรม

ในการเก็บข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนในครั้งนี้ได้ข้อมูลที่เพียงพอสำหรับการวิเคราะห์ความเสียหายที่เกิดขึ้นจากอาชญากรรม เป็นที่น่าสนใจว่าจากการประมาณการความเสียหายโดยใช้ต้นแบบคำนวณทางเศรษฐศาสตร์สำหรับประมาณการความเสียหายของอาชญากรรมในภาพรวมทั้งประเทศพบว่ามีมูลค่าความเสียหายที่เกิดจากอาชญากรรมพบว่าเฉพาะอาชญากรรมที่สำรวจในครั้งนี้มีมูลค่าความสูญเสียต่อทรัพย์สินรวมทั้งสิ้นประมาณ 276,107,954,501.79 บาท และค่ารักษาพยาบาลรวมทั้งสิ้นประมาณ 12,572,681,665.28 ซึ่งแสดงให้เห็นมูลค่าความเสียหายจากอาชญากรรมในอัตราที่สูงมาก ซึ่งตัวเลขดังกล่าวควรที่ผู้กำหนดนโยบายด้านกระบวนการยุติธรรมควรนำมาพิจารณาโดยหากมีการเพิ่มการลงทุนภาครัฐในมากกว่านี้อาจเป็นความคุ้มค่าหากสามารถลดผลกระทบและความเสียหายที่เกิดขึ้นกับประชาชนได้

ในการศึกษาครั้งนี้ยังได้ทำการประมาณการรายได้จากก่ออาชญากรรมของคนร้ายพบว่าประมาณการดังกล่าวพบว่าเม็ดเงินหมุนเวียนจากการก่ออาชญากรรมเฉพาะกลุ่มที่เก็บข้อมูลได้โดยประมาณมีปริมาณมากถึง 4.67 หมื่นล้านบาท ซึ่งมากกว่าขนาดของเศรษฐกิจของธุรกิจกฎหมายในหลายภาคธุรกิจ และยังพบว่าในการศึกษาครั้งนี้ยังพบลักษณะอาชญากรรมในหลายรูปแบบซึ่งมีลักษณะเป็นการก่อเหตุโดยอาชญากรอาชีพซึ่งอาชญากรรมอาชีพเหล่านี้มักจะก่อให้เกิดความเสียหายในมูลค่ามากต่อประชาชนซึ่งหากมีการต่อต้านอาชญากรรมอาชีพเหล่านี้ได้ก็จะช่วยลดผลกระทบต่ออาชญากรรมได้ในอัตราสูง ในการกำหนดนโยบายป้องกันปราบปรามอาชญากรรมก็ควรมีนโยบายและมาตรการที่ชัดเจนในการต่อต้านอาชญากรรมอาชีพเหล่านี้ไม่ว่าจะเป็น กลุ่มปล้นชิงทรัพย์ ลักทรัพย์รถยนต์จักรยานยนต์ ล้วงกระเป๋า วิ่งราวทรัพย์ ลักทรัพย์ผลผลิตทางการเกษตรในบางกรณี และกลุ่มอาชญากรรมหลอกลวงฉ้อโกงทรัพย์ในรูปแบบต่างๆ รวมถึงกรณีเรียกรับสินบนโดยมีทั้งเป็นการก่อเหตุโดยเจ้าหน้าที่ของรัฐและธุรกิจภาคเอกชนที่พบว่ามูลค่าความเสียหายในมูลค่าที่สูงมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกรณีของการถูกเรียกรับสินบนในภาคเอกชนถ้ามีการพบเหตุอาชญากรรมบ่อยครั้งขึ้นหรือพบว่ามีสถานการณ์ความรุนแรงจนเป็นที่กังวลใจของประชาชนทั่วไปในอนาคตก็อาจกำหนดเป็นความผิดตามกฎหมายขึ้นมาใหม่ตามแบบอย่างความผิดสากลที่มีการดำเนินคดีกับองค์กรธุรกิจทั้งฝ่ายผู้รับสินบนและผู้ให้สินบนด้วยก็เป็นไปได้

ประเด็นที่ 4: ประเภทอาชญากรรมตามมาตรฐานสากล

จากการที่การสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนปี พ.ศ. 2563 ในครั้งนี้ได้มีการเพิ่มเติมลักษณะความผิดตามแบบสากลโดยอ้างอิงจากคู่มือการจำแนกอาชญากรรมตามรูปแบบสากลเพื่อการสถิติของสหประชาชาติ (ICCS: International Classification of Crime for Statistical Purposes) โดยมีการเพิ่มลักษณะอาชญากรรมตามมาตรฐานสากล เช่น กรณีปล่อยสารพิษในประการที่น่าจะเกิดอันตรายต่อบุคคลและชุมชน การเรียกสินบนในทางธุรกิจ และได้รับอันตรายจากการปลอมมลภาวะหรือทำลายทรัพยากรธรรมชาติ และอาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์

ผลการสำรวจพบว่าอาชญากรรมต่าง ๆ เหล่านี้ส่วนใหญ่แล้วอาจไม่ได้รับความสนใจจากเจ้าหน้าที่ด้านการป้องกันอาชญากรรมแต่กลับพบว่ามีสถานการณ์อาชญากรรมจากการสำรวจอาชญากรรมภาคประชาชนในทุกกลุ่มความผิด โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกลุ่มความผิดเกี่ยวกับอันตรายจากมลภาวะหรือการทำลายทรัพยากรธรรมชาตินั้นเป็นความผิดที่พบบ่อยโดยเป็นความผิดที่พบบ่อยที่สุดในกลุ่มอาชญากรรมรูปแบบใหม่และยังเป็นความผิดที่มักจะส่งผลกระทบต่อประชาชนในวงกว้าง ดังนั้นในอนาคตควรให้ความสำคัญกับอาชญากรรมในรูปแบบใหม่เหล่านี้ให้มากขึ้น และควรพิจารณาถึงการกำหนดนโยบายและมาตรการที่ชัดเจนในการป้องกันปราบปรามอาชญากรรมดังกล่าว ทั้งนี้การสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนเป็นเพียงความพยายามขั้นต้นที่จะสะท้อนให้เห็นถึงสถานการณ์อาชญากรรมบางประเภทที่มักจะถูกละเลยซึ่งหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมควรจะทำให้ความสำคัญรวมถึงให้ความสำคัญกับการพัฒนาระบบสถิติข้อมูลเพื่อสะท้อนลักษณะของอาชญากรรมให้เห็นภาพชัดเจนมากขึ้น

3) ข้อจำกัดของการเก็บข้อมูลและข้อเสนอแนะสำหรับการเก็บข้อมูลในอนาคต

การสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนในปี พ.ศ.2563 ได้ออกแบบให้มีการเปรียบเทียบรูปแบบและวิธีการจัดเก็บข้อมูลแบบดั้งเดิมกับรูปแบบการจัดเก็บข้อมูลที่พัฒนาขึ้นมาใหม่ รวมถึงในระหว่าง การเก็บข้อมูลได้มีสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคโควิด-19 ทำให้ต้องมีการเปลี่ยนรูปแบบการเก็บข้อมูล เป็นการเก็บข้อมูลทางโทรศัพท์ซึ่งควรมีการนำเสนอถึงประเด็นการเก็บข้อมูลในรูปแบบต่างๆ เพื่อทราบถึง ข้อจำกัดของการเก็บข้อมูลสำหรับพัฒนาการเก็บข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนในอนาคต ในการรายงาน ผลนำเสนอถึงข้อจำกัดของการเก็บข้อมูลและปัญหาที่พบในการเก็บข้อมูลเพื่อนำไปจัดทำข้อเสนอแนะที่เป็น ประโยชน์สำหรับการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมในอนาคต

ประเด็นที่ 1: การพัฒนารูปแบบและวิธีการจัดเก็บข้อมูล

เดิมการจัดเก็บข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนประกอบด้วยแบบสอบถามสองชุดคือแบบสอบถาม ชุดแรกเป็นแบบสอบถาม สอญ.1 เพื่อประเมินการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม และหากพบว่าผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมจะมีการสอบถามแบบสอบถามชุดที่สองเป็น สอญ.2 เพื่อทราบรายละเอียดของอาชญากรรม จากการเก็บข้อมูลในปี พ.ศ.2559 และ พ.ศ.2561 ที่ผ่านมาพบการสอบถามตามแบบ สอญ.2 นั้นจะมีเนื้อหา มากและพอเริ่มจะมีการเก็บแบบสอบถามชุดหลังโดยหลังโดยละเอียดกลับมีการบ่นเบี่ยงและไม่ได้รับความ ร่วมมือ ทำให้ต้องยกเลิกแบบสอบถามที่เก็บมาแล้วในกรณีที่ผู้ตอบแบบสอบถามยกเลิกการให้ข้อมูล กลางคันจำนวนมาก ในการเก็บข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนปี พ.ศ. 2563 จึงได้พัฒนารูปแบบการ จัดเก็บข้อมูลอาชญากรรมมาเป็นแบบ สอญ.1 เพียงอย่างเดียวแต่ให้มีการเก็บข้อมูลในรายละเอียดสำคัญที่ ต้องการทราบสำหรับทางนโยบายโดยไม่จำเป็นต้องเก็บ สอญ.2 ควบคู่ไปด้วยให้การเก็บข้อมูลมีความกระชับ และสามารถเข้าถึงกลุ่มตัวอย่างได้มากขึ้น

การเก็บข้อมูล สอญ.1 ในรูปแบบใหม่ในครั้งนี้ได้แสดงให้เห็นถึงการเก็บข้อมูลกระจายได้กว้างขวาง มากขึ้นโดยสามารถลงเก็บข้อมูลในหน่วยพื้นที่ 30 กองบังคับการ/จังหวัด เท่าเดิม แต่สามารถได้ข้อมูล อาชญากรรมครอบคลุมกลุ่มตัวอย่างมากขึ้นถึง 3,538 ตัวอย่าง เข้าถึงข้อมูลประชาชนสมาชิกในครัวเรือนได้ 11,834 คน พบข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม 1,278 ครั้ง ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบกับ การเก็บข้อมูล อาชญากรรมภาคประชาชนปี พ.ศ.2561 ที่สามารถเข้าถึงข้อมูลประชาชนได้เพียง 4,549 คน พบข้อมูลการ ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมเพียง 244 ครั้ง

ความสามารถในการเข้าถึงจำนวนอาชญากรรมที่มากขึ้นได้ส่งผลให้สามารถวิเคราะห์ข้อมูลในเชิง ลึกที่เป็นประโยชน์ได้มากขึ้น อาทิเช่น สามารถวิเคราะห์ข้อมูลอาชญากรรมในเชิงพื้นที่และสามารถนำไป วิเคราะห์แยกประเมินความเสียหายที่เกิดขึ้นจากอาชญากรรมเป็นรายอาชญากรรมได้ซึ่งไม่เคยทำได้มาก่อน ในการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนในครั้งก่อนหน้า การจัดเก็บข้อมูลอาชญากรรมภาค

ประชาชนโดย สอญ.1 ตามแนวทางดังกล่าวจึงถือว่าเป็นวิธีการจัดเก็บข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนที่มีประสิทธิภาพและได้ข้อมูลสำหรับการวิเคราะห์ที่ดีกว่าวิธีการเก็บข้อมูลแบบดั้งเดิมมากภายใต้ข้อจำกัดของงบประมาณในการเก็บรวบรวมข้อมูล

ทั้งนี้การเก็บข้อมูล สอญ.1 ในลักษณะดังกล่าวจะมีประสิทธิภาพและความแม่นยำเฉพาะในประเด็นคำถามที่ผู้แทนครัวเรือนสามารถให้คำตอบแทนสมาชิกในครัวเรือนได้ เช่น ลักษณะของอาชญากรรมความสัมพันธ์กับเหยื่อหรือผู้เสียหาย ความเสียหาย การแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ ข้อจำกัดของการเก็บข้อมูลในลักษณะนี้คือจะได้ประเด็นรายละเอียดข้อมูลน้อยกว่าการเก็บข้อมูลตามแบบ สอญ.2 ซึ่งมีรายละเอียดต่าง ๆ มากกว่าไม่ว่าจะเป็นรายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับลักษณะของผู้ก่อเหตุ อาวุธที่ใช้ สาเหตุสถานที่เกิดเหตุ ช่วงเวลาเกิดเหตุ กิจกรรมที่ทำอยู่ระหว่างเกิดเหตุ รายละเอียดทรัพย์สินที่เสียหาย รายละเอียดการดำเนินคดี ซึ่งเป็นข้อมูลที่ไม่สามารถจัดเก็บได้จาก สอญ.1 อย่างไรก็ตามหากมีความต้องการใช้ข้อมูลในส่วนใดที่เป็นประเด็นสำคัญในเชิงการศึกษาวิเคราะห์อาชญากรรมหรือเป็นข้อมูลอ้างอิงในเชิงนโยบายก็สามารถเพิ่มเติมในการจัดเก็บข้อมูลตามแบบ สอญ.1 ขึ้นมาใหม่เป็นการเฉพาะได้ แต่มีข้อควรพิจารณาว่าการจัดเก็บข้อมูลตามแบบ สอญ.1 มีข้อจำกัดในการจัดเก็บข้อมูลได้ในบางประเด็นเท่านั้นและต้องจัดเก็บข้อมูลไม่ให้มากประเด็นจนเกินไปซึ่งควรจะต้องมีความชัดเจนว่าในการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนในแต่ละครั้งมีจุดเน้นและประเด็นข้อมูลสำคัญในเรื่องใดบ้าง

ประเด็นที่ 2: เปรียบเทียบการรูปแบบและวิธีการจัดเก็บข้อมูล สอญ.2

การออกแบบการสำรวจอาชญากรรมภาคประชาชนปี พ.ศ.2563 ได้ออกแบบให้มีการเก็บข้อมูลสำรวจโอกาสในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมตามแบบ สอญ.1 แยกออกจากการเก็บข้อมูลเหยื่อและรายละเอียดสภาพอาชญากรรมตามแบบ สอญ.2 เพื่อให้การเก็บข้อมูลกระชับและสามารถเก็บข้อมูลได้ครอบคลุมขนาดกลุ่มตัวอย่างและมีโอกาสพบเจอเหยื่ออาชญากรรมที่มากขึ้น นอกจากนี้จากปัญหาที่พบในการเก็บข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนในครั้งก่อนหน้าที่พบว่าโอกาสความเป็นไปได้ในการพบเหยื่ออาชญากรรมจากการสำรวจมีค่อนข้างต่ำทำให้อาชญากรรมบางประเภทได้จำนวนกลุ่มตัวอย่างการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมเพียงเล็กน้อยไม่สามารถนำไปวิเคราะห์สถานการณ์อาชญากรรมโดยละเอียดแยกกลุ่มความผิดได้ ในการจัดเก็บ สอญ.2 จึงได้ออกแบบให้มีการจัดเก็บแยกออกมาต่างหากเป็นรายกลุ่มความผิด โดยให้เป็นการจัดเก็บแบบเข้าถึงตัวเหยื่ออาชญากรรมโดยตรงแทนการสุ่มตัวอย่างจนกว่าจะพบเจอเพื่ออาชญากรรมด้วยวิธีการประสานหาแหล่งข้อมูลที่ทราบว่าเหยื่ออาชญากรรมอยู่ที่ใดอันได้แก่เจ้าหน้าที่ตำรวจ ยุติธรรมชุมชน ผู้นำชุมชน และคำแนะนำจากประชาชนในพื้นที่

การจัดเก็บข้อมูลในครั้งนี้ได้ทดลองจัดเก็บข้อมูลในกลุ่มฉ้อโกงหลอกลวงตามแบบ สอญ.2-4 โดยมีการเปรียบเทียบกับวิธีการแบบดั้งเดิมพร้อมกับการเก็บ สอญ.1 โดยวิธีสุ่มตัวอย่างจนกว่าจะพบเหยื่อแต่

จำกัดเฉพาะการสอบถามผู้แทนครัวเรือนที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมโดยตรงเท่านั้นเปรียบเทียบกับ การจัดเก็บ สอญ.2 โดยเข้าถึงเหยื่อโดยตรงตามวิธีการเก็บข้อมูลอาชญากรรมในรูปแบบใหม่

การเปรียบเทียบการเก็บข้อมูล สอญ.2-4 โดยวิธีการเก็บพร้อม สอญ.1 พบว่าการที่ผู้ตกเป็นเหยื่อ โดยตรงเป็นผู้ให้ข้อมูลนั้นมีข้อดีตรงที่จะได้ข้อมูลในประเด็นต่าง ๆ ครบถ้วนมากกว่าเนื่องจากข้อมูลตาม แบบ สอญ.2 ในหลายประเด็นนั้นควรจะต้องเป็นเหยื่อโดยตรงถึงจะให้ข้อมูลได้ เช่น กิจกรรมที่ทำอยู่ขณะ เกิดเหตุ การระวังป้องกันภัยของเหยื่อ และความต้องการบริการเพิ่มเติมจากกระบวนการยุติธรรม อย่างไรก็ตาม การเก็บข้อมูล สอญ.2 โดยวิธีการเก็บร่วมกับ สอญ.1 นั้นก็จะมีข้อจำกัดที่สำคัญที่จะไม่สามารถเข้าถึงเหยื่อ อาชญากรรมในจำนวนที่มากพอมีเพียงความผิดเกี่ยวกับทรัพย์และฉ้อโกงหลอกลวงเท่านั้นที่น่าจะสามารถ เข้าถึงเหยื่ออาชญากรรมได้ในจำนวนที่มากพอภายใต้ข้อจำกัดด้าน จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่สามารถเข้าถึงได้ ภายใต้งบประมาณดำเนินที่จำกัด การจัดเก็บข้อมูล สอญ.2 โดยวิธีการเก็บข้อมูลพร้อม สอญ.1 นั้นก็อาจ สามารถทำได้และจะได้ข้อมูลในเชิงรายละเอียดที่ดีกว่า แต่เฉพาะในบางกลุ่มความผิดที่มีโอกาสพบเจอกลุ่ม ตัวอย่างค่อนข้างสูง

การจัดเก็บข้อมูล สอญ.2-4 โดยวิธีเข้าถึงเหยื่อโดยตรงนั้นในสถานการณ์จริงมักจะพบเหตุที่มักจะ ค่อนข้างรุนแรงหรือเกิดความเสียหายจำนวนมากโดยส่วนใหญ่แล้วมักจะได้อ้างอิงจากสถานีตำรวจซึ่งเป็น เหตุที่มีการรับแจ้งอาชญากรรม ในทางปฏิบัติการเข้าหาผู้นำชุมชนหรือยุติธรรมชุมชนมักจะไม่ได้ข้อมูล อาชญากรรมเนื่องจากไม่ได้เป็นหน่วยงานที่ดำเนินการกับอาชญากรรมโดยตรงอย่างเช่นตำรวจ ประกอบกับ ในบางครั้งเจ้าหน้าที่ไม่อนุญาตให้ติดต่อผู้เสียหายโดยตรงเนื่องจากจะเป็นการรบกวนและมีข้อกังวลใจ เกี่ยวกับความเป็นส่วนตัวของผู้เสียหาย

ข้อมูลที่ได้จากการเก็บข้อมูล สอญ.2 ในสองแบบจึงมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ การจัดเก็บ ข้อมูลอาชญากรรมตามแบบ สอญ.2-4 โดยวิธีการเก็บร่วมกับ สอญ.1 จะมีความครบถ้วนมากกว่าแต่ในส่วน ของการจัดเก็บข้อมูลอาชญากรรม สอญ.2-4 โดยเข้าหาเหยื่อโดยตรงจะปรากฏพฤติกรรมและลักษณะ สถานที่เกิดเหตุที่มีความหลากหลายมากกว่า อันจะเนื่องมาจากการเก็บข้อมูลพร้อม สอญ.1 จะพบแต่ผู้ที่อยู่ บ้านในขณะที่ลงเก็บข้อมูลเท่านั้น นอกจากนี้ในการเก็บข้อมูลจากเจ้าหน้าที่ตำรวจจะได้ข้อมูลเกี่ยวกับผลการ ดำเนินคดีดีกว่าเพราะตัวผู้เสียหายเองอาจจะไม่ทราบผลการดำเนินคดีของตนเองก็ได้

จากการวิเคราะห์ผลการเก็บข้อมูลตามแบบ สอญ.2 จะพบว่าวิธีการเก็บข้อมูลในสองรูปแบบต่างมีข้อดี และข้อจำกัดแตกต่างกันซึ่งน่าจะขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ของการใช้ประโยชน์ข้อมูลหากเป็นการเน้นที่จะได้ ข้อมูลในมุมมองของเหยื่อหรือข้อมูลที่เฉพาะตัวเหยื่อเท่านั้นจะสามารถตอบได้ก็ควรเก็บข้อมูลร่วมกับ สอญ. 1 โดยให้เหยื่อเป็นผู้ตอบโดยตรงเท่านั้น แต่หากต้องการข้อมูลลักษณะของอาชญากรรม ความเสียหาย และ ผลการดำเนินคดีเท่านั้นก็อาจใช้วิธีการเก็บข้อมูลจากแหล่งข้อมูลอาชญากรรมแทนโดยไม่จำเป็นต้องลงพื้นที่ เก็บข้อมูลก็ได้ ในการจัดเก็บข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนในครั้งต่อไปควรมีการพัฒนาแบบสอบถามใน

ลักษณะแยกขึ้นมาใหม่โดยแยกเก็บประเด็นมุมมองของเหยื่อกับพฤติการณ์อาชญากรรมออกจากกัน หากเป็นประเด็นมุมมองของเหยื่อก็สามารถจัดเก็บร่วมกับ สอญ. 1 ได้ แต่หากเป็นลักษณะพฤติกรรมการอาชญากรรมและการดำเนินคดีก็สามารถจัดเก็บโดยเข้าถึงแหล่งข้อมูลอาชญากรรมโดยใช้วิธีประสานไปยังแหล่งข้อมูลอาชญากรรมโดยตรงโดยไม่จำเป็นต้องลงพื้นที่สำรวจข้อมูลก็ได้ซึ่งจะช่วยประหยัดงบประมาณได้มากกว่า

ประเด็นที่ 3: การสำรวจข้อมูลอาชญากรรมทางโทรศัพท์

การจัดเก็บข้อมูลในครั้งนี้ได้มีบางส่วนเป็นการเก็บข้อมูลโดยใช้วิธีการสัมภาษณ์ทางโทรศัพท์ซึ่งการเก็บข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนในปี พ.ศ.2559 และ พ.ศ.2561 ก็ได้เคยทดลองมีการเก็บข้อมูลโดยการสัมภาษณ์ทางโทรศัพท์ก่อนหน้านี้แต่มักจะประสบปัญหาอัตราการตอบแบบสอบถามต่ำและการยกเลิกการให้สัมภาษณ์กลางคันสูง เนื่องจากในการจัดเก็บข้อมูลมีรายละเอียดในประเด็นที่สอบถามจำนวนมากและประเด็นการสอบถามเกี่ยวกับอาชญากรรมซึ่งเป็นประเด็นอ่อนไหวซึ่งยากที่ผู้ตอบแบบสอบถามจะเป็นผู้ให้ข้อมูลหากไม่ไว้วางใจผู้เก็บข้อมูล ในการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนปี พ.ศ. 2563 จึงได้ออกแบบการเก็บข้อมูลโดยการสัมภาษณ์ทางโทรศัพท์โดยใช้วิธีการประสานขอหมายเลขโทรศัพท์ผ่านทางผู้นำชุมชนผ่านหน่วยงานยุติธรรมจังหวัดก่อนเพื่อให้เกิดความไว้วางใจในการให้ข้อมูล การประสานการเก็บข้อมูลผ่านทางหน่วยงานยุติธรรมจังหวัดก่อนนั้นได้ช่วยให้การเก็บข้อมูลทางโทรศัพท์สามารถดำเนินการได้สำเร็จตามแผนและอาจสามารถพัฒนาเป็นวิธีการจัดเก็บข้อมูลในอนาคตซึ่งใช้ต้นทุนต่ำกว่าการลงพื้นที่เก็บข้อมูลแบบเผชิญหน้า (Face-to Face)

การจัดเก็บข้อมูลผ่านการประสานผู้นำชุมชนโดยหน่วยงานยุติธรรมจังหวัดนั้นสามารถดำเนินการได้โดยสามารถเข้าถึงข้อมูลและได้รับความไว้วางใจจากผู้ให้ข้อมูลเป็นส่วนใหญ่แม้ว่าจะมีการยกเลิกการให้ข้อมูลกลางคันหรือมีประชาชนในบางพื้นที่ที่มีความกังวลเกี่ยวกับการให้ข้อมูลทางโทรศัพท์กับบุคคลภายนอกแต่การเก็บข้อมูลก็เป็นไปโดยสมัครใจและสามารถบริหารจัดการในการเก็บข้อมูลในพื้นที่อื่นทดแทนได้ อย่างไรก็ตามการเก็บข้อมูลทางโทรศัพท์จะสามารถเข้าถึงเหยื่ออาชญากรรมได้ในจำนวนที่น้อยลงและมีข้อควรระวังว่าจะมีความหลากหลายในเชิงพื้นที่น้อยกว่าการลงพื้นที่เก็บข้อมูลซึ่งสามารถควบคุมลักษณะพื้นที่เก็บข้อมูลได้ทำให้การลงพื้นที่เก็บข้อมูลแบบเผชิญหน้า (Face-to Face) ยังมีความน่าเชื่อถือมากกว่าในแง่ของการสุ่มตัวอย่าง ทั้งนี้หากจะพัฒนาระบบการจัดเก็บข้อมูลทางโทรศัพท์ก็ควรมีการจัดทำฐานข้อมูลผู้ให้ข้อมูลและมีการกำหนดพื้นที่เป้าหมายให้ชัดเจนให้การสุ่มตัวอย่างมีความน่าเชื่อถือมากขึ้นโดยอาจกำหนดตัวผู้ให้ข้อมูลเพื่อเก็บข้อมูลในระยะยาว

Executive Summary

Crime victimization has become a concerning issue for the Thai justice system. While Police Crime Report Statistics have been used to measure crime, it is acknowledged that the statistics solely is insufficient to capture a true picture of crime. The purpose of the Thai Crime Victimization Survey 2020 (TCVS) is to identify the dark figure, the number of unreported crimes which could bring into question the effectiveness of existing official crime data used for policymaking.

A stratified three-stage sampling was adopted for the survey research in accordance with the Thai Crime Victimization Survey Manual. The crime victimization estimates are based on the number and characteristics of crimes respondents experienced between 1 January 2020 and 31 December 2020 from a nationwide sample of households.

Methodology

The data collection process is carried out using two sets of questionnaires as follows:

Thai Crime Victimization Survey Questionnaire 1 (TCVS 1)

The objective of the TCVS 1 is to estimate the actual rate of crime victimization and to observe the key characteristics of crimes which the respondents have encountered, including the type of crimes, injury, casualty, victim-offender relation, and whether the incident was reported to the authorities. The survey yields a sample of 11,834 individuals from 3,538 households. To improve the representation of essential domains and subpopulations, a three-stage sampling is adopted. The first stage sampling is based on ten police bureaus which are responsible for each region nationwide. The second stage sampling selected three provinces from each region subject to their development levels, from high to low. In this case, the research uses the Gross Provincial Product per capita as a proxy for a province's development level. For the third stage sampling, three police stations are chosen: one from a police station from which is responsible to the city centre of the province and two other police stations in the outskirt or rural area. The tertiary sampling unit, however, varies depending on the type of TCVS 1 (face-to-face, telephone, etc.)

Furthermore, the Office of Justice Affairs has included research questions regarding Fear of Crime into the TCVS 1 with one household representative as the survey respondent for the fear of crime from each household.

Thai Crime Victimization Survey Questionnaire 2 (TCVS 2)

The TCVS 2 collects detailed information about crime incidents consisting of characteristics of the offender (i.e., quantity, age, sex, and use of drugs), characteristics of the crime (i.e., time, place and cause of the occurrence, type of crime, use of weapons, and consequences) and the victim's experience with the justice system. Unlike TCVS 1, the TCVS 2 would be collected only when the household representatives themselves were the victim of crime.

In this research, criminal acts in the TCVS2 survey are divided into six primary categories: violent crime, property crime, sexual assault or sexual harassment, fraud, cybercrime, and other crimes of interest. To be cautioned, the cyber crime is rarely found so this type of crime is included in the other crimes of interest in the report.

Because crimes are considered rare events, the number of crime victims encountered when collecting the TCVS 2 together with TCVS1 in the previous surveys may not be sufficient for further data analysis. Therefore, the Thai Crime Victimization Survey Manual suggests the survey to collect the detailed crime data in the TCVS2 from other sources of crime to locate a sufficient number of victim respondents as a separate supplementary project from the TCVS1 survey. This survey also carried out a trial of fraud victimization (TCVS2-4) by getting access to the victim through the recommendation of other crime informant sources including the local police station, provincial justice offices, community justice centers, and community leaders. In this project, a sample of 599 victims from the TCVS 2-4 trial was collected to compare with the 586 TCVS 2-4 household representatives who got involved in fraud victimization from the TCVS1 survey.

To minimize the chance of participants rejecting the survey, face-to-face interviews are the main application for the survey. However, according to the COVID-19 preventive measures in April 2021, telephone interviewing was conducted for the ten remaining

provinces by randomly selecting participants in the requested telephone directory from community leaders.

Key Findings

From 3,538 household representative respondents and 11,384 individual household members, the survey found 1,100 victims (9.4% of the total participants). As seen in Table 1, each crime incident that a person encountered is counted as one criminal case and every criminal case is shown to estimate the probability of crime in percentage.

Table 1 The number of victim for each type of crime

Type of Crime	Number of victim	Percentage	Probability of victimization (percentage)
1. Violent Crime	43	3.36	0.36
2. Property Crime	289	22.61	2.40
3. Sexual Assault	12	0.94	0.10
4. Fraud	738	57.75	6.19
5. Other Crime of interest	155	12.13	1.31
Total	1,237	100.0	10.45

Note: Cyber crime is in other crime of interest

A total of 1,237 victims for every criminal case were detected in the survey, which implies that 10.45% of the population could be a victim of crime.

Sociodemographic Factors

Sociodemographic factors also play an important role on the likelihood of crime victim. The prevalence rate of crime was comparatively higher for people of certain groups as; female, people who aged between 26 and 45 years old, bachelor's degree graduates, merchants and freelancers, people with monthly income from 15,000 to 45,000 Baht, people who reside in commercial districts, and those who frequently contact with the official. Although it is assumed that people with higher education should have better understandings

of self-crime prevention, they are, in fact, more prone to crime than those with lower education. The reason for this is that the most frequent type of crime from this survey is fraud which the offender could more easily approach the highly educated, the merchants, and the freelancers. Furthermore, since police surveillance does not affect the prevalence rate of fraud, people in rural areas who contact the authorities on rare occasions are much less likely to become a victim of crime than those in urban areas.

Frequent crimes and interesting trends

Over half of the violent crimes (58.2%) were not physical violence but threats and intimidations. However, quarrels and domestic violence account for 23.3% and 7%, respectively. In addition, quarrels and intimidations are more common in strangers with no prior conflict, but the loss of tempers, such as road rage and bar fights. After the violent crime is categorized according to the International Statistical Classification to include intentional discharge of toxic substances, some victims have provided information on toxic substance littering in the community. Nonetheless, the issue may not be taken seriously by the authorities, even though such substances can be lethal to community residents.

The most common property crimes were household larceny (28.37%), followed by shoplifting (15.22%), establishment larceny (14.53%), and theft of agricultural products (9.00%), respectively. Though most of the crimes were minor, there were relatively high rates of professional crimes such as robbery, snatching, pickpocketing, motorcycle theft which could result in extensive damages. Another interesting finding was that thefts of agricultural products are so common in many agricultural areas, especially those with valuable crops, that many crop-owners did not recognize them as criminal acts. This is due to the ease of committing crimes in plantations where it is hard to thoroughly look after, while crop-owners commonly reside further away. Generally, this type of crime is assumed to be committed by local teens; however, some were organized by outsiders who drive away with truckloads of stolen goods. Theft of agricultural products is a high-frequency offense with little to no surveillance by both the police and local authorities.

Sexual assaults reported were mainly done without physical contact, such as sending pornographic videos or text (41.6%), stalking (33.33%), verbal harassment or peeping by strangers (16.67%), and non-violent indecency (8.33%). There was no offense for rape or

violent indecency in this survey. It is important to highlight that most offenders approach their victims online via social networks.

Frauds, the most frequent type of crime in the survey, are continuously rising owing to the help of technological advances. Criminals these days have less tendency to contact their victims directly or straightforwardly steal others' property. Instead, they turn to online and telephone scams. Researchers tend to pay special attention to frauds as they are constantly changing in methods and patterns. General kinds of frauds are, for example, online shopping scams, authorized push payment (APP) scams, pyramid schemes, Ponzi schemes, sweepstakes scams, romance scams, etc. Online shopping scams are becoming more and more problematic. In most cases, even if the scam is reported to authorities for further investigation, the police often fail to track down the scammers and freeze their bank accounts in time. Indeed, there is still room for improvement in bank account opening regulations and the consumer protection system. While investment scams (pyramid, Ponzi scheme, etc.) have always been common from time to time, this survey reveals several new kinds of frauds. Emerging frauds in 2020 include welfare program scams (When scammers trick victims into giving them money or access to personal information in exchange for welfare benefits [not to be confused with Welfare Fraud]), loan sharks, charity scams, and illegal or violated ROSCA (Rotating Savings and Credit Association).

Other crimes of interest in this survey are bribery (both in the public sector and business sector), power abuse, violation of privacy law, discrimination, cyber crime, harm from pollution and exploitation of natural resources. Most victims were harmed from pollution and exploitation of natural resources in residential areas (70.97%), followed by bribery (18.06%). There was an increase in the number of cases of bribery involving public officials. Additionally, the survey found new crimes from every category, especially in pollution and exploitation of natural resources, industrial emissions and stubble burnings occur on a regular basis.

Furthermore, actions which people concern as crime are also collected to frequent problems that people have been suffering from but are yet to be aware by the authorities. Most of the issues were refusal to return loans or borrowed assets, public disturbance noise, teenager loitering, customers refusing to pay for meals, gambling advertisement spam messages, harms from neglected pets, and improper waste disposal.

Geography of Crime

The data analysis showed that crimes occur most in the Regional Police Bureau 2 at 19.6% rate of victimization compared to the average of 10.45%. The cases in every category were comparatively high, especially for pollution and exploitation of natural resources which is the highest comparing to other regions.

The region with the second highest chance of victimization is the Regional Police Bureau 8 at 16.43 percent, followed by the Regional Police Bureau 9 at 11.60 percent. The survey of these areas has shown that frauds and property crimes were the most common among other categories. Thefts of agricultural products happened very regularly in plantations but were rarely reported because many crop-owners have already gotten used to them.

For the Metropolitan Police Bureau, no crime is more prominent than in other regions. Nevertheless, it is still an area with high levels of crime across all categories with an above-average victimization rate (11.60%). The region with the slightest chance of victimization was the Regional Police Bureau 6 with a crime victimization rate of only 5.69 percent.

In terms of residential areas, fishery communities had the highest crime victimization rate at 16.56 percent, with higher violent crimes and pollution and exploitation of natural resources than those in other areas. Commercial areas and slums also have high rate of victimization at 13.95 percent and 12.32 percent respectively. In commercial areas, there is more likelihood of property crime and fraud than any other areas. As for slums, there are more crimes involving violent and property. The probability of victimization is similar for urban and non-urban communities (9.45% and 9.43% respectively). The rate of violent crimes, property crimes and sexual assaults are higher in urban communities, whereas fraud victims can be found more in non-urban communities. Agricultural communities are the areas with least chance of victimization at the rate of 8.45 percent.

Damages of Crime

The magnitude of crime damages is estimated by applying Unit Cost Analysis economic model based on the McCollister et al (2010)'s Criminal Damage Estimation

Guidelines. The estimated values of damages from crime in the studied categories are approximately 276 billion baht of property damage, and 12.5 billion baht of medical expenses resulting from injuries, adding up to the total of 2.88 billion baht (288,680,636,167.07 Baht). Thus, total damage caused by crime, is indeed extremely costly.

Furthermore, if we were to estimate annual cash flows of categorized crimes, we would find that the criminals' income could be as much as 46.7 billion baht, greater than those of many business sectors. Particularly, the estimated cash flows from frauds alone are over 30 billion baht per year which comprises up to 64 percent of the total value.

Most crimes remain unrecognized by the authorities

The survey research has found that out of 1,237 crime incidents, only 152 or 12.3% were reported to the police. In other words, as many as 87.7 percent of the cases remain unrecognized by the Thai justice system. The reason that crime victims did not bring them to justice is usually because there was little to no damage, the law enforcement process is inconvenient, there was no evidence, the offended have made personal arrangements with the offenders, or simply because the victims were unbothered.

Fear of Crime

The result analysis from 3,538 household representatives shows that the average confidence in personal safety around the neighborhood stood at 0.829 from the full score of 1.0. 74.4% of the respondents expressed that they were not afraid of crime. At the same time, the rest stated their fear of crime due to various factors — their own experience of victim, words of mouth concerning incidents in the area, the prevalence of thefts in the area, drug addicts, drunkards, teenager loitering, unemployment, illegal migrant workers, outsiders moving in, lack of streetlights, and being part of vulnerable groups (i.e., elders, female).

Comparison with the Royal Thai Police Crime Report Statistics

Table 2 compares the result of statistical comparison between Thai Crime Victimization Survey 2020 and the Royal Thai Police Crime Record in the same year. It was found that a huge number of crime were not included in the police record.

Table 2: the number of criminal cases comparing to the Royal Thai Police Crime Report Statistics

Type of Crime	Crime Victimization Survey		Police Crime Record	
	Number of victim	Crime per 100,000 Capita	Number of victim	Crime per 100,000 Capita
Violent Crime	43	363.36	14,361	21.70
Property Crime	289	2,442.12	33,657	50.85
Sexual Assault	6	50.70	3,306	4.99
Fraud	738	6,236.27	12,473	18.85
Other types of crime	152	1,284.43	6,389	9.65
Total	1,228	10,376.88	70,186	106.04

Note: the table shows only comparable cases

The results of the comparison revealed that the crime victimization survey found the overall crime victims 1,228 cases, representing 10,376.88 cases per 100,000 capita, while the police crime record reports 70,186 crime victims in the same type of crime, representing 106.04 cases per 100,000 capita. In other words, the crime victimization crime survey reveals crime 97.85 times more than the police crime record.

Comparison with Previous Thai Crime Victimization Survey

Table 3 shows data from the Thai Crime Victimization Survey 2020 comparing to the previous surveys. Thailand has already conducted three national crime victimization survey in 2016, 2018, and 2020.

Table 3 The number of victim comparing to TCVS 2016 and TCVS 2018

Type of Crime	2016		2018		2020	
	Number of victim	Crime per 100,000 Capita	Number of victim	Crime per 100,000 Capita	Number of victim	Crime per 100,000 Capita
Violent Crime	12	272.73	20	439.65	38	321.11
Property Crime	127	2,886.36	77	1,692.68	285	2,408.32
Sexual Assault	2	45.45	2	43.97	12	101.40
Fraud	26	590.91	121	2,659.93	712	6,016.56
Other types of crime	7	159.09	24	527.59	35	295.76
Total	174	3,954.54	244	5,363.82	1,082	9,143.15

Note: The crime rate per 100,000 capita is calculated based on the sample size of 4,400 in 2016, 4,549 in 2018, and 11,834 in 2020.

In comparison to the 2020 crime victimization survey with the previous surveys, the statistics revealed that the fraud and deception has increased dramatically and violent crime has noticeably drop.

Recommendations from the survey

The objectives of this survey research were to estimate the dark figure of crime and provide significant findings for the police and other justice authorities to improve their operational efficiency and policies to better suit the citizens' needs. These findings draw out important implications for the Thai justice system and future research as follow:

Operational Recommendations

1) Even though there is a decline in violent property crimes, online and telephone fraud cases are continuously surging. Therefore, it may be time for the officers to shift their focus from surveillance more towards preventing fraud and raising public awareness of crimes. Also, priority should be given to the vulnerable groups as they are more likely to become victims of crime.

2) This survey reveals new forms of crime, such as quarrels with strangers, intentional discharge of toxic substances, thefts of agricultural product, online frauds, illegal

or violated ROSCA, charity scams, a significant increase in bribery, and pollution and exploitation of natural resources. These crimes are very frequently committed, but there is still a lack of effective countermeasures. Therefore, crime prevention officials must take these offenses into consideration when developing guidelines and measures against crimes.

3) The police surveillance measures often focus much on nighttime patrols on streets and roads. However, only a small percentage of crimes were committed in the public space at night. Crime prevention measures should be adjusted in compliance with the recognized crime situation.

4) The geography of crime reflects different crime situations in different areas of residence. The findings could help determine what to be emphasized in each area based on the likelihood of crimes.

5) The fear of crime often stems from the problems of drug addicts, drunkards, teenager loitering, unemployment, and illegal migrant workers. Since the citizens' fear of crime is not limited to how effective the law enforcement is, crime prevention officers could only build the citizens' confidence after these problems have been appropriately tackled.

6) Findings indicate that only 12.3% of crime victims reported their cases to the police, and only 3.7% reported to community representatives (i.e., village headman, subdistrict headman, community leaders) instead of the officers. This reporting rate is the lowest comparing to those of previous surveys. Therefore, the police officers still need to approach the citizens more proactively. The police should gain access to community networks and create an accessible and evenly distributed crime reporting system to learn more about actual problems in the area instead of being on standby in the police stations.

Policy Recommendations

1) Confidence in the justice system does not depend only on the effectiveness of crime prevention but also low responsiveness to crime reports, refusal to notify the progress of the operation, difficulty in contacting the agencies, unfair treatments, and misconducts by officers (i.e., asking for bribes, misuse of power of arrest). Hence, policymakers should consider minimizing these problems for the accountability of the Thai justice system.

2) The prevalence of online and telephone frauds brings into question the effectiveness of the crime prevention and monitoring system in Thailand. Despite reporting to the authorities, the scammers would have already transferred money to several bank

accounts and fled before the investigation process properly commences. Moreover, the existing consumer protection and bank account control measures in Thailand may not be competent to stop crimes, allowing the fraudster still to commit crimes without the fear of law enforcement. Therefore, in terms of policy, the judicial affairs should emphasize developing operations and controls against these crimes, for example, improve bank account monitoring and freezing system, create an analytical database of suspicious bank accounts opening, prevent bank account purchasing, and develop a consumer protection system to reduce online shopping scams.

3) By applying economic models, the estimated criminal damages show how much fraud could affect the economy. The total criminal damage is so costly that it is worthwhile for the government to invest more in reducing crimes and their impact on the overall economy.

4) The survey has added several crime categories to this survey in accordance with the international standard, such as intentional discharge of toxic substances, bribery in the private business sector, pollution and exploitation of natural resources, and cybercrime. The survey suggests that crimes under these categories were very much underrated by the crime prevention system even though there are reported cases of every added single category. In particular, pollution and exploitation of natural resources are among the most common crimes which could affect a wide range of citizens, yet it has only been recently observed. Therefore, crime prevention agencies should implement policies and control which extend to these types of crime.

Limitation of Research and recommendation for future research

1) The new method of collecting the TCVS 1 allows us to expand more victim samples together with some key in-dept information which could be further analyzed in many aspects, such as the geography of crime and the criminal damages. Thus, this approach is considered a more efficient and better analytical method than previous surveys under the limited survey resources. However, this method may not be suitable for observing too many topics in detail at once. Therefore, the key topics should be determined to suit the main purpose of each survey.

2) The analysis of data from TCVS2 found that the two survey methods provide different strengths and limitations, depending on the objectives of data application. Interviewing the TCVS 2 together with the TCVS 1 is more appropriate for obtaining detailed

information directly from the victims. On the other hand, if one wishes to find diverse information on the characteristics of crime and procedural tracking, information from the justice officers may be more relevant.

3) Apart from the conventional face-to-face interviewing, this research has adopted the telephone interviewing method due to the spread of COVID-19. The crime victimization survey in 2016 and 2018 have also demonstrated telephone interviewing before, but the response rates were relatively low, and many respondents hung up mid-interview. For the 2020 survey, the survey team conduct a new telephone access by contacting the community leaders via provincial justice offices to request the respondents' telephone numbers prior to the interview. With cooperation from the community leaders, the respondents would become less concerned about providing their personal information. From this method, telephone interviews may be applied in the future as an alternative method which less cost than face-to-face interviews.

บทที่ 1

บทนำ

1.1 หลักการและเหตุผล

ข้อมูลสถิติอาชญากรรมสามารถสืบค้นได้จากฐานข้อมูลการรับแจ้งของเจ้าหน้าที่ตำรวจ โดยเป็นการเก็บข้อมูลเมื่อผู้ประสบเหตุมีการแจ้งความต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจและคดีได้เข้าสู่กระบวนการยุติธรรม ซึ่งสามารถสะท้อนสถานการณ์อาชญากรรมของประเทศได้ในระดับหนึ่ง แต่ในความเป็นจริงยังมีผู้ประสบเหตุหรือเหยื่ออาชญากรรมอีกจำนวนมากที่ไม่ได้แจ้งต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจซึ่งเนื่องจากสาเหตุที่แตกต่างกันไป เช่น เป็นเรื่องยุ่งยากเสียเวลา หรือเกิดความอับอายเสื่อมเสียชื่อเสียง เป็นต้น ดังนั้น กระทรวงยุติธรรม โดยสำนักงานกิจการยุติธรรม จึงเห็นความสำคัญของข้อมูลผู้ประสบเหตุหรือเหยื่ออาชญากรรมในส่วนที่ไม่ได้ดำเนินการแจ้งต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ (Dark figure of crime) จึงได้พัฒนาโครงการนำร่องเพื่อสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนตั้งแต่ ปี พ.ศ. 2549 และได้มีการสำรวจข้อมูลฯ อย่างต่อเนื่อง โดยเนื้อหาในการสำรวจจะครอบคลุมประเด็นลักษณะเหยื่ออาชญากรรม ลักษณะผู้กระทำผิด พฤติการณ์แห่งคดี เวลา สถานที่ เกิดเหตุ ความเสียหาย ผลกระทบจากอาชญากรรม การรายงานเหตุต่อเจ้าหน้าที่ของรัฐและการตอบสนองของเจ้าหน้าที่ตำรวจ โดยข้อมูลจากผลการสำรวจข้างต้นแสดงให้เห็นถึงแนวโน้มและสภาพปัญหาอาชญากรรมที่ใกล้เคียงกับสถานการณ์อาชญากรรมที่เกิดขึ้นจริงในปัจจุบัน นอกเหนือจากสถิติการรับแจ้งของเจ้าหน้าที่ตำรวจซึ่งสามารถนำมาใช้ประโยชน์ต่อการวางแผนป้องกันและแก้ไขปัญหาอาชญากรรมของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง และเป็นข้อมูลสำหรับเตรียมความพร้อมให้กับเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงานเพื่อรับมือกับสถานการณ์อาชญากรรมที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างต่อเนื่อง อีกทั้งใช้เป็นข้อมูลในการเผยแพร่ให้ความรู้แก่ประชาชนเพื่อสร้างความตระหนักในการป้องกันอาชญากรรมด้วย

โดยในปีงบประมาณ พ.ศ. 2563 สำนักงานกิจการยุติธรรมได้จัดทำโครงการพัฒนากระบวนการมาตรฐานในการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้การสำรวจข้อมูลฯ มีมาตรฐานเช่นเดียวกับหลักสากล เพื่อให้ผลการสำรวจมีความน่าเชื่อถือและนำไปใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งข้อมูลจากการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนนอกจากจะเป็นประโยชน์ต่อการกำหนดนโยบายการแก้ไขปัญหาอาชญากรรมและการเตรียมความพร้อมของหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม ดังที่กล่าวมาข้างต้นแล้วข้อมูลที่ได้ยังเป็นส่วนหนึ่งของข้อมูลตัวชี้วัดประสิทธิภาพกระบวนการยุติธรรมทางอาญา รวมถึงเป็นข้อมูลที่อยู่ในระดับสากลให้ความสำคัญ โดยใช้เพื่อประกอบการรายงานแนวโน้มอาชญากรรมของสหประชาชาติ (UN-CTS) และสอดคล้องกับตัวชี้วัดเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนเป้าหมายที่ 16 (SDG16) โดยการพัฒนากระบวนการมาตรฐานใน

การสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ประกอบด้วย การพัฒนากระบวนการสำรวจ
วงรอบการสำรวจ วิธีการสำรวจ การเลือกกลุ่มตัวอย่าง ทั้งในเชิงพื้นที่และกลุ่มประชากร รวมถึง
เครื่องมือการสำรวจข้อมูล ซึ่งประกอบด้วยแบบสำรวจข้อมูลอาชญากรรม 1 (สอญ. 1) ซึ่งเป็นการสำรวจ
ทั้งระดับครัวเรือนและระดับบุคคล และแบบสำรวจข้อมูลอาชญากรรม 2 (สอญ. 2) เป็นการสำรวจ
เฉพาะผู้ประสบเหตุ (เหยื่อ) เท่านั้น ประกอบด้วยอาชญากรรม 6 ประเภท ได้แก่ 1) อาชญากรรมต่อ
ชีวิตร่างกาย 2) อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน 3) อาชญากรรมทางเพศ 4) อาชญากรรมฉ้อโกงหลอกลวง 5)
อาชญากรรมรูปแบบอื่น 6) อาชญากรรมไซเบอร์ และในปีงบประมาณ พ.ศ. 2564 นี้ จะเป็นการ
สำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ปี พ.ศ. 2563 ซึ่งเป็นการสุ่มสำรวจประชาชนเกี่ยวกับ
การประสบเหตุหรือการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมที่เกิดขึ้นในรอบปี พ.ศ. 2563 (1 มกราคม ถึง 31
ธันวาคม 2563) เพื่อนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ประมวลผลข้อมูลอาชญากรรมจากเครื่องมือการสำรวจ
ข้อมูลที่ได้กล่าวมาข้างต้น พร้อมทั้งเปรียบเทียบกับตัวเลขสถิติการรับแจ้งเหตุอาชญากรรมของ
เจ้าหน้าที่ตำรวจประกอบด้วย เพื่อให้เห็นแนวโน้มและสภาพปัญหาอาชญากรรมที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน
ได้มากขึ้น

1.2 วัตถุประสงค์

1.2.1 เพื่อดำเนินการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ตามมาตรฐานในการ
สำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนที่สำนักงานกิจการยุติธรรมกำหนด

1.2.2 เพื่อวิเคราะห์ผลและข้อค้นพบที่ได้จากการสำรวจ มีข้อมูลการวิเคราะห์อาชญากรรม
ในระดับพื้นที่ต่าง ๆ และมีข้อมูลการวิเคราะห์เชิงเปรียบเทียบกับการรับแจ้งเหตุอาชญากรรมของ
เจ้าหน้าที่ตำรวจ

1.2.3 เพื่อนำเสนอข้อค้นพบสำคัญ และเผยแพร่ผลที่ได้จากการสำรวจ อันเป็นประโยชน์ใน
การกำหนดนโยบายการแก้ไขปัญหาอาชญากรรม การเตรียมความพร้อมของหน่วยงานใน
กระบวนการยุติธรรมและใช้ประโยชน์ในทางวิชาการต่อไป

1.3 เป้าหมายการดำเนินงาน

การสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน โดยเป็นการสุ่มสำรวจประชาชน เกี่ยวกับการ
การประสบเหตุหรือการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมที่เกิดขึ้นในรอบปี พ.ศ. 2563 (1 มกราคม ถึง 31
ธันวาคม 2563)

1.4 ขอบเขตการดำเนินงาน

1.4.1 ดำเนินการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ตามมาตรฐานที่สำนักงานกิจการยุติธรรมกำหนด จำนวนไม่น้อยกว่า 3,125 ตัวอย่าง (สอญ. 1) ทั่วประเทศ โดยดำเนินการดังนี้

วิธีการสุ่มตัวอย่างและสถานที่ในการสำรวจข้อมูลสถิติเหยื่ออาชญากรรมในประเทศไทย (Thai Crime Victimization Survey : TCVS) ตามวิธีการสุ่มตัวอย่างแบบ Three-stage Sampling

ขั้นที่ 1 การสุ่มจังหวัด จำแนกตามพื้นที่กองบัญชาการตำรวจ 10 แห่ง โดยแต่ละภาคตำรวจควรเลือกจังหวัดอย่างน้อย 3 จังหวัด ให้ครอบคลุมตัวแทนจังหวัดที่มีระดับการพัฒนารายได้ระดับสูง-ต่ำ โดยใช้ผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดต่อคนเป็นตัวชี้ระดับรายได้ในการแบ่งกลุ่มจังหวัด

ขั้นที่ 2 การสุ่มสถานีตำรวจ ใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างอย่างง่าย (Simple Random Sampling) จากรายชื่อสถานีตำรวจภูธรในจังหวัดตัวอย่างจำนวน 3 สถานี กรณีเก็บข้อมูลในกองบัญชาการตำรวจนครบาล (กรุงเทพฯ) ควรเก็บอย่างน้อย 2 แห่ง

ขั้นที่ 3 การสุ่มข้อมูลระดับชุมชนย่านที่อยู่อาศัยและย่านการค้า

1.4.2 เครื่องมือและวิธีการสำรวจข้อมูล โดยใช้แบบสำรวจข้อมูลอาชญากรรม 1 (สอญ. 1) ในการสำรวจหัวหน้าครัวเรือนหรือผู้แทนครัวเรือนให้ได้จำนวนไม่น้อยกว่า 3,125 ตัวอย่าง ทั่วประเทศ ดังนี้

1.4.2.1 กรณีพบว่าหัวหน้าครัวเรือนหรือผู้แทนครัวเรือน เป็นผู้ประสบเหตุหรือเหยื่ออาชญากรรมต้องตอบแบบสำรวจข้อมูลตามแบบอาชญากรรม 2 (สอญ. 2) ตามประเภทเหตุอาชญากรรมที่ได้ประสบเหตุร่วมด้วย

1.4.2.2 กรณีพบว่าหัวหน้าครัวเรือนหรือผู้แทนครัวเรือนตอบว่าไม่มีผู้ประสบเหตุหรือตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมหรือไม่ได้เป็นผู้ประสบเหตุโดยตรงให้ตอบแบบสำรวจ สอญ. 1 เพียงอย่างเดียว

1.4.3 ดำเนินการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน โดยจัดเก็บเหยื่ออาชญากรรมประเภทความผิดเกี่ยวกับการฉ้อโกงการหลอกลวงใจโดยเป็นการเก็บข้อมูลแยกจากการสำรวจหัวหน้าครัวเรือนหรือผู้แทนครัวเรือนต่างหากโดยใช้วิธีการเก็บข้อมูลจากเหยื่อโดยตรงผ่านการประสานกับตำรวจ ยุติธรรมจังหวัด ยุติธรรมชุมชน หรือผู้นำชุมชนในพื้นที่ตามมาตรฐานที่สำนักงานกิจการยุติธรรมกำหนด (สอญ. 2) จำนวนไม่น้อยกว่า 587 ตัวอย่าง (ไม่รวมกับจำนวนตัวอย่าง สอญ. 2 ที่ได้จากกาเก็บข้อมูลจากหัวหน้าครัวเรือนหรือผู้แทนครัวเรือนพร้อมกับการเก็บแบบ สอญ. 1)

เพื่อให้ได้กลุ่มตัวอย่างในจำนวนมากพอสำหรับวิเคราะห์และทราบถึงพฤติกรรมของเหยื่อและผู้กระทำผิดในเชิงลึกมากยิ่งขึ้น

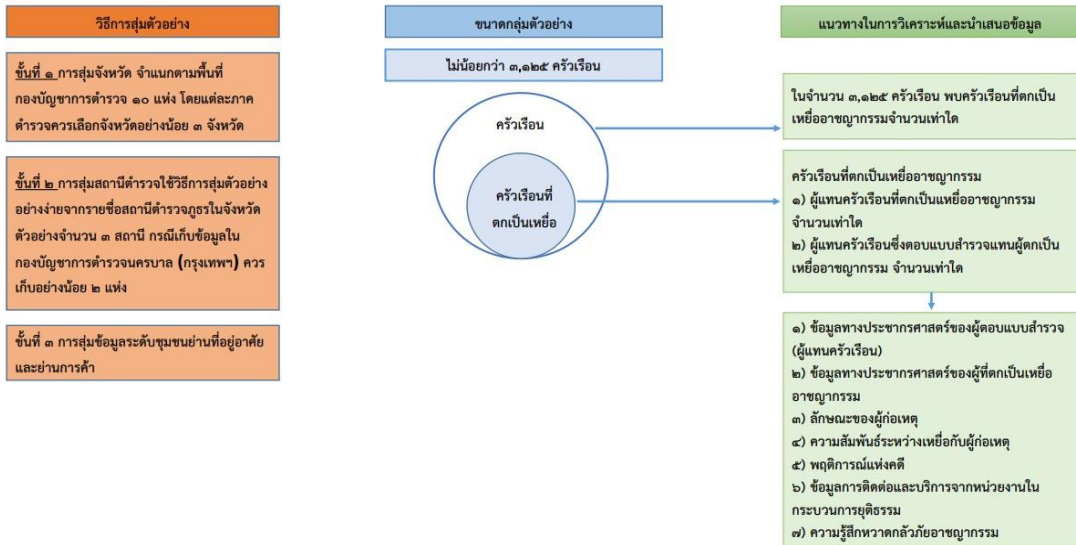
1.4.4 วิเคราะห์ผลและข้อค้นพบที่ได้จากการสำรวจข้อมูลจากแบบสำรวจ สอญ. 1 และสอญ. 2 ซึ่งประกอบด้วยข้อมูลทางประชากรศาสตร์ของผู้ตอบแบบสำรวจ (ผู้แทนครัวเรือน) ข้อมูลทางประชากรศาสตร์ของผู้ที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ลักษณะของผู้ก่อเหตุ ความสัมพันธ์ระหว่างเหยื่อกับผู้ก่อเหตุ พฤติการณ์แห่งคดี ข้อมูลการติดต่อและบริการจากหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม และความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรมของผู้ตอบแบบสำรวจ และเปรียบเทียบกับสถิติอาชญากรรมด้านอื่นและตัวชี้วัดกระบวนการยุติธรรมที่เกี่ยวข้อง โดยวิเคราะห์ภาพรวมทั้งประเทศและรายภาค เพื่อจัดความสัมพันธ์หรือความเชื่อมโยงข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนกับข้อมูลสถิติอื่นที่เกี่ยวข้องหรือสัมพันธ์กัน โดยประมวลองค์ความรู้ที่ได้รับทั้งในเชิงลึกและเชิงกว้างในระดับพื้นที่ต่าง ๆ และมีข้อมูลการวิเคราะห์เชิงเปรียบเทียบกับการรับแจ้งเหตุอาชญากรรมของเจ้าหน้าที่ ทั้งนี้ในส่วนของการจัดเก็บ สอญ.2 ให้ทำการวิเคราะห์แยกในส่วนของการเก็บข้อมูลโดยการลงพื้นที่จากหัวหน้าครัวเรือนและผู้แทนครัวเรือนแยกกับส่วนที่มีการเก็บข้อมูลจากเหยื่อโดยตรงผ่านการประสานกับตำรวจ ยุติธรรมชุมชน ผู้นำชุมชน ด้วย เพื่อแสดงให้เห็นความแตกต่างของการจัดเก็บข้อมูลทั้งสองส่วน

1.4.5 วิเคราะห์ผลและข้อค้นพบที่ได้จากการสำรวจข้อมูลจากแบบสำรวจ สอญ. 2 ซึ่งประกอบด้วย ลักษณะทั่วไปของอาชญากรรม ความเสียหายที่ได้รับ การติดต่อและบริการจากหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม

1.4.6 ประชุมนำเสนอผลงาน นำข้อเสนอแนะไปพัฒนาเป็นรายงานการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนฉบับสมบูรณ์

1.4.7 รวบรวมข้อมูล ประมวลผล จัดทำบทความทางวิชาการ บทสรุปผู้บริหารทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ จัดทำรายงานฉบับสมบูรณ์ และ Infographic เพื่อนำเสนอผลจากการดำเนินโครงการ

การสำรวจและวิเคราะห์ข้อมูล

1.5 ระยะเวลาดำเนินการ

180 วัน

1.6 นิยามศัพท์

อาชญากรรม หมายถึง การกระทำความผิดที่ทำให้เกิดผลกระทบต่อความผิดตามคู่มือกระบวนการสำรวจสถิติเหยื่ออาชญากรรมในประเทศไทยตาม 6 ประเภทความผิด ได้แก่ ความผิดเกี่ยวกับชีวิตร่างกาย ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน ความผิดเกี่ยวกับเพศ ความผิดเกี่ยวกับการฉ้อโกงการหลอกลวง ความผิดที่ถูกกระทำโดยเจ้าหน้าที่รัฐและอาชญากรรมรูปแบบอื่น และความผิดเกี่ยวกับอาชญากรรมทางไซเบอร์ ซึ่งในที่นี้รวมถึงอาชญากรรมที่เป็นความผิดตามกฎหมายอาญาของประเทศไทยและความผิดที่ในปัจจุบันกฎหมายอาญาของประเทศไทยไม่ได้ระบุไว้เป็นความผิดเฉพาะ แต่ได้มีการจัดกลุ่มว่าเป็นอาชญากรรมในรูปแบบสากลโดยอ้างอิงจากคู่มือการจำแนกสถิติอาชญากรรมสากลขององค์การสหประชาชาติ (UN International Classification of Crime for Statistical Purposes 2015)

เหยื่ออาชญากรรม หมายถึง ผู้ที่ได้รับผลกระทบจากการก่ออาชญากรรม ทั้งผลกระทบต่อชีวิต ร่างกาย จิตใจ และทรัพย์สิน

จำนวนการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม หมายถึง การนับข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของประชาชนโดยมีหน่วยนับเป็นจำนวนราย ซึ่งการนับการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมเป็นจำนวนรายเป็นการนับจำนวนครั้งของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของเหยื่ออาชญากรรมทุกคนในทุกครั้งที่

การกระทำความผิดหรือในทุกคดีที่พบไม่ได้เป็นการนับจำนวนคนของผู้ตกเป็นเหยื่อ ทั้งนี้หากมีการอ้างอิงคำตอบของเหยื่อแต่ละรายในคดีในการตอบข้อมูลแบบสอบถามในประเด็นอื่นๆ จำนวนรายจะหมายถึงจำนวนผู้เสียหายทุกรายที่ตอบคำถามในประเด็นนั้นโดยแยกเป็นรายๆ ไป ยกตัวอย่างใน ความผิดสองคดีมีเหยื่ออาชญากรรมเป็นบุคคลคนเดียวกันสองคนจะนับจำนวนการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมเป็นสี่รายไม่ได้ นับจำนวนผู้เสียหายเป็นสองคน หากในคดีแรกเหยื่ออาชญากรรมคนหนึ่ง ได้ไปแจ้งความแต่เหยื่ออีกคนไม่ได้ไปแจ้งความส่วนคดีที่สองไม่ได้ไปแจ้งความทั้งสองคนจะนับผู้ตอบว่ามีการไปแจ้งความเพียงรายเดียวและมีการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจำนวนสามรายไม่ได้ไปแจ้งความ

การสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน (Crime Victimization Survey)

หมายถึง การจัดเก็บข้อมูลอาชญากรรมจากมุมมองของเหยื่ออาชญากรรมโดยทำการสำรวจจากประชาชนโดยตรง โดยข้อมูลที่ได้จะมีความแตกต่างจากข้อมูลสถิติทางการ (Official Statistics) ซึ่งจะมีเพียงข้อมูลที่มีการบันทึกการรับแจ้งและลงสารบบคดีไว้เท่านั้นซึ่งจะทำให้สามารถเข้าถึงข้อมูลที่ไม่ได้มีการรายงานให้หน่วยงานหรือเจ้าหน้าที่ในกระบวนการยุติธรรมทราบหรือมีการรายงานแล้วแต่พนักงานสอบสวนเจ้าของคดีไม่ได้ลงบันทึกไว้ด้วย (Dark Figure on Crime)

ข้อมูลอาชญากรรมของตำรวจ (Police Crime Record) หมายถึง การจัดเก็บข้อมูลคดีอาญาที่ดำเนินการโดยข้อมูลจากคดีในสารบบคดีของตำรวจที่พนักงานสอบสวนเจ้าของคดีผู้รับแจ้งเหตุบันทึกไว้ โดยจะเป็นข้อมูลอาชญากรรมที่หน่วยงานตำรวจใช้สำหรับการวางแผนและกำหนดนโยบายในการป้องกันปราบปรามอาชญากรรม ทั้งนี้ข้อมูลอาชญากรรมของตำรวจดังกล่าวจะไม่ได้รวมข้อมูลอาชญากรรมที่ประชาชนไม่ได้มาแจ้งความกับเจ้าหน้าที่ตำรวจและอาชญากรรมที่ประชาชนมาแจ้งความแต่เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ได้รับแจ้งความไว้ด้วย

เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (Sustainable Development Goals) หมายถึง เป้าหมายการพัฒนาประเทศที่กำหนดโดยองค์การสหประชาชาติ มีวัตถุประสงค์เพื่อให้ประเทศต่าง ๆ มุ่งขจัดความยากจน ความหิวโหย ส่งเสริมสิทธิมนุษยชนและความเท่าเทียม ส่งเสริมเทคโนโลยีที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม ดูแลรักษาสิ่งแวดล้อม และพร้อมรับมือกับการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ (Climate Change) ซึ่งเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนดังกล่าวมีหลายส่วนที่เกี่ยวข้องกับสถิติอาชญากรรมซึ่งมาจากสำรวจภาคประชาชน เช่น ความรุนแรงต่อเด็กและสตรี ความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน ความหวาดกลัวภัยต่ออาชญากรรม และการทุจริตคอร์รัปชัน เป็นต้น

การวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) หมายถึง การศึกษาประเด็นปัญหาผ่านการเก็บรวบรวมข้อมูลปฐมภูมิ โดยใช้แบบสอบถามเป็นหลัก เพื่อให้สามารถทำความเข้าใจเรื่องที่ศึกษา

สามารถวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อหาแนวทางในการแก้ปัญหา กำหนดนโยบาย วางแผนโครงการ ประเมินผล หรือวิจัยต่อยอดได้

การสุ่มตัวอย่างแบบมีชั้นภูมิ (Stratified One Stage Sampling) หมายถึง รูปแบบการสุ่มตัวอย่างเพื่อการสำรวจ โดยสุ่มจากประชากรที่มีการแบ่งเป็นชั้นภูมิ (Stratum) แล้วสุ่มเลือกตัวแทนประชากรในแต่ละชั้นภูมิขึ้นมาตามขนาดของกลุ่มตัวอย่าง

การสุ่มตัวอย่างอย่างเป็นระบบ (Systematic Sampling) หมายถึง การสุ่มตัวอย่างจากรายชื่อประชากรที่เรียงกันเป็นระบบบัญชีรายชื่อ โดยสุ่มแบ่งประชากรออกเป็นช่วงเท่า ๆ กัน ซึ่งอาจกำหนดช่วงจากสัดส่วนของกลุ่มตัวอย่างต่อประชากร จากนั้นจึงทำการสุ่มตัวอย่างจากช่วงแรกและช่วงต่อ ๆ ไปจนได้กลุ่มตัวอย่างขนาดที่ต้องการ

โครงการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน (Crime Victimization Survey) เป็นการสำรวจการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจากกลุ่มตัวอย่างประชาชนทั่วประเทศ โดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลอาชญากรรมที่เกิดขึ้นจริงจากประชาชนที่ประสบเหตุอาชญากรรมโดยตรง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในคดีที่ไม่ได้มีการแจ้งความต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจซึ่งไม่สามารถรวบรวมได้จากสถิติการรับแจ้งอาชญากรรมของสำนักงานตำรวจแห่งชาติเพื่อให้สามารถนำข้อมูลที่ได้ไปใช้กำหนดนโยบายแก้ไขปัญหาอาชญากรรมให้เหมาะสมตรงกับสถานการณ์อาชญากรรมที่เกิดขึ้นจริงมากขึ้น

ชุมชนเกษตรกร หมายถึง ชุมชนที่คนในชุมชนส่วนใหญ่ทำเกษตรกรรมการเพาะปลูกพืชและเพาะเลี้ยงปศุสัตว์เพื่อผลิตอาหาร วัตถุดิบ เส้นใยธรรมชาติ และผลิตภัณฑ์อื่น ๆ ที่สามารถนำไปใช้ได้ทั้งการอุปโภคและบริโภค

ชุมชนเขตนอกเมือง หมายถึง ชุมชนบริเวณที่ผู้คนอาศัยอยู่กันตามภูมิประเทศ ที่อยู่นอกเขตเมือง หรือพ้นจากตัวเมืองออกไป โดยมีบ้านเรือนกระจัดกระจายทั่วไป มีบ้านเรือนไม่แออัด

ชุมชนเขตในเมือง หมายถึง บริเวณที่มีประชากรอาศัยอยู่รวมกันเป็นจำนวนมาก เป็นบริเวณที่มีบ้านเรือนหนาแน่น เป็นศูนย์กลางของความเจริญ ต่างๆ มีสาธารณูปโภค สาธารณูปการ และการคมนาคมที่สะดวก

ชุมชนแออัด หมายถึง บริเวณพื้นที่ที่มีการอยู่อาศัยอย่างหนาแน่นและแออัด ไร้ระเบียบ และชำรุด ทรมาน และการขาดการรักษาความปลอดภัยที่มั่นคง มีสภาพแวดล้อมไม่เหมาะสม อันอาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพอนามัยและความปลอดภัยของผู้อยู่อาศัย

ชุมชนประมง หมายถึง ชุมชนที่อาศัยอยู่ตามริมชายฝั่งทะเลหรือตามริมคลอง แม่น้ำต่างๆ และประชาชนส่วนใหญ่ดำรงชีพด้วยการจับสัตว์น้ำต่างๆ เพื่อการบริโภคเป็นอาหารและจำหน่ายเพื่อสร้างรายได้

ย่านการค้า หมายถึง ชุมชนที่มีลักษณะเป็นศูนย์กลางในการแลกเปลี่ยน สินค้า สำหรับคนทั่วไปเข้ามาซื้อสินค้าสำหรับการอุปโภคบริโภค มีการจำหน่ายของใช้ในชีวิตประจำวัน หรือมีตลาดสดขายอาหารและผักสด

หมู่บ้าน หมายถึง ชุมชนที่มีบ้านจัดสรรที่ดินเป็นบ้านที่อยู่อาศัย และดำเนินการในภาคเอกชน โดยมีลักษณะบ้านเป็นบ้านเดี่ยวที่มีบริเวณ ทาวน์เฮาส์ ตึกแถว หรือบ้านแฝด

1.7 ผลที่คาดว่าจะได้รับ

1.7.1 ผลผลิต

ให้มีผลผลิตของโครงการอย่างน้อยดังต่อไปนี้

1) รายงานการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ประกอบด้วย การเก็บข้อมูลอาชญากรรมของประเทศไทยในประเด็น ข้อมูลทางประชากรศาสตร์ของผู้ตอบแบบสำรวจ (ผู้แทนครัวเรือน) ข้อมูลทางประชากรศาสตร์ของผู้ที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ลักษณะของผู้ก่อเหตุ ความสัมพันธ์ระหว่างเหยื่อ กับ ผู้ก่อเหตุ พฤติการณ์แห่งคดี ข้อมูลการติดต่อและบริการจากหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม และความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรม

2) บทวิเคราะห์ผลและข้อค้นพบที่ได้จากการสำรวจ ซึ่งมีข้อมูลการวิเคราะห์อาชญากรรม ในระดับพื้นที่ต่าง ๆ และมีข้อมูลการวิเคราะห์เชิงเปรียบเทียบกับ การรับแจ้งเหตุอาชญากรรมของเจ้าหน้าที่ตำรวจ

1.7.2 ผลลัพธ์

สำนักงานกิจการยุติธรรม มีข้อมูลการจัดเก็บสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนระดับพื้นที่และการสำรวจความคิดเห็นภาคประชาชนต่อกระบวนการยุติธรรมที่เป็นมาตรฐานมีความแม่นยำ ทันสมัย สามารถใช้งานได้จริง มีความน่าเชื่อถือ ไม่ซ้ำกับการดำเนินการของหน่วยงานอื่นอันจะนำมาซึ่งข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่อการวางแผนป้องกันอาชญากรรมและพัฒนากระบวนการยุติธรรมไทยในอนาคต

บทที่ 2

กระบวนการและระเบียบวิธีวิจัยในการเก็บข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชน

โครงการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน (Crime Victimization Survey) เป็นการสำรวจการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจากกลุ่มตัวอย่างประชาชนทั่วประเทศ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลอาชญากรรมที่เกิดขึ้นจริงจากประชาชนที่ประสบเหตุอาชญากรรมโดยตรง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในคดีที่ไม่ได้มีการแจ้งความต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจซึ่งไม่สามารถรวบรวมได้จากสถิติการรับแจ้งอาชญากรรมของสำนักงานตำรวจแห่งชาติเพื่อให้สามารถนำข้อมูลที่ได้ไปใช้กำหนดนโยบายแก้ไขปัญหาอาชญากรรมให้เหมาะสมตรงกับสถานการณ์อาชญากรรมที่เกิดขึ้นจริงมากขึ้น

การจัดเก็บข้อมูลตามโครงการจ้างเหมาบริการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนปี พ.ศ.2563 ได้ใช้การเก็บข้อมูลด้วยกระบวนการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) โดยเป็นการเก็บรวบรวมข้อมูลปฐมภูมิด้วยแบบสอบถามเป็นหลักทำการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมและความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมที่เกิดขึ้นระหว่าง 1 มกราคม พ.ศ.2563 ถึง 31 ธันวาคม พ.ศ.2563 จากกลุ่มตัวอย่างประชาชนทั่วประเทศโดยใช้การสุ่มตัวอย่างแบบมีชั้นภูมิ (Stratified One Stage Sampling) เพื่อให้กลุ่มตัวอย่างครอบคลุมพื้นที่ต่างๆ และสามารถใช้เป็นตัวแทนข้อมูลทั่วประเทศ

ในการดำเนินการเก็บข้อมูลมีกระบวนการดำเนินงานและวิธีการเก็บข้อมูลตามมาตรฐานที่กำหนดในคู่มือกระบวนการสำรวจสถิติเหยื่ออาชญากรรมในประเทศไทยตามที่สำนักงานกิจการยุติธรรม โดยมีรายละเอียดวิธีการดำเนินการดังนี้

2.1 เครื่องมือที่ใช้ในการสำรวจ

การเก็บข้อมูลในครั้งนี้ได้ใช้แบบสอบถามการเก็บข้อมูลตามที่สำนักงานกิจการยุติธรรมกำหนดซึ่งประกอบไปด้วยแบบการสำรวจความหวาดกลัวภัยของประชาชนและแบบสำรวจข้อมูลอาชญากรรม ดังมีรายละเอียดดังนี้

2.1.1 แบบสำรวจข้อมูลอาชญากรรม 1 (สอญ. 1)

แบบสำรวจข้อมูลอาชญากรรม 1 (สอญ. 1) มีวัตถุประสงค์เพื่อสำรวจข้อมูลอัตราการประสบเหตุอาชญากรรมที่แท้จริงของประชาชน และนำข้อมูลดังกล่าวไปวิเคราะห์เปรียบเทียบกับอัตราการประสบเหตุอาชญากรรมจากข้อมูลสถิติการรับแจ้งอาชญากรรมของเจ้าหน้าที่ตำรวจ (รายละเอียดแบบสอบถามปรากฏตามผนวก ก)

นอกจากนี้การเก็บข้อมูลในครั้งนี้สำนักงานกิจการยุติธรรมยังได้เพิ่มเติมเนื้อหาข้อคำถามเกี่ยวกับความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมและความเชื่อมั่นในกระบวนการยุติธรรมซึ่งเป็นตัวชี้วัดสำคัญด้านกระบวนการยุติธรรมของประเทศไทยที่สำนักงานกิจการยุติธรรมพัฒนาเพิ่มขึ้นตามข้อกำหนดในขอบเขตการจ้างงาน การเก็บข้อมูลในส่วนนี้ได้ดำเนินการควบคู่กับการเก็บข้อมูลในการสำรวจสำรวจแบบ สอญ.1 โดยใช้วิธีการสำรวจข้อมูล การสุ่มตัวอย่าง และวิธีดำเนินการในลักษณะเดียวกับการสำรวจข้อมูล สอญ.1 เนื่องจากเป็นการเก็บข้อมูลที่ใช้วิธีการสำรวจประชาชนทั่วไปเช่นเดียวกันสามารถใช้วิธีการเก็บข้อมูลในลักษณะเดียวกันและดำเนินการร่วมกันได้

2.1.2 แบบสำรวจข้อมูลอาชญากรรม 2 (สอญ. 2)

แบบสำรวจข้อมูลอาชญากรรม 2 (สอญ. 2) มีวัตถุประสงค์เพื่อสำรวจข้อมูลรูปแบบ และลักษณะของการประสบเหตุ เช่น ลักษณะการก่อเหตุ สาเหตุให้เกิดอาชญากรรม สถานที่เกิดเหตุ ช่วงเวลาเกิดเหตุ ความเสียหายที่ผู้ประสบเหตุได้รับ ฯลฯ ในอาชญากรรมแต่ละประเภท รวมทั้งสิ้น 6 ประเภท ได้แก่ อาชญากรรมต่อชีวิตร่างกาย อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน อาชญากรรมทางเพศ อาชญากรรมฉ้อโกงหลอกลวง ความผิดที่ถูกกระทำโดยเจ้าหน้าที่รัฐและอาชญากรรมรูปแบบอื่น และอาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์ การดำเนินการสำรวจครั้งนี้มีวิธีการจัดเก็บข้อมูล การกำหนดกลุ่มตัวอย่าง และวิธีการสุ่มตัวอย่างตามคู่มือกระบวนการสำรวจสถิติเหี่ยวอาชญากรรมในประเทศไทยของสำนักงานกิจการยุติธรรม (รายละเอียดแบบสอบถามปรากฏตามผนวก ก)

2.2 วิธีการเก็บข้อมูล

การเก็บข้อมูลในครั้งนี้ได้ใช้วิธีการสัมภาษณ์แบบตัวต่อตัว (Face-to-Face Interviewing) เป็นหลัก แต่เนื่องจากในระหว่างการเก็บข้อมูลในช่วงเดือนเมษายน 2564 ได้เกิดสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคโควิด-19 อย่างรุนแรงและมีการออกคำสั่งควบคุมการเดินทางเข้า-ออกในจังหวัดต่างๆ ในหลายพื้นที่จนทำให้ไม่สามารถลงพื้นที่เก็บข้อมูลโดยวิธีการสัมภาษณ์แบบตัวต่อตัว (Face-to-Face Interviewing) ได้ ในการเก็บข้อมูลได้มีการปรับแผนการเก็บข้อมูลมาใช้วิธีการสัมภาษณ์ทางโทรศัพท์ (Telephone Interviewing) ทดแทนในพื้นที่ 10 จังหวัดที่ยังไม่ได้เก็บข้อมูลภายหลังการแพร่ระบาดของโรคโควิด-19 อย่างรุนแรง โดยใช้วิธีการจัดเก็บข้อมูลดังนี้

2.2.1 วิธีการจัดเก็บข้อมูลแบบ สอญ. 1

วิธีการเก็บข้อมูลตามแบบ สอญ.1 เป็นการสัมภาษณ์แบบตัวต่อตัว (Face-to-Face Interviewing) โดยสามารถดำเนินการในลักษณะเป็นแบบสอบถามปากเปล่า (Oral Questionnaire) โดยผู้สัมภาษณ์เป็นฝ่ายซักถามด้วยการพูด ผู้ให้ข้อมูลเป็นฝ่ายตอบโดยการเขียนลงในแบบสอบถาม หรือการให้สัมภาษณ์แบบมีคำถามที่แน่นอน (Structured Interview) ที่มีการกำหนดข้อคำถามไว้

ล่วงหน้า ช่วยให้ผู้ถามได้ซักถามและได้ข้อมูลตรงประเด็นที่ต้องการ และข้อมูลที่ได้รับสามารถนำมาเปรียบเทียบกันได้ ในการเก็บข้อมูลในส่วนของ สอญ.1 และความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมในครั้งนี้ได้ใช้วิธีลงพื้นที่ซักถามแบบสัมภาษณ์แบบตัวต่อตัว (Face-to-Face Interviewing) เป็นหลัก

2.2.2 วิธีการจัดเก็บข้อมูลแบบ สอญ. 2

ในการเก็บข้อมูลการสำรวจอาชญากรรมภาคประชาชนปี พ.ศ.2563 ในครั้งนี้ได้แยกเก็บข้อมูลเป็นสองวิธีโดยดำเนินการเก็บข้อมูลโดยการลงพื้นที่สอบถามจากผู้แทนครัวเรือนและใช้วิธีการสำรวจกับเหยื่อโดยตรงเพื่อทำการเปรียบเทียบข้อมูลที่ได้มาจากการเก็บข้อมูลโดยสองวิธี มีรายละเอียดการดำเนินการ ดังนี้

1) การจัดเก็บ สอญ.2 โดยการลงพื้นที่สอบถามจากผู้แทนครัวเรือนร่วมกับ สอญ.1 ดำเนินการจัดเก็บแบบ สอญ.2 ซึ่งเป็นการเก็บข้อมูลรายละเอียดการกระทำผิดร่วมกับการเก็บ สอญ.1 เมื่อพบว่าหัวหน้าครัวเรือนหรือผู้แทนครัวเรือนผู้ตอบแบบสอบถามเป็นผู้ประสบเหตุโดยตรงในอาชญากรรมแต่ละประเภทอันได้แก่ อาชญากรรมต่อชีวิตร่างกาย อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน อาชญากรรมทางเพศ อาชญากรรมฉ้อโกงหลอกลวง ความผิดที่ถูกกระทำโดยเจ้าหน้าที่รัฐและอาชญากรรมรูปแบบอื่น และอาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์ ตามแต่ประเภทที่ตกเป็นเหยื่อ โดยเก็บข้อมูลจากทุกคนที่ตกเป็นเหยื่อแยกตามประเภทอาชญากรรมที่เกิดขึ้นจริงในทุกคดีโดยไม่ได้กำหนดจำนวนกลุ่มตัวอย่างขั้นต่ำ

2) การจัดเก็บ สอญ.2 โดยวิธีการสำรวจกับเหยื่อโดยตรง เนื่องจากอาชญากรรมในบางกรณีเป็นเหตุการณ์ที่หาได้ยาก (Rare Event) และในบางกรณีการลงพื้นที่เก็บข้อมูลจากประชาชนทั่วไปในพื้นที่อาจไม่ได้พบการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมประเภทที่ต้องการหรือพบตัวอย่างเหยื่ออาชญากรรมได้น้อยมาก

ในการสำรวจภาคสนามการเก็บข้อมูลด้วยวิธีการจัดเก็บข้อมูลแบบสอญ.2 ร่วมกับ สอญ. 1 อาจจะทำให้ได้กลุ่มตัวอย่างไม่เพียงพอสำหรับการวิเคราะห์ข้อมูล วิธีการจัดเก็บข้อมูลแบบสอญ. 2 จึงใช้เพิ่มวิธีขอความร่วมมือไปยังหน่วยงานตำรวจในพื้นที่ ยุติธรรมจังหวัด ยุติธรรมชุมชนและผู้นำชุมชน ในการให้ข้อมูลอาชญากรรมในพื้นที่และนำไปพบหรือติดต่อกับผู้ที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในพื้นที่หรือช่วยประสานไปยังชุมชนเพื่อให้ได้ขนาดกลุ่มตัวอย่างตามที่มาตรฐานกำหนดในการเก็บข้อมูลจริงได้ใช้วิธีการเข้าถึงเหยื่อหลากหลายวิธีซึ่งแล้วแต่ผู้ประสานงานในการนำไปพบเหยื่ออาชญากรรม อันได้แก่ พนักงานสอบสวนเจ้าของคดีเป็นผู้ติดต่อประสานงานให้ ยุติธรรมชุมชนหรือผู้นำชุมชนเป็นผู้ติดต่อประสานงานให้หรือนัดหมายบุคคลมาให้สัมภาษณ์โดยตรง ได้รับคำแนะนำจากเพื่อนบ้านใกล้เคียงเป็นผู้ติดต่อประสานงานให้หรือพาไปพบเพื่อสัมภาษณ์โดยตรง การสำรวจ

ข้อมูลเก็บ สอญ.2 จากเหยื่อโดยตรงอาจเป็นการสัมภาษณ์แบบตัวต่อตัว (Face-to-Face Interviewing) หรือผ่านการประสานงานทางโทรศัพท์ (Telephone Interviewing) ผ่านการประสานโดยตำรวจในพื้นที่ ยุติธรรมจังหวัด ยุติธรรมชุมชน และผู้นำชุมชนเพื่อให้เหยื่อเกิดความไว้วางใจในการให้ข้อมูล การเก็บข้อมูลในส่วนนี้ในบางครั้งจะเป็นการให้ข้อมูลผ่านการบอกเล่าของเจ้าหน้าที่โดยไม่ได้สอบถามจากเหยื่ออาชญากรรมโดยตรงเนื่องจากเจ้าหน้าที่บางรายมีความกังวลในเรื่องของการเปิดเผยข้อมูลเหยื่ออาชญากรรมให้กับบุคคลภายนอก

ในการเก็บข้อมูลในครั้งนี้ได้เลือกทำการสำรวจข้อมูลจากเหยื่ออาชญากรรมโดยตรงในกลุ่มหลอกลวงฉ้อโกงซึ่งเป็นกลุ่มอาชญากรรมที่น่าสนใจเนื่องจากจะมีความผิดในรูปแบบใหม่เกิดขึ้นอยู่เสมอ และเป็นกลุ่มความผิดที่มีสัดส่วนการรับแจ้งคดีในสถิติอาชญากรรมของตำรวจน้อยมาก จึงเป็นกลุ่มความผิดที่ควรมีการเก็บรวบรวมข้อมูลมากที่สุดเพื่อให้ผู้กำหนดนโยบายป้องกันอาชญากรรมได้ทราบถึงสถานการณ์อาชญากรรมที่แท้จริง ในการเก็บข้อมูลใช้วิธีการลงพื้นที่เก็บข้อมูลในพื้นที่สถานีตำรวจเดียวกันกับการจัดเก็บข้อมูล สอญ.1 แต่จะใช้พนักงานเก็บข้อมูลเป็นคนละชุดกันโดยแยกเข้าไปเก็บข้อมูลยังสถานีตำรวจหรือที่ทำการยุติธรรมชุมชน หรือที่ทำการกำนันผู้ใหญ่บ้าน หรือผู้นำชุมชนโดยตรงแล้วแต่ว่าบุคคลใดเป็นผู้ประสานเหยื่อในการให้ข้อมูลกับพนักงานเก็บข้อมูล

2.2.3 วิธีการจัดเก็บข้อมูลทางโทรศัพท์

การเก็บข้อมูลครั้งนี้ได้ดำเนินการเก็บข้อมูลโดยวิธีการลงพื้นที่สอบถามแบบตัวต่อตัว (Face to Face) ได้เป็นส่วนใหญ่ อย่างไรก็ตามในระหว่างการจัดเก็บข้อมูลในช่วงเดือนเมษายน พ.ศ.2564 ได้เกิดเหตุการณ์การแพร่ระบาดของโรคโควิด-19 อย่างรุนแรงและมีการประกาศควบคุมการเดินทางเข้าออกในหลายพื้นที่และตามมาตรการควบคุมป้องกันการแพร่ระบาดของโรคโควิด-19 ได้ขอความร่วมมือให้งดการรวมกลุ่มคนและการเดินทางข้ามจังหวัดในทุกพื้นที่ในทุกพื้นที่จึงไม่สามารถลงพื้นที่เก็บข้อมูลสอบถามแบบตัวต่อตัว (Face-to-Face Interviewing) ได้ การเก็บข้อมูลในครั้งนี้จึงได้ปรับมาใช้การเก็บข้อมูลผ่านการสัมภาษณ์ทางโทรศัพท์ (Telephone Interviewing) ในพื้นที่ 10 จังหวัดที่ยังเหลืออยู่เพื่อทดแทนการลงพื้นที่เก็บข้อมูลสอบถามแบบตัวต่อตัว (Face-to-Face Interviewing) ซึ่งการเก็บข้อมูลทางโทรศัพท์ได้กำหนดระเบียบวิธีดำเนินการไม่ ต่ำกว่ามาตรฐานการเก็บข้อมูลทางโทรศัพท์ตามคู่มือกระบวนการสำรวจสถิติเหยื่ออาชญากรรมในประเทศไทยของสำนักงานกิจการยุติธรรม

การเก็บข้อมูลทางโทรศัพท์ปัจจุบันเป็นที่ยอมรับและสากลใช้ดำเนินการอยู่ในปัจจุบัน ถึงแม้จะมีข้อจำกัดในกรณีที่ผู้ให้ข้อมูลอาจละทิ้งการตอบคำถามระหว่างการเก็บข้อมูลได้มาก แต่วิธีการจัดเก็บข้อมูลทางโทรศัพท์ก็เป็นวิธีที่รวดเร็ว ประหยัดงบประมาณ สามารถได้ข้อมูลในสถานการณ์ที่ไม่ปกติ รวมถึงป้องกันความเสี่ยงจากการแพร่ระบาดของโรคโควิด-19 ที่จะเกิดขึ้นกับผู้เก็บข้อมูลและ

ผู้ให้ข้อมูลด้วย ดังนั้น นักวิจัยได้คำนึงถึงข้อจำกัดดังกล่าวรวมถึงความไม่เป็นอคติ (Bias) ของข้อมูลให้ได้ข้อมูลที่ถูกต้องใกล้เคียงกับความเป็นจริงมากที่สุดโดยได้กำหนดวิธีการจัดเก็บข้อมูล ดังนี้

1) วิธีการเก็บข้อมูลและพื้นที่การเก็บข้อมูล

การเก็บข้อมูลทางโทรศัพท์ในครั้งนี้ยังคงใช้วิธีการสุ่มกลุ่มตัวอย่างกลุ่มตัวอย่าง (จังหวัด) และจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ต้องจัดเก็บตามที่กำหนดไว้ตามแผนเดิม รวมถึงการใช้แบบสำรวจ สอด 1 และ แบบ สอด 2 ตามแบบการเก็บข้อมูลแบบตัวต่อตัว (Face-to-Face) เพื่อให้สามารถวิเคราะห์ข้อมูลร่วมกันได้ ทั้งนี้หากผู้ตอบสามารถใช้งานอินเทอร์เน็ตได้คล่องแคล่วสามารถส่งแบบสำรวจข้อมูลทางออนไลน์ ควบคู่กันไปด้วยเพื่อให้การจัดเก็บข้อมูลมีคุณภาพมากขึ้น

2) มาตรฐานการจัดเก็บข้อมูลทางโทรศัพท์

ตามมาตรฐานที่กำหนดไว้ในคู่มือกระบวนการสำรวจสถิติเพื่ออาชญากรรมในประเทศไทยของสำนักงานกิจการยุติธรรมได้กำหนดวิธีการรวบรวมฐานข้อมูลโทรศัพท์ ใช้วิธีการอ้างอิงจากผู้นำชุมชนคือเมื่อได้พื้นที่สถานีตำรวจและพื้นที่ชุมชนสำหรับการเก็บข้อมูลได้แล้ว ให้ผู้เก็บข้อมูลขอรายชื่ออ้างอิงเริ่มแรก (Initial Reference list) จากผู้นำชุมชน ซึ่งผู้นำชุมชนในที่นี้อาจเป็นกำนัน ผู้ใหญ่บ้าน ผู้แทนยุติธรรมชุมชน หรืออาสาสมัครในพื้นที่ โดยขอให้ยุติธรรมจังหวัดหรือนายอำเภอติดต่อและแนะนำทีมงานผู้เก็บข้อมูลให้กับผู้นำชุมชนก่อนเพื่อให้เกิดความไว้วางใจผู้เก็บข้อมูล วิธีการนี้จะคล้ายกับการสุ่มตัวอย่างด้วยวิธีลูกโซ่ (Snowball Sampling) ซึ่งแม้ว่าวิธีนี้อาจทำให้เกิดอคติ (Bias) ในกระบวนการสุ่มตัวอย่างอยู่บ้าง แต่ก็เป็นวิธีที่จำเป็นต่อการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมทางโทรศัพท์สำหรับประเทศไทย เนื่องจากอัตราการให้ความร่วมมือในการตอบคำถามทางโทรศัพท์นั้นต่ำมาก ประกอบกับประเทศไทยไม่ได้มีระบบสายโทรศัพท์บ้านที่ครอบคลุมทั่วประเทศทำให้ไม่สามารถสุ่มตัวอย่างเหมือนการสำรวจแบบตัวต่อตัวได้อย่างสมบูรณ์จึงต้องมีการใช้เทคนิคการสำรวจพิเศษในลักษณะดังกล่าว

การเก็บข้อมูลครั้งนี้เป็นส่วนของการเก็บข้อมูลทางโทรศัพท์ที่ได้เพิ่มมาตรฐานการเก็บข้อมูลจากที่คู่มือฯ กำหนดโดยเพิ่มกระบวนการสุ่มตัวอย่างรายชื่อทางโทรศัพท์เพื่อลดข้อผิดพลาดในการเกิดอคติจากการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างที่และเพิ่มโอกาสในการถูกเลือกให้แก่สมาชิกในชุมชนให้มีความใกล้เคียงกับการเก็บข้อมูลแบบตัวต่อตัวมากที่สุด ในการเก็บข้อมูลจะใช้วิธีเพิ่มการกระจายตัวของพื้นที่เก็บข้อมูลในแต่ละตำบลเพื่อเพิ่มความหลากหลายของพื้นที่จัดเก็บข้อมูล และใช้การสุ่มตัวอย่างหมายเลขโทรศัพท์จากบัญชีหมายเลขโทรศัพท์ของประชาชนที่ได้จากผู้นำชุมชนแทนการใช้ข้อมูลขอรายชื่ออ้างอิงเริ่มแรก (Initial Reference list) จากผู้นำชุมชนซึ่งจะได้กลุ่มตัวอย่างที่มีความหลากหลายมากขึ้นและลดอคติจากการเลือกตัวอย่างจากผู้นำชุมชน

3) วิธีการได้มาซึ่งข้อมูลรายบุคคลทางโทรศัพท์

ในการเก็บข้อมูลใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างพื้นที่ชุมชนภายในเขตสถานีตำรวจออกเป็นอย่างน้อย 3 ตำบล (ไม่น้อยกว่ามาตรฐานการเก็บข้อมูลแบบตัวต่อตัว) แล้วทำการประสานขอข้อมูลการติดต่อผู้นำชุมชนภายในตำบลนั้นผ่านการประสานของยุติธรรมจังหวัดหรือนายอำเภอประจำท้องที่ โดยกำหนดตัวให้ได้ตัวผู้นำชุมชนไว้ประมาณ 3-5 คน ต่อหนึ่งตำบล ในกรณีที่สถานีตำรวจเป็นสถานีตำรวจระดับตำบลรับผิดชอบพื้นที่ไม่ถึง 3 ตำบล อาจกำหนดเขตเป็นเขตชุมชนแทน) ทั้งนี้ผู้นำชุมชนในที่นี้อาจเป็นกำนัน ผู้ใหญ่บ้าน ผู้แทนยุติธรรมชุมชน หรืออาสาสมัครในพื้นที่ โดยขอให้ยุติธรรมจังหวัดหรือนายอำเภอติดต่อและแนะนำทีมงานผู้เก็บข้อมูลให้กับผู้นำชุมชนก่อนเพื่อให้เกิดความไว้วางใจผู้เก็บข้อมูล

จากนั้นจะทำการประสานขอหมายเลขโทรศัพท์จากประชาชนในเขตพื้นที่โดยขอความอนุเคราะห์กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน หรือผู้นำชุมชนเพื่อใช้สำหรับการสุ่มตัวอย่างประชาชนในการจัดเก็บข้อมูล พร้อมทั้งประชาสัมพันธ์ให้ประชาชนในพื้นที่ได้รับทราบถึงการจัดเก็บข้อมูลเกี่ยวกับการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในรอบปี 2563 และความหวาดกลัวภัยอาชญากรรม โดยบุคลากรและทีมงานจากมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ผ่านทางโทรศัพท์ ทั้งนี้จะไม่มีการบันทึกข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ให้ข้อมูล ผู้ประสบเหตุหรือการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมอันจะอ้างอิงตัวบุคคลได้เพื่อลดอคติที่อาจเกิดขึ้นจากความเกรงกลัวในการให้ข้อมูลในเชิงลบหากมีการอ้างอิงถึงตัวบุคคล

การรวบรวมฐานข้อมูลโทรศัพท์ จะดำเนินการผ่านผู้นำชุมชน โดยในแต่ละพื้นที่จะมีการติดต่อผู้นำชุมชนไว้หลายคนเพื่อลดความเสี่ยงในการไม่ได้รับความร่วมมือหรือการจัดส่งฐานข้อมูลโทรศัพท์จากผู้นำชุมชนมีความล่าช้า การขอความร่วมมือจากผู้นำชุมชนให้หมายเลขโทรศัพท์ประชาชนในพื้นที่เท่าที่หาได้โดยต้องเป็นหมายเลขโทรศัพท์เพียงหนึ่งหมายเลขโทรศัพท์ต่อครัวเรือนเท่านั้นเพื่อให้การเก็บข้อมูลกลุ่มตัวอย่างเป็นการเก็บข้อมูลตามครัวเรือนตามมาตรฐานที่กำหนด โดยต้องขอความร่วมมือขอหมายเลขโทรศัพท์ของประชาชนในชุมชนให้ครอบคลุมทั้งพื้นที่ที่เป็นย่านการค้า ย่านที่พักอาศัย และพื้นที่เกษตร (ถ้ามี) และเป็นหมายเลขโทรศัพท์ที่ไม่เฉพาะผู้ที่รู้จักส่วนตัวกับผู้นำชุมชนเท่านั้นเพื่อเพิ่มลดอคติ (Bias) ในการเลือกและเพิ่มโอกาสในการถูกเลือกให้แก่สมาชิกในชุมชนมากขึ้นซึ่งโดยวิธีนี้จะสามารถกระจายพื้นที่การเก็บข้อมูลได้มากกว่าเดิม

2.3 กลุ่มตัวอย่างและการสุ่มตัวอย่าง

การสุ่มตัวอย่างสำหรับการเก็บข้อมูลในครั้งนี้ได้ดำเนินการสุ่มตัวอย่างประชาชนทั่วประเทศโดยใช้การสุ่มตัวอย่างแบบมีชั้นภูมิ (Stratified One Stage Sampling) โดยแบ่งช่วงชั้นการสุ่มตัวอย่างเป็น 3 ระดับ (Three - stage Sampling) ตามมาตรฐานที่กำหนดในคู่มือกระบวนการสำรวจสถิติเหยื่ออาชญากรรมในประเทศไทยของสำนักงานกิจการยุติธรรม ดังนี้

2.3.1 การกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างแบบ สอญ. 1

เนื่องจากประชากรในการสำรวจแบบ สอญ. 1 นั้นไม่ทราบจำนวนที่แท้จริงเกี่ยวกับอาชญากรรมประเภทต่าง ๆ และมีเหยื่ออาชญากรรมจำนวนมากไม่ได้แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องจึงสามารถคำนวณขนาดของกลุ่มตัวอย่าง ในกรณีที่ไม่มีทราบจำนวนประชากรแน่นอน (Non-finite population) และไม่ทราบค่าสัดส่วนของประชากร โดยใช้สูตรในการคำนวณขนาดของกลุ่มตัวอย่างของคอแครน (Cochran) ได้ดังนี้

$$n = \frac{z^2}{4(e)^2}$$

n = ขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่ต้องการ

e = ความคลาดเคลื่อนของการสุ่มตัวอย่างที่ยอมรับได้

Z = ค่า Z ที่ระดับความเชื่อมั่นหรือนัยสำคัญ

หากกำหนดระดับความเชื่อมั่นที่ 95 % หรือระดับนัยสำคัญ 0.05 มีค่า Z เท่ากับ 1.96 และในกรณีที่ทั่วไปจะใช้ความคลาดเคลื่อนในการสุ่มตัวอย่างที่ 5 % แต่ในกรณีของข้อมูลอาชญากรรมจะใช้ความคลาดเคลื่อนในการสุ่มตัวอย่างที่ 2 % เนื่องจากข้อมูลอาชญากรรมบางประเภทเป็นประเภทที่ข้อมูลหาได้ยาก (Rare case) จึงกำหนดให้ขนาดความคลาดเคลื่อนในการสุ่มตัวอย่างมีขนาดเล็กกว่าปกติ ดังนั้นขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่เหมาะสมเท่ากับ

$$n = \frac{(1.96)^2}{4(0.02)^2} = 2,401$$

ขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่เหมาะสมในการสำรวจแบบ สอญ. 1 เท่ากับ 2,401 คน โดยเป็นขนาดตัวอย่างจำนวนน้อยที่สุดที่สามารถใช้ในการวิจัย อย่างไรก็ตาม เพื่อลดข้อผิดพลาดในกระบวนการสุ่มตัวอย่าง ควรกำหนดขนาดตัวอย่างเพิ่มขึ้นอีกจำนวน 99 ตัวอย่าง ซึ่งจำนวนตัวอย่างที่จะใช้ทั้งหมด รวม 2,500 ตัวอย่าง โดยเฉลี่ยการเก็บข้อมูลไปตามเขตพื้นที่กองบัญชาการของตำรวจใน 9 ภาคจังหวัด และ 1 กองบัญชาการ รวมทั้งหมด 10 กองบัญชาการ ทีละ 250 ตัวอย่าง

ในบางครั้งอาจมีกรณีที่เก็บข้อมูลไม่ได้หรือผู้ตอบปฏิเสธการตอบ (None-Response) จึงต้องมีการปรับขนาดตัวอย่างให้มีขนาดใหญ่ขึ้นตามสัดส่วนของผู้ตอบ จากการทดลองเก็บข้อมูลสถิติเหยื่ออาชญากรรมในประเทศไทย (Thai Crime Victimization Survey: TCVS) พบว่าวิธีการสัมภาษณ์โดยใช้แบบสอบถาม สอญ. 1 จะมีผู้ตอบปฏิเสธการตอบ (None-Response) ประมาณร้อยละ 20 (Response ร้อยละ 80) ดังนั้น จึงควรกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างขั้นต่ำสุดเท่ากับ $2,500 / 0.8$ หรือ 3,125 ทั้งนี้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 3,125 ตัวอย่างเป็นเพียงตัวเลขขั้นต่ำที่เป็นที่ยอมรับได้ แต่หากสามารถเก็บข้อมูลได้มากกว่าจำนวนขั้นต่ำก็จะส่งผลให้ผลการสำรวจมีความน่าเชื่อถือมากยิ่งขึ้น ทั้งนี้การคำนวณขนาดกลุ่มตัวอย่างเป็นไปตามคู่มือกระบวนการสำรวจสถิติเหยื่ออาชญากรรมในประเทศไทยตามที่สำนักงานกิจการยุติธรรมกำหนด

2.3.2 วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบ สอญ. 1

การสำรวจข้อมูลอาชญากรรมในประเทศไทยควรใช้พื้นที่ของภาคสำรวจเป็นจุดตั้งต้น เพราะตำรวจเป็นหน่วยงานที่รับแจ้งเหตุอาชญากรรมโดยตรงในพื้นที่และครอบคลุมทั้งประเทศ (พื้นที่ทางภูมิศาสตร์ของตำรวจ) นอกจากนั้นสำนักงานตำรวจแห่งชาติยังมีการเก็บรวบรวมข้อมูล อาชญากรรมประเภทต่าง ๆ ไว้อย่างเป็นระบบครอบคลุมอาชญากรรมหลายประเภทในภาคต่าง ๆ จึงเหมาะสมในการนำผลการสำรวจมาเปรียบเทียบกับสถิติอาชญากรรมทางการของตำรวจ

วิธีการและสถานที่ในการสำรวจข้อมูลสถิติเหยื่ออาชญากรรมในประเทศไทย (Thai Crime Victimization Survey: TCVS) ตามวิธีการสุ่มตัวอย่างแบบ Three - stage Sampling สำหรับประเทศไทยนั้นเป็นไปดังนี้

หน่วยตัวอย่างขั้นที่หนึ่ง (Primary Sampling Unit: PSU) คือจังหวัดตัวอย่างจำแนกตามกองบัญชาการของตำรวจภูธรภาค 9 ภาค และกองบัญชาการตำรวจนครบาล รวมพื้นที่กองบัญชาการจำนวน 10 แห่ง โดยแต่ละภาคจะทำการเลือกจังหวัดมา 3 จังหวัด ให้ครอบคลุมตัวแทนจังหวัดที่มีระดับการพัฒนาหรือระดับรายได้ทั้งที่อยู่ในระดับสูง ระดับกลาง และระดับต่ำภายในภูมิภาค โดยวัดจากผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดต่อคน (Gross Province Product per capita) เป็นตัวชี้วัดระดับรายได้ในการแบ่งกลุ่มจังหวัด ซึ่งแบ่งได้เป็น 4 ประเภทคือจังหวัดที่มี รายได้ต่อหัวต่ำ ค่อนข้างต่ำ ค่อนข้างสูง และสูง จำแนกตามลำดับควอไทล์ (Quartile) โดยจังหวัดที่มี รายได้ต่ำที่สุด 19 อันดับแรกจัดอยู่ในกลุ่มรายได้ต่ำ 19 อันดับต่อมาจัดอยู่ในกลุ่มรายได้ค่อนข้างต่ำ 20 อันดับต่อมาจัดอยู่ในกลุ่มรายได้ค่อนข้างสูง และ 19 อันดับจังหวัดที่มีรายได้สูงที่สุดจัดอยู่ในกลุ่มรายได้สูง ทั้งนี้เพื่อให้การสำรวจครอบคลุมลักษณะทางอาชญากรรมที่แตกต่างกันในแต่ละพื้นที่

การสุ่มตัวอย่างในครั้งนี้ ตามคู่มือกระบวนการสำรวจสถิติเพื่ออาชญากรรมในประเทศไทยมีการกระจายกลุ่มตัวอย่างไปตามจังหวัดที่พัฒนามากน้อยต่างกัน ในการสุ่มตัวอย่างจังหวัดสำหรับการเก็บข้อมูลในครั้งนี้ได้ใช้ข้อมูลรายได้เฉลี่ยต่อหัว (GPP per capita) แยกรายจังหวัดของสำนักงานพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ปี พ.ศ.2561 ซึ่งเป็นข้อมูลล่าสุดสำหรับการสุ่มตัวอย่างจังหวัดเนื่องจากข้อมูลรายได้ต่อหัวดังกล่าวนั้นถือเป็นตัวเลขที่สามารถแสดงถึงความเจริญของแต่ละจังหวัดที่มีการเก็บข้อมูลที่มีรายละเอียดแยกย่อยเป็นรายจังหวัดสำหรับการสุ่มตัวอย่างกลุ่มจังหวัดต่าง ๆ ที่เป็นปัจจุบันมากที่สุด ทั้งนี้สาเหตุที่ไม่ได้ใช้ข้อมูลสถิติจำนวนอาชญากรรมในการเลือกจังหวัดเนื่องจากบ่อยครั้งที่สถิติคดีอาญาขึ้นอยู่กับคดีที่พนักงานสอบสวนลงบันทึกรับแจ้งลงสารบคดีอาญาซึ่งอาจขึ้นอยู่กับความใส่ใจของเจ้าหน้าที่ อีกทั้งยังมีคดีที่ไม่ได้มาแจ้งความอีกจำนวนมากหากมีการนำสถิติอาชญากรรมมาใช้เป็นเกณฑ์ในการเลือกจังหวัดก็อาจจะทำให้เกิดความคลาดเคลื่อนได้มาก

อย่างไรก็ตามเมื่อแบ่งจังหวัดค่าลำดับควอไทล์พบปัญหาว่าในพื้นที่กองบัญชาการตำรวจภูธรในหลายเขตพื้นที่ไม่ได้มีการกระจายตัวของกลุ่มจังหวัดที่มีรายได้ สูง กลาง ต่ำ ครอบคลุมทุกกลุ่มประเภทจังหวัดในเขตภาค ซึ่งการแบ่งกลุ่มจังหวัดในชั้นที่สองได้ดำเนินการแบ่งจังหวัดโดยการคัดเลือก ดังนี้

1) ในพื้นที่กองบัญชาการตำรวจนครบาลเป็นพื้นที่กรุงเทพมหานครจังหวัดเดียว กำหนดการสุ่มพื้นที่กองบังคับการ 3 กองบังคับการ จาก 9 กองบังคับการ ซึ่งตามมาตรฐานการสุ่มตัวอย่างตามคู่มือให้เลือกพื้นที่กองบังคับการไหนก็ได้เนื่องจากพื้นที่กรุงเทพมหานครมีลักษณะไม่แตกต่างกันมากนักและมีสภาพพื้นที่เป็นเขตเมืองใกล้เคียงกัน ในการเก็บข้อมูลครั้งนี้ได้เลือกพื้นที่กองบังคับการ 3 ซึ่งมีลักษณะเป็นพื้นที่ชานเมืองมากที่สุด กองบังคับการ 4 ซึ่งเป็นพื้นที่ คาบเกี่ยวระหว่างย่านชานเมืองและเขตเมือง และกองบังคับการ 5 ซึ่งเป็นพื้นที่ศูนย์กลางการค้าและย่านการค้าสำคัญ

2) ในพื้นที่ต่างจังหวัดกรณีที่มีการแบ่งจังหวัดภายในภาคกองบัญชาการตำรวจภูธรมีแบ่งกลุ่มจังหวัดครบทั้งกลุ่มจังหวัดประเภทรายได้ต่อหัวสูง กลุ่มจังหวัดรายได้ต่อหัวปานกลาง (รายได้ค่อนข้างสูงหรือรายได้ค่อนข้างต่ำ) และกลุ่มจังหวัดรายได้ต่อหัวต่ำ ให้เลือกตัวแทนจังหวัดจากแต่ละกลุ่มประเภทจังหวัดอย่างละหนึ่งจังหวัดให้ครบทุกกลุ่มเป็นตัวแทนของภาค

3) ในกรณีที่สามารถแบ่งจังหวัดภายในภาคออกสามกลุ่มประเภทจังหวัดได้ โดยอาจจำเป็นต้องแยกกลุ่มรายได้ต่อหัวค่อนข้างสูงออกจากกลุ่มรายได้ต่อหัวค่อนข้างต่ำ ให้ถือว่าสามารถแบ่งกลุ่มเป็นสามกลุ่มประเภทจังหวัดได้ การสุ่มตัวอย่างให้เลือกตัวแทนจังหวัดจากแต่ละกลุ่มประเภทจังหวัดอย่างละหนึ่งจังหวัดจากกลุ่มจังหวัดเท่าที่มีแทน

4) ในกรณีที่การแบ่งจังหวัดภายในภาคมีเพียงสองกลุ่มประเภทจังหวัด หากกลุ่มจังหวัดประเภทใดมีจำนวนมากกว่าให้เลือกตัวแทนจังหวัดจากกลุ่มประเภทรายได้สองจังหวัด หรือถ้าสองกลุ่มประเภทจังหวัดมีจำนวนเท่ากันหากค่าเฉลี่ยรายได้ค่อนไปทางกลุ่มใด (แสดงว่ามีการกระจุกตัวของรายได้ในกลุ่มนั้นมากกว่า) ให้เลือกตัวแทนจังหวัดจากอีกกลุ่มจังหวัดที่มีการกระจายตัวมากกว่าจำนวนสองจังหวัดแทน

5) ในกรณีภาคใดมีกลุ่มประเภทรายได้เพียงกลุ่มเดียว สามารถเลือกตัวแทนจังหวัดจากจังหวัดใดก็ได้ในลักษณะเดียวกับกรุงเทพมหานคร

6) กรณีมีปัญหาสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคโควิด-19 มีพื้นที่จังหวัดใดเป็นพื้นที่ควบคุมการเดินทางเข้า-ออก หรือปิดไม่ให้มีการเดินทางภายในพื้นที่ให้ตัดจังหวัดนั้นออกแล้วพิจารณาคัดเลือกจังหวัดตามเกณฑ์การคัดเลือกดังกล่าวข้างต้น

ตารางที่ 2.1 การแบ่งกลุ่มจังหวัดตามระดับรายได้เฉลี่ยต่อหัว (หน่วย: บาท)

รายได้ต่ำ		รายได้ค่อนข้างต่ำ		รายได้ค่อนข้างสูง		รายได้สูง	
จังหวัด	รายได้	จังหวัด	รายได้	จังหวัด	รายได้	จังหวัด	รายได้
ปัตตานี	75,697	สุพรรณบุรี	107,228	สุราษฎร์ธานี	182,371	ระยอง	1,067,449
น่าน	75,676	อุทัยธานี	106,369	ชุมพร	176,200	กรุงเทพมหานคร	604,421
มหาสารคาม	75,418	ระนอง	103,966	ตราด	161,322	ชลบุรี	566,801
กาฬสินธุ์	73,998	ตรัง	102,589	สงขลา	151,918	ปราจีนบุรี	513,789
ศรีสะเกษ	73,958	เลย	100,796	กำแพงเพชร	150,783	ฉะเชิงเทรา	469,539
พัทลุง	73,213	ลำปาง	100,709	สิงห์บุรี	145,899	พระนครศรีอยุธยา	454,953
อุบลราชธานี	71,469	ตาก	99,026	เพชรบุรี	144,392	ภูเก็ต	403,534
ร้อยเอ็ด	70,803	พะเยา	97,306	สมุทรสงคราม	142,808	สมุทรสาคร	389,818
สุรินทร์	70,556	เชียงราย	95,895	ลพบุรี	142,741	สมุทรปราการ	366,642
ชัยภูมิ	69,730	อุดรดิษฐ์	94,260	เชียงใหม่	137,316	สระบุรี	324,820
บึงกาฬ	67,476	พิจิตร	93,265	กาญจนบุรี	129,304	พังงา	313,919
บุรีรัมย์	67,142	หนองคาย	92,825	นครสวรรค์	123,865	นครปฐม	294,361
อำนาจเจริญ	65,742	ยะลา	91,815	ขอนแก่น	122,950	ปทุมธานี	233,593
สกลนคร	64,084	เพชรบูรณ์	88,971	อ่างทอง	122,159	ราชบุรี	233,258
มุกดาหาร	62,766	อุดรธานี	88,194	ชัยนาท	119,850	จันทบุรี	217,393
นราธิวาส	62,066	สุโขทัย	82,147	นครราชสีมา	117,517	ลำพูน	211,489
หนองบัวลำภู	60,776	สระแก้ว	80,716	นครนายก	116,717	กระบี่	207,415

รายได้ต่ำ		รายได้ค่อนข้างต่ำ		รายได้ค่อนข้างสูง		รายได้สูง	
จังหวัด	รายได้	จังหวัด	รายได้	จังหวัด	รายได้	จังหวัด	รายได้
ยโสธร	60,055	นครพนม	78,802	พิษณุโลก	111,872	ประจวบคีรีขันธ์	191,306
แม่ฮ่องสอน	58,370	แพร่	78,276	นครศรีธรรมราช	109,050	นนทบุรี	188,822
				สตูล	107,505		

ที่มา: ข้อมูลรายได้เฉลี่ยต่อหัวรายจังหวัด ปี พ.ศ. 2561 จากสำนักงานพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

ตารางที่ 2.2 การคัดเลือกจังหวัดตัวอย่างในการเก็บข้อมูลแบบ สอญ. 1

ภาค/จังหวัด	รายได้เฉลี่ยต่อหัว	การจัดลำดับ Quartile	การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง
ตำรวจนครบาล			
กรุงเทพมหานคร	604,401	สูง	เกณฑ์การเลือกตัวอย่างใน กทม. ให้เลือกพื้นที่กองบังคับการใดก็ได้ ในการศึกษาครั้งนี้ได้เลือก <ul style="list-style-type: none"> - บก.น.3 ซึ่งเป็นพื้นที่ชานเมืองมากที่สุด - บก.น.4 ซึ่งมีความคาบเกี่ยวระหว่างย่านใจกลางเมืองและชานเมือง - บก.น.5 ซึ่งเป็นพื้นที่ใจกลางเมือง
ตำรวจภูธรภาค 1			
พระนครศรีอยุธยา	454,953	สูง	มีกลุ่มประเภทจังหวัดเพียงสองกลุ่มคือสูงและค่อนข้างสูงจึงเลือกสองจังหวัดจากกลุ่มสูงเนื่องจากมีจำนวนมากกว่า <ul style="list-style-type: none"> - กลุ่มสูง เลือก พระนครศรีอยุธยา กับ นนทบุรี - กลุ่มค่อนข้างสูงเลือก อ่างทอง
สมุทรปราการ	366,642	สูง	
สระบุรี	324,820	สูง	
ปทุมธานี	233,593	สูง	
นนทบุรี	188,882	สูง	
สิงค์บุรี	145,899	ค่อนข้างสูง	
ลพบุรี	142,741	ค่อนข้างสูง	
อ่างทอง	122,159	ค่อนข้างสูง	
ชัยนาท	119,850	ค่อนข้างสูง	
ตำรวจภูธรภาค 2			
ระยอง	1,067,449	สูง	มีกลุ่มประเภทจังหวัดสามกลุ่มคือสูงและค่อนข้างสูงและค่อนข้างต่ำ เลือกหนึ่งจังหวัดจากแต่ละกลุ่ม <ul style="list-style-type: none"> - กลุ่มสูงเลือก ระยอง - กลุ่มค่อนข้างสูงเลือก นครนายก - กลุ่มค่อนข้างต่ำมีจังหวัดเดียวเลือก สระแก้ว
ชลบุรี	566,801	สูง	
ปราจีนบุรี	513,789	สูง	
ฉะเชิงเทรา	469,539	สูง	
จันทบุรี	217,393	สูง	
นครนายก	166,717	ค่อนข้างสูง	

ภาค/จังหวัด	รายได้เฉลี่ยต่อหัว	การจัดลำดับ Quartile	การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง
ตราด	161,322	ค่อนข้างสูง	
สระแก้ว	80,716	ค่อนข้างต่ำ	
สำรวจภูธรภาค 3			
นครราชสีมา	117,517	ค่อนข้างสูง	มีกลุ่มประเภทจังหวัดเพียงสองกลุ่มคือค่อนข้างสูง และต่ำเลือกสองจังหวัดจากกลุ่มต่ำเนื่องจากมีจำนวนมากกว่า - กลุ่มค่อนข้างสูงมีจังหวัดเดียวเลือก นครราชสีมา - กลุ่มต่ำเลือก อุบลราชธานี กบยโสธร
ศรีสะเกษ	73,598	ต่ำ	
อุบลราชธานี	71,469	ต่ำ	
สุรินทร์	70,556	ต่ำ	
ชัยภูมิ	69,730	ต่ำ	
บุรีรัมย์	67,142	ต่ำ	
อำนาจเจริญ	65,742	ต่ำ	
ยโสธร	60,055	ต่ำ	
สำรวจภูธรภาค 4			
ขอนแก่น	122,650	ค่อนข้างสูง	มีกลุ่มประเภทจังหวัดสามกลุ่มคือค่อนข้างสูงค่อนข้างต่ำ และต่ำ เลือกหนึ่งจังหวัดจากแต่ละกลุ่ม - กลุ่มค่อนข้างสูงมีจังหวัดเดียวเลือกขอนแก่น - กลุ่มค่อนข้างต่ำเลือกอุดรธานี - กลุ่มต่ำเลือกหนองบัวลำภู
เลย	100,796	ค่อนข้างต่ำ	
หนองคาย	92,825	ค่อนข้างต่ำ	
อุดรธานี	88,194	ค่อนข้างต่ำ	
นครพนม	78,802	ค่อนข้างต่ำ	
มหาสารคาม	75,418	ต่ำ	
กาฬสินธุ์	73,998	ต่ำ	
ร้อยเอ็ด	70,803	ต่ำ	
บึงกาฬ	67,476	ต่ำ	
สกลนคร	64,084	ต่ำ	
มุกดาหาร	62,766	ต่ำ	
หนองบัวลำภู	60,776	ต่ำ	
สำรวจภูธรภาค 5			
ลำพูน	211,489	สูง	มีกลุ่มประเภทจังหวัดครบทุกกลุ่มประเภท - กลุ่มสูงมีจังหวัดเดียวเลือกลำพูน - กลุ่มกลางเลือกลำปาง - กลุ่มต่ำเลือกน่าน
เชียงใหม่	137,316	ค่อนข้างสูง	
ลำปาง	100,709	ค่อนข้างต่ำ	
พะเยา	97,306	ค่อนข้างต่ำ	
เชียงราย	95,895	ค่อนข้างต่ำ	
แพร่	78,276	ค่อนข้างต่ำ	
น่าน	75,676	ต่ำ	
แม่ฮ่องสอน	58,370	ต่ำ	

ภาค/จังหวัด	รายได้เฉลี่ยต่อหัว	การจัดลำดับ Quartile	การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง
สำรวจภูธรภาค 6			
กำแพงเพชร	150,783	ค่อนข้างสูง	มีกลุ่มประเภทจังหวัดเพียงสองกลุ่มคือค่อนข้างสูงและค่อนข้างต่ำ เลือกสองจังหวัดจากกลุ่มค่อนข้างต่ำ เนื่องจากมีจำนวนมากกว่า - กลุ่มค่อนข้างสูงเลือก นครสวรรค์ - กลุ่มค่อนข้างต่ำเลือก อุทัยธานี พิจิตร
นครสวรรค์	123,865	ค่อนข้างสูง	
พิจิตร	111,872	ค่อนข้างสูง	
อุทัยธานี	106,369	ค่อนข้างต่ำ	
ตาก	99,026	ค่อนข้างต่ำ	
อุตรดิตถ์	94,260	ค่อนข้างต่ำ	
พิจิตร	93,265	ค่อนข้างต่ำ	
เพชรบูรณ์	88,971	ค่อนข้างต่ำ	
สุโขทัย	82,147	ค่อนข้างต่ำ	
สำรวจภูธรภาค 7			
สมุทรสาคร	389,818	สูง	มีกลุ่มประเภทจังหวัดสามกลุ่ม คือ สูง ค่อนข้างสูง และค่อนข้างต่ำ เลือกหนึ่งจังหวัดจากแต่ละกลุ่ม - กลุ่มสูงเลือก ประจวบคีรีขันธ์ - กลุ่มค่อนข้างสูงเลือก เพชรบุรี - กลุ่มค่อนข้างต่ำมีจังหวัดเดียวเลือกสุพรรณบุรี
นครปฐม	294,361	สูง	
ราชบุรี	233,258	สูง	
ประจวบคีรีขันธ์	191,306	สูง	
เพชรบุรี	144,392	ค่อนข้างสูง	
สมุทรสงคราม	142,808	ค่อนข้างสูง	
กาญจนบุรี	129,304	ค่อนข้างสูง	
สุพรรณบุรี	107,228	ค่อนข้างต่ำ	
สำรวจภูธรภาค 8			
ภูเก็ต	403,534	สูง	มีกลุ่มประเภทจังหวัดสามกลุ่มคือ สูง ค่อนข้างสูง และค่อนข้างต่ำ เลือกหนึ่งจังหวัดจากแต่ละกลุ่ม - กลุ่มสูงเลือก กระบี่ - กลุ่มค่อนข้างสูงเลือก ชุมพร - กลุ่มค่อนข้างต่ำมีจังหวัดเดียวเลือก ระนอง
พังงา	313,919	สูง	
กระบี่	207,415	สูง	
สุราษฎร์ธานี	182,371	ค่อนข้างสูง	
ชุมพร	176,200	ค่อนข้างสูง	
นครศรีธรรมราช	109,050	ค่อนข้างสูง	
ระนอง	103,966	ค่อนข้างต่ำ	
สำรวจภูธรภาค 9			
สงขลา	151,918	ค่อนข้างสูง	มีกลุ่มประเภทจังหวัดสามกลุ่มคือค่อนข้างสูง ค่อนข้างต่ำ และต่ำ เลือกหนึ่งจังหวัดจากแต่ละกลุ่ม - กลุ่มค่อนข้างสูงเลือก สงขลา - กลุ่มค่อนข้างต่ำเลือก ยะลา - กลุ่มต่ำเลือก พัทลุง
สตูล	107,505	ค่อนข้างสูง	
ตรัง	102,589	ค่อนข้างต่ำ	
ยะลา	91,815	ค่อนข้างต่ำ	
ปัตตานี	75,697	ต่ำ	
พัทลุง	73,213	ต่ำ	

ภาค/จังหวัด	รายได้เฉลี่ยต่อหัว	การจัดลำดับ Quartile	การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง
นราธิวาส	62,066	ต่ำ	

หน่วยตัวอย่างขั้นที่สอง (Secondary Sampling Unit: SSU) หลังจากได้จังหวัด หรือ กองบังคับการสำหรับการสุ่มตัวอย่างแล้วใช้วิธีการวิธีสุ่มตัวอย่างอย่างง่าย (Simple Random Sampling) เพื่อคัดเลือกพื้นที่สถานีตำรวจจากรายชื่อสถานีตำรวจภูธรในจังหวัดตัวอย่าง หรือหน่วยตัวอย่างขั้นที่หนึ่งจำนวน 3 สถานี โดยเลือกพื้นที่ในเขตเมือง 1 สภ. และ นอกเขตเมือง 2 สภ. กรณีการเก็บข้อมูลในกองบัญชาการตำรวจนครบาล (กรุงเทพฯ) จะทำการเก็บข้อมูลในเขตสถานีตำรวจนครบาลจำนวน 3 แห่งต่อเขตพื้นที่กองบังคับการ

หน่วยตัวอย่างขั้นที่สาม (Tertiary Sampling Unit: TSU) คือท้องถื่น ตำบล หรือชุมชนที่อยู่ในเขตรับผิดชอบของสถานีตำรวจในแต่ละหน่วยตัวอย่างขั้นที่สอง โดยเมื่อได้ชุมชนแล้วให้เลือกถนน หมู่บ้าน หรือย่านชุมชนที่จะสำรวจในบริเวณดังกล่าว ให้ครอบคลุมทั้งใน เขตที่อยู่อาศัยและเขตการค้า เพื่อให้สามารถสำรวจข้อมูลในพื้นที่ที่มีลักษณะทางกายภาพและ ลักษณะอาชญากรรมที่ต่างกันได้

เมื่อได้ท้องถื่น ตำบล หรือชุมชนตัวอย่างในขั้นที่ 3 แล้ว ให้ดำเนินการสุ่มตัวอย่างบ้าน โดยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบมีระบบ (Systematic sampling) โดยการจัดเรียงบ้านในพื้นที่เป้าหมาย แล้วสุ่มบ้าน 1 หลัง เว้นทีละ 5 หลัง เพื่อเข้าไปสัมภาษณ์เก็บข้อมูล ในกรณีที่ไม่สามารถเก็บข้อมูล จากบ้านที่เป็นเป้าหมายได้ เช่น ไม่มีคนอยู่บ้าน หรือบ้านร้าง เป็นต้น ให้สุ่มตัวอย่างบ้าน จาก บ้าน 1 ใน 5 หลังที่เว้นระยะห่าง เป็นตัวแทนของบ้านที่ไม่มีคนอยู่บ้าน หรือบ้านร้าง เพื่อให้ได้ ข้อมูลครบตามจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่กำหนดเอาไว้ในแต่ละพื้นที่

กลุ่มเป้าหมายในการสำรวจครั้งนี้จะต้องเป็นหัวหน้าครัวเรือนหรือผู้แทนหัวหน้าครัวเรือนซึ่งมีอายุ 18 ปีขึ้นไป และอยู่อาศัยในบ้านเรือนที่ทำการสำรวจมากกว่า 6 เดือนในช่วงปี พ.ศ. 2563 โดยเป็นการสุ่มสำรวจประชาชนเกี่ยวกับการประสบเหตุหรือการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของสมาชิกในครัวเรือน ระหว่างวันที่ 1 มกราคม พ.ศ. 2563 ถึง 31 ธันวาคม พ.ศ. 2563 ซึ่งโดยทั่วไปหากดำเนินการสำรวจใน ช่วงเวลาทำงานจะพบเจอแต่กลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้สูงอายุติดบ้าน หรือกลุ่มแม่บ้านที่ไม่ได้ทำงาน ทำให้ข้อมูลที่สำรวจเกิดอคติได้จากลักษณะกลุ่มตัวอย่างที่ไม่หลากหลาย จึงจำเป็นต้องดำเนินการสำหรับในช่วงสุดสัปดาห์ร่วมด้วย พร้อมกับการพิจารณาเก็บข้อมูลสมาชิกครัวเรือนที่ไม่อยู่ในขณะนั้น โดยการสอบถามข้อมูลเพิ่มเติมจากตัวแทนสมาชิกครัวเรือนที่เป็นผู้ตอบคำถามแทน

สำหรับพื้นที่ไม่สามารถลงพื้นที่เก็บข้อมูลแบบตัวต่อตัวได้ในการเก็บข้อมูลครั้งนี้ได้ปรับมาใช้ในการเก็บข้อมูลด้วยวิธีการสัมภาษณ์ผ่านทางโทรศัพท์ (Telephone Interviewing) ซึ่งการเก็บข้อมูล

ทางโทรศัพท์ยังคงใช้กลุ่มตัวอย่างกองบัญชาการ กลุ่มตัวอย่างจังหวัด และกลุ่มตัวอย่างสถานีตำรวจ ตามที่กำหนดไว้เดิมโดยใช้แบบสอบถามชุดเดิมเพื่อให้สามารถวิเคราะห์ข้อมูลร่วมกันได้ วิธีการสุ่มตัวอย่างในการเก็บข้อมูลทางโทรศัพท์ที่ใช้การสุ่มตัวอย่างโดยติดต่อขอรายชื่อกลุ่มตัวอย่างจากผู้นำชุมชน ยุติธรรมชุมชน และสถานีตำรวจตามพื้นที่ตัวอย่างการเก็บข้อมูลซึ่งเป็นไปตามมาตรฐานการเก็บข้อมูลทางโทรศัพท์ตามคู่มือกระบวนการสำรวจสถิติเหยื่ออาชญากรรมในประเทศไทยของสำนักงานกิจการยุติธรรม โดยในคู่มือระบุว่าควรจะต้องมีการให้หมายเลขโทรศัพท์จากผู้นำชุมชน เพื่อให้เกิดความไว้วางใจในการให้ข้อมูลเนื่องจากหากให้มีการโทรประสานประชาชนในพื้นที่โดยตรงแล้วจะไม่สามารถเข้าถึงข้อมูลหมายเลขโทรศัพท์ได้และจะมีอัตราในการให้ความร่วมมือในการตอบคำถามที่ต่ำมาก

วิธีการสุ่มตัวอย่างเมื่อได้กำหนดพื้นที่ชุมชนหรือพื้นที่ตำบลแล้ว ทางคณะที่ปรึกษาจะได้ดำเนินการติดต่อผู้นำชุมชน ยุติธรรมชุมชน และสถานีตำรวจตามพื้นที่ตัวอย่างการเก็บข้อมูลผ่านการประสานกับยุติธรรมจังหวัดหรือนายอำเภอเพื่อเข้าถึงตัวผู้นำชุมชน ซึ่งผู้นำชุมชนในที่นี้อาจเป็นกำนัน ผู้ใหญ่บ้าน ผู้แทนยุติธรรมชุมชน หรืออาสาสมัครในพื้นที่ โดยขอให้ยุติธรรมจังหวัดหรือนายอำเภอติดต่อและแนะนำทีมงานผู้เก็บข้อมูลให้กับผู้นำชุมชนก่อนเพื่อให้เกิดความไว้วางใจผู้เก็บข้อมูล

ในการเก็บข้อมูลประชาชนกลุ่มตัวอย่างในระดับพื้นที่ให้ทำการประสานผู้นำชุมชน 3-5 คน ต่อพื้นที่ตำบลหรือชุมชนรวมแล้วให้มีผู้นำชุมชนสำหรับการสุ่มตัวอย่าง 9-15 คนต่อเขตพื้นที่สถานีตำรวจ จากนั้นให้พนักงานเก็บข้อมูลแยกประสานผู้นำชุมชนเป็นรายคนขอข้อมูลหมายเลขโทรศัพท์ประชาชนในพื้นที่จากผู้นำชุมชนเพื่อเข้าถึงประชาชนในพื้นที่ การเข้าถึงประชาชนในแต่ละพื้นที่ให้ผู้เก็บข้อมูลขอความร่วมมือจากผู้นำชุมชนที่ได้ประสานไว้เพื่อขอหมายเลขโทรศัพท์ประชาชนในพื้นที่เท่าที่หาได้โดยต้องเป็นหมายเลขโทรศัพท์เพียงหนึ่งหมายเลขโทรศัพท์ต่อครัวเรือนเท่านั้นเพื่อให้การเก็บข้อมูลกลุ่มตัวอย่างเป็นการเก็บข้อมูลตามครัวเรือนตามมาตรฐานที่กำหนด

การเก็บข้อมูลผู้เก็บข้อมูลแต่ละคนจะสามารถเข้าถึงหมายเลขโทรศัพท์ของประชาชนในพื้นที่จากผู้นำชุมชนแต่ละคนประมาณ 10-100 คน หลังจากได้หมายเลขโทรศัพท์จากผู้นำชุมชนมาแล้วให้ผู้เก็บข้อมูลนำหมายเลขโทรศัพท์มาสุ่มตัวอย่างโดยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างอย่างง่าย (Simple Random) ให้ประชาชนตามหมายเลขโทรศัพท์แต่ละคนมีโอกาสในการถูกเลือกเท่าๆ กันโดยอาจใช้วิธีการจับสลากหรือกำหนดลำดับตายตัวตามบัญชีสำหรับการสุ่มตัวอย่างเพื่อลดอคติจากการคัดเลือกตัวอย่างให้มีความหลากหลายโดยต้องขอความร่วมมือขอหมายเลขโทรศัพท์ของประชาชนในชุมชนให้ครอบคลุมทั้งพื้นที่ที่เป็นย่านการค้า ย่านที่พักอาศัย และพื้นที่เกษตรตามมาตรฐานการเก็บข้อมูลเดิม ไม่เฉพาะผู้ที่รู้จักส่วนตัวกับผู้นำชุมชนเท่านั้น

จำนวนกลุ่มตัวอย่างตามค่าเป้าหมายการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมครั้งนี้ ได้แบ่งพื้นที่การสุ่มตัวอย่างตามพื้นที่กองบัญชาการตำรวจซึ่งมีกองบัญชาการตำรวจนครบาลและกองบัญชาการตำรวจภูธรภาครวมทั้งสิ้น 10 กองบัญชาการ ในแต่ละกองบัญชาการได้สุ่มตัวอย่างเลือกจังหวัดหรือกองบังคับการภายในพื้นที่กองบัญชาการตำรวจภาคละ 3 จังหวัด/กองบังคับการ จากนั้นในแต่ละจังหวัดหรือกองบังคับการจะเลือกสถานีตำรวจภายในจังหวัดหรือกองบังคับการละ 3 สถานีตำรวจรวมทั้งสิ้นจะต้องเก็บข้อมูลในพื้นที่สถานีตำรวจกลุ่มตัวอย่างจำนวน 90 แห่งทั่วประเทศ จากจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่กำหนดจำนวน 3,125 ตัวอย่าง โดยเฉลี่ยแล้วจะต้องมีการเก็บตัวอย่างหัวหน้าครัวเรือนหรือผู้แทนครัวเรือนไม่น้อยกว่า 35 ตัวอย่างต่อเขตพื้นที่สถานีตำรวจ (จากค่าเฉลี่ยพื้นที่ละ 34.7 ตัวอย่าง) และได้ทำการลงเก็บข้อมูลในแต่ละพื้นที่ไม่น้อยกว่า 3 ตำบลหรือชุมชน ในการเก็บข้อมูลจริงได้ใช้การเก็บข้อมูลกลุ่มตัวอย่างจำนวนประมาณ 40 ตัวอย่าง ต่อเขตพื้นที่สถานีตำรวจเพื่อป้องกันข้อผิดพลาดในการกรอกข้อมูลโดยได้ตัดแบบสอบถามที่มีข้อมูลไม่ครบถ้วนหรือมีการกรอกข้อมูลผิดพลาดไม่นับรวมเข้ามาในการวิเคราะห์ข้อมูล ผลการเก็บข้อมูลได้กลุ่มตัวอย่างจำนวนทั้งสิ้น 3,538 ตัวอย่าง โดยมีรายละเอียดการเก็บข้อมูลในแต่ละพื้นที่ตามตารางที่ที่ 2.3

ตารางที่ 2.3 กลุ่มตัวอย่างสำหรับแบบสำรวจข้อมูลอาชญากรรม 1

กลุ่มตัวอย่างขั้นที่ 1 สุ่มภาคละ 3 จังหวัด		กลุ่มตัวอย่างขั้นที่ 2 สุ่มสถานีตำรวจ 3 สถานี	กลุ่มตัวอย่างขั้นที่ 3 ท้องถิ่นตำบลหรือชุมชน (เก็บทั้งเขตที่พักอาศัยและเขตการค้า)
กองบัญชาการ ตำรวจภูธรภาค 1 จำนวน 335 ตัวอย่าง	ภ.จว. พระนครศรีอยุธยา จำนวน 111 ตัวอย่าง	สภ.พระนครศรีอยุธยา จำนวน 37 ตัวอย่าง	ต.ไผ่ลิง ต.ทอรัตันไชย ต.ประตู่ชัย ต.ท่าวา ต.กะมัง ต.หัวรอ
		สภ.เสนา จำนวน 36 ตัวอย่าง	ต.เสนา ต.เจ้าเจ็ด ต.บ้านแถว
		สภ.วังน้อย จำนวน 38 ตัวอย่าง	ต.วังน้อย ต.ลำไทร ต.ชะแมบ
	ภ.จว. นนทบุรี จำนวน 114 ตัวอย่าง	สภ.เมืองนนทบุรี จำนวน 36 ตัวอย่าง	ต.ตลาดขวัญ ต.สวนใหญ่ ต.บางเขน
		สภ.บางใหญ่ จำนวน 41 ตัวอย่าง	ต.บางม่วง ต.เสาธงหิน ต.บางเลน
		สภ.บางบัวทอง จำนวน 37 ตัวอย่าง	ต.บางบัวทอง ต.ละหาร ต.บางรักพัฒนา
	ภ.จว. อ่างทอง จำนวน 110 ตัวอย่าง	สภ.เมืองอ่างทอง จำนวน 37 ตัวอย่าง	ต.ตลาดหลวง ต.บ้านแห ต.บางแก้ว ต.จำปาหล่อ

กลุ่มตัวอย่างชั้นที่ 1 สุ่มภาคละ 3 จังหวัด		กลุ่มตัวอย่างชั้นที่ 2 สุ่มสถานีตำรวจ 3 สถานี	กลุ่มตัวอย่างชั้นที่ 3 ท้องถิ่นตำบลหรือชุมชน (เก็บทั้งเขตที่พักอาศัยและเขตการค้า)
		สภ.ป่าโมก จำนวน 36 ตัวอย่าง	ต.ป่าโมก ต.เอกราช ต.สายทอง
		สภ.ไชโย จำนวน 37 ตัวอย่าง	ต.จรเข้ร้อง ต.เทวราช ต.หลักฟ้า ต.ชะไ้ว
กองบัญชาการ ตำรวจภูธรภาค 2 จำนวน 378 ตัวอย่าง	ภ.จว. ระยอง จำนวน 135 ตัวอย่าง	สภ.เมืองระยอง จำนวน 45 ตัวอย่าง	ต.เชิงเนิน ต.เนินพระ ต.ท่าประดู่
		สภ.แก่ง จำนวน 45 ตัวอย่าง	ต.ทางเกวียน ต.บ้านนา ต.ทุ่งควายกิน
		สภ.นิคมพัฒนา จำนวน 45 ตัวอย่าง	ต.นิคมพัฒนา ต.พนานิคม ต.มาบข่า
	ภ.จว. นครนายก จำนวน 118 ตัวอย่าง	สภ.เมืองนครนายก จำนวน 39 ตัวอย่าง	เทศบาลเมือง ต.ท่าทราย ต.บ้านใหญ่
		สภ.บ้านนา จำนวน 40 ตัวอย่าง	ต.บ้านนา ต.พิกุลออก ต.เขาเพิ่ม
		สภ.องครักษ์ จำนวน 39 ตัวอย่าง	ต.องครักษ์ ต.ทรายมูล ต.บางปลากด
	ภ.จว. สระแก้ว จำนวน 125 ตัวอย่าง	สภ.เมืองสระแก้ว จำนวน 40 ตัวอย่าง	เทศบาลเมืองสระแก้ว ต.สระขวัญ ต.ท่าเกษม
		สภ.วังสมบูรณ์ จำนวน 45 ตัวอย่าง	ต.วังสมบูรณ์ ต.วังใหม่ ต.วังทอง
		สภ.เขาฉกรรจ์ จำนวน 40 ตัวอย่าง	ต.เขาฉกรรจ์ ต.พระเพลิง ต.เขาสามสិບ
	กองบัญชาการ ตำรวจภูธรภาค 3 จำนวน 379 ตัวอย่าง	ภ.จว. นครราชสีมา จำนวน 139 ตัวอย่าง	สภ.เมืองนครราชสีมา จำนวน 44 ตัวอย่าง
สภ.ปากช่อง จำนวน 49 ตัวอย่าง			ต.ปากช่อง ต.จันทึก ต.หนองน้ำแดง
สภ.กลางดง จำนวน 46 ตัวอย่าง			เทศบาลเมือง ตลาดกลางดง เทศบาล ตำบลสีมามงคล

กลุ่มตัวอย่างชั้นที่ 1 สุ่มภาคละ 3 จังหวัด	กลุ่มตัวอย่างชั้นที่ 2 สุ่มสถานีตำรวจ 3 สถานี	กลุ่มตัวอย่างชั้นที่ 3 ท้องถิ่นตำบลหรือชุมชน (เก็บทั้งเขตที่พักอาศัยและเขตการค้า)	
	ภ.จว. อุบลราชธานี จำนวน 120 ตัวอย่าง เก็บทางโทรศัพท์	สภ.เมืองอุบลราชธานี จำนวน 40 ตัวอย่าง	เทศบาลเมือง ต.ซำเหล็ก
		สภ.น้ำยืน จำนวน 40 ตัวอย่าง	ต.ยาง ต.สิริชัยร์ ต.เก่าขาม ต.ยางใหญ่
		สภ.บุญศรี จำนวน 40 ตัวอย่าง	ต.ห้วยข่า ต.โนนค้อ
	ภ.จว. ยโสธร จำนวน 120 ตัวอย่าง เก็บทางโทรศัพท์	สภ.เมืองยโสธร จำนวน 40 ตัวอย่าง	ต.น้ำคำใหญ่ ต.เด็ด ต.หนองเป็ด
		สภ.คำเขื่อนแก้ว จำนวน 40 ตัวอย่าง	ต.กุ้งจาน ต.นาแก ต.ตงแคนใหญ่
		สภ.บึงแก จำนวน 40 ตัวอย่าง	ต.บึงแก ต.ม่วง ต.โนนทราย
กองบัญชาการ ตำรวจภูธรภาค 4 จำนวน 360 ตัวอย่าง เก็บทางโทรศัพท์	ภ.จว. ขอนแก่น จำนวน 120 ตัวอย่าง เก็บทางโทรศัพท์	สภ.เมืองขอนแก่น จำนวน 40 ตัวอย่าง	ต.โนนเมือง ต.เมืองเก่า ต.ดอนช้าง
		สภ.บ้านฝาง จำนวน 40 ตัวอย่าง	ต.บ้านฝาง ต.โนนฆ้อง ต.บ้านเหล่า ต.โคกงาม
		สภ.อุบลรัตน์ จำนวน 40 ตัวอย่าง	ต.โคกสูง ต.บ้านดง ต.เขื่อนอุบลรัตน์
	ภ.จว. อุดรธานี จำนวน 120 ตัวอย่าง เก็บทางโทรศัพท์	สภ.เมืองอุดรธานี จำนวน 40 ตัวอย่าง	ต.หมากแข้ง ต.เชียงพิณ ต.กุดสระ
		สภ.กุดจับ จำนวน 40 ตัวอย่าง	ต.กุดจับ ต.ตาลเลียน ต.เมียงเพี้ย
		สภ.หนองหาน จำนวน 40 ตัวอย่าง	ต.หนองหาน ต.บ้านเชียง
	ภ.จว. หนองบัวลำภู จำนวน 120 ตัวอย่าง เก็บทางโทรศัพท์	สภ.เมืองหนองบัวลำภู จำนวน 40 ตัวอย่าง	ต.หนองบัวต.บ้านขาม ต.หัวนา
		สภ.โนนสัง จำนวน 40 ตัวอย่าง	ต.โนนสัง ต.หนองเรือ ต.บ้านค้อ

กลุ่มตัวอย่างชั้นที่ 1 สุ่มภาคละ 3 จังหวัด		กลุ่มตัวอย่างชั้นที่ 2 สุ่มสถานีตำรวจ 3 สถานี	กลุ่มตัวอย่างชั้นที่ 3 ท้องถิ่นตำบลหรือชุมชน (เก็บทั้งเขตที่พักอาศัยและเขตการค้า)
		จำนวน 40 ตัวอย่าง	
		สภ.ศรีบุญเรือง จำนวน 40 ตัวอย่าง	ต.ศรีบุญเรือง ต.เมืองใหม่ ต.โนนสะอาด
กองบัญชาการ ตำรวจภูธรภาค 5 จำนวน 360 ตัวอย่าง	ภ.จว. ลำพูน จำนวน 120 ตัวอย่าง เก็บทางโทรศัพท์	สภ.เมืองลำพูน จำนวน 40 ตัวอย่าง	ต.ศรีบัวบาน ต.บ้านกลาง
		สภ.แม่ทา จำนวน 40 ตัวอย่าง	ต.ทาสบเส้า หมู่ที่ 1-8 ต.ทาสบเส้า หมู่ที่ 9-16 ต.ทาบลาดุก
		สภ.ป่าซาง จำนวน 40 ตัวอย่าง	ต.ป่าซาง ต.ปากบ่อง ต.แม่แรง
	ภ.จว. ลำปาง จำนวน 120 ตัวอย่าง เก็บทางโทรศัพท์	สภ.เมืองลำปาง จำนวน 40 ตัวอย่าง	ต.พิชัย ต.บ่อแฮ้ว ต.บ้านเป้า
		สภ.ห้างฉัตร จำนวน 40 ตัวอย่าง	ต.ห้างฉัตร ต.เวียงตาล ต.แม่ฮาว ต.ปงยางคก
		สภ.เกาะคา จำนวน 40 ตัวอย่าง	ต.เกาะคา ต.ใหม่พัฒนา ต.ลำปางหลวง ต.ท่าผา
	ภ.จว. น่าน จำนวน 120 ตัวอย่าง เก็บทางโทรศัพท์	สภ.เมืองน่าน จำนวน 40 ตัวอย่าง	ต.ตุ้มไต้ ต.ไชยสถาน ต.กองควาย ต.โนนเวียง
		สภ.ภูเพียง จำนวน 40 ตัวอย่าง	ต.ศรีบุญเรือง ต.ฝายแก้ว ต.น้ำเกี๋ยน ต.น้ำแก่น
		สภ.ท่าวังผา จำนวน 40 ตัวอย่าง	ต.ท่าวังผา ต.ศรีภูมิ ต.ตาลชุม ต.จอมพระ ต.แสงทอง
	กองบัญชาการ ตำรวจภูธรภาค 6 จำนวน 345 ตัวอย่าง	ภ.จว. นครสวรรค์ จำนวน 120 ตัวอย่าง เก็บทางโทรศัพท์	สภ.เมืองนครสวรรค์ จำนวน 40 ตัวอย่าง
สภ.โกรกพระ จำนวน 40 ตัวอย่าง			ต.โกรกพระ ต.หาดสูง ต.บางมะฝ่อ ต.หาดสูง
สภ.เก้าเลี้ยว จำนวน 40 ตัวอย่าง			ต.เก้าเลี้ยว ต.หนองเต่า ต.มหาโพธิ ต.เขาดิน

กลุ่มตัวอย่างชั้นที่ 1 สุ่มภาคละ 3 จังหวัด		กลุ่มตัวอย่างชั้นที่ 2 สุ่มสถานีตำรวจ 3 สถานี	กลุ่มตัวอย่างชั้นที่ 3 ท้องถิ่นตำบลหรือชุมชน (เก็บทั้งเขตที่พักอาศัยและเขตการค้า)
	ภ.จว. อุทัยธานี จำนวน 105 ตัวอย่าง	สภ.เมืองอุทัยธานี จำนวน 35 ตัวอย่าง	ต.อุทัยใหม่ ต.ท่าซุง ต.หนองไม้แบน
		สภ.หนองฉาง จำนวน 35 ตัวอย่าง	ต.หนองฉาง ต.หนองสรวง ต.อุทัยเก่า
		สภ.หนองขาหย่าง จำนวน 35 ตัวอย่าง	ต.หนองขาหย่าง ต.ดงขวาง ต.หนองไผ่ ต.หลุมเข้า
	ภ.จว. พิจิตร จำนวน 120 ตัวอย่าง เก็บทางโทรศัพท์	สภ.เมืองพิจิตร จำนวน 40 ตัวอย่าง	ต.ในเมือง ต.เมืองเก่า ต.ปากทาง
		สภ.โพทะเล จำนวน 40 ตัวอย่าง	ต.โพทะเล ต.ท่าบัว ต.ท่าขมิ้น
		สภ.ตะพานหิน จำนวน 40 ตัวอย่าง	ต.ตะพานหิน ต.หนองพยอมต.ทุ่งโพธิ์ ต.ไพร่โรงโชน ต.ห้วยเกตุ ต.จั่วราย
กองบัญชาการ ตำรวจภูธรภาค 7 จำนวน 340 ตัวอย่าง	ภ.จว. ประจวบคีรีขันธ์ จำนวน 115 ตัวอย่าง	สภ.เมืองประจวบคีรีขันธ์ จำนวน 40 ตัวอย่าง	ต.ประจวบคีรีขันธ์ ต.เกาะหลัก ต.อ่าวน้อย
		สภ.หัวหิน จำนวน 35 ตัวอย่าง	ต.หัวหิน ต.หนองแก ต.ทับใต้
		สภ.ปราณบุรี จำนวน 40 ตัวอย่าง	ต.ปราณบุรี ต.เขาน้อย ต.วังก้ง
	ภ.จว. เพชรบุรี จำนวน 114 ตัวอย่าง	สภ.เมืองเพชรบุรี จำนวน 41 ตัวอย่าง	ต.คลองกระแซง ต.ท่าราบ ต.ธงชัย
		สภ.ท่าไม้รวก จำนวน 37 ตัวอย่าง	ต.ท่าไม้รวก ต.กัลป์หลวง ต.เขากระปุก
		สภ.หาดเจ้าสำราญ จำนวน 36 ตัวอย่าง	ต.หาดเจ้าสำราญ ต.นาพันสาม หมู่ที่ 1-4 ต.นาพันสาม หมู่ที่ 5-9
	ภ.จว. สุพรรณบุรี จำนวน 111 ตัวอย่าง	สภ.เมืองสุพรรณบุรี จำนวน 37 ตัวอย่าง	ต.สนามชัย ต.ท่าพี่เลี้ยง ต.ดอนตาล
		สภ.สองพี่น้อง จำนวน 35 ตัวอย่าง	ต.สองพี่น้อง ต.เนินพระปรางค์ ต.บางพลับ

กลุ่มตัวอย่างชั้นที่ 1 สุ่มภาคละ 3 จังหวัด		กลุ่มตัวอย่างชั้นที่ 2 สุ่มสถานีตำรวจ 3 สถานี	กลุ่มตัวอย่างชั้นที่ 3 ท้องถิ่นตำบลหรือชุมชน (เก็บทั้งเขตที่พักอาศัยและเขตการค้า)
		สภ.บางปلام้า จำนวน 39 ตัวอย่าง	ต.บางปلام้า ต.บ้านแหลม ต.โคกคราม ต.บางใหญ่
กองบัญชาการ ตำรวจภูธรภาค 8 จำนวน 357 ตัวอย่าง	ภ.จว. กระบี่ จำนวน 120 ตัวอย่าง	สภ.เมืองกระบี่ จำนวน 40 ตัวอย่าง	ต.กระบี่น้อย ต.ไสไทย ต.ปากน้ำ
		สภ.คลองท่อม จำนวน 40 ตัวอย่าง	ต.คลองท่อมใต้ ต.คลองท่อมเหนือ ต.พุดดินนา
		สภ.เหนือคลอง จำนวน 40 ตัวอย่าง	ต.เหนือคลอง ต.โคกยาง ต.ปกาสัย
	ภ.จว. ชุมพร จำนวน 117 ตัวอย่าง	สภ.เมืองชุมพร จำนวน 40 ตัวอย่าง	ต.ท่าตะเภา ต.ขุนกระหัง ต.บางหมาก
		สภ.ปะทิว จำนวน 41 ตัวอย่าง	ต.บางสน ต.ทะเลทรัพย์ ต.สะพลี ต.ชุมโค
		สภ.ท่าแซะ จำนวน 36 ตัวอย่าง	ต.ท่าแซะ ต.ทรัพย์อนันต์ ต.ท่าข้าม
	ภ.จว. ระนอง จำนวน 120 ตัวอย่าง	สภ.เมืองระนอง จำนวน 40 ตัวอย่าง	ต.เขานิเวศน์ ต.บางนอน ต.บางริ้น
		สภ.กระบี่ จำนวน 40 ตัวอย่าง	ต.น้ำจืด ต.น้ำจืดน้อย ต.ลำเลียง
		สภ.ปากน้ำ จำนวน 40 ตัวอย่าง (ดูแลพื้นที่ ต.ปากน้ำ และ ต.เกาะพยาม การเก็บข้อมูล ไม่ได้ลงพื้นที่เกาะพยาม)	ย่านสะพานปลา ย่านเทศบาลตำบล ย่านชุมชนประมง
	กองบัญชาการ ตำรวจภูธรภาค 9 จำนวน 352 ตัวอย่าง	ภ.จว. สงขลา จำนวน 113 ตัวอย่าง	สภ.เมืองสงขลา จำนวน 41 ตัวอย่าง
สภ.หาดใหญ่ จำนวน 36 ตัวอย่าง			ต.หาดใหญ่ ต.ควนลัง ต.คลองแห

กลุ่มตัวอย่างชั้นที่ 1 สุ่มภาคละ 3 จังหวัด		กลุ่มตัวอย่างชั้นที่ 2 สุ่มสถานีตำรวจ 3 สถานี	กลุ่มตัวอย่างชั้นที่ 3 ท้องถิ่นตำบลหรือชุมชน (เก็บทั้งเขตที่พักอาศัยและเขตการค้า)
		สภ.สะเตา จำนวน 36 ตัวอย่าง	ต.สะเตา ต.สำนักแต้ว ต.สำนักขาม
	ภ.จว. พัทลุง จำนวน 110 ตัวอย่าง	สภ.เมืองพัทลุง จำนวน 37 ตัวอย่าง	ต.คูหาสวรรค์ ต.ชัยบุรี ต.ท่าแค
		สภ.ศรีนครินทร์ จำนวน 37 ตัวอย่าง	ต.ลำสินธุ์ ต.บ้านนา ต.ชุมพล
		สภ.งหรา จำนวน 36 ตัวอย่าง	ต.งหรา ต.คลองทรายขาว ต.คลองเฉลิม
	ภ.จว. ยะลา จำนวน 129 ตัวอย่าง	สภ.เมืองยะลา จำนวน 73 ตัวอย่าง	ต.สะเตง ต.ท่าสาป ต.บุตี
		สภ.เบตง จำนวน 56 ตัวอย่าง	ต.เบตง ต.ธารน้ำทิพย์ ต.อัยเยอร์เวง ต.ตาเนาะแมเราะ
สภ.ธารโต จนท. แนะนำไม่ให้ลงพื้นที่ เนื่องจากมีสถานการณ์ก่อ การร้ายในขณะนั้น จึงเก็บ ข้อมูลในสองอำเภอที่เหลือ ทดแทน			
กองบัญชาการตำรวจ นครบาล จำนวน 332 ตัวอย่าง	บก.น. 3 จำนวน 108 ตัวอย่าง	สน.หนองจอก จำนวน 36 ตัวอย่าง	บึงเตย เลี้ยวบวารี กระจุกมูราย
		สน.ลาดกระบัง จำนวน 36 ตัวอย่าง	ลาดกระบัง วัดลานบุญ อรุณพูนสิน
		สน.ร่มเกล้า จำนวน 36 ตัวอย่าง	ร่มเกล้าโซน 1 ร่มเกล้าโซน 5 เคหะร่มเกล้า
	บก.น. 4 จำนวน 111 ตัวอย่าง	สน.หัวหมาก จำนวน 37 ตัวอย่าง	หัวหมาก รามคำแหง พระราม 9
		สน.ประเวศ จำนวน 36 ตัวอย่าง	เฉลิมพระเกียรติ ร.9 ศรีนครินทร์ ประเวศ

กลุ่มตัวอย่างชั้นที่ 1 สุ่มภาคละ 3 จังหวัด		กลุ่มตัวอย่างชั้นที่ 2 สุ่มสถานีตำรวจ 3 สถานี	กลุ่มตัวอย่างชั้นที่ 3 ท้องถิ่นตำบลหรือชุมชน (เก็บทั้งเขตที่พักอาศัยและเขตการค้า)
		สน.อุดมสุข จำนวน 38 ตัวอย่าง	สวนหลวงนิเวศน์ ชุมชนมหาดไทย 3 อ่อนนุช-บางนา
	บก.น. 5 จำนวน 113 ตัวอย่าง	สน.พระโขนง จำนวน 36 ตัวอย่าง	อ่อนนุช วชิรธรรมสาธิต บางจาก
		สน.คลองตัน จำนวน 41 ตัวอย่าง	ปรีดีพนมยงค์ เอกมัย พัฒนาการ
		สน.บางนา จำนวน 36 ตัวอย่าง	ศรีนครินทร์ บางนาตราด อุดมสุข

2.3.3 กลุ่มตัวอย่างสำหรับการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมแยกประเภท (สอญ. 2)

การสำรวจข้อมูล สอญ.2 กลุ่มหลอกหลวงฉ้อโกง (สอญ.2-4) ได้แยกดำเนินการเก็บข้อมูลเป็นสองส่วนคือการเก็บข้อมูลควบคู่ไปกับ สอญ.1 และการเก็บข้อมูลโดยเก็บข้อมูลจากเหยื่อความผิดหลอกหลวงฉ้อโกงโดยตรง ในส่วนของการเก็บข้อมูลควบคู่ไปกับ สอญ.1 เป็นการเก็บข้อมูลในกรณีที่ผู้ให้ข้อมูลซึ่งเป็นผู้แทนครัวเรือนเป็นผู้ประสบเหตุโดยตรงจะต้องเก็บข้อมูลการตกเป็นเหยื่อทุกเหตุการณ์จึงไม่ได้จำนวนขั้นต่ำสำหรับสุ่มตัวอย่าง แต่ในส่วนของการเก็บข้อมูลจากเหยื่อความผิดหลอกหลวงฉ้อโกงโดยตรงเป็นการแยกเก็บข้อมูลเป็นรายประเภทความผิดเฉพาะเพื่อแสดงให้เห็นถึงลักษณะอาชญากรรมที่เกิดขึ้น ในส่วนการวิเคราะห์ข้อมูลจาก สอญ. 2 นอกจากจะวิเคราะห์ข้อมูลสัดส่วนจำนวนและสัดส่วนร้อยละแล้ว ยังสามารถวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต่าง ๆ ทั้งข้อมูลส่วนบุคคล เช่น เพศ และอายุของเหยื่อและลักษณะของอาชญากรรมในประเด็นต่าง ๆ เช่น สาเหตุของอาชญากรรม การใช้อาวุธ สถานที่เกิดเหตุ ช่วงเวลาที่เกิดเหตุ เป็นต้น นอกจากนั้นยังสามารถวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรของลักษณะอาชญากรรม เช่น ประเภทอาชญากรรมกับสถานที่เกิดเหตุ ประเภทอาชญากรรมกับช่วงเวลาเกิดเหตุ รวมทั้งความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอื่นที่ผู้วิจัยสนใจ เป็นต้น

1) จำนวนกลุ่มตัวอย่าง

ในการเก็บข้อมูลกับเหยื่อโดยตรงเพื่อให้ข้อมูลสามารถใช้เป็นแทนแสดงข้อมูลของอาชญากรรมที่เกิดขึ้นทั่วประเทศจึงต้องมีการสุ่มตัวอย่างการเก็บข้อมูลในพื้นที่ต่างๆ ให้ครอบคลุมตามหลักวิชาการโดยดำเนินการตามคู่มือกระบวนการสำรวจสถิติเหยื่ออาชญากรรมในประเทศไทยที่

กำหนดให้มีการเก็บข้อมูลอย่างน้อย 587 ตัวอย่าง การสำรวจข้อมูลคือหลอกลงฉ้อโกงซึ่งเป็นกลุ่ม การกระทำความผิดที่มักจะไม่ได้มีการแจ้งความกับเจ้าหน้าที่ตำรวจทำให้ไม่ทราบว่ามีจำนวนเหยื่อที่ แท้จริงเป็นจำนวนเท่าไร จึงได้ปรับใช้สูตรการคำนวณแบบกรณีที่ไม่ทราบจำนวนประชากรแน่นอน (Non-finite population) และไม่ทราบค่าสัดส่วนของประชากร โดยใช้สูตรในการคำนวณขนาดของ กลุ่มตัวอย่างของคอคแรน (Cochran) ได้ดังนี้

$$n = \frac{z^2}{4(e)^2}$$

n = ขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่ต้องการ

e = ความคลาดเคลื่อนของการสุ่มตัวอย่างที่ยอมรับได้

Z = ค่า Z ที่ระดับความเชื่อมั่นหรือนัยสำคัญ

หากกำหนดระดับความเชื่อมั่นที่ 95 % หรือระดับนัยสำคัญ 0.05 มีค่า Z เท่ากับ 1.96 และในกรณีทั่วไปจะใช้ความคลาดเคลื่อนในการสุ่มตัวอย่างที่ 5 % ดังนั้นขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่ เหมาะสมเท่ากับ

$$n = \frac{(1.96)^2}{4(0.05)^2} = 384.16$$

n = ขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่ต้องการ

N = ขนาดของประชากร

e = ความคลาดเคลื่อนของการสุ่มตัวอย่างที่ยอมรับได้

ดังนั้นขนาดตัวอย่างเท่ากับ 385 ตัวอย่างจึงเป็นขนาดตัวอย่างจำนวนน้อยที่สุดที่สามารถ ใช้ในการเก็บข้อมูลเพื่อให้ตัวอย่างสามารถเป็นตัวแทนของประชากรทั้งหมดได้ ซึ่งในคู่มือกระบวนการ สํารวจสถิติเหยื่ออาชญากรรมในประเทศไทยของสำนักงานกิจการยุติธรรมได้กำหนดกลุ่มจำนวนกลุ่ม ตัวอย่างไว้ไม่น้อยกว่า 400 ตัวอย่าง เนื่องจากการเก็บข้อมูลจากประชากรจำนวนมากแม้จำนวน ประชากรในการคำนวณจำนวนตัวอย่างแบบทราบประชากรแน่นอน (Finite population) และ แบบกรณีที่ไม่ทราบจำนวนประชากรแน่นอน (Non-finite population) จะมีจำนวนไม่เท่ากัน แต่ เมื่อประชากรมีขนาดใหญ่การคำนวณขนาดกลุ่มตัวอย่างก็จะลู่เข้า 400 ตัวอย่าง (Central Limit Theorem) ในการเก็บข้อมูล สอญ.2 กลุ่มหลอกลงฉ้อโกงในครั้งนี้จึงได้ใช้การเก็บข้อมูลจำนวน 400 ตัวอย่างเป็นฐานในการคำนวณซึ่งเป็นไปตามมาตรฐานการกำหนดกลุ่มตัวอย่างในคู่มือกระบวนการ สํารวจสถิติเหยื่ออาชญากรรมในประเทศไทยของสำนักงานกิจการยุติธรรม โดยจำนวนประชากร

400 ตัวอย่าง ซึ่งมีขนาดมากกว่าขนาดกลุ่มตัวอย่างขั้นต่ำ 385 ตัวอย่าง จึงเป็นขนาดกลุ่มตัวอย่างที่ยอมรับได้

ตามมาตรฐานการกำหนดกลุ่มตัวอย่างในคู่มือกระบวนการสำรวจสถิติเพื่ออาชญากรรมในประเทศไทยของสำนักงานกิจการยุติธรรม ให้มีการกำหนดขนาดตัวอย่างทั้งหมดเพิ่มขึ้นอีก 10 เปอร์เซ็นต์ เพื่อลดความคลาดเคลื่อน ดังนั้นจำนวนตัวอย่างที่จะใช้ทั้งหมดในการวิจัยนี้ คือ 440 ตัวอย่าง

นอกจากนี้จะต้องมีการปรับขนาดตัวอย่าง โดยการเพิ่มขนาดตัวอย่างให้มีขนาดใหญ่ขึ้นตามสัดส่วนของผู้ตอบด้วย โดยจากการทดลองเก็บข้อมูลจากโครงการพัฒนากระบวนการมาตรฐานในการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ในปี พ.ศ. 2562 พบว่า วิธีการสัมภาษณ์โดยใช้แบบ สอญ. 2 จะมีผู้ปฏิเสธการตอบ (None-Response) ประมาณร้อยละ 25 (Response ร้อยละ 75) ดังนั้นขนาดตัวอย่างขั้นต่ำสุดจึงควรเท่ากับ $440 / 0.75$ หรือ 587 ตัวอย่าง สำหรับการสำรวจอาชญากรรมแต่ละประเภท ทั้งนี้ตัวเลข 587 ตัวอย่างต่อประเภทอาชญากรรมเป็นเพียงตัวเลขขั้นต่ำ ซึ่งเป็นที่ยอมรับได้ แต่หากสามารถเก็บข้อมูลได้มากกว่าจำนวนขั้นต่ำผลการสำรวจก็จะน่าเชื่อถือยิ่งขึ้น

2.3.4 วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบ สอญ. 2

การเก็บข้อมูลทำการลงพื้นที่สำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน จำนวนไม่น้อยกว่า 587 ตัวอย่างทั่วประเทศ การเลือกพื้นที่เก็บข้อมูลใช้วิธีสุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน (Multi-stage sampling) ผสมผสานกับวิธีสุ่ม ตัวอย่างแบบง่าย (Simple random sampling) เช่นเดียวกันกับการสำรวจแบบ สอญ. 1 โดยใช้กรอบในการสุ่มตัวอย่าง (Sampling Frame) แบบเดียวกัน โดยแบ่งประชากรออกเป็นลำดับชั้นต่าง ๆ ด้วยการใช้การสุ่ม 3 ครั้ง ที่เรียกว่า Three-stage Sampling

หน่วยตัวอย่างขั้นที่หนึ่ง (Primary Sampling Unit: PSU) คือจังหวัดตัวอย่าง จำแนกตามพื้นที่กองบัญชาการตำรวจ 10 แห่ง โดยแต่ละภาคตำรวจจะเลือก 3 จังหวัด ให้ครอบคลุมตัวแทนจังหวัดที่มีระดับการพัฒนาหรือระดับรายได้ ทั้งที่อยู่ในระดับสูง ระดับกลางและ ระดับต่ำ โดยใช้ผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดต่อคน (Gross Province Product per capita) เป็นตัวชี้วัดระดับรายได้ในการแบ่งกลุ่มจังหวัด ส่วนในพื้นที่กองบัญชาการตำรวจนครบาลจะกำหนดการสุ่มพื้นที่กองบังคับการเป็น 3 กองบังคับการ จาก 9 กองบังคับการ โดยเลือกพื้นที่กองบังคับการใดก็ได้เนื่องจากมีสภาพเป็นชุมชนเขตเมืองในลักษณะเดียวกัน

หน่วยตัวอย่างขั้นที่สอง (Secondary Sampling Unit: SSU) คือการเลือก สถานีตำรวจย่อย ในภาค จังหวัด จำนวน 3 สถานีตำรวจ ด้วยวิธีการสุ่มตัวอย่างอย่างง่าย (Simple Random

Sampling) จากรายชื่อสถานีดำรวจภูธรในจังหวัดนั้น โดยเลือกพื้นที่ในเขตเมือง 1 สภ. และ นอกเขตเมือง 2 สภ. กรณีการเก็บข้อมูลในกองบัญชาการตำรวจนครบาล (กรุงเทพฯ) จะทำการเก็บข้อมูลในเขต สน. 3 แห่งต่อเขตพื้นที่กองบังคับการ

ในการสุ่มตัวอย่างขั้นที่หนึ่งและขั้นที่สองของการเก็บ สอญ.2 เป็นการสุ่มตัวอย่างโดยใช้หลักเกณฑ์เดียวกับการสุ่มตัวอย่างในการลงพื้นที่สำรวจอาชญากรรมจากผู้แทนครัวเรือนตามแบบ สอญ.1 จึงได้ใช้การกำหนดกลุ่มตัวอย่างจังหวัดและตัวอย่างสถานีดำรวจเป็นท้องที่เดียวกัน

หน่วยตัวอย่างขั้นที่สาม (Tertiary Sampling Unit: TSU) คือรายชื่อเหยื่อทางอาชญากรรมที่อยู่ในเขตรับผิดชอบของสถานีดำรวจย่อยของแต่ละจังหวัด จากคำแนะนำจาก สถานีดำรวจ ยุติธรรมจังหวัด ยุติธรรมชุมชน หรือผู้นำชุมชนในพื้นที่รับผิดชอบของสถานีดำรวจย่อยในหน่วยตัวอย่าง

อย่างไรก็ดีในสถานการณ์การเก็บข้อมูลจริงไม่สามารถกำหนดจำนวนกลุ่มตัวอย่างขั้นต่ำที่แน่นอนได้สามารถทำได้เพียงกำหนดเป้าหมายคร่าวๆ ว่าควรจะมีข้อมูลในแต่ละพื้นที่ให้ได้จำนวนเหตุอาชญากรรมไม่น้อยกว่า 7 ตัวอย่างต่อเขตพื้นที่สถานีดำรวจเพื่อให้ได้กลุ่มตัวอย่างไม่น้อยกว่า 587 ตัวอย่างตามค่าสุ่มตัวอย่างตามมาตรฐาน การที่ไม่สามารถกำหนดตัวอย่างขั้นต่ำได้ด้วยเหตุผลที่ว่าเป็นการเก็บข้อมูลเป็นการเก็บข้อมูลจากเหยื่ออาชญากรรมจึงไม่สามารถคาดคะเนโอกาสพบเหยื่ออาชญากรรมในแต่ละพื้นที่ได้เนื่องจากในแต่ละพื้นที่จะมีความหนาแน่นและจำนวนเหยื่อผู้ประสบเหตุไม่เท่ากัน ในบางพื้นที่ก็อาจไม่พบเหยื่ออาชญากรรมเลยก็ได้ ในการเก็บข้อมูลในครั้งนี้ได้ใช้วิธีการเก็บข้อมูลโดยพยายามเข้าถึงเหยื่อให้มากที่สุดในพื้นที่ที่ลงไปเก็บข้อมูลโดยใช้วิธีที่หลากหลาย อันได้แก่การประสานงานเจ้าหน้าที่ตำรวจท้องที่ให้ช่วยประสานติดต่อเหยื่ออาชญากรรมให้ ประสานงานผ่านยุติธรรมจังหวัดให้แจ้งต่อยุติธรรมชุมชนหรือผู้นำชุมชนในพื้นที่ซึ่งทราบว่า มีประชาชนในพื้นที่ประสบเหตุอาชญากรรม และหากในการเก็บข้อมูล สอญ.1 จากประชาชนทั่วไปในพื้นที่หากพบว่ามีเพื่อนบ้านในละแวกใกล้เคียงเป็นผู้ประสบเหตุก็จะขอคำแนะนำให้แนะนำบ้านของเหยื่อหรือช่วยประสานงานติดต่อเหยื่อให้

การเก็บข้อมูล สอญ.2 ในส่วนที่เก็บจากเหยื่ออาชญากรรมความผิดหลอกลวงฉ้อโกงในส่วนที่เป็นการเก็บข้อมูลทางโทรศัพท์เนื่องจากมีสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคโควิด-19 อย่างรุนแรงได้ใช้การประสานงานสถานีดำรวจและยุติธรรมจังหวัดโดยตรงเพื่ออำนวยความสะดวกขอรายละเอียดคดีหลอกลวงฉ้อโกงและประสานเหยื่ออาชญากรรมให้

ผลการเก็บข้อมูลได้จำนวนเหยื่ออาชญากรรมคดีหลอกลวงฉ้อโกงจากการเก็บข้อมูลทั้งจากการเก็บข้อมูลควบคู่ไปกับ สอญ.1 และการเก็บข้อมูลโดยเก็บข้อมูลจากเหยื่อความผิดหลอกลวงฉ้อโกงโดยตรง ได้ตัวอย่างเหตุอาชญากรรมหลอกลวงฉ้อโกงจำนวน 1,185 ตัวอย่าง แยกเป็นเก็บ

ข้อมูลควบคู่กับ สอญ.1 จำนวน 586 ตัวอย่าง เก็บข้อมูลจากเหยื่อโดยตรง 599 ตัวอย่าง โดยส่วนใหญ่จะเป็นการได้ข้อมูลจากเจ้าหน้าที่ตำรวจ ดังมีรายละเอียดดังนี้

ตารางที่ 2.4 ผลการเก็บตัวอย่างสำหรับแบบสำรวจข้อมูลอาชญากรรม 2 (กลุ่มความผิด หลอกหลวงฉ้อโกง)

เก็บข้อมูลจาก	จำนวนตัวอย่าง	ร้อยละ
การลงพื้นที่เก็บพร้อม สอญ. 1	586	49.5%
เจ้าหน้าที่ตำรวจ	540	45.6%
ผู้นำชุมชน	22	1.9%
ยุติธรรมชุมชน	21	1.8%
ได้รับการแนะนำจากคนในชุมชน	16	1.4%
รวม	1,185	100.0%

2.4 การวิเคราะห์ข้อมูล

ในรายงานการศึกษาในครั้งนี้เป็นการวิเคราะห์เชิงปริมาณจากการเก็บข้อมูลแบบสอบถามสำรวจอาชญากรรมภาคประชาชนซึ่งทำการเก็บข้อมูลเป็น 5 ส่วนคือ การเก็บข้อมูลโอกาสการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของประชาชน ข้อมูลรายละเอียดพฤติการณ์อาชญากรรมที่พบ ข้อมูลการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ ข้อมูลความเสียหายจากอาชญากรรม และข้อมูลความหวาดกลัวภัยของประชาชน

2.4.1 การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงพรรณนา

การวิเคราะห์ข้อมูลการสำรวจอาชญากรรมภาคประชาชนโดยส่วนใหญ่จะเป็นการนำข้อมูลผลการสำรวจมารายงานด้วยสถิติเชิงพรรณนาเป็นค่าสถิติ ความถี่ (Frequency) ร้อยละ (Percentage) เพื่อรายงานโอกาสการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ลักษณะอาชญากรรมที่พบบ่อย ลักษณะพฤติการณ์อาชญากรรมที่พบบ่อย ลักษณะของเหยื่อและผู้กระทำความผิด ความถี่ของการเกิดอาชญากรรมแยกรายพื้นที่ และลักษณะการช่วยเหลือจากหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม

2.4.2 การวิเคราะห์ข้อมูลความหวาดกลัวภัยของประชาชน

ในส่วนของการเก็บข้อมูลความหวาดกลัวภัยของประชาชนในครั้งนี้ได้มีการเก็บข้อมูลความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมในระแวกที่พักอาศัยและระดับการระวังป้องกันตนเองจากภัยอาชญากรรมของประชาชนโดยใช้แบบสอบถามของสำนักงานกิจการตำรวจประชาชนควบคู่ไปกับการสำรวจอาชญากรรมภาคประชาชน การจัดเก็บข้อมูลในส่วนนี้ได้ทำการสอบถามถึงความเชื่อมั่นในความปลอดภัยของประชาชนโดยการแทนค่าระดับความเชื่อมั่นเป็นค่าคะแนนที่มีช่วงคะแนนตั้งแต่

1-5 แทนระดับความเชื่อมั่นในความปลอดภัย คือ มาก = 5 ,ค่อนข้างมาก = 4, ปานกลาง = 3, ค่อนข้างน้อย = 2, และ น้อย = 1

ตารางที่ 2.5 ระดับความมั่นใจในความปลอดภัยในเวลาที่พักอาศัย

น้อย	ค่อนข้างน้อย	ปานกลาง	ค่อนข้างมาก	มาก
1	2	3	4	5

ในการวิเคราะห์ข้อมูลในส่วนนี้เพื่อนำค่าคะแนนมาจัดทำข้อมูลชี้วัดระดับความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมของประชาชนโดยค่าคะแนนที่มากแสดงถึงระดับความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมต่ำและค่าคะแนนที่น้อยแสดงถึงระดับความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมสูง ในรายงานการสำรวจอาชญากรรมภาคประชาชนในส่วนนี้ได้้นำค่าคะแนนทั้งหมดมาจัดทำเป็นสถิติค่าเฉลี่ยเลขคณิต (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เพื่อวัดระดับสูงต่ำของความหวาดกลัวภัยและแสดงให้เห็นถึงการกระจายตัวของคำตอบของกลุ่มตัวอย่าง นอกจากนี้ยังได้มีการนำมาเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนมาวัดระดับความหวาดกลัวภัยของประชาชนในระดับคะแนนเต็ม 1.0 เพื่อให้ง่ายต่อการนำมาแปลผลและนำมาใช้ประโยชน์เป็นตัวชี้วัด โดยในการศึกษาครั้งนี้ได้ใช้วิธีการ Min-Max Normalization เพื่อใช้ในการคำนวณข้อมูลความเห็นที่มีช่วงคะแนนตั้งแต่ 1 ถึง 5 มาคำนวณเป็นค่าดัชนีซึ่งสามารถคำนวณได้โดยใช้สูตร

$$I = \frac{X_i - \min(X_i)}{\max(X_i) - \min(X_i)}$$

โดยที่ X_i คือค่าประมาณของค่าที่ I ของดัชนีซึ่งในที่นี้คือค่าเฉลี่ยของคำตอบในแบบสอบถามแต่ละข้อ

$\min(X_i)$ คือค่าประมาณต่ำสุดของดัชนี ซึ่งในที่นี้คือ 1

$\max(X_i)$ คือค่าประมาณสูงสุดของดัชนี ซึ่งในที่นี้คือ 5

การประมาณค่าโดยวิธีนี้จะทำให้ค่าดัชนีอยู่ระหว่าง 0 ถึง 1 โดยค่าที่ใกล้ 1 หมายถึงดัชนีมีค่าสูงแสดงว่ามีความหวาดกลัวภัยต่ำและค่าที่ใกล้ 0 แสดงว่าความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมสูง ทั้งนี้การปรับค่าคะแนนในลักษณะนี้จะช่วยให้การตีความระดับความหวาดกลัวภัยมีความถูกต้องไม่ให้เกิดการตีความค่าคะแนนคลาดเคลื่อนจากที่คะแนนต่ำสุดไม่ใช่ค่าคะแนน 0 (ระดับความมั่นใจต่ำสุดเป็นคะแนน 1) และสามารถนำไปใช้เทียบเคียงเป็นค่าระดับคะแนนความมั่นใจในความปลอดภัยในลักษณะร้อยละตามระดับค่าคะแนนเต็มร้อยละเพื่อให้สามารถนำเสนอข้อมูลตามตัวด้านความหวาดกลัวภัยที่กำหนดให้นำเสนอข้อมูลเป็นสัดส่วนร้อยละตามตัวชี้วัดได้ (ระดับความมั่นใจในความปลอดภัยที่ร้อยละ 80 ตามตัวชี้วัดคือค่าระดับคะแนน 0.80)

2.4.3 การวิเคราะห์ความเที่ยงตรงและความแตกต่างของการเก็บข้อมูล

การสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนในครั้งนี้เป็น การสำรวจข้อมูลครั้งแรกหลังจากได้มีการทบทวนและพัฒนาวิธีการจัดเก็บข้อมูลเป็นรูปแบบใหม่และพัฒนาคู่มือกระบวนการสำรวจสถิติเหยื่ออาชญากรรมในประเทศไทยสำหรับเป็นคู่มือแนวทางในการเก็บข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชน ในการเก็บข้อมูลในครั้งนี้นี้ยังได้มีการทดสอบการเก็บข้อมูลในรูปแบบเดิมเปรียบเทียบกับ การเก็บข้อมูลในรูปแบบใหม่อย่างเช่นการทดลองเก็บข้อมูลอาชญากรรมหลอกหลวงฉ้อโกงโดยการเก็บ ข้อมูลในรูปแบบใหม่ และการเปรียบเทียบการเก็บข้อมูลในแบบ สอญ.1 ใหม่ เปรียบเทียบกับการเก็บ ข้อมูล สอญ.2 ที่ตอบโดยผู้แทนครัวเรือน นอกจากนี้ในระหว่างการเก็บข้อมูลได้มีการปรับรูปแบบ การจัดเก็บข้อมูลจากการลงพื้นที่สอบถามแบบตัวต่อตัว (Face to Face) มาเป็นการเก็บข้อมูลทาง โทรศัพท์ (Telephone Interviewing) เนื่องจากมีสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคโควิด - 19 อย่างรุนแรง

ในการวิเคราะห์ข้อมูลในครั้งนี้นี้จึงได้ทำการทดสอบความเที่ยงตรงทางสถิติและวัดความแตกต่างของข้อมูลทั้งในระดับพื้นที่ที่แตกต่างกัน และการใช้วิธีการเก็บข้อมูลที่แตกต่างกัน โดยมีการ ทดสอบค่าความสัมพันธ์ทางสถิติโดยใช้สถิติสำหรับการทดสอบค่าความสัมพันธ์ที่ต่างกันขึ้นอยู่กับ ลักษณะข้อมูลแต่ละประเภท โดยรายละเอียดของสถิติที่ใช้และผลการทดสอบได้มีการนำเสนอโดย รายละเอียดในส่วนของการนำเสนอผลการสำรวจข้อมูลในแต่ละหัวข้อในลำดับต่อไป

2.5 การนำเสนอข้อมูล

การนำเสนอข้อมูลได้แยกนำเสนอข้อมูลออกเป็นสามส่วนสำคัญ อันได้แก่

2.5.1 การนำเสนอผลการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ปี พ.ศ.2563 ที่ได้ จากการวิเคราะห์ข้อมูลที่รวบรวมมาได้ในปีประเด็นสำคัญ อันประกอบไปด้วย ข้อมูลทาง ประชากรศาสตร์ของผู้ตอบแบบสำรวจ ข้อมูลทางประชากรศาสตร์ของผู้ที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ลักษณะทั่วไปของอาชญากรรมและผู้ก่อเหตุ รายงานผลการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชน โดยการลงพื้นที่สอบถามจากผู้แทนครัวเรือน (แบบ สอญ. 1 และแบบ สอญ. 2) รายงานผลการสำรวจ ข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนในกลุ่มฉ้อโกงหลอกหลวงจากการสำรวจเหยื่ออาชญากรรมโดยตรง (แบบ สอญ. 2-4) เปรียบเทียบการเก็บ สอญ.2 ในแบบลงพื้นที่สอบถามผู้แทนครัวเรือนกับแบบ สสำรวจจากเหยื่ออาชญากรรมโดยตรง พฤติการณ์แห่งคดี ความสัมพันธ์ระหว่างเหยื่อกับผู้กระทำผิด ความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรมและวิธีการป้องกันตนเองของประชาชน การติดต่อและบริการ จากหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม ข้อค้นพบสำคัญเกี่ยวกับอาชญากรรมรูปแบบใหม่ที่ได้จากการ สสำรวจในครั้งนี้นี้

2.5.2 สรุปผลการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ปี พ.ศ. 2563 ในส่วนนี้จะเป็นการสรุปผลการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ปี พ.ศ. 2563 เพื่อแสดงให้เห็นถึงข้อค้นพบสำคัญให้ผู้อ่านเข้าใจได้อย่างชัดเจน และทำการเปรียบสถิติอาชญากรรมที่ได้จากการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนกับสถิติอื่นที่เกี่ยวข้องและแสดงให้เห็นถึงแนวโน้มและประโยชน์ของการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนที่ผ่านมา

2.5.3 ข้อเสนอแนะโครงการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน พ.ศ. 2563 ในส่วนนี้จะข้อเสนอแนะโดยทำการสรุปผลประเด็นการเก็บข้อมูลและข้อค้นพบสำคัญรวมถึงปัญหาอุปสรรคและข้อขัดข้องที่พบแล้วนำมาจัดทำเป็นข้อเสนอแนะโดยนำเสนอข้อเสนอแนะออกเป็นสามส่วนได้แก่ข้อเสนอแนะในเชิงปฏิบัติ ข้อเสนอแนะในเชิงนโยบาย และข้อจำกัดของการเก็บข้อมูลและข้อเสนอแนะสำหรับการเก็บข้อมูลในอนาคต

2.5.4 การนำเสนอ ได้จัดทำเป็นรายงาน โดยมีการนำเสนอเป็นเอกสารรายงานผลการสำรวจอาชญากรรมภาคประชาชนฉบับสมบูรณ์ การนำจัดประชุมนำเสนอผลงาน บทสรุปผู้บริหารที่สรุปผลที่ได้จากการดำเนินโครงการทั้งภาคภาษาไทยและภาคภาษาอังกฤษ บทความวิชาการ และ Infographic

2.6 แผนการดำเนินงาน

การดำเนินโครงการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนได้กำหนดแผนการดำเนินงานเพื่อบรรลุเป้าหมายของข้อกำหนดการดำเนินการในแต่ละระยะ โดยแบ่งวิธีการศึกษาออกเป็นแต่ละส่วน ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 จัดเตรียมทีมเก็บข้อมูลและจัดอบรมก่อนลงพื้นที่จริง กำหนดมาตรฐานการเก็บข้อมูลและการบันทึกผลเข้าสู่ระบบกลาง พร้อมกำหนดพื้นที่และกลุ่มเป้าหมายของการเก็บข้อมูล

ขั้นตอนที่ 2 ส่งงานงวดแรก โดยจัดทำโครงร่างรายงานฉบับสมบูรณ์ (Inception Report) เสนอผู้ว่าจ้างภายใน 30 วัน นับถัดจากวันที่ลงนามในสัญญาจ้าง

ขั้นตอนที่ 3 จัดอบรมการเก็บข้อมูล และฝึกหัดให้ปฏิบัติจริง

ขั้นตอนที่ 4 ลงเก็บข้อมูลด้วยวิธีลงพื้นที่ โดยใช้แบบสำรวจข้อมูลอาชญากรรม 1 (สอญ. 1) และแบบสำรวจข้อมูลตามแบบอาชญากรรม 2 (สอญ. 2) ตามมาตรฐานที่สำนักงานกิจการยุติธรรมกำหนด เพื่อให้ได้ผลลัพธ์ในประเด็นที่ตรงกับเป้าประสงค์ของโครงการ หากประสบปัญหาไม่สามารถดำเนินการตามแผนงานที่เสนอไว้ได้คณะผู้วิจัยจะปรับ แผนการดำเนินการและรายงานแก่สำนักงานกิจการยุติธรรมเพื่อขอความเห็นชอบ

ขั้นตอนที่ 5 วิเคราะห์ผลและข้อค้นพบที่ได้จากการสำรวจข้อมูลจากแบบสำรวจ สอญ. 1 และ สอญ. 2 โดยวิเคราะห์ภาพรวมทั้งประเทศและรายภาค เพื่อจัดความสัมพันธ์หรือความเชื่อมโยง ข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนกับข้อมูลสถิติอื่นที่เกี่ยวข้องหรือสัมพันธ์กัน

ขั้นตอนที่ 6 ส่งงานงวดที่ 2 โดยจัดทำ ร่างรายงานการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนเสนอผู้ว่าจ้างภายใน 120 วัน นับถัดจากวันที่ลงนามในสัญญาจ้าง

ขั้นตอนที่ 7 นำผลลัพธ์ที่ได้มาทำการทบทวนและพัฒนาเป็นข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติสำหรับเจ้าหน้าที่ ด้านป้องกันอาชญากรรม ข้อเสนอแนะเชิงนโยบายในการป้องกันอาชญากรรมระดับประเทศ และข้อเสนอแนะสำหรับการเก็บข้อมูลในครั้งถัดไป ในขั้นนี้จะมีการติดต่อหน่วยงานและผู้ทรงคุณวุฒิที่เกี่ยวข้องเพื่อเชิญเข้าประชุม/สัมมนา การนำเสนอผลการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ปี พ.ศ. 2563 เพื่อให้คณะผู้วิจัยได้ประมวลแนวคิดที่ได้จากการประชุม/สัมมนา และนำข้อเสนอแนะไปพัฒนาต่อไป

ขั้นตอนที่ 8 ส่งงานงวดสุดท้าย โดยจัดทำ รายงานการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนฉบับสมบูรณ์พร้อมบทสรุปผู้บริหารทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ บทความทางวิชาการ สำหรับลงวารสารกระบวนกรยุติธรรม และ Infographic เพื่อนำเสนอผลจากการดำเนินโครงการภายใน 180 วัน นับถัดจากวันที่ลงนามในสัญญาจ้าง

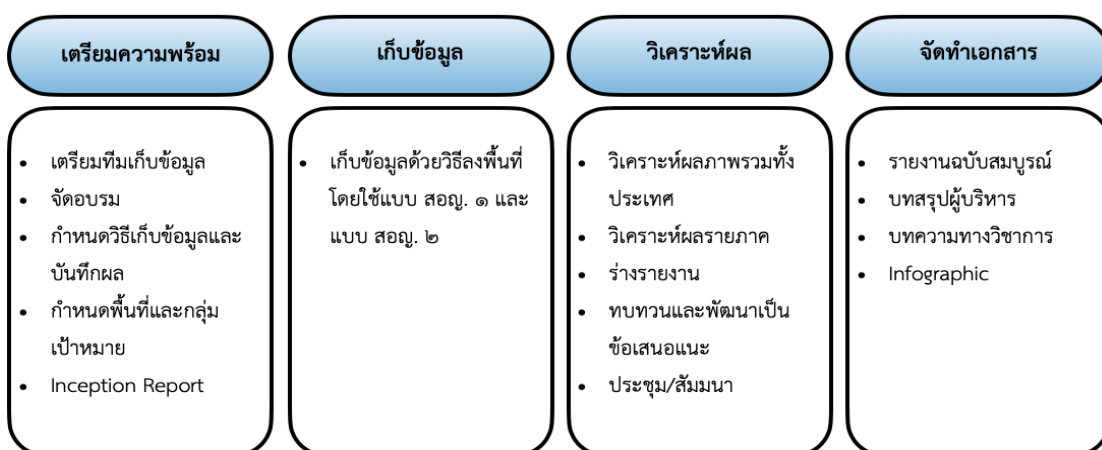
ในการดำเนินการเก็บข้อมูลจริงได้มีการปรับแผนการเก็บข้อมูลจากการเก็บแบบสอบถามแบบพื้นที่สอบถามข้อมูลจากผู้ให้ข้อมูลโดยตรงโดยใช้วิธีสัมภาษณ์แบบตัวต่อตัว (Face-to-Face Interview) เป็นแบบสัมภาษณ์ทางโทรศัพท์ (Telephone Interview) ในพื้นที่ 10 จังหวัดสุดท้าย เนื่องจากมีสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคโควิด-19 อย่างรุนแรงไม่สามารถลงพื้นที่เก็บข้อมูลได้ตามมาตรการควบคุมการเดินทางเข้า-ออก พื้นที่

ตารางที่ 2.6 กำหนดขั้นตอนและระยะเวลาการดำเนินงาน

กิจกรรม/ระยะเวลา (เดือน)	ม.ค.	ก.พ.	มี.ค.	เม.ย.	พ.ค.	มิ.ย.	ก.ค.
1. จัดเตรียมทีมเก็บข้อมูลกำหนดมาตรฐาน พื้นที่และกลุ่มเป้าหมาย	✓						
2. ส่งงานงวดแรก ภายใน 30 วันนับแต่ทำสัญญา	✓						
3. อบรมการเก็บข้อมูล และฝึกปฏิบัติ		✓					
4. ลงพื้นที่เก็บข้อมูล			✓	✓	✓	✓	

กิจกรรม/ระยะเวลา (เดือน)	ม.ค.	ก.พ.	มี.ค.	เม.ย.	พ.ค.	มิ.ย.	ก.ค.
5. วิเคราะห์ผลที่ได้จากการเก็บข้อมูล			✓	✓	✓		
6. ส่งงานงวดที่ 2 ภายใน 120 วันนับแต่ทำสัญญา					✓		
7. นำผลลัพธ์ที่ได้มาทำการทบทวนและพัฒนาเป็นข้อเสนอแนะ รวมทั้งจัดประชุม/สัมมนาเพื่อนำเสนอผลการสำรวจ						✓	✓
8. ส่งงานงวดสุดท้าย ภายใน 180 วันนับแต่ทำสัญญา งานเสร็จสมบูรณ์							✓

สรุปขั้นตอนในการดำเนินงาน

2.7 แผนการบริหารปัจจัย กิจกรรม และกระบวนการต่างๆ

การบริหารทรัพยากรเป็นกระบวนการสำคัญที่จะทำให้แผนการดำเนินงานไปตามวัตถุประสงค์และเป้าหมายให้สำเร็จอย่างมีประสิทธิภาพ การบริหารจะต้องประกอบด้วยปัจจัยต่าง ๆ ได้แก่ กลยุทธ์ การจัดการบุคลากร ตลอดจนการจัดสรรเครื่องและอุปกรณ์ที่จำเป็น เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุดและเกิดปัญหาน้อยที่สุดในการปฏิบัติงาน รวมถึงมีส่วนช่วยในการพัฒนาให้การปฏิบัติงานมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น เพื่อเพิ่มโอกาสในความสำเร็จของโครงการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน

2.7.1 แผนการบริหารความเสี่ยง

เพื่อให้การดำเนินงานเป็นไปตามขั้นตอนและระยะเวลาการดำเนินงานที่กำหนด จำเป็นต้องมีแผนการบริหารความเสี่ยงที่ควบคุม ปัจจัย กิจกรรม และกระบวนการต่าง ๆ ซึ่งอาจเป็นเหตุของ

ความเสียหาย ให้ระดับความเสี่ยงหรือความเสียหายที่อาจเกิดขึ้นอยู่ในระดับที่ยอมรับ และควบคุมได้ รวมทั้งการมีแผนสำรองเพื่อเตรียมพร้อมรับมือกับปัญหา ทำให้สามารถจัดการกับปัญหาได้อย่างทันถ่วงที เพื่อให้การปฏิบัติงานสามารถดำเนินไปได้อย่างสำเร็จลุล่วงตามกำหนดเวลา ดังนั้นในการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรม พ.ศ. 2563 จำเป็นต้องกำหนดกิจกรรมควบคุมหรือกระบวนการต่าง ๆ เพื่อลดโอกาสที่จะทำให้การดำเนินงานไม่เป็นไปตามแผนงานจำแนกตามปัจจัยความเสี่ยงที่อาจเกิดขึ้นได้ในกระบวนการดำเนินงาน ในการเก็บข้อมูลจริงได้เกิดสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคโควิด-19 อย่างรุนแรงในระหว่างการเก็บข้อมูลจนมีการออกคำสั่งควบคุมการเดินทาง เข้า-ออก หลายจังหวัดและขอความร่วมมืองดการรวมตัวจึงไม่สามารถลงเก็บข้อมูลในหลายจังหวัด จากแผนการบริหารความเสี่ยงจึงได้มีการปรับแผนการเก็บข้อมูลเป็นการเก็บข้อมูลทางโทรศัพท์ใน 10 จังหวัดที่เหลือและสามารถทำการเก็บข้อมูลได้สำเร็จตามแผนงาน

ตารางที่ 2.7 แผนการบริหารปัจจัย กิจกรรม และกระบวนการต่างๆ

ขอบเขตการดำเนินงาน	แผนการดำเนินงาน	ทรัพยากร	ผลลัพธ์
ดำเนินการสำรวจข้อมูลแบบสอญ. 1 จำนวนไม่น้อยกว่า 3,125 ตัวอย่าง กรณีพบว่าผู้แทนครัวเรือนเป็นเหยื่อ อาชญากรรมต้องตอบแบบ สอญ. 2 ร่วมด้วย	<ol style="list-style-type: none"> จัดเตรียมทีมเก็บข้อมูลและจัดอบรมก่อนลงพื้นที่จริง กำหนดมาตรฐานการเก็บข้อมูล ลงเก็บข้อมูลด้วยวิธีลงพื้นที่ 	<ol style="list-style-type: none"> พนักงานเก็บข้อมูล 9 คน แยกเป็น 3 กลุ่ม กลุ่มละ 3 คน ผู้ควบคุมการเก็บข้อมูล 3 คน ระบบการบันทึกข้อมูลเข้าสู่ส่วนกลาง เครื่องมือแบบ สอญ. 1 และแบบ สอญ. 2 	สามารถแบ่งทีมเก็บข้อมูลออกเป็น 3 ทีม เพื่อกระจายการเก็บข้อมูลให้ครอบคลุมพื้นที่รับผิดชอบของสถานี ดำรวจตัวอย่างภายในจังหวัดใด ๆ ได้ ภายในระยะเวลา 1 วัน เพื่อให้สามารถเก็บข้อมูลได้อย่างครบถ้วนตาม กำหนดการ
ดำเนินการสำรวจข้อมูลแบบสอญ. 2 จำนวนไม่น้อยกว่า 587 ตัวอย่าง (ทั้งนี้ ไม่รวมกับจำนวนตัวอย่าง สอญ. 2 ที่ได้จากการสุ่มตัวอย่างตามแบบ สอญ. 1)	<ol style="list-style-type: none"> จัดเตรียมทีมเก็บข้อมูลและจัดอบรมก่อนลงพื้นที่จริง กำหนดมาตรฐานการเก็บข้อมูล ลงเก็บข้อมูลด้วยวิธีลงพื้นที่ 	<ol style="list-style-type: none"> พนักงานเก็บข้อมูล 9 คน แยกเป็น 3 กลุ่ม กลุ่มละ 3 คน โดยแยก 1 คนไปประสานสถานีตำรวจ ยุติธรรมจังหวัด ยุติธรรมชุมชน และผู้นำชุมชน ผู้ควบคุมการเก็บข้อมูล 3 คน ระบบการบันทึกข้อมูลเข้าสู่ส่วนกลาง เครื่องมือแบบ สอญ. 2 การขอความอนุเคราะห์ข้อมูลจากสถานีตำรวจ และ ยุติธรรมชุมชน พนักงานเก็บข้อมูลและผู้ควบคุมการเก็บข้อมูลทุกคน สามารถเก็บข้อมูลแบบ สอญ.1 และ สอญ.2 ได้ เพื่อให้สามารถปฏิบัติงานทดแทนกันได้ 	สามารถแบ่งทีมงานรับผิดชอบ สอญ.2 โดยเฉพาะ เพื่อให้สามารถเก็บ สอญ.2 ควบคู่ไปด้วยภายในจังหวัดใด ๆ ได้ ภายในระยะเวลา 1 วัน เพื่อให้สามารถเก็บข้อมูลได้อย่างครบถ้วนตาม กำหนดการ

ขอบเขตการดำเนินงาน	แผนการดำเนินงาน	ทรัพยากร	ผลลัพธ์
วิเคราะห์ผลและข้อค้นพบที่ได้จากการสุ่มตัวอย่างตามแบบ สอญ. 1	วิเคราะห์ผลและข้อค้นพบที่ได้จากการสำรวจข้อมูล	1. นักวิชาการด้านเศรษฐศาสตร์สำหรับวิเคราะห์ประมาณการความสูญเสียจากอาชญากรรมจำนวน 1 ท่าน 2. นักวิชาการด้านอาชญาวิทยาสำหรับการวิเคราะห์ข้อมูลอาชญากรรมและวิธีการจัดเก็บข้อมูล จำนวน 2 ท่าน	สามารถวิเคราะห์ผลอย่างครบถ้วนตามเนื้อหาที่กำหนด
วิเคราะห์ผลและข้อค้นพบที่ได้จากการสำรวจข้อมูลจากแบบสำรวจ สอญ. 2	วิเคราะห์ผลและข้อค้นพบที่ได้จากการสำรวจข้อมูล	1. นักวิชาการด้านเศรษฐศาสตร์สำหรับวิเคราะห์ประมาณการความสูญเสียจากอาชญากรรมจำนวน 1 ท่าน 2. นักวิชาการด้านอาชญาวิทยาสำหรับการวิเคราะห์ข้อมูลอาชญากรรมและวิธีการจัดเก็บข้อมูล จำนวน 2 ท่าน	สามารถวิเคราะห์ผลอย่างครบถ้วนตามเนื้อหาที่กำหนด
ประชุมนำเสนอผลงาน นำข้อเสนอแนะไปพัฒนาเป็นรายงานการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนฉบับสมบูรณ์	1. ทบทวนผลลัพธ์ที่ได้และพัฒนาเป็นข้อเสนอแนะ 2. ติดต่อหน่วยงานและผู้ทรงคุณวุฒิที่เกี่ยวข้อง นำข้อเสนอแนะไปพัฒนาต่อไป	นำเสนอข้อมูลผ่านผู้แทนหน่วยงานด้านการป้องกันอาชญากรรมและหน่วยงานยุติธรรมที่เกี่ยวข้อง ร่วมกับนักวิชาการผู้เชี่ยวชาญด้านอาชญาวิทยาและกระบวนการยุติธรรมไม่น้อยกว่า 30 คน	นำข้อมูลและความเห็นมาพัฒนาและปรับปรุงรายงานให้มีความสมบูรณ์และครอบคลุมรอบด้าน
รวบรวมข้อมูล ประมวลผล จัดทำบทความทางวิชาการ บทสรุปผู้บริหาร ทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ จัดทำรายงานฉบับสมบูรณ์ และ Infographic	1. จัดทำ รายงานการสำรวจสถิติอาชญากรรม 2. ภาคประชาชนฉบับสมบูรณ์ 3. จัดทำบทสรุปผู้บริหาร 4. จัดทำบทความทางวิชาการ 5. จัดทำ Infographic	1. นักวิชาการด้านเศรษฐศาสตร์สำหรับวิเคราะห์ประมาณการความสูญเสียจากอาชญากรรมจำนวน 1 ท่าน 2. นักวิชาการด้านอาชญาวิทยาสำหรับการวิเคราะห์ข้อมูลอาชญากรรมและวิธีการจัดเก็บข้อมูล จำนวน 2 ท่าน	รายงานฉบับสมบูรณ์

ตารางที่ 2.8 แผนการบริหารความเสี่ยง

ขั้นตอนการดำเนินงาน	ปัจจัยความเสี่ยง	ผลกระทบ	กิจกรรมควบคุม	ผลลัพธ์
1. จัดเตรียมทีมเก็บข้อมูลและจัดอบรมก่อนลงพื้นที่จริง กำหนดมาตรฐานการเก็บข้อมูลและการบันทึกผลเข้าสู่ระบบกลาง พร้อมกำหนดพื้นที่และกลุ่ม เป้าหมายของการเก็บข้อมูล	1. ทีมเก็บข้อมูลมีจำนวนไม่เพียงพอ และต้องมีการสับเปลี่ยนผู้เก็บข้อมูลระหว่างการดำเนินการเก็บข้อมูล	ได้ข้อมูลไม่ครบถ้วนภายในเวลาที่กำหนดหรือข้อมูลที่ได้ในการเก็บแต่ละครั้งไม่ได้มาตรฐานเดียวกัน	1.จ้างพนักงานเก็บข้อมูลเต็มเวลาจำนวน 9 คน และผู้ควบคุมการเก็บข้อมูลอีก 3 คน เพื่อแบ่งทีมในการกระจายตัวเก็บข้อมูล แต่ละพื้นที่และใช้ทีมเก็บข้อมูลเป็นชุดเดียวทั่วประเทศ 2. แบ่งทีมเก็บข้อมูลเป็นสามชุด เพื่อให้มีการทดแทนกันได้ หากทีมเก็บข้อมูลชุดใดชุดหนึ่งขาดหายไป และให้ผู้ควบคุมการเก็บข้อมูลสามารถลงมาเก็บข้อมูลทดแทนได้เมื่อจำเป็น 3. พนักงานเก็บข้อมูลสามารถเก็บข้อมูลได้ทั้งแบบ สอญ.1 และ สอญ.2 ให้ทดแทนกันได้	1. เก็บข้อมูลให้ครอบคลุมและครบถ้วนตามมาตรฐานที่กำหนด 2.สามารถควบคุมคุณภาพการเก็บข้อมูลให้เป็นมาตรฐานเดียวกัน
	2. ขาดเครือข่ายตามพื้นที่ตัวอย่างการเก็บข้อมูล	ได้ข้อมูลไม่หลากหลายและไม่ครบถ้วน จำเป็นต้องอาศัยการลงเก็บข้อมูลตามครัวเรือนอย่างเดียว	ติดต่อขอความร่วมมือไปยังหน่วยงานตำรวจในพื้นที่ ยุติธรรมจังหวัด ยุติธรรมชุมชนและผู้นำชุมชน ในการให้ข้อมูลอาชญากรรม	ได้ขนาดกลุ่มตัวอย่างตามที่มาตรฐานกำหนด

ขั้นตอนการดำเนินงาน	ปัจจัยความเสี่ยง	ผลกระทบ	กิจกรรมควบคุม	ผลลัพธ์
			ในพื้นที่ นำพาไปพบผู้ที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในพื้นที่ หรือช่วยประสานไปยังชุมชนล่วงหน้า	
2. ส่งงานงวดแรก โดยจัดทำโครงร่างรายงานฉบับสมบูรณ์ (Inception Report) เสนอผู้ว่าจ้าง	-	-	-	-
3. จัดอบรมการเก็บข้อมูล และฝึกหัดให้ปฏิบัติจริง	1. การแพร่ระบาดของเชื้อไวรัส โควิด 19	1. ผู้เก็บข้อมูลและผู้ให้ข้อมูลมีความกังวลเกี่ยวกับการแพร่ระบาด	<p>1. ให้ผู้เก็บข้อมูลวัดอุณหภูมิร่างกายก่อนลงพื้นที่จริงทุกครั้ง กรณีผู้เก็บข้อมูลมีไข้สูงให้เว้นการลงพื้นที่</p> <p>2. ขณะลงพื้นที่จริงให้ผู้เก็บข้อมูลสวมหน้ากากอนามัยตลอดเวลา และรักษาระยะห่างกับผู้ให้สัมภาษณ์</p> <p>3. อบรมการเก็บข้อมูลในพื้นที่เปิดอากาศถ่ายเทได้สะดวก โดยให้ผู้เข้าอบรมสวมหน้ากากอนามัยตลอดเวลา</p> <p>4. การลงพื้นที่เก็บข้อมูลให้ทีมเก็บข้อมูลแต่ละชุดแยกพาหนะและที่พักและแยกจากผู้ควบคุม เพื่อที่ว่า</p>	ลดความเสี่ยงด้านการแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโควิด 19

ขั้นตอนการดำเนินงาน	ปัจจัยความเสี่ยง	ผลกระทบ	กิจกรรมควบคุม	ผลลัพธ์
			หากมีชุดใดชุดหนึ่งมีสมาชิกติดโรคหรือมีอาการป่วยจะไม่ส่งผลกระทบต่อการเก็บข้อมูลของชุดอื่น	
		2. กรณีที่มีการประกาศล็อกดาวน์ทั้งประเทศ หรือมีการ ล็อกดาวน์ กรุงเทพมหานคร	1. ใช้วิธีการอบรมออนไลน์ ผ่านช่องทาง Zoom 2. ให้ฝึกปฏิบัติผ่านการสัมภาษณ์ การโทรศัพท์	การปฏิบัติงานเป็นไปตามขั้นตอนและระยะเวลาที่กำหนด
	2. ปัญหาหรือความติดขัดที่พบในกระบวนการเก็บข้อมูล	การเก็บข้อมูลเป็นไปได้อย่างล่าช้าและอาจพบอคติที่เกิดจากเก็บข้อมูล เช่น ผู้ให้สัมภาษณ์ให้ข้อมูลไม่ตรงกับประเด็นที่เป็นวัตถุประสงค์ของการเก็บข้อมูล	1. การฝึกหัดให้ปฏิบัติจริง 2. หากมีปัญหาติดขัดหรือข้อสงสัยเกี่ยวกับแบบสอบถามสามารถประสานผ่านผู้ควบคุมการเก็บข้อมูลทางไลน์กลุ่มให้แก้ปัญหาได้ทันที	สามารถแก้ปัญหาหรือความติดขัดที่พบได้ก่อนลงพื้นที่เก็บข้อมูลจริง
4. ลงเก็บข้อมูลด้วยวิธีลงพื้นที่	1. การแพร่ระบาดของเชื้อไวรัส โควิด 19	1. ผู้เก็บข้อมูลและผู้ให้ข้อมูลมีความกังวลเกี่ยวกับการแพร่ระบาด	1. ให้ผู้เก็บข้อมูลวัดอุณหภูมิร่างกายก่อนลงพื้นที่จริงทุกครั้ง กรณีผู้เก็บข้อมูลมีไข้สูงให้เว้นการลงพื้นที่ 2. ขณะลงพื้นที่จริงให้ผู้เก็บข้อมูลสวมหน้ากากอนามัยตลอดเวลา และรักษาระยะห่างกับผู้ให้สัมภาษณ์	ลดความเสี่ยงด้านการแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโควิด 19

ขั้นตอนการดำเนินงาน	ปัจจัยความเสี่ยง	ผลกระทบ	กิจกรรมควบคุม	ผลลัพธ์
			<p>3. หลีกเลี่ยงการลงพื้นที่เก็บข้อมูลในจังหวัดที่มีมาตรการล็อกดาวน์ และพื้นที่ที่มีความเสี่ยงของการแพร่ระบาดของเชื้อไวรัส โควิด-19 สูง</p> <p>4. การลงพื้นที่เก็บข้อมูลให้ทีมเก็บข้อมูลแต่ละชุดแยกพาหนะและที่พักและแยกจากผู้ควบคุม เพื่อที่ว่าหากมีชุดใดชุดหนึ่งมีสมาชิกติดเชื้อหรือมีอาการป่วยจะไม่ส่งผลกระทบต่อทีมเก็บข้อมูลของชุดอื่น</p>	
		<p>2. มีประกาศในพื้นที่จังหวัดตัวอย่างเป็นพื้นที่ควบคุมการเดินทางเข้า ออก หรือปิดไม่ให้มีการเดินทางภายในพื้นที่</p>	<p>ให้ตัดจังหวัดดังกล่าวออกแล้วพิจารณาคัดเลือกจังหวัดตามเกณฑ์การสุ่มตัวอย่างดั้งเดิม โดยมีการลงรายละเอียดวิธีการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างที่สามารถนำมาใช้ในการคัดเลือกจังหวัดทดแทนได้ทันทีเมื่อมีสถานการณ์การควบคุมการเดินทางเข้า-ออกในจังหวัดใดจังหวัดหนึ่งหรือหลายจังหวัด</p>	<p>สามารถหาจังหวัดตัวอย่างทดแทนได้ตามมาตรฐานการสุ่มแบบเดิม</p>
		<p>3. กรณีที่มีการประกาศ ล็อกดาวน์ทั้งประเทศหรือมีการ ล็อกดาวน์</p>	<p>1. กรณีมีการประกาศควบคุมการเข้า-ออกในหลายจังหวัดจนไม่</p>	<p>การปฏิบัติงานเป็นไปตามขั้นตอนและระยะเวลาที่กำหนด</p>

ขั้นตอนการดำเนินงาน	ปัจจัยความเสี่ยง	ผลกระทบ	กิจกรรมควบคุม	ผลลัพธ์
		กรุงเทพมหานคร ทำให้ไม่สามารถ ลงพื้นที่เก็บข้อมูลแบบตัวต่อตัวได้	สามารถลงพื้นที่เก็บข้อมูลได้ ให้ ดำเนินการเก็บข้อมูลด้วยวิธีการ สัมภาษณ์ผ่านทางโทรศัพท์ (Telephone Interviewing) โดย ติดต่อขอรายชื่อกลุ่มตัวอย่างจาก ผู้นำชุมชน ยุติธรรมชุมชน และ สถานีตำรวจตามพื้นที่ตัวอย่างการ เก็บข้อมูล โดยการประสานงานผ่าน ยุติธรรมจังหวัดเพื่อเข้าถึงตัวผู้ให้ ข้อมูลในแต่ละพื้นที่ 2. อาจพิจารณาให้มีการสำรวจ ข้อมูลทางออนไลน์ โดยใช้ แบบสอบถามทางระบบ อินเทอร์เน็ตประกอบไปด้วยเพื่อให้ สามารถเก็บรวบรวมข้อมูลในวง กว้างมากขึ้นและสามารถเก็บข้อมูล ได้ตามวัตถุประสงค์และตาม กำหนดเวลา	
	2. สถานการณ์ภายนอกที่ไม่ สามารถควบคุมได้ เช่น อุบัติเหตุที่	ผู้เก็บข้อมูลต้องแบกรับความเสี่ยง ด้านค่ารักษาพยาบาลด้วยตนเอง	จัดทำประกันอุบัติเหตุเป็น สวัสดิการสำหรับผู้ลงพื้นที่เก็บ ข้อมูลทุกราย	จำกัดความเสี่ยงด้านค่า รักษาพยาบาลสำหรับผู้ลงพื้นที่เก็บ ข้อมูลในกรณีฉุกเฉิน

ขั้นตอนการดำเนินงาน	ปัจจัยความเสี่ยง	ผลกระทบ	กิจกรรมควบคุม	ผลลัพธ์
	อาจเกิดขึ้นระหว่างการลงพื้นที่เก็บข้อมูล			
	3. การลงพื้นที่สำรวจข้อมูลมักเจอแต่กลุ่มตัวอย่างผู้แทนครัวเรือนที่เป็นแม่บ้านหรือผู้สูงอายุ	อคติที่เกิดจากการเก็บข้อมูล	จ้างพนักงานเก็บข้อมูลเต็มเวลาจำนวน 9 คน และผู้ควบคุมการเก็บข้อมูลอีก 3 คน เพื่อแบ่งทีมในการกระจายตัวเก็บข้อมูล จัดแผนการลงพื้นที่เก็บข้อมูลให้ครอบคลุมทั้งวันทำงาน และวันหยุดสุดสัปดาห์	ได้ข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างที่หลากหลายยิ่งขึ้น ลดอคติที่เกิดจากการเก็บข้อมูล
5. วิเคราะห์ผลและข้อค้นพบที่ได้จากการสำรวจข้อมูลจากแบบสำรวจ สอญ. 1 และ สอญ. 2	ขาดข้อมูลรายละเอียดเพิ่มเติมที่จำเป็นต้องใช้ในขั้นตอนการวิเคราะห์ผลการสำรวจ	1. เสี่ยงประมาณในการลงพื้นที่เก็บข้อมูลเพิ่มเติม 2. ขาดข้อมูลรายละเอียดสำหรับการวิเคราะห์ผล	ในกรณีที่ผู้ให้สัมภาษณ์สมัครใจที่จะให้ข้อมูลเพิ่มเติม สามารถติดต่อผู้ให้สัมภาษณ์ได้ผ่านเครือข่ายบัญชี LINE เพื่อธุรกิจ (LINE Official Account) โดยมีค่าตอบแทนสำหรับการให้ข้อมูลในครั้งต่อ ๆ ไป	ได้ข้อมูลที่จำเป็นต้องใช้ในขั้นตอนการวิเคราะห์ผลอย่างครบถ้วน
6. จัดทำร่างรายงานการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนเสนอผู้ว่าจ้าง	-	-	-	-
7. นำผลลัพธ์ที่ได้มาทำการทบทวนและพัฒนาเป็นข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติ ติดต่อหน่วยงานและผู้ทรงคุณวุฒิที่เกี่ยวข้องเพื่อเชิญเข้า	การแพร่ระบาดของเชื้อไวรัส โควิด 19	ผู้เข้าร่วมประชุม/สัมมนามีความกังวลเกี่ยวกับการแพร่ระบาด	1. ใช้วิธีการประชุม/สัมมนาผ่านช่องทางออนไลน์ ควบคู่กับการเว้นระยะห่างทางสังคมระหว่างผู้เข้าร่วมประชุม/สัมมนา	ลดความเสี่ยงด้านการแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโควิด 19

ขั้นตอนการดำเนินงาน	ปัจจัยความเสี่ยง	ผลกระทบ	กิจกรรมควบคุม	ผลลัพธ์
ประชุม/สัมมนาการนำเสนอผลการ สำรวจข้อมูล			2. ขอความร่วมมือผู้เข้าร่วม ประชุม/สัมมนาให้สวมหน้ากาก อนามัยตลอดระยะเวลาการ ประชุม/สัมมนา	
8. จัดทำ รายงานการสำรวจสถิติ อาชญากรรมภาคประชาชนฉบับ สมบูรณ์พร้อมบทสรุปผู้บริหาร บทความทางวิชาการ และ Infographic	-	-	-	-

บทที่ 3

ผลการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ปี พ.ศ.2563

การจัดเก็บข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนปี พ.ศ.2563 ในครั้งนี้ได้ทำการเก็บข้อมูลในพื้นที่ 3 กองบังคับการตำรวจนครบาล และ 27 จังหวัด ทั่วประเทศ ได้กลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น 3,538 ตัวอย่าง ซึ่งเป็นผู้แทนครัวเรือน โดยผู้แทนครัวเรือนดังกล่าวสามารถให้ข้อมูลอาชญากรรมของประชาชนกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นสมาชิกในครัวเรือนจำนวน 11,834 คน รายงานในส่วนนี้ได้นำเสนอผลการสำรวจข้อมูลเรียงลำดับตามผลการสำรวจข้อมูลเหยื่ออาชญากรรม (สอญ.1) ผลการสำรวจข้อมูลรายละเอียดอาชญากรรม (สอญ.2) และผลการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมในกลุ่มความผิดฉ้อโกงหลอกลวงโดยเก็บข้อมูลจากเหยื่ออาชญากรรมโดยตรง (สอญ.2-4) แล้วนำมารายงานรายละเอียดข้อมูลสำคัญที่เกี่ยวข้อง เช่น ข้อมูลการรับแจ้งเหตุอาชญากรรมของเจ้าหน้าที่ตำรวจ โดยจะครอบคลุมถึงข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม พฤติการณ์แห่งคดี ลักษณะของอาชญากรรมที่เกิดขึ้น ลักษณะของผู้ก่อเหตุอาชญากรรม ความสัมพันธ์ระหว่างเหยื่อกับผู้กระทำผิด ลักษณะผู้ก่อเหตุ ภาพรวมปัญหาอาชญากรรม และการช่วยเหลือจากหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม ตามหัวข้อดังต่อไปนี้

3.1 ข้อมูลทางประชากรศาสตร์

3.1.1 ข้อมูลทางประชากรศาสตร์ของผู้ตอบแบบสำรวจ

การสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนโดยการสุ่มตัวอย่างจากประชากรทั่วไปเพื่อสอบถามถึงข้อมูลการประสบเหตุอาชญากรรมและความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมภายในปี 2563 พบว่ามีจำนวนประชากรผู้ตอบแบบสำรวจทั้งหมด 3,538 คน ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงจำนวน 2,013 คน คิดเป็นร้อยละ 56.9 เพศชายจำนวน 1,515 คน คิดเป็นร้อยละ 42.8 และเพศทางเลือกจำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 0.3

เมื่อแบ่งตามช่วงอายุพบว่าผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่อยู่ในช่วงอายุ 46 – 55 ปี จำนวน 991 คน คิดเป็นร้อยละ 28.0 รองลงมาอยู่ใน ช่วงอายุ 56 – 65 ปี จำนวน 829 คน คิดเป็นร้อยละ 23.4 และช่วงอายุ 36 – 45 ปี จำนวน 744 คน คิดเป็นร้อยละ 21.0

จำแนกตามการศึกษาระดับสูงสุด ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่จบการศึกษาระดับประถมศึกษาจำนวน 1,035 คน คิดเป็นร้อยละ 29.3 รองลงมาอยู่ในระดับปริญญาตรี จำนวน 761 คน คิดเป็นร้อยละ 21.5 และระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย จำนวน 604 คน คิดเป็นร้อยละ 17.1

จำแนกตามอาชีพหลักส่วนใหญ่ประกอบอาชีพค้าขาย จำนวน 1,373 คน คิดเป็นร้อยละ 38.8 รองลงมาประกอบอาชีพเกษตรกรจำนวน 568 คน คิดเป็นร้อยละ 16.1 และรับจ้างทั่วไป จำนวน 489 คน คิดเป็นร้อยละ 13.8

แบ่งตามรายได้ต่อหัวพบว่าส่วนใหญ่อยู่ในช่วง ต่ำกว่า 15,000 บาท จำนวน 1,602 คน คิดเป็นร้อยละ 45.3 รองลงมาอยู่ในช่วง 15,001 – 25,000 บาท จำนวน 800 คน คิดเป็นร้อยละ 22.6 และไม่ระบุ จำนวน 376 คน คิดเป็นร้อยละ 10.6

จำแนกตามสถานที่เก็บข้อมูลได้มีการกระจายตัวในพื้นที่ลักษณะต่างๆ อย่างครอบคลุมตามมาตรฐานการสุ่มตัวอย่าง พบว่าส่วนใหญ่ผู้นั้นอาศัยอยู่ตาม ชุมชนเขตในเมือง จำนวน 836 คน คิดเป็นร้อยละ 23.6 รองลงมา ได้แก่ ชุมชนเขตนอกเมือง จำนวน 817 คน คิดเป็นร้อยละ 23.1 ย่านการค้า จำนวน 816 คน คิดเป็นร้อยละ 23.1 ตามที่แสดงไว้ทั้งหมดในตารางที่ที่ 3.1

ตารางที่ 3.1 จำนวนและร้อยละ ข้อมูลทางประชากรศาสตร์ของผู้ตอบแบบสำรวจคนครัวเรือน

ตัวแปร	จำนวน (คน)	ร้อยละ
เพศ		
1. เพศชาย	1,515	42.8
2. เพศหญิง	2,013	56.9
3. เพศทางเลือก	10	0.3
รวมทั้งสิ้น	3,538	100.0
อายุ		
1. 15 - 18 ปี	8	0.2
2. 19 - 25 ปี	130	3.7
3. 26 - 35 ปี	374	10.6
4. 36 - 45 ปี	744	21
5. 46 - 55 ปี	991	28
6. 56 - 65 ปี	829	23.4
7. 66 - 75 ปี	369	10.4
8. มากกว่า 75 ปี	93	2.6
รวมทั้งสิ้น	3,538	100.0

ตัวแปร	จำนวน (คน)	ร้อยละ
การศึกษาระดับสูงสุด		
1. ไม่ระบุ	21	0.6
2. ไม่เคยได้รับการศึกษา	37	1
3. ประถมศึกษา	1,035	29.3
4. มัธยมศึกษาตอนต้น	576	16.3
5. มัธยมศึกษาตอนปลาย	604	17.1
6. ปวช.	198	5.6
7. ปวส.	179	5.1
8. กศน.	9	0.3
9. ต่ำกว่าปริญญาตรี	40	1.1
10. อนุปริญญา	26	0.7
11. ปริญญาตรี	761	21.5
12. ปริญญาโท	49	1.4
13. ปริญญาเอกหรือสูงกว่า	2	0.1
14. อื่นๆ	1	0
รวมทั้งสิ้น	3,538	100.0
อาชีพ		
1. เกษตรกร	568	16.1
2. ข้าราชการบำนาญ	100	2.8
3. ค้าขาย	1,373	38.8
4. เจ้าหน้าที่ของรัฐ	146	4.1
5. ตำรวจ	2	0.1
6. ทหาร	2	0.1
7. ธุรกิจส่วนตัว	220	6.2
8. นักเรียน / นักศึกษา	40	1.1
9. ประมง	22	0.6
10. พนักงานบริษัท / ห้าง / ร้าน / เอกชน	157	4.4

ตัวแปร	จำนวน (คน)	ร้อยละ
11. รับจ้างทั่วไป	489	13.8
12. อาชีพอิสระ	99	2.8
13. ไม่ได้ประกอบอาชีพ	307	8.7
14. ไม่สามารถระบุอาชีพได้	13	0.4
รวมทั้งสิ้น	3,538	100.0
รายได้		
1. ไม่ระบุ	376	10.6
2. ไม่มีรายได้	254	7.2
3. ต่ำกว่า 15,000 บาท	1,602	45.3
4. 15,001 - 25,000 บาท	800	22.6
5. 25,001 - 35,000 บาท	291	8.2
6. 35,001 - 45,000 บาท	79	2.2
7. 45,001 - 55,000 บาท	60	1.7
8. 55,001 - 65,000 บาท	23	0.7
9. 65,001 - 75,000 บาท	5	0.1
10. มากกว่า 75,000 บาท	48	1.4
รวมทั้งสิ้น	3,538	100.0
ลักษณะที่พักอาศัยของผู้ตอบแบบสอบถาม		
1. ชุมชนเกษตรกร	733	20.7
2. ชุมชนเขตนอกเมือง	817	23.1
3. ชุมชนเขตในเมือง	836	23.6
4. ชุมชนประมง	53	1.5
5. ชุมชนแออัด	52	1.5
6. ย่านการค้า	816	23.1
7. หมู่บ้าน	231	6.5
รวมทั้งสิ้น	3,538	100.0

จากข้อมูลทางประชากรศาสตร์ของผู้ตอบแบบสำรวจ ดังแสดงในตารางที่ 3.1 ผู้ตอบแบบสำรวจจำนวน 3,538 คนนี้ เป็นตัวแทนของสมาชิกภายในครัวเรือนของตนเองที่ได้ให้ข้อมูลเกี่ยวกับการเกิดเหตุอาชญากรรมของสมาชิกครัวเรือนตนเองแทนสมาชิกในครัวเรือนทั้งหมด จากกลุ่มตัวอย่างผู้แทนสมาชิกครัวเรือนจำนวน 3,538 คน ได้ให้ข้อมูลของสมาชิกครัวเรือนจำนวน 11,384 คน เป็นกลุ่มตัวอย่างสำหรับสอบถามโอกาสในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม โดยจากข้อมูลของกลุ่มตัวอย่าง 11,384 คน สามารถจำแนกข้อมูลทางประชากรศาสตร์ของกลุ่มตัวอย่างสมาชิกในครัวเรือนทั้งหมดได้ดังนี้

จำแนกตามเพศของกลุ่มตัวอย่างมีผู้ที่เป็นเพศชาย จำนวน 5,480 คน คิดเป็นร้อยละ 46.3 เป็นเพศหญิง จำนวน 6,341 คน คิดเป็นร้อยละ 53.6 และเป็นเพศทางเลือก จำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 0.1

แบ่งตามช่วงอายุพบว่าผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่อยู่ในช่วงอายุ 46 – 55 ปี จำนวน 2,223 คน คิดเป็นร้อยละ 18.8 รองลงมาอยู่ในช่วงอายุ 56 – 65 ปี จำนวน 1,950 คน คิดเป็นร้อยละ 16.5 และช่วงอายุ 36 – 45 ปี จำนวน 1,828 คน คิดเป็นร้อยละ 15.4 ตามที่แสดงไว้ในตารางที่ 3.2

ตารางที่ 3.2 จำนวนและร้อยละ ข้อมูลทางประชากรศาสตร์ของสมาชิกในครัวเรือน

ตัวแปร	จำนวน (คน)	ร้อยละ
เพศ		
1. เพศชาย	5,480	46.3
2. เพศหญิง	6,341	53.6
3. เพศทางเลือก	13	0.1
รวมทั้งสิ้น	11,834	100.0
อายุ		
1. ต่ำกว่า 15 ปี	1,422	12
2. 15 - 18 ปี	511	4.3
3. 19 - 25 ปี	907	7.7
4. 26 - 35 ปี	1,547	13.1
5. 36 - 45 ปี	1,828	15.4
6. 46 - 55 ปี	2,223	18.8
7. 56 - 65 ปี	1,950	16.5
8. 66 - 75 ปี	903	7.6
9. มากกว่า 75 ปี	480	4.1

ตัวแปร	จำนวน (คน)	ร้อยละ
10. ไม่ระบุ	63	0.5
รวมทั้งสิ้น	11,834	100.0

ในส่วนของข้อมูลครัวเรือนพบว่าส่วนใหญ่แล้วครัวเรือนของกลุ่มตัวอย่างจะมีสมาชิกในครัวเรือนระหว่าง 2-4 คน มากที่สุด โดยมีครัวเรือนที่มีสมาชิก จำนวน 1 คน มีอยู่จำนวน 339 ครัวเรือน คิดเป็นร้อยละ 9.6 จำนวนสมาชิก 2 คน มีอยู่จำนวน 840 ครัวเรือน คิดเป็นร้อยละ 23.7 จำนวนสมาชิก 3 คน มีอยู่จำนวน 869 ครัวเรือน คิดเป็นร้อยละ 24.6 จำนวนสมาชิก 4 คน มีอยู่จำนวน 723 ครัวเรือน คิดเป็นร้อยละ 20.4 จำนวนสมาชิก 5 คน มีอยู่จำนวน 395 ครัวเรือน คิดเป็นร้อยละ 11.2 จำนวนสมาชิก 6 คน มีอยู่จำนวน 227 ครัวเรือน คิดเป็นร้อยละ 6.4 จำนวนสมาชิก 7 คน มีอยู่จำนวน 74 ครัวเรือน คิดเป็นร้อยละ 2.1 จำนวนสมาชิก 8 คน มีอยู่จำนวน 41 ครัวเรือน คิดเป็นร้อยละ 1.2 จำนวนสมาชิก 9 คน มีอยู่จำนวน 8 ครัวเรือน คิดเป็นร้อยละ 0.2 จำนวนสมาชิก 10 คน มีอยู่จำนวน 18 ครัวเรือน คิดเป็นร้อยละ 0.5 จำนวนสมาชิกมากกว่า 10 คนขึ้นไปมีอยู่จำนวน 4 ครัวเรือน คิดเป็นร้อยละ 0.1 ตามที่แสดงไว้ในตารางที่ 3.3

ตารางที่ 3.3 จำนวนและร้อยละจำแนกตามจำนวนสมาชิกในครัวเรือน

ลำดับ	จำนวนสมาชิกในครัวเรือน	จำนวน (ครัวเรือน)	ร้อยละ
1	สมาชิกในครัวเรือน 1 คน	339	9.6
2	สมาชิกในครัวเรือน 2 คน	840	23.7
3	สมาชิกในครัวเรือน 3 คน	869	24.6
4	สมาชิกในครัวเรือน 4 คน	723	20.4
5	สมาชิกในครัวเรือน 5 คน	395	11.2
6	สมาชิกในครัวเรือน 6 คน	227	6.4
7	สมาชิกในครัวเรือน 7 คน	74	2.1
8	สมาชิกในครัวเรือน 8 คน	41	1.2
9	สมาชิกในครัวเรือน 9 คน	8	0.2
10	สมาชิกในครัวเรือน 10 คน	18	0.5
11	สมาชิกในครัวเรือน มากกว่า 10 คน ขึ้นไป	4	0.1
	รวมทั้งสิ้น	3,538	100

3.1.2 ข้อมูลทางประชากรศาสตร์ของผู้ที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม

จากการสำรวจผู้ที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมภายในปี 2563 ของประชากรกลุ่มตัวอย่างจำนวน 11,834 คน โดยนับเฉพาะผู้ที่พักอาศัยในครัวเรือนที่เก็บข้อมูลมากกว่า 6 เดือนขึ้นไป จากการสำรวจพบว่า มีกลุ่มตัวอย่างการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทั้งสิ้น 1,110 คน โดยส่วนใหญ่การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมพบว่าส่วนมากเป็นเพศหญิง จำนวน 649 คน คิดเป็นร้อยละ 58.5 รองลงมาเป็นเพศชาย จำนวน 457 คน คิดเป็นร้อยละ 41.1 และเพศทางเลือก จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 0.4 ดังแสดงตามตารางที่ 3.4

ตารางที่ 3.4 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามเพศที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ในปี พ.ศ. 2563

เพศ	เคยตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1. เพศชาย	457	41.1
2. เพศหญิง	649	58.5
3. เพศทางเลือก	4	0.4
รวมทั้งสิ้น	1,110	100.0

การวิเคราะห์กลุ่มตัวอย่างจำแนกตามช่วงอายุพบว่า การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมส่วนใหญ่ผู้นั้นอยู่ในช่วงอายุ 36-45 ปี จำนวน 256 คน คิดเป็นร้อยละ 23.1 รองลงมาเป็นผู้ที่อยู่ในช่วงอายุ 46-55 ปี จำนวน 249 คน คิดเป็นร้อยละ 22.4 ผู้ที่อยู่ในช่วงอายุ 56-65 ปี จำนวน 210 คน คิดเป็นร้อยละ 18.9 ผู้ที่อยู่ในช่วงอายุ 26-35 ปี จำนวน 162 คน คิดเป็นร้อยละ 14.6 ผู้ที่อยู่ในช่วงอายุ 66-75 ปี จำนวน 94 คน คิดเป็นร้อยละ 8.5 ผู้ที่อยู่ในช่วงอายุ 19-25 ปี จำนวน 71 คน คิดเป็นร้อยละ 6.4 ผู้ที่อยู่ในช่วงต่ำกว่า 15 ปี จำนวน 27 คน คิดเป็นร้อยละ 2.4 ผู้ที่อยู่ในช่วงอายุอายุมากกว่า 75 ปี จำนวน 22 คน คิดเป็นร้อยละ 2.0 และช่วงอายุที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมน้อยที่สุด คือ ผู้ที่อยู่ในช่วงอายุ 15-18 ปี จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 1.8 ดังแสดงในตารางที่ 3.5

ตารางที่ 3.5 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามช่วงอายุที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ในปี พ.ศ. 2563

อายุ	เคยตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1. ต่ำกว่า 15 ปี	27	2.4
2. 15 - 18 ปี	20	1.8
3. 19 - 25 ปี	71	6.4

อายุ	เคยตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ
4. 26 - 35 ปี	162	14.6
5. 36 - 45 ปี	256	23.1
6. 46 - 55 ปี	249	22.4
7. 56 - 65 ปี	210	18.9
8. 66 - 75 ปี	94	8.5
9. มากกว่า 75 ปี	22	2
รวมทั้งสิ้น	1,110	100.0

3.2 รายงานผลการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนจากการลงพื้นที่สอบถามข้อมูลจากผู้แทนครัวเรือนตามแบบสำรวจข้อมูลอาชญากรรม (สอญ. 1 และ สอญ. 2)

การจัดเก็บข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนปี พ.ศ.2563 ในครั้งนี้ได้ทดลองจัดเก็บข้อมูลในรูปแบบใหม่โดยเป็นการเก็บข้อมูลตามแบบเดิมและแบบใหม่ควบคู่กัน การจัดเก็บข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนแต่เดิมนั้นได้มีการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมโดยใช้แบบสอบถาม สอญ.1 เพื่อเก็บข้อมูลว่าผู้ตอบแบบสอบถามและสมาชิกในครัวเรือนเคยตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมหรือไม่ หากมีผู้ใดในครัวเรือนเคยตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมก็จะเก็บข้อมูลตามแบบสอบถาม สอญ.2 ซึ่งเป็นการเก็บข้อมูลโดยละเอียดเกี่ยวกับลักษณะการกระทำผิด อาวุธที่ใช้ (ถ้ามี) สถานที่เกิดเหตุ ช่วงเวลาเกิดเหตุ ความเสียหาย และการติดต่อและบริการจากหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม

จากการศึกษาเพื่อพัฒนากระบวนการมาตรฐานในการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน (Thai Crime Victimization Survey) (ฉันทพร สุนทรธรรม และคณะ, 2563) พบว่าการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนที่ผ่านมามักจะพบปัญหาเกี่ยวกับการเก็บแบบสอบถาม สอญ.2 ว่าจำนวนอาชญากรรมที่พบในแต่ละประเภทมักจะน้อยกว่าที่จะสามารถนำไปวิเคราะห์แนวโน้มและรายละเอียดในอาชญากรรมย่อยในแต่ละประเภทได้และการเก็บ สอญ.2 โดยการถามจากผู้แทนครัวเรือนนั้นหากไม่ได้เป็นผู้ประสบเหตุโดยตรงก็มักจะไม่สามารถให้รายละเอียดเหตุอาชญากรรมที่เกิดขึ้นในบางประเด็นได้ ในการพัฒนากระบวนการมาตรฐานในการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมที่พัฒนาขึ้นมาใหม่จึงได้เสนอให้การเก็บข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนควรมีการเก็บเฉพาะข้อมูลหลักเท่าที่จำเป็นให้แบบสอบถามสั้นกระชับโดยตัดข้อความที่เป็นรายละเอียดและตัดข้อความในบางประเด็นที่มักจะไม่ได้อธิบายเพียงพอสำหรับการวิเคราะห์ข้อมูลแนวโน้มอาชญากรรม ตามคู่มือคู่มือกระบวนการสำรวจสถิติเหยื่ออาชญากรรมในประเทศไทยที่ได้พัฒนาขึ้นมาใหม่จึงได้พัฒนาแบบสอบถาม สอญ.1 ขึ้นมาใหม่โดยมีข้อความเท่าที่จำเป็นให้การเก็บเฉพาะ สอญ.1 ก็สามารรถได้ข้อมูลต่างๆ ครอบคลุมจำนวนกลุ่มตัวอย่างได้ง่ายและ

เก็บข้อมูลในวงกว้างให้ได้จำนวนระเบียบข้อมูลที่มากขึ้น ส่วนการเก็บข้อมูลรายละเอียดอาชญากรรมตามแบบสอบถาม สอดย.2 ควรเป็นการเก็บข้อมูลแยกประเภทความผิดต่างหากเป็นการเฉพาะให้สามารถเข้าถึงกลุ่มตัวอย่างผู้ประสบเหตุอาชญากรรมในจำนวนที่มากพอเพื่อให้ได้ข้อมูลเพียงพอสำหรับการวิเคราะห์แนวโน้มและสถานการณ์อาชญากรรมโดยละเอียด

ในการเก็บข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนในครั้งนี้ได้กำหนดให้จัดเก็บ สอดย. 1 ที่เป็นการเก็บข้อมูลอาชญากรรมโดยนำข้อคำถามที่เป็นประเด็นสำคัญ และหากตัวผู้แทนครัวเรือนเป็นผู้ประสบเหตุโดยตรงก็ให้มีการเก็บข้อมูลตามแบบสอบถาม สอดย.2 ในแบบเดิมด้วยเพื่อทำการเปรียบเทียบผลการเก็บข้อมูลเปรียบเทียบกันในรูปแบบเดิมกับรูปแบบใหม่

3.2.1 รายงานผลการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนจากโดยการลงพื้นที่สอบถามข้อมูลจากผู้แทนครัวเรือนตามแบบสำรวจข้อมูลอาชญากรรม สอดย. 1

3.2.1.1 ข้อมูลการประสบเหตุหรือการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม

การสำรวจการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมภายในปี 2563 พบว่าจำนวนคนที่ถูกเก็บข้อมูลมีทั้งหมด 11,834 คน มีผู้ตกเป็นเหยื่อทั้งสิ้น 1,110 คน คิดเป็นร้อยละ 9.4 ไม่เคยตกเป็นเหยื่อทั้งสิ้น 10,724 ราย คิดเป็นร้อยละ 90.6 ดังแสดงในตารางที่ 3.6

ตารางที่ 3.6 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามการตกเป็นเหยื่อในปี 2563

ลำดับ	การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1	เคย	1,110	9.4
2	ไม่เคย	10,724	90.6
	รวมทั้งสิ้น	11,834	100

จากการสำรวจจำนวนครั้งของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมพบว่าในเหยื่อจำนวน 1,110 คน มีผู้ที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจำนวนบ่อยครั้งที่สุดถึง 6 ครั้งด้วยกัน โดยผู้ที่ตกเป็นเหยื่อส่วนใหญ่นั้นมักตกเป็นเหยื่อเพียง 1 ครั้ง จำนวน 983 คน คิดเป็นร้อยละ 88.6 รองลงมา 2 ครั้ง จำนวน 97 คน คิดเป็นร้อยละ 8.7 3 ครั้ง ตกเป็นเหยื่อจำนวน 3 ครั้ง จำนวน 22 คน คิดเป็นร้อยละ 2.0 ตกเป็นเหยื่อจำนวน 4 ครั้ง จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 0.5 และน้อยที่สุดนั้น ได้แก่ ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม 5 และ 6 ครั้ง เป็นจำนวนครั้งละ 1 ราย คิดเป็นร้อยละ 0.1 ดังแสดงในตารางที่ 3.7

ตารางที่ 3.7 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามจำนวนครั้งที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม

ลำดับ	จำนวนครั้งที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1	1 ครั้ง	983	88.6
2	2 ครั้ง	97	8.7
3	3 ครั้ง	22	2
4	4 ครั้ง	6	0.5
5	5 ครั้ง	1	0.1
6	6 ครั้ง	1	0.1
รวมทั้งสิ้น		1,110	100

การเก็บข้อมูลในครั้งนี้ได้แยกเก็บข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมโดยนับจำนวนเหยื่ออาชญากรรมทุกคนในทุกครั้งที่ประสบเหตุเพื่อจัดทำเป็นข้อมูลสถิติการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ซึ่งข้อมูลจำนวนการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมหมายถึง การนับข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของประชาชน โดยมีหน่วยนับเป็นจำนวนราย ซึ่งการนับการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมเป็นจำนวนรายเป็นการนับจำนวนครั้งของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของเหยื่ออาชญากรรมทุกคนในทุกครั้งที่มีการกระทำความผิดหรือในทุกคดีที่พบไม่ได้เป็นการนับจำนวนคนของผู้ตกเป็นเหยื่อ ยกตัวอย่างในความผิดสองคดีมีเหยื่ออาชญากรรมเป็นบุคคลคนเดียวทั้งสองคนจะนับจำนวนการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมเป็นสี่รายไม่ได้นับจำนวนผู้เสียหายเป็นสองคนเพราะเป็นข้อมูลที่จะใช้แสดงโอกาสในการตกเป็นเหยื่อของประชาชนแต่ละคนไม่ได้ นับสัดส่วนของเหยื่ออาชญากรรมต่อประชาชนทั้งหมด

ทั้งนี้นอกจากการนับจำนวนการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมยังมีการออกแบบสอบถามที่มีข้อความเกี่ยวกับอาชญากรรมที่พบ หากมีการอ้างอิงคำตอบของเหยื่อแต่ละรายในคดีในการตอบข้อมูลแบบสอบถามในประเด็นอื่นๆ จำนวนรายจะหมายถึงจำนวนเหยื่ออาชญากรรมทุกรายที่ตอบคำถามในประเด็นนั้นโดยแยกเป็นรายๆ ไปซึ่งอาจมีคำตอบที่แตกต่างกันของเหยื่อแต่ละคน ยกตัวอย่างหากพบความผิดสองคดีมีเหยื่ออาชญากรรมเป็นบุคคลคนเดียวทั้งสองคน หากในคดีแรกเหยื่ออาชญากรรมคนหนึ่งได้ไปแจ้งความแต่เหยื่ออีกคนไม่ได้ไปแจ้งความส่วนคดีที่สองไม่ได้ไปแจ้งความทั้งสองคน การนับจำนวนรายจะนับผู้ตอบว่ามีการไปแจ้งความเพียงรายเดียวและมีการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจำนวนสามรายไม่ได้ไปแจ้งความตามการตอบคำถามของเหยื่อแยกเป็นแต่ละรายแยกในแต่ละคดี

จากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าจากในจำนวนเหยื่ออาชญากรรมทั้งหมดที่พบ 1,110 คน ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจำนวนทั้งสิ้น 1,237 ราย เมื่อเทียบกับจำนวนกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 11,834 คน กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดมีโอกาสการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมร้อยละ 10.45 เมื่อวิเคราะห์แยกความผิดประเภท

ต่างๆ ที่พบเป็นกลุ่มประเภทต่างๆ พบว่าการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมคดีฉ้อโกงหลอกลวงมากที่สุด จำนวน 738 ราย คิดเป็นร้อยละ 59.7 โอกาสการตกเป็นเหยื่อร้อยละ 6.24 รองลงมาเป็นความผิดต่อทรัพย์สิน จำนวน 289 ราย คิดเป็นร้อยละ 23.4 โอกาสการตกเป็นเหยื่อร้อยละ 2.44 อาชญากรรมรูปแบบอื่น 155 ราย คิดเป็นร้อยละ 12.5 โอกาสการตกเป็นเหยื่อร้อยละ 1.31 ความผิดต่อชีวิตร่างกายจำนวน 43 ราย คิดเป็นร้อยละ 3.5 โอกาสการตกเป็นเหยื่อร้อยละ 0.36 น้อยที่สุดคือความผิดทางเพศ จำนวน 12 ราย คิดเป็นร้อยละ 1.0 โอกาสการตกเป็นเหยื่อร้อยละ 0.10 ดังแสดงในตารางที่ 3.8

ตารางที่ 3.8 จำนวนและร้อยละของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจำแนกตามลักษณะของการก่อความผิดอาชญากรรม

ลำดับ	ลักษณะการก่อความผิด	การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม (ราย)	ร้อยละ	โอกาสการตกเป็นเหยื่อ
1	ความผิดต่อชีวิตและร่างกาย	43	3.5	0.36
2	ความผิดต่อทรัพย์สิน	289	23.4	2.44
3	ความผิดทางเพศ	12	1.0	0.10
4	ความผิดฉ้อโกงการหลอกลวง	738	59.7	6.24
5	ความผิดอาชญากรรมรูปแบบอื่น	155	12.5	1.31
รวมทั้งสิ้น		1,237	100.00	10.45

3.2.1.2 ลักษณะทั่วไปของอาชญากรรม

จากการเก็บข้อมูลการเกิดเหตุอาชญากรรมที่เกิดขึ้นทั้งหมดจากกลุ่มตัวอย่างในช่วงปี 2563 จำนวนการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทั้งสิ้น 1,237 ราย ซึ่งสามารถสรุปได้ว่าการกระทำความผิดของผู้ต้องหา ส่วนใหญ่นั้นประสบความสำเร็จ จำนวน 802 ราย คิดเป็นร้อยละ 64.8 และไม่ประสบความสำเร็จ จำนวน 435 ราย หรือคิดเป็นร้อยละ 35.2

ทั้งนี้ ข้อมูลการประสบความสำเร็จในการก่ออาชญากรรมของผู้ต้องหา แบ่งตามประเภทอาชญากรรม ได้ดังนี้ ความสำเร็จในการก่ออาชญากรรมประเภทความผิดต่อชีวิตและร่างกาย (ร้อยละ 95.4) ประเภทความผิดต่อทรัพย์สิน (ร้อยละ 93.8) ประเภทความผิดต่อเพศ (ร้อยละ 91.7) ประเภทความผิดฉ้อโกงหลอกลวง (ร้อยละ 45.1) ประเภทความผิดอาชญากรรมรูปแบบอื่น (ร้อยละ 94.2)

ตารางที่ 3.9 จำนวนและร้อยละของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจำแนกตามลักษณะของการก่อความผิดอาชญากรรมสำเร็จ

ลำดับ	ลักษณะการก่อความผิด	สำเร็จ		ไม่สำเร็จ	
		จำนวน (ราย)	ร้อยละ	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	ความผิดต่อชีวิตและร่างกาย	41	95.4	2	4.6
2	ความผิดต่อทรัพย์สิน	271	93.8	18	6.2
3	ความผิดทางเพศ	11	91.7	1	8.3
4	ความผิดฉ้อโกงการหลอกลวง	333	45.1	405	54.9
5	ความผิดอาชญากรรมรูปแบบอื่น	146	94.2	9	5.8
รวมทั้งสิ้น		802	64.8	435	35.2

จากลักษณะการก่อความผิดดังที่แสดงดังกล่าวเบื้องต้น สามารถอธิบายลักษณะรูปแบบของอาชญากรรมที่ตกเป็นเหยื่อในลักษณะต่างๆ ได้ดังต่อไปนี้

1) ความผิดต่อชีวิตและร่างกาย พบว่าอาชญากรรมกลุ่มนี้ที่พบมากที่สุดเป็นการข่มขู่คุกคามทำให้ผู้ถูกระทำการข่มขู่รู้สึกตกใจกลัวจำนวน 19 ราย คิดเป็นร้อยละ 44.2 โอกาสการตกเป็นเหยื่อร้อยละ 0.16 รองลงมาพบว่าเป็นทะเลาะวิวาท จำนวน 9 ราย คิดเป็นร้อยละ 20.9 โอกาสการตกเป็นเหยื่อร้อยละ 0.08 และข่มขู่คุกคามว่าจะทำอันตรายต่อชีวิต จำนวน 6 ราย คิดเป็นร้อยละ 14.0 โอกาสการตกเป็นเหยื่อร้อยละ 0.05

ตารางที่ 3.10 จำนวนและร้อยละของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจำแนกตามอาชญากรรมความผิดต่อชีวิตและร่างกาย

ลำดับ	ลักษณะการก่อความผิด	การตกเป็นเหยื่อ อาชญากรรม (ราย)	ร้อยละ	โอกาสการตกเป็นเหยื่อ
1	ข่มขู่คุกคามให้ตกใจกลัว	19	44.2	0.16
2	ทะเลาะวิวาท	9	20.9	0.08
3	ข่มขู่คุกคามว่าจะทำอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย	6	14.0	0.05

ลำดับ	ลักษณะการก่อความผิด	การตกเป็น เหยื่อ อาชญากรรม (ราย)	ร้อยละ	โอกาสการตกเป็น เหยื่อ
4	ปล่อยสารพิษ	4	9.3	0.03
5	ความรุนแรงในครอบครัว	3	7.0	0.03
6	ความผิดต่อเสรีภาพ	1	2.3	0.01
7	ชุลมุนต่อสู้	1	2.3	0.01
	รวมทั้งสิ้น	43	100	0.36

2) ความผิดต่อทรัพย์ พบว่าอาชญากรรมกลุ่มนี้ที่พบมากที่สุดเป็นการลักทรัพย์สินในบ้าน หรือที่פקอาศัยจำนวน 82 ราย คิดเป็นร้อยละ 28.4 โอกาสการตกเป็นเหยื่อร้อยละ 0.69 รองลงมาคือ การขโมยสิ่งของที่ตั้งวางขายในร้านค้า ห้างสรรพสินค้า มินิมาร์ท จำนวน 44 ราย คิดเป็นร้อยละ 15.2 โอกาสการตกเป็นเหยื่อร้อยละ 0.37 และการลักทรัพย์สถานประกอบการจำนวน 42 ราย คิดเป็นร้อยละ 14.5 โอกาสการตกเป็นเหยื่อ 0.35 ลักทรัพย์ผลผลิตทางการเกษตรจำนวน 26 ราย คิดเป็นร้อยละ 9.0 โอกาสการตกเป็นเหยื่อร้อยละ 0.22 บุกรุกทรัพย์สิน เช่น บ้าน ที่ดิน และลักโคกระบือเครื่องมือการเกษตร จำนวนอย่างละ 16 ราย คิดเป็นอย่างละร้อยละ 5.4 โอกาสการตกเป็นเหยื่อร้อยละ 0.14 วิ่งราวทรัพย์ จำนวน 14 ราย คิดเป็นร้อยละ 4.8 โอกาสการตกเป็นเหยื่อร้อยละ 0.12 ขโมยรถยนต์/รถจักรยานยนต์ จำนวน 10 ราย คิดเป็นร้อยละ 3.5 โอกาสการตกเป็นเหยื่อร้อยละ 0.08 กรรโชกทรัพย์ (ขู่เชื่อว่าจะทำอันตรายต่อชีวิต/ร่างกายทรัพย์สิน) จำนวน 7 ราย คิดเป็นร้อยละ 2.4 โอกาสการตกเป็นเหยื่อร้อยละ 0.06

ตารางที่ 3.11 จำนวนและร้อยละของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจำแนกตามอาชญากรรมความผิดต่อทรัพย์

ลำดับ	ลักษณะการก่อความผิด	การตกเป็น เหยื่อ อาชญากรรม (ราย)	ร้อยละ	โอกาสการ ตกเป็นเหยื่อ
1	ลักทรัพย์สินในบ้าน/ที่פקอาศัย	82	28.4	0.69
2	ขโมยสิ่งของที่ตั้งวางขายในร้านค้า ห้างสรรพสินค้า มินิมาร์ท	44	15.2	0.37
3	ลักทรัพย์สถานประกอบการ	42	14.5	0.35

ลำดับ	ลักษณะการก่อความผิด	การตกเป็น เหยื่อ อาชญากรรม (ราย)	ร้อยละ	โอกาสการ ตกเป็นเหยื่อ
4	ลักทรัพย์ผลิตผลทางการเกษตร	26	9.0	0.22
5	ลักโคกระบือหรือเครื่องมือการเกษตร	16	5.5	0.14
6	บุกรุกทรัพย์สิน เช่น บ้าน ที่ดิน	16	5.5	0.14
7	วิ่งราวทรัพย์	14	4.8	0.12
8	ขโมยรถยนต์/รถจักรยานยนต์	10	3.5	0.08
9	ล้วงกระเป๋า/กรีดกระเป๋า	8	2.8	0.07
10	กรรโชกทรัพย์ (ขู่เชื่อว่าจะทำอันตรายต่อชีวิต/ร่างกายทรัพย์สินเพื่อแลกกับการเอาทรัพย์)	7	2.4	0.06
11	ทำให้เสียทรัพย์ (เช่น ทำลายทรัพย์สิน ยานพาหนะ)	4	1.4	0.03
12	ปล้น จี้ ชิงทรัพย์ในที่สาธารณะ	2	0.7	0.02
13	ขโมยทรัพย์สินภายในรถหรือยานพาหนะ	2	0.7	0.02
14	เพื่อน/ญาติ/คนในบ้าน/คนรู้จักคุ้นเคย ขโมยทรัพย์สินขณะพักอาศัยอยู่ด้วยกัน	2	0.7	0.02
15	หลงลืมวางทรัพย์สินทิ้งไว้แล้วสูญหาย หรือมีผู้มาเก็บเอาไป	2	0.7	0.02
16	ปล้น จี้ ชิงทรัพย์ในพื้นที่ส่วนบุคคล	2	0.7	0.02
17	ลูกจ้างขโมยทรัพย์สิน เช่น คนรับใช้ขโมย ทรัพย์สินในบ้าน ลูกจ้างขโมยของในร้าน	1	0.3	0.01
18	ลูกจ้างยกยอกทรัพย์	1	0.3	0.01
19	ริดเอาทรัพย์ ข่มขู่ว่าจะเปิดเผยความลับ เช่น แบล็คเมลล์ ภาพลับ/คลิปลับ เป็นต้น	1	0.3	0.01
20	ยกยอกทรัพย์	1	0.3	0.01
21	ปล้นชิงโคกระบือหรือเครื่องมือเกษตร	1	0.3	0.01
22	ลักทรัพย์รูปแบบอื่น ๆ	5	1.7	0.04
	รวมทั้งสิ้น	289	100.0	2.40

3) **ความผิดทางเพศ** พบว่า อาชญากรรมกลุ่มนี้ที่พบมากที่สุดเป็นถูกคุกคามทางวาจา หรือแสดงกริยาทำที่อันเป็นการรบกวน เช่น ส่งข้อความ คลิปลามกจำนวนอย่างละ 5 ราย คิดเป็นร้อยละ 41.1 โอกาสการตกเป็นเหยื่อร้อยละ 0.04 รองลงมาคือการสะกดรอยหรือลอบติดตาม จำนวน 4 ราย คิดเป็นร้อยละ 33.3 โอกาสการตกเป็นเหยื่อร้อยละ 0.03 พุดจาลวนลามหรือการโดนลอบแอบมองโดยคนแปลกหน้าจำนวน 2 ราย คิดเป็นร้อยละ 16.7 โอกาสการตกเป็นเหยื่อร้อยละ 0.02 และการถูกระทำอนาจารไม่ได้รับอันตรายจำนวน 1 ราย คิดเป็นร้อยละ 8.3 โอกาสการตกเป็นเหยื่อร้อยละ 0.01 ไม่พบกรณีข่มขืนกระทำชำเราหรือกระทำอนาจารจนได้รับบาดเจ็บ

ตารางที่ 3.12 จำนวนและร้อยละของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจำแนกตามอาชญากรรมความผิดทางเพศ

ลำดับ	ลักษณะการก่อความผิด	การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม (ราย)	ร้อยละ	โอกาสการตกเป็นเหยื่อ
1	ถูกคุกคามทางวาจาหรือแสดงกริยาทำที่อันเป็นการรบกวน เช่น ส่งข้อความ/คลิปลามก	5	41.7	0.04
2	สะกดรอย/ลอบติดตาม	4	33.3	0.03
3	พุดจาลวนลาม/ลอบแอบมองโดยคนแปลกหน้า	2	16.7	0.02
4	ถูกระทำอนาจารไม่ได้รับอันตราย	1	8.3	0.01
รวมทั้งสิ้น		12	100	0.1

4) **ความผิดที่เป็นการฉ้อโกง** พบว่า อาชญากรรมกลุ่มนี้ที่พบมากที่สุดเป็นการหลอกระบายขายสินค้าแต่ไม่จัดส่งสินค้าให้ หรือส่งให้แต่ไม่ตรงกับที่โฆษณาจำนวน 205 ราย คิดเป็นร้อยละ 27.8 โอกาสการตกเป็นเหยื่อร้อยละ 1.73 รองลงมาคือการหลอกลวงว่าถูกรางวัลโดยขอเก็บค่าดำเนินการล่วงหน้าจำนวน 160 ราย คิดเป็นร้อยละ 21.7 โอกาสการตกเป็นเหยื่อร้อยละ 1.35 หลอกให้หลงเชื่อให้โอนเงินเข้าบัญชีธนาคารของคนร้าย เช่น แก๊งคอลเซ็นเตอร์ ขอตัดส่วนบัญชีธนาคาร จำนวน 63 ราย คิดเป็นร้อยละ 8.6 โอกาสการตกเป็นเหยื่อร้อยละ 0.53 หลอกลวงให้เป็นสมาชิกธุรกิจแล้วปิดบริษัทหลบหนีไป เช่น แשר์ลูกโซ่ จำนวน 52 ราย คิดเป็นร้อยละ 7.0 โอกาสการตกเป็นเหยื่อร้อยละ 0.4 หลอกลวงโดยแสดงตนเป็นบุคคลอื่น สร้างความชอบพอ และหลอกลวงว่าจะส่งทรัพย์สินมาให้หรือกระทำการอื่นใดในลักษณะเดียวโดยจะต้องเสียค่าใช้จ่ายในการดำเนินการ เช่น แก๊งโรแมนซ์ สแกม จำนวน 43 ราย คิดเป็นร้อยละ 5.8 โอกาสการตกเป็นเหยื่อร้อยละ 0.36 หลอกลวงให้ร่วมลงทุน ซื้อหุ้น/หน่วยลงทุน หรือซื้อขายสินค้าในธุรกิจที่ไม่มีอยู่จริง จำนวน 39 ราย คิดเป็นร้อยละ 5.3 โอกาสการตกเป็นเหยื่อ

ร้อยละ 0.33 แอบอ้างเป็นหน่วยงานหรือองค์กรการกุศล มาเรียไรรเงินบริจาค จำนวน 25 ราย คิดเป็นร้อยละ 3.4 โอกาสการตกเป็นเหยื่อร้อยละ 0.21 หลอกหลวงให้สูญเสียทรัพย์สิน เช่น ตกทอง หลอกขายสลากกินแบ่งถูกรางวัลปลอม จำนวน 22 ราย คิดเป็นร้อยละ 3.0 โอกาสการตกเป็นเหยื่อร้อยละ 0.19 หลอกหลวงไปทำงานให้หรือให้ส่งสินค้าให้ โดยเจตนาไม่จ่ายค่าจ้างหรือชำระเงิน จำนวน 19 ราย คิดเป็นร้อยละ 2.6 โอกาสการตกเป็นเหยื่อร้อยละ 0.16 หลอกขอข้อมูล Online banking แล้วแอบเอาเงินออกจากบัญชี จำนวน 11 ราย คิดเป็นร้อยละ 1.5 โอกาสการตกเป็นเหยื่อร้อยละ 0.09 นอกจากนี้เป็นความผิดพลาดที่พบการเกิดเหตุนี้ต่ำกว่า 10 ราย ลงมา

ในการเก็บข้อมูลอาชญากรรมกลุ่มฉ้อโกงหลอกหลวงพบว่าเป็นกลุ่มที่มีลักษณะความผิดในรูปแบบใหม่เพิ่มขึ้นจำนวนมากที่ในแบบ สอญ.1 ไม่ได้แยกประเภทไว้ ในการรายงานรายนี้จึงได้เพิ่มประเภทอาชญากรรมฉ้อโกงหลอกหลวงที่พบบ่อยและน่าสนใจไว้ด้วย

ตารางที่ 3.13 จำนวนและร้อยละของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจำแนกตามอาชญากรรมความผิดที่เป็นการฉ้อโกง

ลำดับ	ลักษณะการก่อความผิด	การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม (ราย)	ร้อยละ	โอกาสการตกเป็นเหยื่อ
1	หลอกประกาศขายสินค้า แต่ไม่จัดส่งสินค้าให้ หรือส่งให้แต่ไม่ตรงกับที่โฆษณา	205	27.8	1.73
2	หลอกหลวงว่าถูกรางวัลโดยขอเก็บค่าดำเนินการล่วงหน้า	160	21.7	1.35
3	หลอกให้หลงเชื่อให้โอนเงินเข้าบัญชีธนาคารของคนร้าย เช่น แก๊งคอลเซ็นเตอร์ ขอดัดส่วนบัญชีธนาคาร	63	8.5	0.53
4	หลอกหลวงให้จ่ายเงินเป็นสมาชิกธุรกิจแล้วปิดบริษัทหลบหนีไป เช่น แชนร์ลูกโซ่	52	7.0	0.44
5	หลอกหลวงโดยแสดงตนเป็นบุคคลอื่น สร้างความชอบพอ และหลอกหลวงว่าจะส่งทรัพย์สินมาให้หรือกระทำการอื่นใดในลักษณะเดียวโดยจะต้องเสียค่าใช้จ่ายในการดำเนินการ เช่น แก๊งโรแมนซ์ สแกม	43	5.8	0.36

ลำดับ	ลักษณะการก่อความผิด	การตกเป็นเหยื่อ อาชญากรรม (ราย)	ร้อยละ	โอกาสการตกเป็นเหยื่อ
6	หลอกลวงให้ร่วมลงทุน ซื้อหุ้น/หน่วยลงทุน หรือซื้อขายสินค้าในธุรกิจที่ไม่มีอยู่จริง	39	5.3	0.33
7	แอบอ้างเป็นหน่วยงานหรือองค์กรการกุศล มาเรียไรเงินบริจาค	25	3.4	0.21
8	หลอกลวงให้สูญเสียทรัพย์สิน เช่น ตกทอง หลอกขายสลากกินแบ่งถูกรางวัลปลอม	22	3.0	0.19
9	หลอกลวงไปทำงานให้หรือให้ส่งสินค้าให้ โดยเจตนาไม่จ่ายค่าจ้างหรือชำระเงิน	19	2.6	0.16
10	แอบอ้างนำเอกสาร ข้อมูลส่วนตัวไปใช้โดยไม่ได้รับอนุญาตแล้วก่อให้เกิดความเสียหาย เช่น นำไปขอบัตรเครดิต กู้เงิน เปิดบริการ โทรศัพท์ หรือก่อกวนผู้อื่นๆ	17	2.3	0.14
11	โฆษณาสินค้าหรือบริการเกินจริงในลักษณะ หลอกลวง เมื่อซื้อบริการแล้วไม่มีการ ให้บริการตามที่กล่าวอ้าง หรือหลอกเก็บ ค่าบริการล่วงหน้า	14	1.9	0.12
12	หลอกขอข้อมูล Online banking แล้วแอบ เอาเงินออกจากบัญชี	11	1.5	0.09
13	โกงแชร์วงใหญ่เกินกฎหมายกำหนด	9	1.2	0.08
14	ใช้อุบายหลอกลวงเกี่ยวกับการเรียกเก็บ ค่าบริการ หรือขอข้อมูลส่วนบุคคล	9	1.2	0.08
15	เชิญชวนเล่นการพนัน	7	0.9	0.06
16	การปลอมแปลงสินค้า	6	0.8	0.05
17	การปลอมแปลงเงินตรา	6	0.8	0.05
18	แอบอ้างแสดงตนเป็นคนรู้จัก แล้วหลอกขอ ยืมเงินหรือให้ส่งมอบทรัพย์สิน	4	0.5	0.03
19	หลอกลวงว่าจะจัดหางาน/ส่งไปทำงาน ต่างประเทศ	3	0.4	0.03

ลำดับ	ลักษณะการก่อความผิด	การตกเป็น เหยื่อ อาชญากรรม (ราย)	ร้อยละ	โอกาสการตก เป็นเหยื่อ
20	ปล่อยเงินกู้ในระบบโดยคิดอัตราดอกเบี้ย ในราคาสูงมาก (เกินกว่าร้อยละ 3 ต่อเดือน)	3	0.4	0.03
21	หลอกลวงว่าเป็นเจ้าหน้าที่แล้วมาข่มขู่ เรียกเรื่องเงิน ค่าอำนวยความสะดวก หรือเรียกรับเงิน	3	0.4	0.03
22	หลอกลวงว่าจะช่วยให้เข้าทำงานได้/สอบ เข้าได้	2	0.3	0.02
23	หลอกเข้าร่วมโครงการรัฐ หรือสวัสดิการของ รัฐ แล้วโกงเงินหรือเรียกเก็บค่าบริการ	2	0.3	0.02
24	ลักลอบเบิกเงินสดจากบัญชีธนาคารโดยที่ เจ้าของบัญชีไม่ทราบ/ไม่ยินยอม	2	0.3	0.02
25	หลอกลวงให้จ่ายเงิน (ได้โต๊ะ/ค่าธรรมเนียม พิเศษ) เพื่อแลกกับการอำนวยความสะดวก หรือได้รับสิทธิพิเศษ เช่น ทำใบขับขี่ปลอม	1	0.1	0.01
26	นำเอกสารทางการเงินไปให้บุคคลอื่นใช้โดย ถูกหลอกลวง	1	0.1	0.01
27	ปล่อยเงินกู้โดยหลอกทำสัญญาเงินกู้เกินจริง (เกินกว่าเงินที่ได้รับ)	1	0.1	0.01
28	ข่มขู่หรือทำอันตรายจากการทวงหนี้	1	0.1	0.01
29	นำข้อมูลในบัตรเครดิตไปใช้โดยไม่ได้รับ ความยินยอมจากเจ้าของบัตร	1	0.1	0.01
30	ข่มขู่ว่าจะแฉข้อมูล หรือทำลายข้อมูลทาง คอมพิวเตอร์ แล้วเรียกรับเงิน	1	0.1	0.01
31	ถูกปลอมแปลงหรือถูกแอบอ้าง เอกสาร ราชการหรือเอกสารสำคัญ	1	0.1	0.01
32	การหลอกลวงโดยวิธีอื่นๆ	5	0.7	0.04
รวมทั้งสิ้น		738	100.0	6.19

5) **อาชญากรรมในรูปแบบอื่น** นอกจากการก่ออาชญากรรมตามข้อความข้างต้นแล้วยังมีการก่อเหตุความผิดในลักษณะอื่นๆ ซึ่งเป็นความผิดที่ถูกกระทำโดยเจ้าหน้าที่ของรัฐและอาชญากรรมในรูปแบบอื่นที่เป็นกลุ่มความผิดที่การจัดกลุ่มความผิดสากลให้ความสำคัญในการสำรวจอาชญากรรมภาคประชาชนด้วย โดยความผิดดังกล่าวจะได้แก่ การเรียกรับสินบน การถูกล่วงละเมิดโดยเจ้าหน้าที่ของรัฐ การเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรม ถูกล่วงละเมิดความเป็นส่วนตัว ความผิดเกี่ยวกับอันตรายจากมลภาวะหรือการทำลายทรัพยากรธรรมชาติ และอาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์ การสำรวจอาชญากรรมภาคประชาชนในรายนี้พบความผิดดังกล่าวจำนวนทั้งสิ้น 155 ราย พบว่าอาชญากรรมกลุ่มนี้ที่พบมากที่สุดเป็นความผิดกรณีที่ได้รับอันตรายจากการปล่อยมลภาวะหรือการทำลายทรัพยากรธรรมชาติตามเขตที่พักอาศัย โดยโรงงานในละแวกที่ที่พักอาศัยปล่อยมลภาวะ เช่น น้ำเสีย ควันพิษ มลภาวะทางกลิ่น หรือปล่อยสารพิษเป็นจำนวน 110 ราย คิดเป็นร้อยละ 71.0 โอกาสการตกเป็นเหยื่อ 0.93 รองลงมาคือ การเรียกรับสินบน โดยถูกเจ้าหน้าที่รัฐเรียกรับเงินเพื่อแลกกับการพ้นผิดจำนวน 28 ราย คิดเป็นร้อยละ 18.1 โอกาสการตกเป็นเหยื่อ 0.24 การทำลักษณะความผิดที่ถูกล่วงละเมิดความเป็นส่วนตัว จำนวน 8 ราย คิดเป็นร้อยละ 5.2 โอกาสการตกเป็นเหยื่อ 0.07 การทำลักษณะความผิดกรณีเป็นอาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์จำนวน 6 ราย คิดเป็นร้อยละ 3.9 โอกาสการตกเป็นเหยื่อ 0.05 การทำลักษณะความผิดกรณีถูกล่วงละเมิดโดยเจ้าหน้าที่ของรัฐ จำนวน 2 ราย คิดเป็นร้อยละ 1.3 โอกาสการตกเป็นเหยื่อ 0.02 และการถูกเลือกปฏิบัติโดยมิชอบจำนวน 1 รายคิดเป็นร้อยละ 0.6 โอกาสการตกเป็นเหยื่อ 0.01

ตารางที่ 3.14 จำนวนและร้อยละของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจำแนกตามอาชญากรรมความผิดในรูปแบบอื่น

ลำดับ	ลักษณะการก่อความผิด	การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม (ราย)	ร้อยละ	โอกาสการตกเป็นเหยื่อ
1	เรียกรับสินบน	28	18.1	0.24
2	ถูกล่วงละเมิดโดยเจ้าหน้าที่ของรัฐ	2	1.3	0.02
3	ถูกเลือกปฏิบัติ โดยมิชอบ อันเนื่องมาจากเพศ ความพิการ ศาสนา และเชื้อชาติ เป็นต้น	1	0.6	0.01
4	ถูกล่วงละเมิดความเป็นส่วนตัว	8	5.2	0.07
5	ได้รับอันตรายจากการปล่อยมลภาวะหรือการทำลายทรัพยากรธรรมชาติตามเขตที่พักอาศัย	110	71.0	0.93

ลำดับ	ลักษณะการก่อความผิด	การตกเป็น เหยื่อ อาชญากรรม (ราย)	ร้อยละ	โอกาสการ ตกเป็นเหยื่อ
6	อาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์	6	3.9	0.05
	รวมทั้งสิ้น	155	100.0	1.31

ในกลุ่มความผิดเรียกรับสินบนพบว่าส่วนใหญ่เป็นถูกเจ้าหน้าที่รัฐเรียกรับเงินเพื่อแลกกับการพ้นผิด เป็นการตอบแทนเพื่อไม่ให้มีการฟ้องร้อง จำนวน 19 ราย คิดเป็นร้อยละ 67.9 โอกาสการตกเป็นเหยื่อร้อยละ 0.16 รองลงมาคือถูกเจ้าหน้าที่รัฐเรียกรับเงินเพื่อแลกกับการอำนวยความสะดวก เช่น ตำแหน่งหน้าที่ หรือโครงการจัดซื้อจัดจ้างต่างๆ จำนวน 6 ราย คิดเป็นร้อยละ 21.4 โอกาสการตกเป็นเหยื่อร้อยละ 0.05 ในการสำรวจรายนี้มีประเด็นที่น่าสนใจโดยมีการเพิ่มกลุ่มความผิดเรียกรับสินบนในภาคธุรกิจซึ่งเป็นกลุ่มความผิดที่สาหัสให้ความสนใจ แม้ในประเทศไทยยังไม่จัดเป็นการกระทำผิดความผิดอาญา จากการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนในรายนี้พบความผิดเกี่ยวกับการการเรียกรับสินบนในภาคธุรกิจ เช่น เพื่อเอื้อประโยชน์ทางการค้า การตกแต่งบัญชี จำนวน 2 ราย คิดเป็นร้อยละ 7.1 โอกาสการตกเป็นเหยื่อร้อยละ 0.02

ตารางที่ 3.15 จำนวนและร้อยละของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจำแนกตามอาชญากรรมความผิดเรียกรับสินบน

ลำดับ	ลักษณะการก่อความผิด	การตกเป็น เหยื่อ อาชญากรรม (ราย)	ร้อยละ	โอกาสการ ตกเป็นเหยื่อ
1	ถูกเจ้าหน้าที่รัฐเรียกรับเงินเพื่อแลกกับการพ้นผิด เป็นการตอบแทนเพื่อไม่ให้มีการฟ้องร้อง	19	67.9	0.16
2	ถูกเจ้าหน้าที่รัฐเรียกรับเงินเพื่อแลกกับการอำนวยความสะดวก เช่น ตำแหน่งหน้าที่ หรือโครงการจัดซื้อจัดจ้างต่างๆ	6	21.4	0.05
3	การเรียกรับสินบนในภาคธุรกิจ เช่น เพื่อเอื้อประโยชน์ทางการค้า การตกแต่งบัญชี	2	7.1	0.02

ลำดับ	ลักษณะการก่อความผิด	การตกเป็น เหยื่อ อาชญากรรม (ราย)	ร้อยละ	โอกาสการ ตกเป็นเหยื่อ
4	ถูกเจ้าหน้าที่รัฐเรียกรับเงินโดยการขู่เชิญ หากขัดขืนจะหาเรื่องให้ถูกลงโทษ	1	3.6	0.01
รวมทั้งสิ้น		28	100.0	0.24

ในกลุ่มความผิดถูกล่วงละเมิดโดยเจ้าหน้าที่ของรัฐ จากการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนในรายนี้พบว่าอาชญากรรมกลุ่มนี้เพียง 2 ราย เป็นตกเป็นแพะรับบาปในคดีที่ตนไม่ใช่ผู้กระทำความผิด จำนวน 1 ราย และถูกเจ้าหน้าที่ในกระบวนการยุติธรรมละเมิดสิทธิ หรือกระทำเกินกว่าเหตุ จำนวน 1 ราย คิดเป็นร้อยละ 50.0 โอกาสการตกเป็นเหยื่อร้อยละ 0.01

ตารางที่ 3.16 จำนวนและร้อยละของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจำแนกตามอาชญากรรมความผิดถูกล่วงละเมิดโดยเจ้าหน้าที่ของรัฐ

ลำดับ	ลักษณะการก่อความผิด	การตกเป็น เหยื่อ อาชญากรรม (ราย)	ร้อยละ	โอกาสการ ตกเป็นเหยื่อ
1	ตกเป็นแพะรับบาปในคดีที่ตนไม่ใช่ ผู้กระทำความผิด	1	50.0	0.01
2	ถูกเจ้าหน้าที่ในกระบวนการยุติธรรม ละเมิดสิทธิ หรือกระทำเกินกว่าเหตุ	1	50.0	0.01
รวมทั้งสิ้น		2	100.0	0.02

ในกลุ่มความผิดถูกเลือกปฏิบัติ โดยมีขอบ อันเนื่องมาจาก เพศ ความพิการ ศาสนา และเชื้อชาติ พบเหตุถูกเลือกปฏิบัติจำนวน 1 ราย โอกาสการตกเป็นเหยื่อร้อยละ 0.01 เป็นกรณีเกี่ยวกับประเด็นทางศาสนา

ตารางที่ 3.17 จำนวนและร้อยละของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจำแนกตามอาชญากรรมความผิด ถูกเลือกปฏิบัติโดยมิชอบอันเนื่องมาจาก เพศ ความพิการ ศาสนา และเชื้อชาติ

ลำดับ	ลักษณะการก่อความผิด	การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม (ราย)	ร้อยละ	โอกาสการตกเป็นเหยื่อ
1	ถูกเลือกปฏิบัติโดยมิชอบอันเนื่องมาจาก เพศ ความพิการ ศาสนา และเชื้อชาติ	1	100.0	0.01
	รวมทั้งสิ้น	1	100.0	0.01

ในกลุ่มความผิดถูกล่วงละเมิดความเป็นส่วนตัวพบว่าพบว่ามีอาชญากรรมกลุ่มนี้ที่พบมากที่สุดเป็นกรณีแอบเข้าถึงข้อมูลส่วนบุคคล (อาทิ เบอร์โทรศัพท์ อีเมล) โดยไม่ยินยอม จำนวน 4 ราย คิดเป็นร้อยละ 50.0 โอกาสการตกเป็นเหยื่อร้อยละ 0.03 รองลงมาคือถูกแอบนำภาพถ่าย ข้อความ ส่วนบุคคลไปใช้โดยไม่ขออนุญาต จำนวน 3 ราย คิดเป็นร้อยละ 37.5 โอกาสการตกเป็นเหยื่อร้อยละ 0.03 มีกรณีถูกล่วงละเมิดความเป็นส่วนตัวในลักษณะอื่นๆ จำนวน 1 ราย เป็นกรณีเพื่อนบ้านแอบเปิดอ่านจดหมาย

ตารางที่ 3.18 จำนวนและร้อยละของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจำแนกตามอาชญากรรมความผิด ถูกล่วงละเมิดความเป็นส่วนตัว

ลำดับ	ลักษณะการก่อความผิด	การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม (ราย)	ร้อยละ	โอกาสการตกเป็นเหยื่อ
1	แอบเข้าถึงข้อมูลส่วนบุคคล (อาทิ เบอร์โทรศัพท์ อีเมล) โดยไม่ยินยอม	4	50.0	0.03
2	แอบนำภาพถ่าย ข้อความ ส่วนบุคคลไปใช้โดยไม่ขออนุญาต	3	37.5	0.03
3	ถูกล่วงละเมิดความเป็นส่วนตัวในลักษณะอื่นๆ	1	12.5	0.01
	รวมทั้งสิ้น	8	100.0	0.07

ความผิดเกี่ยวกับการได้รับอันตรายจากการปล่อยมลภาวะหรือทำลายทรัพยากรธรรมชาติเป็นกลุ่มความผิดที่พบมากที่สุดในกลุ่มความผิดรูปแบบอื่นๆ ผลจากการสำรวจอาชญากรรมภาคประชาชนพบว่าอาชญากรรมกลุ่มนี้พบมากที่สุดเป็นกรณีโรงงานในละแวกที่พักอาศัยปล่อยมลภาวะ (เช่น น้ำเสีย

ควันทิช มลภาวะทางกลิ่น ปล่อยสารพิษ) จำนวน 51 ราย คิดเป็นร้อยละ 46.4 โอกาสการตกเป็นเหยื่อ ร้อยละ 0.43 รองลงมาคือการเผาในที่โล่ง เผาวัสดุเหลือทิ้งทางการเกษตร จำนวน 27 ราย คิดเป็นร้อยละ 24.5 โอกาสการตกเป็นเหยื่อร้อยละ 0.23 และกรณีธุรกิจการค้าที่ก่อให้เกิดอันตรายแก่สุขอนามัย (เช่น ที่ขยะ สกปรก เป็นแหล่งแพร่เชื้อโรคแก่ชุมชน) จำนวน 15 ราย คิดเป็นร้อยละ 13.6 โอกาสการตกเป็นเหยื่อร้อยละ 0.13 ความผิดกลุ่มนี้ถือเป็นกลุ่มที่มีเหยื่อได้รับอันตรายในจำนวนมากเมื่อเทียบกับความผิด กลุ่มอื่นๆ ในขณะที่เป็นกลุ่มอาชญากรรมที่มีการรับแจ้งเหตุของตำรวจน้อยมาก จึงเป็นกลุ่มอาชญากรรมที่ ควรให้ความสนใจ

ในการเก็บข้อมูลในรายนี้พบว่ามีการมีปัญหาสถานะจากการก่อสร้างและกรณีหน่วยงานของ รัฐเป็นผู้ก่อมลภาวะกับชุมชนเสียเอง เช่น กรณีที่ทิ้งขยะไม่ได้มาตรฐาน ในการรายงานข้อมูลจึงได้เพิ่มกลุ่ม อาชญากรรมสองกลุ่มดังกล่าวเพิ่มเป็นกรณีพิเศษด้วย แม้จะไม่มีกลุ่มประเภทอาชญากรรมระบุไว้ใน สอญ.1 ก็ตาม

ตารางที่ 3.19 จำนวนและร้อยละของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจำแนกตามอาชญากรรมความผิด ได้รับอันตรายจากการปล่อยมลภาวะหรือการทำลายทรัพยากรธรรมชาติตามเขตที่พักอาศัย

ลำดับ	ลักษณะการก่อความผิด	การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม (ราย)	ร้อยละ	โอกาสการตกเป็นเหยื่อ
1	โรงงานในละแวกที่พักอาศัยปล่อยมลภาวะ (เช่น น้ำเสีย ควันทิช มลภาวะทางกลิ่น ปล่อยสารพิษ)	51	46.4	0.43
2	การเผาในที่โล่ง เผาวัสดุเหลือทิ้งทางการเกษตร	27	24.5	0.23
3	ธุรกิจการค้าที่ก่อให้เกิดอันตรายแก่สุขอนามัย (เช่น ที่ขยะ สกปรก เป็นแหล่งแพร่เชื้อโรคแก่ชุมชน)	15	13.6	0.13
4	ปัญหาสถานะจากการก่อสร้าง	9	8.2	0.08
5	ธุรกิจการค้าที่ก่อความเดือดร้อนหรือก่ออันตรายต่อชุมชน (เช่น อู่ซ่อมรถส่งเสียงดัง ผับบาร์ส่งเสียงดัง)	4	3.6	0.03
6	มลภาวะที่เกิดจากหน่วยงานของรัฐ	4	3.6	0.03
รวมทั้งสิ้น		110	100.0	0.93

ความผิดอาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์พบมากที่สุดเป็นกรณียึดตัวตนหรือยึดบัญชีคอมพิวเตอร์ จำนวน 3 ราย คิดเป็นร้อยละ 50.0 โอกาสการตกเป็นเหยื่อร้อยละ 0.03 รองลงมาเป็นกรณี

ถูกลักลอบเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ จำนวน 3 ราย คิดเป็นร้อยละ 33.3 โอกาสการตกเป็นเหยื่อร้อยละ 0.02 นอกจากนี้พบเป็นกรณีถูกล้วงรหัสผ่านเวิร์ดสำหรับระบบคอมพิวเตอร์ และนำไปเปิดเผย พบจำนวน 1 ราย คิดเป็นร้อยละ 16.7 โอกาสการตกเป็นเหยื่อร้อยละ 0.01

ตารางที่ 3.20 จำนวนและร้อยละของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจำแนกตามอาชญากรรมความผิดอาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์

ลำดับ	ลักษณะการก่อความผิด	การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม (ราย)	ร้อยละ	โอกาสการตกเป็นเหยื่อ
1	ยึดตัวตนหรือยึดบัญชีคอมพิวเตอร์	3	50.0	0.03
2	ถูกลักลอบเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์	2	33.3	0.02
3	ถูกล้วงรหัสผ่านเวิร์ดสำหรับระบบคอมพิวเตอร์ และนำไปเปิดเผย	1	16.7	0.01
รวมทั้งสิ้น		6	100.0	0.05

6) ความผิดที่เหยื่อคิดว่าเป็นอาชญากรรม ตามมาตรฐานการจัดเก็บข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนได้มีการเก็บข้อมูลลักษณะพฤติกรรมอื่นๆ ซึ่งไม่ได้เป็นลักษณะความผิดใน 5 กลุ่มหลักดังกล่าวข้างต้น แต่เป็นลักษณะพฤติกรรมที่ผู้ประสบเหตุรู้สึกว่าคุณได้รับความเสียหายและคิดว่าเป็นอาชญากรรมซึ่งอาจเป็นข้อมูลนำไปพัฒนาจัดหมวดหมู่อาชญากรรมเพิ่มเติมในกรณีที่ประชาชนรู้สึกว่าคุณได้รับความเดือดร้อนจากพฤติกรรมในลักษณะดังกล่าวจำนวนมาก หรืออาจแสดงให้เห็นถึงความผิดในรูปแบบใหม่ๆ ที่เป็นข้อกังวลใจของประชาชนที่รัฐควรให้ความสนใจ ในการเก็บข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนในรายนี้ได้มีประชาชนให้ข้อมูลในสิ่งที่ตนเองคิดว่าเป็นอาชญากรรม จำนวน 41 ราย โดยส่วนใหญ่เป็นพฤติกรรมเกี่ยวกับกรณีที่บุคคลที่รู้จักยืมเงินหรือทรัพย์สินแล้วไม่ยอมคืนซึ่งเป็นเรื่องละเมิดทางแพ่ง กรณีส่งเสียงดังก่อความเดือดร้อนรำคาญ กลุ่มวัยรุ่นนุ่งผ้าสุ่มในบริเวณบ้าน ลูกค้าสั่งอาหารในร้านอาหารแล้วไม่ยอมชำระเงิน ได้รับข้อความหรือการโฆษณาจากเว็บพนัน เพื่อนบ้านเลี้ยงสัตว์เลี้ยงที่มีความดุร้ายหรือปล่อยปละละเลยจนทำให้เกิดความเสียหายต่อทรัพย์สินหรือได้รับอันตรายจากสัตว์เลี้ยงเพื่อนบ้านทิ้งขยะหรือเลี้ยงสัตว์ได้รับกลิ่นเหม็นเดือดร้อนรำคาญ เป็นต้น

3.2.1.3 ลักษณะของผู้ก่อเหตุ

จากการเก็บข้อมูลผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทั่วประเทศในปี 2563 พบว่าการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจำนวนทั้งสิ้น 1,237 ราย จากการวิเคราะห์เหตุที่เกิดขึ้นโดยส่วนใหญ่แล้วที่การตกเป็นเหยื่อ

อาชญากรรมไม่สามารถจดจำผู้ก่อเหตุได้เนื่องมาจากเป็นกรณีที่ผู้ก่อเหตุไม่ได้ก่อเหตุโดยตรงต่อตัวเหยื่อเป็นการติดต่อโดยไม่ทราบว่าเป็นผู้ใดหรือเป็นการส่งข้อความทางเครือข่ายสังคมออนไลน์หรือติดต่อผ่านทางโทรศัพท์จึงทำให้ไม่ทราบว่ามีผู้ก่อเหตุเป็นใครและมีลักษณะอย่างไร ส่วนใหญ่แล้วจะเป็นกรณีไม่รู้ตัวผู้กระทำผิดและไม่สามารถจดจำผู้กระทำผิดได้ จากจำนวนการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม 1,237 ราย พบว่าการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมส่วนใหญ่ไม่สามารถจดจำผู้ก่อเหตุหรือรูปพรรณสัณฐานของผู้ก่อเหตุไม่ได้จำนวน 961 ราย คิดเป็นร้อยละ 77.7 เป็นกรณีที่ผู้กระทำผิดได้กระทำความผิดซึ่งหน้าหรือเป็นกรณีที่การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมสามารถระบุตัวผู้ก่อเหตุได้มีเพียงจำนวน 276 ราย คิดเป็นร้อยละ 22.3

ตารางที่ 3.21 จำนวนและร้อยละของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมที่สามารถจดจำหรือระบุตัวผู้ก่อเหตุได้

ลำดับ	ขณะเกิดเหตุผู้ประสบเหตุหรือเหยื่อจำหน้าผู้ก่อเหตุหรือรูปพรรณสัณฐานของผู้ก่อเหตุได้หรือไม่	ผู้ตกเป็นเหยื่อจำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	จำได้	276	22.3
2	จำไม่ได้	961	77.7
รวมทั้งสิ้น		1,237	100.0

อย่างไรก็ดี แม้จะเป็นผู้ก่อเหตุที่กระทำความผิดซึ่งหน้าโดยส่วนใหญ่ก็เป็นคนไม่รู้จักหรือไม่เกี่ยวข้องกันมาก่อนเลยไม่สามารถทราบได้ว่าตัวผู้ก่อเหตุเป็นใครในจำนวนนี้มีถึง 144 ราย จากที่การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจำผู้ก่อเหตุได้จำนวน 276 ราย คงเหลือ 132 รายที่ผู้ตกเป็นเหยื่อสามารถระบุได้ว่าผู้ก่อเหตุเป็นใคร ในรายงานฉบับนี้จึงได้วิเคราะห์ลักษณะของผู้ก่อเหตุจากข้อมูลผู้ก่อเหตุที่เหยื่อสามารถระบุได้ว่าเป็นผู้ใด ปรากฏรายละเอียดดังนี้

ตารางที่ 3.22 ลักษณะของผู้ก่อเหตุกรณีที่มีการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมสามารถระบุตัวผู้ก่อเหตุได้

ลำดับ	ผู้ก่อเหตุ	ผู้ตกเป็นเหยื่อจำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	ไม่รู้จัก/ไม่เกี่ยวข้อง	144	52.2
2	คนในละแวกบ้าน	64	23.2
3	คนรู้จัก	23	8.3
4	เพื่อน	14	5.1
5	ญาติ	11	4.0
6	ลูกค้า	6	2.2
7	เจ้าหน้าที่ของรัฐในพื้นที่	4	1.4

ลำดับ	ผู้ก่อเหตุ	ผู้ตกเป็นเหยื่อ จำนวน (ราย)	ร้อยละ
8	บิดา/มารดา	4	1.4
9	พนักงาน/ลูกจ้าง	2	0.7
10	สามี	1	0.4
11	ผู้ปกครอง	1	0.4
12	เพื่อนร่วมงาน	1	0.4
13	คนรัก	1	0.4
รวมทั้งสิ้น		276	100.0

ในส่วนของผู้ก่อเหตุที่การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมสามารถให้รายละเอียดได้นั้นกลุ่มที่พบ บ่อยที่สุดจะเป็นกลุ่มผู้ก่อเหตุที่คนในละแวกบ้านมีจำนวน 64 ราย คิดเป็นร้อยละ 23.2 ของจำนวนเหตุ อาชญากรรมที่การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมสามารถจดจำผู้ก่อเหตุได้ รองลงมาคือคนรู้จักมีจำนวน 23 ราย คิดเป็นร้อยละ 8.3 ของจำนวนเหตุอาชญากรรมที่การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมสามารถจดจำผู้ก่อเหตุ ได้ กลุ่มผู้ก่อเหตุที่เป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐที่ระบุได้มีจำนวน 4 ราย คิดเป็นร้อยละ 1.4 ของจำนวนเหตุ อาชญากรรมที่การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมสามารถจดจำผู้ก่อเหตุได้

3.2.1.4 ความสัมพันธ์กับผู้ก่อเหตุ

การสำรวจอาชญากรรมภาคประชาชนในรายนี้ได้ทำการสอบถามความสัมพันธ์ของผู้ก่อเหตุว่า จะมีความเกี่ยวพันเป็นบุคคลในครอบครัวอันได้แก่ บิดา/มารดา ผู้ปกครอง สามี ภรรยา หรือคู่ชีวิตรูปแบบ อื่นหรือไม่เพื่อทราบว่าเหตุที่เกิดขึ้นนั้นเป็นอาชญากรรมภายในครอบครัวหรือเป็นเหตุความรุนแรงใน ครอบครัวหรือไม่ พบว่าเกี่ยวพันกับอาชญากรรมภายในครอบครัวหรือเป็นเหตุความรุนแรงในครอบครัว เพียงจำนวน 7 ราย โดยเป็นการก่อเหตุโดยบิดามารดาจำนวน 4 ราย คิดเป็นร้อยละ 0.3, ผู้ปกครองจำนวน 1 ราย คิดเป็นร้อยละ 0.1, สามีจำนวน 1 ราย คิดเป็นร้อยละ 0.1 และคู่ชีวิตรูปแบบอื่น อย่างละ 1 ราย คิดเป็นร้อยละ 0.1

กรณีที่เป็นเหตุอาชญากรรมภายในครอบครัวหรือเป็นเหตุความรุนแรงในครอบครัวพบเหตุ จำนวนทั้งสิ้น 6 ราย แยกเป็น กรณีสามีทำร้ายร่างกายภรรยาจำนวน 1 ราย กรณีเหตุบุตรก่อเหตุลักทรัพย์ บิดา/มารดา จำนวน 3 ราย, กรณีบุตรทำร้ายร่างกายบิดา/มารดา จำนวน 1 ราย และกรณีเด็กลักทรัพย์ ผู้ปกครองในบ้านจำนวน 1 ราย และกรณีถูกคนรักทำร้ายร่างกาย จำนวน 1 ราย

ตารางที่ 3.23 จำนวนและร้อยละของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจำแนกตามความสัมพันธ์ระหว่างเหยื่อกับผู้ก่อเหตุ

ลำดับ	ความสัมพันธ์ระหว่างเหยื่อกับผู้ก่อเหตุ	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	บิดาหรือมารดา	4	57.1
2	ผู้ปกครอง	1	14.3
3	สามี	1	14.3
4	คูชีวิตในรูปแบบอื่น (คนรัก)	1	14.3
	รวมทั้งสิ้น	7	100.0

3.2.1.5 การติดต่อและบริการจากหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม

ในการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนในครั้งนี้ได้มีการสำรวจว่าภายหลังจากประสบเหตุแล้วการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมได้มีการติดต่อหรือรับบริการจากหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมหรือไม่อย่างไร ในภาพรวมแล้วมีการตรวจพบการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจำนวนทั้งสิ้น 1,237 ราย มีการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจเพียง 152 ราย หรือคิดเป็นร้อยละ 12.3 มีการแจ้งเหตุต่อผู้แทนชุมชน เช่น ผู้ใหญ่บ้าน กำนัน ผู้นำชุมชน หรือบุคคลที่ตนนับถือ แต่ไม่ได้แจ้งต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ จำนวน 46 ราย คิดเป็นร้อยละ 3.7 และมีการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ของรัฐอื่นที่ไม่ใช่ตำรวจ (สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค) จำนวน 1 ราย คิดเป็นร้อยละ 0.1 โดยมีกรณีที่ไม่ได้แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ของรัฐใดๆ เลย จำนวนทั้งสิ้น 1,038 ราย คิดเป็นร้อยละ 83.9

ตารางที่ 3.24 การแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจในภาพรวม

ลำดับ	มีการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่หรือไม่	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	การแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ		
	ใช่	152	12.3
	ไม่ใช่	1,085	87.7
	รวมทั้งสิ้น	1,237	100
2	การแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่อื่น		
	เจ้าหน้าที่ตำรวจ	152	12.3
	แจ้งต่อผู้แทนชุมชน เช่น ผู้ใหญ่บ้าน กำนัน ผู้นำชุมชน หรือบุคคลที่ตนนับถือ แต่ไม่ได้แจ้งต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ	46	3.7
	แจ้งต่อเจ้าหน้าที่ของรัฐอื่นที่ไม่ใช่ตำรวจ	1	0.1

ลำดับ	มีการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่หรือไม่	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
	ไม่ได้แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ของรัฐใดเลย	1,038	83.9

การสำรวจข้อมูลในครั้งนี่ยังได้ทำการสำรวจถึงสาเหตุที่การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมไม่ได้แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจและเจ้าหน้าที่ของรัฐอื่น สำหรับเหตุผลที่การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมไม่ได้แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือเจ้าหน้าที่อื่นมากที่สุด ได้แก่ ไม่เกิดความเสียหาย จำนวน 460 ราย คิดเป็นร้อยละ 44.3 เห็นว่าเป็นเรื่องเล็กน้อยหรือความเสียหายที่เกิดขึ้นเล็กน้อย จำนวน 350 ราย คิดเป็นร้อยละ 33.7 ยุ่งยาก ไม่อยากเป็นคดีความ ไม่อยากขึ้นโรงขึ้นศาล จำนวน 207 ราย คิดเป็นร้อยละ 19.7 ไม่สะดวก ไม่มีเวลาแจ้งเหตุกับเจ้าหน้าที่ จำนวน 185 ราย คิดเป็นร้อยละ 17.8 ที่เหลือเป็นเหตุผลอื่นๆ น้อยกว่าร้อยละ 10 ปรากฏรายละเอียดดังนี้

ตารางที่ 3.25 แสดงสาเหตุที่การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมไม่ได้แจ้งเหตุต่อตำรวจหรือเจ้าหน้าที่อื่น

สาเหตุที่ไม่ได้แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
ไม่เกิดความเสียหาย	460	44.3
เห็นว่าเป็นเรื่องเล็กน้อยหรือความเสียหายที่เกิดขึ้นเล็กน้อย	350	33.7
ยุ่งยาก ไม่อยากเป็นคดีความ ไม่อยากขึ้นโรงขึ้นศาล	207	19.9
ไม่สะดวก ไม่มีเวลาแจ้งเหตุกับเจ้าหน้าที่	185	17.8
ขาดพยานหลักฐาน	71	6.8
เป็นเรื่องส่วนตัว ได้จัดการกับเหตุที่เกิดขึ้นด้วยตนเอง เช่น ตกลงกับผู้กระทำผิด	47	4.5
คิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่สามารถติดตามผู้กระทำผิดมาดำเนินคดีได้	41	3.9
ได้แจ้งเหตุต่อผู้มีหน้าที่รับผิดชอบที่เกี่ยวข้องแล้ว เช่น ฝ่ายรักษาความปลอดภัย หัวหน้างาน	33	3.2
ผู้กระทำผิดเป็นเจ้าหน้าที่รัฐหรือผู้มีอิทธิพล (รวมถึงลูกหลาน/ญาติ/คนใกล้ชิด)	32	3.1
ไม่เชื่อมั่นในประสิทธิภาพการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่	31	3.0
สงสาร/เห็นใจผู้กระทำผิด (เนื่องจากผู้กระทำผิดเป็นเด็ก/พิการ/ยากจน เป็นต้น)	24	2.3
เป็นความผิดที่เกิดขึ้นบ่อยในท้องที่ เจ้าหน้าที่ทราบแต่ไม่สามารถทำอะไรได้	21	2.0
เป็นคนกันเอง/สนิทสนมคุ้นเคยกับผู้กระทำผิด	14	1.3

สาเหตุที่ไม่ได้แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
มีเจ้าหน้าที่หรือบุคคลอื่นมาให้การช่วยเหลือไกล่เกลี่ยสามารถตกลงกับผู้กระทำผิดได้	10	1.0
กลัวว่าจะถูกแก้แค้น หรือถูกทำร้ายจากผู้กระทำผิดหรือผู้เกี่ยวข้อง	7	0.7
มีความรู้สึกไม่ดีกับเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือไม่ไว้วางใจเจ้าหน้าที่	6	0.6
ไม่ทราบว่าจะสามารถแจ้งความร้องทุกข์ได้	5	0.5
เกรงกลัวเจ้าหน้าที่หรือกลัวว่าจะถูกกลั่นแกล้งดำเนินคดี	4	0.4
ไม่ทราบว่าจะต้องแจ้งหน่วยงานไหนอย่างไร	2	0.2
เป็นเหตุการณ์ที่น่าอัปยศ กลัวว่าจะเสื่อมเสียชื่อเสียง	1	0.1
ได้ทรัพย์สินคืนแล้ว	1	0.1
ไม่แน่ใจว่าเป็นอาชญากรรมหรือไม่	1	0.1
ไม่ทราบชื่อหรือตำแหน่งของผู้กระทำผิด กลัวตำรวจไม่รับแจ้ง	1	0.1
ไม่ทราบว่าต้นเหตุเกิดจากที่ไหน	1	0.1
ไม่มีทุนทรัพย์ในการดำเนินคดี	1	0.1
กลัวโดนเกลียดชัง	1	0.1
กลัวโดนดำเนินคดี	1	0.1
กลัวกระทบกับงาน	1	0.1
กลัวว่าหากทำเป็นเรื่องใหญ่แล้วจะเสียลูกค้ารายอื่นๆ	1	0.1
จำเป็นจะต้องรวมผู้เสียหายหลายคนจึงจะดำเนินคดีได้	1	0.1
ถูกข่มขู่ จากผู้กระทำผิดหรือผู้เกี่ยวข้อง	1	0.1
ผู้กระทำผิดไม่ได้ก่อเหตุซ้ำอีก	1	0.1
ยุ่งยาก ไม่อยากเป็นคดีความ ไม่อยากขึ้นศาล	1	0.1
อยู่ระหว่างเจรจาท่องรองกับผู้กระทำผิด	1	0.1

3.2.1.6 ความเสียหาย

ในการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมทางประชากรชนมีข้อคำถามเกี่ยวกับการบาดเจ็บหรือการเสียชีวิตและความเสียหายที่ได้รับจากอาชญากรรม จากการสำรวจเหตุอาชญากรรมจำนวน 1,278 ครั้ง พบว่าการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมได้รับความสูญเสียและเกิดความเสียหายจากอาชญากรรมทั้งในรูปแบบกรณีได้รับอันตรายทางร่างกายและความเสียหายที่เป็นตัวเงินดังนี้

ผลการสำรวจอาชญากรรมพบว่าส่วนใหญ่แล้วเหตุที่เกิดขึ้นไม่ได้เกิดความเสียหายที่ทำให้เกิดการเสียชีวิตหรือได้รับบาดเจ็บแต่อย่างใด โดยการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมส่วนใหญ่ไม่ได้ถูกทำอันตรายแก่ร่างกายหรือจิตใจแต่อย่างใด จำนวน 1,139 ราย คิดเป็นร้อยละ 89.1 ส่วนที่ถูกทำอันตรายต่อร่างกายหรือจิตใจมีจำนวน 139 ราย คิดเป็นร้อยละ 10.9 โดยในส่วนนี้แยกเป็นเหยื่อไม่ได้รับบาดเจ็บ จำนวน 121 ราย คิดเป็นร้อยละ 9.46 ได้รับบาดเจ็บไม่สาหัส จำนวน 18 ราย คิดเป็นร้อยละ 1.4 ไม่พบกรณีได้รับอันตรายสาหัส ได้รับอันตรายต่อจิตใจ หรือกรณีเสียชีวิตแต่อย่างใด

ตารางที่ 3.26 จำนวนและร้อยละของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม จำแนกตามการเสียชีวิตหรือบาดเจ็บ

ลำดับ	จำนวนการเสียชีวิตหรือได้รับบาดเจ็บ	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	บาดเจ็บไม่สาหัส	18	1.4
2	ไม่บาดเจ็บ	121	9.5
3	ไม่ถูกทำอันตรายแก่ร่างกายหรือจิตใจแต่อย่างใด	1,139	89.1
	รวมทั้งสิ้น	1,278	100

ด้านของความเสียหายในการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนในครั้งนี้ได้แยกสำรวจข้อมูลความเสียหายเป็นสามส่วน คือ มูลค่าความเสียหายต่อทรัพย์สิน มูลค่าการรักษาพยาบาล และค่าใช้จ่ายในทางคดี ผลการสำรวจข้อมูลพบว่าความผิดหลอกลวงฉ้อโกงมีมูลค่าความเสียหายมากที่สุดจำนวน 5,968,719 บาท รองลงมาเป็นความผิดต่อทรัพย์สิน 2,462,963 บาท โดยส่วนใหญ่แล้วผู้เสียหายไม่สามารถระบุหรือให้ข้อมูลเกี่ยวกับค่าใช้จ่ายในทางคดีได้เนื่องจากเห็นว่าเป็นเรื่องเล็กน้อยและไม่ทราบว่าจะคิดคำนวณอย่างไรหรือมีรายละเอียดปลีกย่อยจนจำไม่ได้จึงทำให้ไม่ได้ให้ความเสียหายที่เป็นค่าใช้จ่ายทางคดีไว้ ผลการเก็บข้อมูลความเสียหายจากอาชญากรรมที่ทำการรวบรวมข้อมูลได้ปรากฏรายละเอียดดังนี้

ตารางที่ 3.27 จำนวนและร้อยละของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม จำแนกตามการเสียหายของความผิดแต่ละประเภท

ประเภทความผิด	ความเสียหาย		มูลค่าความเสียหาย		
	เสียหาย (ราย)	ไม่เสียหาย (ราย)	ทรัพย์สิน	การรักษาพยาบาล	ค่าใช้จ่ายทางคดี
ความผิดต่อชีวิตและร่างกาย	9	34	115,500	2,400	-
ความผิดต่อทรัพย์สิน	270	33	2,461,963	1,000	-
ความผิดทางเพศ	0	12	-	-	-

ประเภทความผิด	ความเสียหาย		มูลค่าความเสียหาย		
	เสียหาย (ราย)	ไม่เสียหาย (ราย)	ทรัพย์สิน	ค่ารักษา พยาบาล	ค่าใช้จ่าย ทางคดี
ฉ้อโกงหลอกลวง	306	418	5,968,719	-	-
อาชญากรรมรูปแบบอื่น	30	135	140,100	5,900	-
สิ่งที่เหยื่อคิดว่าเป็น อาชญากรรม	4	27	1,050	-	-
รวมทั้งสิ้น	619	659	8,687,332	9,300	-

3.2.2 รายงานผลการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนจากโดยการลงพื้นที่สอบถามข้อมูลจากผู้แทนครัวเรือนตามแบบสำรวจข้อมูลอาชญากรรม สอญ. 2

การเก็บข้อมูลโดย สอญ.2 จะมีข้อมูลโดยละเอียดมากกว่าข้อมูลจาก สอญ.1 ที่มีการย่อแบบสอบถามให้มีความกระชับ ใน สอญ.2 จะมีรายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับลักษณะของผู้ก่อเหตุ อาวุธที่ใช้ สาเหตุ สถานที่เกิดเหตุ ช่วงเวลาเกิดเหตุ กิจกรรมที่ทำอยู่ระหว่างเกิดเหตุ รายละเอียดทรัพย์สินที่เสียหาย รายละเอียดการดำเนินคดี ในส่วนนี้ได้รายงานผลการสำรวจ สอญ.2 ที่ได้จากการลงพื้นที่สอบถามผู้แทนครัวเรือนในกรณีที่เกิดเป็นเหยื่ออาชญากรรมโดยตรงเป็นรายฐานความผิด โดยมีรายละเอียดดังนี้

3.2.2.1 ความผิดประทุษร้ายต่อชีวิตร่างกาย

กลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามในอาชญากรรมประเภทความผิดต่อชีวิตและร่างกายในแบบสอบถาม สอญ.2 มีจำนวน 21 ราย พบว่าทั้งหมดไม่ได้เป็นเหตุถูกประทุษร้ายต่อชีวิต โดยส่วนใหญ่เป็นการข่มขู่คุกคามให้ตกใจกลัว (ร้อยละ 71.42) และแทบจะไม่ได้มีการใช้อาวุธในการก่อเหตุ (ร้อยละ 90.47) ซึ่งส่วนใหญ่ถูกกระทำจากเป็นเพื่อนบ้านหรืออาศัยอยู่ในละแวกเดียวกัน (ร้อยละ 38.09)

สาเหตุการก่ออาชญากรรมความผิดประทุษร้ายต่อชีวิตร่างกายมีหลากหลายโดยพบมากที่สุดเป็นกรณีมีสาเหตุโกรธเคืองกันส่วนตัว (ร้อยละ 28.6)

สถานที่เกิดเหตุเกือบทั้งหมดจะอยู่ในละแวกบ้านที่พักอาศัย (ร้อยละ 75) มีพบการก่อเหตุตามถนนหนทางบ้าง (ร้อยละ 15) ช่วงเวลาเกิดเหตุมีทั้งกลางวันและกลางคืนในสัดส่วนใกล้เคียงกัน ส่วนใหญ่แล้วผู้ก่อเหตุกระทำผิดเพียงคนเดียว (ร้อยละ 80) ส่วนใหญ่แล้วจะเป็นการก่อเหตุโดยคนรู้จัก

แม้จะเป็นความผิดประทุษร้ายต่อชีวิตร่างกายก็ปรากฏว่ามีความเสียหายต่อทรัพย์สินเกิดขึ้นด้วยซึ่งเป็นกรณีมีการทำลายข้าวของเครื่องใช้และทรัพย์สินต่างๆ ในขณะที่มีการก่อเหตุทำร้ายร่างกายกันด้วยไม่ได้มีแต่ความเสียหายเป็นค่ารักษาพยาบาล มูลค่าความเสียหายต่อทรัพย์สินที่ถูกทำลายมักจะมีมูลค่า

สูงซึ่งทำให้ข้อมูลความเสียหายต่อทรัพย์สินในกลุ่มความผิดประทุษร้ายต่อชีวิตร่างกายมีแนวโน้มสูงไปด้วยเมื่อเปรียบเทียบกับความผิดกลุ่มอื่นๆ

ตารางที่ 3.28 จำนวนและร้อยละของการตกเป็นเหยื่อกลุ่มคดีประทุษร้ายต่อชีวิตและร่างกาย

ลำดับ	ลักษณะการก่อเหตุ	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	ถูกฆ่า	-	-
2	ถูกพยายามฆ่า	-	-
3	ถูกกระทำโดยประมาทเป็นเหตุให้ถึงแก่ความตาย	-	-
4	ไม่ได้ประทุษร้ายต่อชีวิต	21	100.00
รวมทั้งสิ้น		21	100.00

ตารางที่ 3.29 จำนวนและร้อยละของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม จำแนกตามเหตุที่เกิดขึ้นเป็นลักษณะใด กลุ่มคดีประทุษร้ายต่อชีวิตและร่างกาย

ลำดับที่	ลักษณะของเหตุ	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	ข่มขู่คุกคามให้ตกใจกลัว	15	71.4
2	ข่มขู่คุกคามจะทำอันตรายต่อชีวิตและร่างกาย	2	9.5
3	ความรุนแรงในครอบครัว	1	4.8
4	ทะเลาะวิวาท	2	9.5
5	ปล่อยสารพิษ	1	4.8
รวมทั้งสิ้น		21	100.0

ตารางที่ 3.30 สาเหตุของเหตุที่เกิดขึ้นกลุ่มคดีประทุษร้ายต่อชีวิตร่างกาย

ลำดับที่	สาเหตุของเหตุที่เกิดขึ้น	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	มีสาเหตุโกรธเคืองกันส่วนตัว	6	28.6
2	ผู้ก่อเหตุมีอาการทางจิต	3	14.3
3	ไม่ทราบ/ไม่แน่ใจ	2	9.5
4	เกี่ยวข้องกับกลุ่มอิทธิพล/กลุ่มอันธพาล/แก๊งกวนเมือง	2	9.5
5	เหตุทะเลาะวิวาทภายในครอบครัว	1	4.8
6	เมาสุราทะเลาะวิวาท	2	9.5
7	อื่นๆ		
	- คิดเห็นแตกต่างทางการเมือง	1	4.8
	- ความมักง่ายรู้เท่าไม่ถึงการณ์	2	9.5
	- ผู้ก่อเหตุเสพยาเสพติด	2	9.5
รวมทั้งสิ้น		21	100.0

ตารางที่ 3.31 ลักษณะของการก่อเหตุหลักที่เกิดขึ้นกลุ่มคดีประทุษร้ายต่อชีวิตร่างกาย

ลำดับที่	ลักษณะของการก่อเหตุ	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	ข่มขู่ คุกคาม	16	76.2
2	ทำร้ายร่างกาย เช่น ฆาต กระทบ ผลัก ตบตี ต่อย	2	9.5
3	ขู่ฆ่าหนะพุงชน	1	4.8
4	ใช้สารเคมีมีพิษ น้ำกรด	1	4.8
5	ขว้างปาสิ่งของใส่	1	4.8
รวมทั้งสิ้น		21	100.0

ตารางที่ 3.32 ลักษณะของการใช้อาวุธในการก่อเหตุกลุ่มคดีประทุษร้ายต่อชีวิตร่างกาย

ลำดับที่	ลักษณะของการใช้อาวุธ	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	ไม่ใช้อาวุธ	19	90.5
2	ของมีคม เช่น มีด ขวาน กรรไกร เหล็กชุดชาร์ป	1	4.8
3	ไม่ทราบ/ไม่แน่ใจ	1	4.8
รวมทั้งสิ้น		21	100.0

ตารางที่ 3.33 ทราบสถานที่เกิดเหตุกลุ่มคดีประทุษร้ายต่อชีวิตร่างกาย

ลำดับที่	สถานที่เกิดเหตุ	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	ทราบ	20	95.2
2	ไม่ทราบ	1	4.8
รวมทั้งสิ้น		21	100.0

ตารางที่ 3.34 ลักษณะสถานที่เกิดเหตุอาชญากรรม กลุ่มคดีประทุษร้ายต่อชีวิตร่างกาย

ลำดับที่	ประเภทของสถานที่	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	บ้านเรือน/ที่พักอาศัย		
	- บ้านเดี่ยวหรือทาวน์เฮ้าส์ที่ไม่ได้อยู่ในโครงการจัดสรร	5	25
	- อาคารพาณิชย์/สถานที่ประกอบการค้า/ร้านค้าในส่วนของที่จัดไว้เป็นที่พักอาศัย	4	20
	- บ้านเรือนที่อยู่ในเรือกสวนไร่นา	3	15
	- หมู่บ้านจัดสรร (มี รปภ.)	2	10
	- ห้องชุด/อพาร์ทเมนต์/คอนโดมิเนียม	2	10
	- ห้องแถว	1	5
2	สถานที่สาธารณะ/ถนนหนทาง/บริเวณพื้นที่เปิดโล่ง		
	- ถนน/ตรอก/ซอย/ทางเท้า	3	15
รวมทั้งสิ้น		20	100

ตารางที่ 3.35 ช่วงเวลาที่เกิดเหตุอาชญากรรมกลุ่มคดีประทุษร้ายต่อชีวิตร่างกาย

ลำดับที่	ช่วงเวลา	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	09.01 – 12.00 น.	1	4.8
2	15.01 – 18.00 น.	1	4.8
3	24.01 – 03.00 น.	1	4.8
4	เหตุเกิดหลายวันต่อเนื่อง	3	14.3
5	กลางวันแต่ไม่ทราบช่วงเวลา	2	9.5
6	กลางคืนแต่ไม่ทราบช่วงเวลา	4	19.0
7	ไม่ทราบช่วงเวลาเกิดเหตุ	3	14.3
รวมทั้งสิ้น		21	100.0

ตารางที่ 3.36 กิจกรรมที่กระทำอยู่ระหว่างเกิดเหตุอาชญากรรม กลุ่มคดีประทุษร้ายต่อชีวิตร่างกาย

ลำดับที่	กิจกรรมที่กระทำอยู่	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	ทำงาน หรืออยู่ที่ทำงาน	4	19.0
2	เดินทางไปสถานศึกษา ไปทำงาน ไปทำธุระ หรือเดินทางกลับบ้าน	2	9.5
3	ทำกิจกรรมต่าง ๆ ในที่พักอาศัย (ทั้งของตนเองและผู้อื่น) เช่น ดูโทรทัศน์ ทำงานบ้าน	10	47.6
4	นอนหลับในที่พักอาศัย (ทั้งของตนเองและผู้อื่น)	3	14.3
5	อื่นๆ		
	- กำลังเก็บค่าเช่า	1	4.8
	- เหตุเกิดหลายวันต่อเนื่องทำหลายกิจกรรม	1	4.8
รวมทั้งสิ้น		21	100.0

ตารางที่ 3.37 ระบุการพบเหตุตัวผู้กระทำความผิดขณะก่อเหตุ กลุ่มคดีประทุษร้ายต่อชีวิตร่างกาย

ลำดับที่	การพบเหตุตัวผู้กระทำความผิดขณะก่อเหตุ	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	ไม่ได้พบเห็นตัวผู้กระทำ ผิดซึ่งหน้า	6	28.6
2	พบเห็นตัวผู้กระทำผิดซึ่งหน้า	15	71.4
รวมทั้งสิ้น		21	100.0

ตารางที่ 3.38 ลักษณะของผู้กระทำผิดกลุ่มคดีประทุษร้ายต่อชีวิตร่างกาย (เฉพาะตัวอย่างที่พบเหตุ
ตัวผู้กระทำผิดซึ่งหน้า และตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

ลำดับที่	ลักษณะของผู้กระทำผิด	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	กระทำผิดคนเดียว	12	80.0
2	กระทำผิดเป็นกลุ่มตั้งแต่สองคนขึ้นไป	3	20.0
3	เป็นชาย/ทั้งกลุ่มเป็นชาย	10	66.7
4	เป็นหญิง/ทั้งกลุ่มเป็นหญิง	2	13.3
5	ผู้กระทำผิดส่วนใหญ่เป็นนักเรียนนักศึกษา	1	6.7
6	ผู้กระทำผิดส่วนใหญ่เป็นเด็กและเยาวชน	1	6.7
7	ติดยาเสพติดหรือเสพสารเสพติด	2	13.3

หมายเหตุ: จำนวนผู้พบเห็นตัวผู้กระทำผิดซึ่งหน้า มี 15 คน โดยสามารถระบุลักษณะของผู้กระทำผิดได้
มากกว่า 1 ลักษณะ

ตารางที่ 3.39 ลักษณะความสัมพันธ์กับผู้กระทำผิด กลุ่มคดีประทุษร้ายต่อชีวิตร่างกาย

ลำดับที่	ความสัมพันธ์กับผู้กระทำผิด	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	ไม่เคยรู้จักกันมาก่อน	5	23.8
2	รู้จักแต่ไม่เคยสนิทสนมกันมาก่อน	1	4.8
3	กลุ่มเด็กวัยรุ่นในพื้นที่	2	9.5
4	ไม่ทราบตัวผู้กระทำผิด	2	9.5
5	เป็นเพื่อนบ้านหรืออาศัยอยู่ในละแวกเดียวกัน	8	38.1
6	เป็นเพื่อนร่วมงานหรือทำงานที่เดียวกัน	1	4.8
7	เป็นสามีหรือภรรยา	1	4.8
8	เป็นลูกค้า/ผู้ใช้บริการหรือรู้จักกันทางธุรกิจ	1	4.8
	รวมทั้งสิ้น	21	100.0

ตารางที่ 3.40 ปัญหาข้อขัดแย้งโกรธเคืองกับผู้กระทำผิดมาก่อน กลุ่มคดีประทุษร้ายต่อชีวิตร่างกาย

ลำดับที่	การเคยมีปัญหา/ข้อขัดแย้ง/โกรธเคืองกับผู้กระทำผิดมาก่อน	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	ใช่	8	38.1
2	ไม่ใช่	12	57.1
3	ไม่ทราบ/ไม่แน่ใจ	1	4.8
รวมทั้งสิ้น		21	100.0

ตารางที่ 3.41 อาการมีนเมาจากฤทธิ์ของสุรา / เครื่องดื่มแอลกอฮอล์ หรือสารเสพติดในขณะก่อเหตุ

ลำดับที่	การพบเหตุตัวผู้กระทำความผิดขณะก่อเหตุ	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	ไม่ดื่ม/ไม่เสพ	6	28.57
2	ดื่ม/เสพแต่ไม่ถึงกับมีนเมา	-	-
3	มีอาการมีนเมา	5	23.08
4	ไม่ทราบ/ไม่แน่ใจ	10	47.61
รวมทั้งสิ้น		21	100.00

การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในกลุ่มความผิดต่อชีวิตและร่างกาย ส่วนใหญ่ไม่ได้เกิดความเสียหาย (ร้อยละ 90.47) แต่ก็มีกรณีความเสียหายต่อทรัพย์สินที่เกิดจากการทำลายทรัพย์สินในขณะก่อเหตุและค่ารักษาพยาบาลจากการรักษาตัว

ตารางที่ 3.42 ระบุการก่อเหตุเป็นเหตุให้เสียชีวิตหรือได้รับบาดเจ็บ กลุ่มคดีประทุษร้ายต่อชีวิตร่างกาย

ลำดับที่	การเสียชีวิต หรือได้รับบาดเจ็บ	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	บาดเจ็บ - มีรอยฟกช้ำ/บวม/รอยถลอกบนผิวหนัง/เล็บฉีกหัก	2	9,5
2	ไม่บาดเจ็บ	18	58.7
3	ผลกระทบต่อจิตใจ - ทำให้วิตกกังวลและหวาดกลัว	1	4.8
รวมทั้งสิ้น		21	100.0

ตารางที่ 3.43 ความสูญเสียจากเหตุที่เกิดขึ้น กลุ่มคดีประทุษร้ายต่อชีวิตร่างกาย

ลำดับที่	ความสูญเสียจากเหตุที่เกิดขึ้น	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	เกิดความสูญเสีย/ค่าเสียหาย - ค่ายา/ค่ารักษาพยาบาล/แพทย์/จิตแพทย์ (รวมถึงค่าใช้จ่ายที่ใช้ในการเฝ้าไข้ ดูแลผู้ได้รับบาดเจ็บในการรักษาพยาบาล จำนวน 800 บาท - ทรัพย์สินเสียหายจากเหตุที่เกิดขึ้น จำนวน 20,000 บาท	1 1	4.8 4.8
2	ไม่มีความสูญเสีย/ค่าเสียหายจากเหตุที่เกิดขึ้น	19	90.5
3	ไม่ทราบ/ไม่แน่ใจ ไม่สามารถประเมินความสูญเสีย/ค่าเสียหายได้	-	-
รวมทั้งสิ้น		21	100.0

หมายเหตุ: มูลค่าเงินคือมูลค่าผลรวมความเสียหายของผู้เสียหายทุกราย

ตารางที่ 3.44 ระบุกรณีผู้ที่รับผิดชอบต่อความสูญเสีย / ค่าเสียหายจากเหตุที่เกิดขึ้น

ลำดับที่	ที่รับผิดชอบต่อความสูญเสีย/ค่าเสียหายจากเหตุที่เกิดขึ้น	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	รับผิดชอบเองทั้งหมด - เป็นมูลค่า 20,030 บาท	3	75.0
2	ผู้กระทำผิดรับผิดชอบเองทั้งหมด	-	-
3	รับผิดชอบเองบางส่วน และผู้กระทำผิดรับผิดชอบบางส่วน	-	-
4	สวัสดิการของรัฐ เช่น หลักประกันสุขภาพถ้วนหน้า ประกันสังคม สวัสดิการข้าราชการ - เป็นมูลค่า 770 บาท	1	25.0
5	บริษัทประกันชีวิต ประกันการรักษาพยาบาล	-	-
รวมทั้งสิ้น		4	100.0

การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในรูปแบบความผิดต่อชีวิตและร่างกายส่วนใหญ่ไม่ได้แจ้งความต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ (ร้อยละ 61.90) โดยเลือกที่จะแจ้งต่อผู้แทนชุมชนแทน (ร้อยละ 4.67) โดยส่วนมากให้สาเหตุว่า ไม่เกิดความเสียหาย (ร้อยละ 38.46) โดยส่วนใหญ่ไม่มีการจับกุมหรือตั้งข้อหากับผู้กระทำผิด (ร้อยละ 76.19)

ตารางที่ 3.45 การแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจกลุ่มคดีประทุษร้ายต่อชีวิตร่างกาย

ลำดับที่	การแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	ใช่	8	38.1
2	ไม่ใช่	13	61.9
	รวมทั้งสิ้น	21	100.0

ตารางที่ 3.46 การแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ กลุ่มคดีประทุษร้ายต่อชีวิตร่างกาย

ลำดับที่	การแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	แจ้งต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ	8	38.1
2	แจ้งต่อผู้แทนชุมชน เช่น ผู้ใหญ่บ้าน กำนัน ผู้นำชุมชน หรือบุคคลที่ตนนับถือ แต่ไม่ได้แจ้งต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ	1	4.8
3	แจ้งต่อเจ้าหน้าที่หรือหน่วยงานภาครัฐอื่น ที่ไม่ใช่หน่วยงานตำรวจ	-	-
4	ไม่แจ้ง	12	57.1
	รวมทั้งสิ้น	21	100.0

ตารางที่ 3.47 สาเหตุไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ (เฉพาะตัวอย่างที่ระบุไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ และตอบได้มากกว่า 1 ข้อ) กลุ่มคดีประทุษร้ายต่อชีวิตร่างกาย

ลำดับที่	สาเหตุไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	ไม่เกิดความเสียหาย	5	41.7
2	เป็นเรื่องส่วนตัว ได้จัดการกับเหตุที่เกิดขึ้นด้วยตนเอง เช่น ตกลงกับผู้กระทำผิด	1	8.3
3	ไม่สะดวก ไม่มีเวลาแจ้งเหตุกับเจ้าหน้าที่	1	8.3
4	เป็นคนกันเอง/สนิทสนมคุ้นเคยกับผู้กระทำผิด	1	8.3
5	ยุ่งยาก ไม่อยากเป็นคดีความ ไม่อยากขึ้นโรงขึ้นศาล	1	8.3
6	ไม่เชื่อมั่นในประสิทธิภาพการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่	1	8.3
7	สงสาร/เห็นใจผู้กระทำผิด (เนื่องจากผู้กระทำผิดเป็นเด็ก/พิการ/ยากจน เป็นต้น)	1	8.3
8	อื่นๆ	2	16.7

หมายเหตุ: ผู้ตอบกรณีไม่แจ้งจำนวน 12 ราย โดยสามารถเลือกตอบได้มากกว่า 1 ข้อ

ตารางที่ 3.48 ระบุทราบตัวผู้กระทำผิดในขณะที่เกิดเหตุ กลุ่มคดีประทุษร้ายต่อชีวิตร่างกาย

ลำดับที่	ทราบตัวผู้กระทำผิด	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	ทราบ	14	66.7
2	ไม่ทราบ/ไม่แน่ใจ	7	33.3
รวมทั้งสิ้น		21	100.00

ตารางที่ 3.49 หลังจากเกิดเหตุ ฝ่ายผู้กระทำผิดมีการข่มขู่ คุกคามให้เกรงกลัว

ลำดับที่	ผู้กระทำผิดมีการข่มขู่คุกคามให้เกรงกลัว	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	มี	2	9.5
2	ไม่มี	18	85.7
3	ไม่ทราบ/ไม่แน่ใจ	1	4.8
รวมทั้งสิ้น		21	100.0

ตารางที่ 3.50 ระบุมีการจับกุม / ตั้งข้อหาผู้กระทำผิดหรือผู้ต้องสงสัยที่เกี่ยวข้องในเหตุการณ์ กลุ่มคดีประทุษร้ายต่อชีวิตร่างกาย

ลำดับที่	มีการจับกุม/ตั้งข้อหาผู้กระทำผิดหรือผู้ต้องสงสัย	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	มี	3	14.3
2	ไม่มี	16	76.2
3	ไม่ทราบ/ไม่แน่ใจ	2	9.5
รวมทั้งสิ้น		21	100.0

ตารางที่ 3.51 ระบุมีการนำตัวผู้กระทำผิด / ผู้ต้องสงสัยขึ้นฟ้องคดีต่อศาล กลุ่มคดีประทุษร้ายต่อชีวิตร่างกาย

ลำดับที่	การนำตัวผู้กระทำผิด/ผู้ต้องสงสัยขึ้นฟ้องคดีต่อศาล	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1	ไม่มี	2	66.7
2	คดีอยู่ในระหว่างการสอบสวนของตำรวจ	1	33.3
รวมทั้งสิ้น		3	100.0

หมายเหตุ: ผู้ที่ตอบ “มี” ในตารางที่ก่อนหน้าถึงจะตอบตารางที่ตั้งกล่าวนี้

ตารางที่ 3.52 มีการตกลงไกล่เกลี่ยกับฝ่ายผู้กระทำผิด กลุ่มคดีประทุษร้ายต่อชีวิตร่างกาย

ลำดับที่	การตกลงไกล่เกลี่ยกับฝ่ายผู้กระทำผิด	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1	ไม่มี	16	76.2
2	มี และสามารถตกลงกับผู้กระทำผิดได้	3	14.3
3	มี แต่ไม่สามารถตกลงกับผู้กระทำผิดได้	2	9.5
รวมทั้งสิ้น		21	100.0

ตารางที่ 3.53 การตกลงไกล่เกลี่ยกับฝ่ายผู้กระทำผิดดำเนินการโดยหน่วยงานใด กลุ่มคดีประทุษร้ายต่อชีวิตร่างกาย

ลำดับที่	การตกลงไกล่เกลี่ยกับฝ่ายผู้กระทำผิด โดยหน่วยงานหรือบุคคล	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	ดำเนินการด้วยตนเองหรือครอบครัว/คนใกล้ชิด	2	40.0
2	เจ้าหน้าที่ตำรวจ	2	40.0
3	ผู้แทนชุมชน เช่น ผู้ใหญ่บ้าน กำนัน ผู้นำชุมชน หรือบุคคลที่ ตนนับถือ	1	20.0
รวมทั้งสิ้น		5	100.0

หมายเหตุ: ผู้ตอบทั้ง 4 ราย เป็นผู้ที่ตอบกรณี “มี” ในตารางที่ก่อนหน้านี้

ตารางที่ 3.54 การลงโทษตามกฎหมาย กลุ่มคดีประทุษร้ายต่อชีวิตร่างกาย

ลำดับที่	การได้รับการลงโทษตามกฎหมายของ ผู้กระทำผิด/ผู้ต้องสงสัย	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1	ไม่ได้รับการลงโทษ	18	85.7
2	ไม่ทราบ/ไม่แน่ใจ	2	9.5
3	ถูกลงโทษจำคุก หรือต้องกักขัง	1	4.8
รวมทั้งสิ้น		21	100.0

ตารางที่ 3.55 บริการจากหน่วยงานอื่นๆ ด้านกระบวนการยุติธรรม กลุ่มคดีประทุษร้ายต่อชีวิตร่างกาย

ลำดับที่	การติดต่อ หรือได้รับบริการจากหน่วยงานอื่นๆ ด้านกระบวนการยุติธรรม	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1	ไม่มี	21	100.0
2	มี	-	-
รวมทั้งสิ้น		21	100.0

ตารางที่ 3.56 ความต้องการได้รับบริการหรือการดำเนินการจากหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม
เพิ่มเติม กลุ่มคดีประทุษร้ายต่อชีวิตร่างกาย

ลำดับ	ต้องการได้รับบริการหรือการดำเนินการจากหน่วยงานใน กระบวนการยุติธรรมเพิ่มเติม	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1	ไม่ต้องการ	14	66.7
2	ต้องการ	7	33.3
รวมทั้งสิ้น		21	100.0

ตารางที่ 3.57 สิ่งที่ต้องการได้รับบริการหรือการดำเนินการจากหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม
เพิ่มเติมกลุ่มคดีประทุษร้ายต่อชีวิตร่างกาย

ลำดับ	สิ่งที่ต้องการได้รับบริการหรือการดำเนินการจากหน่วยงานใน กระบวนการยุติธรรม	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	ติดตามตัวผู้กระทำผิดมาดำเนินคดีให้ได้รับการลงโทษ	2	9.5
2	การดำเนินการป้องกันไม่ให้มีเหตุร้ายเกิดขึ้นอีก	2	9.5
3	การติดตามรายงานความคืบหน้าของคดี	1	4.8
4	การให้ความคุ้มครองพยาน	1	4.8
5	การแก้ไขบำบัดฟื้นฟูไม่ให้ผู้กระทำผิดคนเดิมกลับมา กระทำผิดซ้ำ	5	23.8
6	การให้บริการสงเคราะห์ช่วยเหลือเหยื่ออาชญากรรม เช่น การให้คำปรึกษา การฟื้นฟู เยียวยาสภาพจิตใจ	1	4.8

หมายเหตุ: ผู้ตอบกรณีต้องการได้รับบริการจากหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม 7 ราย โดยสามารถเลือกตอบได้
มากกว่า 1 ข้อ

3.2.2.2 ความผิดต่อทรัพย์สิน

กลุ่มตัวอย่างผู้แทนครัวเรือนที่ตอบแบบสอบถามในอาชญากรรมประเภทความผิดต่อทรัพย์สินในแบบสอบถามสอญ. 2 มีจำนวน 225 ราย พบว่าทั้งหมดไม่ได้ถูกระบุรายชื่อทรัพย์สิน โดยส่วนใหญ่เป็นลักทรัพย์ในบ้านสินในบ้าน/ที่พักอาศัย (ร้อยละ 32.0) และขโมยสินของที่ตั้งวางในร้านค้า ห้างสรรพสินค้า มินิมาร์ท (ร้อยละ 18.7) และส่วนใหญ่แล้วแทบจะไม่ได้ใช้กำลังในการก่อเหตุ (ร้อยละ 99.6) ซึ่งส่วนใหญ่ถูกระงับจากคนไม่รู้จัก (ร้อยละ 41.3) และไม่ทราบตัวผู้กระทำความผิด (ร้อยละ 28.9)

สถานที่เกิดเหตุส่วนใหญ่แล้วเป็นสถานที่พักอาศัย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในส่วนที่เป็นสถานประกอบการร้านค้าซึ่งจัดให้เป็นที่พักอาศัยด้วยซึ่งมีมากถึงร้อยละ 35.9 สถานที่เกิดเหตุส่วนใหญ่แล้วร้อยละ 64.9 ไม่ได้มีการจัดระบบรักษาความปลอดภัยไว้ แต่ถ้าหากมีระบบรักษาความปลอดภัยจะจัดให้มีกล้องโทรทัศน์วงจรปิดมากที่สุด

เหตุความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินโดยส่วนใหญ่แล้วจะเกิดขึ้นในเวลากลางวันมากกว่ากลางคืนโดยมักจะเกิดขึ้นในขณะที่การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมออกไปทำงาน (ร้อยละ 39.1) ส่วนใหญ่แล้วไม่ได้พบเห็นผู้กระทำความผิดซึ่งหน้า (ร้อยละ 64.4) และเป็นกรณีที่ไม่รู้ตัวผู้กระทำความผิดหรือไม่เคยรู้จักกันมาก่อน

สาเหตุการกระทำความผิดหลักคือคนร้ายประสงค์ต่อทรัพย์สิน (ร้อยละ 70.7) ทุกเหตุที่พบไม่เคยมีสาเหตุโกรธเคืองหรือข้อขัดแย้งกับคนร้ายมาก่อน

ส่วนใหญ่แล้วการก่อเหตุความผิดต่อทรัพย์สินคนร้ายจะได้ทรัพย์สินไป (ร้อยละ 84.4) และแทบทั้งหมดจะไม่ได้รับทรัพย์สินกลับคืนมา (ร้อยละ 87.4) ประเภททรัพย์สินที่ถูกประทุษร้ายมากที่สุดคือเครื่องอุปโภคบริโภค (ร้อยละ 33.7) รองลงมาคือเงินสด (ร้อยละ 17.1)

ส่วนใหญ่แล้วเหตุประทุษร้ายต่อทรัพย์สินไม่มีการทำร้ายร่างกายการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมให้ได้รับบาดเจ็บ จากผลการสำรวจมีเพียง 1 ราย ที่เหยื่อได้รับบาดเจ็บจากกรณีเหตุชิงทรัพย์ (ร้อยละ 0.4) มูลค่าความเสียหายจากค่ารักษาพยาบาลรวม 1,000 บาท ความเสียหายต่อทรัพย์สินรวม 1,859,570 บาท

ตารางที่ 3.58 ลักษณะการก่อเหตุ กลุ่มคดีความผิดต่อทรัพย์สิน

ลำดับ	ลักษณะการก่อเหตุ	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	ลักทรัพย์ในบ้านสินในบ้าน/ที่พักอาศัย	72	32.0
2	ขโมยสินของที่ตั้งวางในร้านค้า ห้างสรรพสินค้า มินิมาร์ท	42	18.7
3	ลักทรัพย์สถานประกอบการ	32	14.2
4	ลักโคกระบือหรือเครื่องมือการเกษตร	15	6.7
5	ลักทรัพย์ รูปแบบอื่น ๆ	13	5.8

ลำดับ	ลักษณะการก่อเหตุ	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
6	บุกรุกทรัพย์สิน เช่น บ้าน ที่ดิน	13	5.8
7	ลักทรัพย์/ผลิผลทางการเกษตร	9	4.0
8	วิ่งราวทรัพย์	7	3.1
9	ขโมยรถยนต์/รถจักรยานยนต์	4	1.8
10	ยักยอกทรัพย์	3	1.3
11	ทำให้เสียทรัพย์	3	1.3
12	กรรโชกทรัพย์	3	1.3
13	หลงลืมวางทรัพย์สินทิ้งไว้แล้วสูญหาย หรือมีผู้มาเก็บเอาไป	2	0.9
14	ลูกจ้างยักยอกทรัพย์	1	0.4
15	ลูกจ้างขโมยทรัพย์สิน	1	0.4
16	ล้วงกระเป๋า/กรีดกระเป๋า	1	0.4
17	ริดเอาทรัพย์ ชมชู่ว่าจะเปิดเผยความลับ	1	0.4
18	ปล้น จี้ ชิงทรัพย์ในพื้นที่ส่วนบุคคล	1	0.4
19	ปล้น จี้ ชิงทรัพย์ในที่สาธารณะ	1	0.4
20	ขโมยทรัพย์สินภายในรถหรือยานพาหนะ	1	0.4
รวมทั้งสิ้น		225	100.0

ตารางที่ 3.59 กรณีคนร้ายได้ใช้กำลังทำร้ายหรือทำอันตรายต่อผู้เสียหาย ประเภทความผิดต่อทรัพย์

ลำดับที่	คนร้ายได้ขู่ขังหรือทำอันตรายต่อผู้เสียหาย	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	ไม่	224	99.6
2	มี - ทำร้ายร่างกายโดย ปราบจากอาวุธ เช่น ดุจ กระชาก ปลัก ตบตี ต่อย	1	0.4
รวมทั้งสิ้น		225	100.0

ตารางที่ 3.60 จำแนกการทราบสถานที่เกิดเหตุ กลุ่มคดีความผิดต่อทรัพย์

ลำดับที่	สถานที่เกิดเหตุ	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	ทราบ	223	99.1
2	ไม่ทราบ	2	0.9
รวมทั้งสิ้น		225	100.0

ตารางที่ 3.61 ประเภทของสถานที่เกิดเหตุอาชญากรรม กลุ่มคดีความผิดต่อทรัพย์

ลำดับที่	ประเภทของสถานที่	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	บ้านเรือน/ที่พักอาศัย		
	- บ้านเดี่ยว/ทาวน์เฮ้าส์ที่ไม่ได้อยู่ในโครงการจัดสรร	31	13.9
	- บ้านพักในชุมชนแออัด	5	2.2
	- บ้านเรือนที่อยู่ในเรือกสวนไร่นา	27	12.1
	- หมู่บ้านจัดสรร (มี รปภ.)	1	0.4
	- หมู่บ้านจัดสรร (ไม่มี รปภ.)	5	2.2
	- ห้องแถว	18	8.1
	- อาคารพาณิชย์/สถานประกอบการค้า/ร้านค้าในส่วนที่จัดไว้เป็นที่พักอาศัย	80	35.9
2	สถานประกอบการ		
	- ร้านเกม	1	0.4
	- ร้านค้า/ร้านสะดวกซื้อ	19	8.5
	- ร้านซ่อมรถ	1	0.4
	- ร้านอาหาร	4	1.8
	- สนามบอล	1	0.4
3	โรงเรียน/สถานศึกษา	-	-
4	สถานที่สาธารณะ/ถนนหนทาง/บริเวณพื้นที่เปิดโล่ง		
	- ตลาดย่านการค้า	1	0.4
	- ถนน/ตรอก/ซอย/ทางเท้า	3	1.3
	- เรือกสวนไร่นา	21	9.4
	- ลานจอดรถ/อาคารจอดรถสาธารณะ	1	0.4
5	ในพาหนะ		
	- รถประจำทาง เรือโดยสาร รถไป เครื่องบิน	1	0.4
6	สถานที่อื่นๆ		
	- คลังสินค้า	1	0.4
	- ที่งูนา	2	0.9

ลำดับที่	ประเภทของสถานที่	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
	รวมทั้งสิ้น	223	100.0

หมายเหตุ: จำนวนผู้ตอบ 223 คือจำนวนผู้ที่ทราบสถานที่เกิดเหตุ

ตารางที่ 3.62 การวางระบบรักษาความปลอดภัยหรือการระวางป้องกันภัยในที่เกิดเหตุ
กลุ่มคดีความผิดต่อทรัพย์

ลำดับที่	การวางระบบรักษาความปลอดภัยหรือการระวางป้องกันภัยในที่เกิดเหตุ	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	มี	79	35.1
2	ไม่มี	146	64.9
	รวมทั้งสิ้น	225	100.0

ตารางที่ 3.63 การวางระบบรักษาความปลอดภัยหรือการระวางป้องกันภัย (เฉพาะที่ระบุว่ามีระบบรักษาความปลอดภัยและตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

ลำดับที่	ลักษณะการรักษาความปลอดภัย	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	สัญญาณกันขโมย อุปกรณ์ตรวจจับผู้บุกรุก	3	3.8
2	ล็อคประตู หน้าต่าง ล้อรถ สิ่งของ/อุปกรณ์	28	35.4
3	รั้วแหลมหรือเหล็กตัดกันขโมย	28	35.4
4	ยาม/เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย	-	-
5	กล้องวงจรปิด (CCTV)	53	67.1
6	ตั้งตู้แดง/สายตรวจ	3	3.8
7	เสียงสุนัข	3	3.8
8	อื่นๆ		
	- ล่ามโซ่ล็อคประตู	1	1.3

หมายเหตุ: ในจำนวน 79 รายที่มีการวางระบบรักษาความปลอดภัยหรือการระวางการป้องกันภัยในที่เกิดเหตุ สามารถตอบได้มากกว่า 1 ข้อ

ตารางที่ 3.64 ช่วงเวลาที่เกิดเหตุอาชญากรรม กลุ่มคดีความผิดต่อทรัพย์

ลำดับที่	ช่วงเวลา	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	06.01 – 09.00 น.	-	-
2	09.01 – 12.00 น.	2	0.9

ลำดับที่	ช่วงเวลา	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
3	12.01 – 15.00 น.	6	2.4
4	15.01 – 18.00 น.	4	1.8
5	18.01 – 21.00 น.	2	0.9
6	21.01 – 24.00 น.	-	-
7	24.01 – 03.00 น.	3	1.3
8	03.01 – 06.00 น.	3	1.3
9	กลางวันแต่ไม่ทราบช่วงเวลา	100	39.2
10	กลางคืนแต่ไม่ทราบช่วงเวลา	69	27.1
11	ไม่ทราบช่วงเวลาเกิดเหตุ	30	11.8
12	หลายวันต่อเนื่อง	6	2.35
รวมทั้งสิ้น		225	100.0

ตารางที่ 3.65 กิจกรรมที่กระทำอยู่ระหว่างเกิดเหตุอาชญากรรม กลุ่มคดีความผิดต่อทรัพย์

ลำดับที่	กิจกรรมที่กระทำอยู่	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	ทำงาน หรืออยู่ที่ทำงาน	88	39.1
2	เดินทางไปสถานศึกษา ไปทำงาน ไปทำธุระ หรือเดินทางกลับบ้าน	7	3.1
3	จับจ่ายเลือกซื้อสินค้า เดินห้างสรรพสินค้า ตลาด ย่านการค้า	4	1.8
4	อยู่ระหว่างเดินทางท่องเที่ยว หรือพักผ่อนหย่อนใจในสถานที่สันทนาการ เช่น สวนสาธารณะ	7	3.1
5	ระหว่างออกไปดำเนินกิจกรรมพักผ่อนหย่อนใจนอกบ้าน เช่น ดูภาพยนตร์ เทียวผับ/ บาร์	1	0.4
6	นอนหลับในที่พักอาศัย (ทั้งของตนเองและผู้อื่น)	66	29.3
7	ทำกิจกรรมต่าง ๆ ในที่พักอาศัย (ทั้งของตนเองและผู้อื่น) เช่น ดูโทรทัศน์ ทำงานบ้าน	50	22.2
8	อื่นๆ		
	- ไม่ทราบ	2	0.9

ตารางที่ 3.66 ระบุการพบเหตุตัวผู้กระทำความผิดขณะก่อเหตุ กลุ่มคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์สิน

ลำดับที่	การพบเหตุตัวผู้กระทำความผิดขณะก่อเหตุ	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	ไม่ได้พบเห็นตัวผู้กระทำ ผิดซึ่งหน้า	145	64.4
2	พบเห็นตัวผู้กระทำผิดซึ่งหน้า	80	35.6
	รวมทั้งสิ้น	225	100.00

ตารางที่ 3.67 ลักษณะของผู้กระทำผิด กลุ่มคดีความผิดต่อทรัพย์สิน

ลำดับที่	ลักษณะของผู้กระทำผิด	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	กระทำผิดคนเดียว	73	91.3
2	กระทำผิดเป็นกลุ่มตั้งแต่สองคนขึ้นไป	7	8.8
3	เป็นชาย/ทั้งกลุ่มเป็นชาย	12	15.0
4	เป็นหญิง/ทั้งกลุ่มเป็นหญิง	11	13.8
5	ผู้กระทำผิดส่วนใหญ่เป็นนักเรียนนักศึกษา	-	-
6	ผู้กระทำผิดส่วนใหญ่เป็นเด็กและเยาวชน	4	5.0
7	ติดยาเสพติดหรือเสพยาเสพติด	2	2.5
8	มีการรวมกลุ่มทั้งชายและหญิง	1	91.3

หมายเหตุ: ในจำนวน 80 ราย ที่มีการพบผู้กระทำผิดซึ่งหน้า สามารถตอบได้มากกว่า 1 ข้อ

ตารางที่ 3.68 ลักษณะความสัมพันธ์กับผู้กระทำผิด กลุ่มคดีความผิดต่อทรัพย์สิน

ลำดับที่	ความสัมพันธ์กับผู้กระทำผิด	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	ไม่เคยรู้จักกันมาก่อน	93	41.3
2	รู้จักแต่ไม่เคยสนิทสนมกันมาก่อน	8	3.6
3	เป็นญาติแต่ไม่ได้พักอาศัยอยู่ด้วยกัน	3	1.3
4	เป็นเพื่อนบ้านหรืออาศัยอยู่ในละแวกเดียวกัน	32	14.2
5	กลุ่มเด็กวัยรุ่นในพื้นที่	13	5.8
6	เป็นนักเรียน/นักศึกษาสถาบันเดียวกัน	1	0.4
7	เป็นเพื่อนหรือคนรู้จักคุ้นเคยกัน	-	-
8	เป็นลูกค้า/ผู้ใช้บริการหรือรู้จักกันทางธุรกิจ	6	2.4
17	ไม่ทราบตัวผู้กระทำผิด	65	28.9

ลำดับที่	ความสัมพันธ์กับผู้กระทำผิด	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
18	เป็นเพื่อนร่วมงานหรือทำงานที่เดียวกัน	2	0.9
19	เป็นสมาชิกของครอบครัวเดียวกันหรือพักอาศัยอยู่ด้วยกัน	2	0.9
รวมทั้งสิ้น		225	100.0

ตารางที่ 3.69 ระบุการเคยมีปัญหาและสาเหตุโกรธเคืองกับผู้กระทำผิดมาก่อน กลุ่มคดีความผิดต่อทรัพย์

ลำดับที่	การเคยมีปัญหา/ข้อขัดแย้ง/โกรธเคืองกับผู้กระทำผิดมาก่อน	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	ใช่	-	-
2	ไม่ใช่	188	53.6
3	ไม่ทราบ/ไม่แน่ใจ	37	16.4
รวมทั้งสิ้น		225	100.0

ตารางที่ 3.70 ผู้กระทำความผิดมีอาการเมินเมาจากฤทธิ์ของสุรา / เครื่องดื่มแอลกอฮอล์ หรือสารเสพติดในขณะที่ก่อเหตุ กลุ่มคดีความผิดต่อทรัพย์

ลำดับที่	การพบเหตุตัวผู้กระทำความผิดขณะก่อเหตุ	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	ไม่ดื่ม/ไม่เสพ	51	22.7
2	ดื่ม/เสพ แต่ไม่ถึงกับเมินเมา	1	0.4
3	มีอาการเมินเมา	5	2.2
4	ไม่ทราบ/ไม่แน่ใจ	168	74.7
รวมทั้งสิ้น		225	100.0

ตารางที่ 3.71 สาเหตุที่เกิดขึ้นของอาชญากรรม กลุ่มคดีความผิดต่อทรัพย์

ลำดับที่	สาเหตุที่เกิดขึ้น	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	ความประมาทเลินเล่อของตัวผู้เสียหาย	32	14.2
2	ทรัพย์สินของผู้เสียหายล่อตาล่อใจ	28	12.4
3	ไม่ได้มีการระวังป้องกันภัยหรือการรักษาความปลอดภัยที่เพียงพอ	9	4.0
4	ผู้เสียหายมีอาการเมินเมา	2	0.9
5	ผู้กระทำผิดเมาสุรา/ยาเสพติด	5	2.2

ลำดับที่	สาเหตุที่เกิดขึ้น	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
6	ความขัดแย้ง/สาเหตุโกรธเคืองกับผู้กระทำผิด	1	0.4
7	ผู้กระทำผิดประสงค์ต่อทรัพย์	159	70.7
8	ผู้กระทำผิดยากจน	31	13.8
9	ผู้กระทำผิด ทำผิดเป็นนิสัย ชอบขโมย	2	0.9
10	โรคจิตเวช ความบกพร่องทางจิต	10	4.4
11	ผู้กระทำผิดทำตามเพื่อน กลุ่มแก๊งค์ กลุ่มอันธพาล หรือแก๊งค์กวนเมือง	1	0.4
12	อื่น ๆ		
	- การต่อเติมผิดกฎหมาย	1	0.4
	- ความมั่งคั่งของผู้กระทำผิด	1	0.4
	- ผู้กระทำผิดติดยาเสพติด	3	1.3
	- รongเท้าขาด	1	0.4
	- หนีตำรวจ	1	0.4
13	ไม่ทราบ/ไม่แน่ใจ	24	10.7

หมายเหตุ: จำนวนผู้ตอบ 225 คน สามารถตอบได้มากกว่า 1 ตัวเลือก

ตารางที่ 3.72 ระบุคนร้ายได้ทรัพย์สิน กลุ่มคดีความผิดต่อทรัพย์

ลำดับที่	คนร้ายได้ทรัพย์สินหรือไม่	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	ได้ทรัพย์สินไป	199	84.4
2	คนร้ายพยายามจะก่อเหตุ แต่ไม่ได้ทรัพย์สินไป	19	5.6
3	คนร้ายมีเจตนาทำลายทรัพย์สิน ไม่ได้ประสงค์ต่อทรัพย์สิน	6	2.7
4	ไม่ทราบ/ไม่แน่ใจ	3	1.3
รวมทั้งสิ้น		225	100.0

ตารางที่ 3.73 การได้รับทรัพย์สินคืนมา (เฉพาะที่ระบุว่าคนร้ายได้ทรัพย์สินไป)

ลำดับที่	รับทรัพย์สินคืนมา	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	ไม่ได้ทรัพย์สินคืน	174	87.4
2	ได้รับทรัพย์สินกลับคืนมาทั้งหมด	22	11.1
3	ได้รับทรัพย์สินคืนมาบางส่วน	3	1.5
รวมทั้งสิ้น		199	100.0

หมายเหตุ: จำนวนผู้ตอบ 199 รายตามตารางที่ก่อนหน้านี้ที่ระบุว่าคนร้ายได้ทรัพย์สินไป

ตารางที่ 3.74 ลักษณะการก่อเหตุซึ่งหน้าหรือลับหลัง กลุ่มคดีความผิดต่อทรัพย์สิน

ลำดับที่	ลักษณะการก่อเหตุซึ่งหน้าหรือลับหลัง	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	ก่อเหตุซึ่งหน้า โดยใช้กำลังทำร้ายร่างกายหรือข่มขู่เพื่อให้ได้ทรัพย์สิน	6	2.7
2	ก่อเหตุซึ่งหน้า แต่ไม่ได้ทำอันตรายหรือข่มขู่ผู้เสียหาย	43	19.1
3	ก่อเหตุลับหลัง ขโมยหรือพยายามขโมยทรัพย์สินโดยผู้เสียหายไม่รู้ตัว/ไม่ทราบเหตุขณะเกิดเหตุ	165	73.3
4	บุกรุกหรือพยายามบุกรุกเข้ามาในที่พักอาศัย ในเขตบ้าน หรือภายในรั้วบ้าน	9	4.0
5	ตั้งใจก่อความเสียหายหรือทำลายทรัพย์สิน โดยไม่ประสงค์ต่อทรัพย์สิน	2	0.9
รวมทั้งสิ้น		225	100.0

ตารางที่ 3.75 ประเภททรัพย์สินได้รับความเสียหาย/สูญเสียดังกล่าวที่เกิดขึ้น (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

ลำดับที่	ทรัพย์สินที่เสียหาย / สูญเสีย	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	เงินสด	34	17.1
2	กระเป๋าถือ กระเป๋าเอกสาร กระเป๋าตังค์	4	2.0
3	รถจักรยานยนต์	4	2.0
4	ชิ้นส่วนต่าง ๆ ของยานพาหนะ อะไหล่ (อุปกรณ์ภายนอก) เช่น ล้อ ยางอะไหล่ ไฟ	6	3.0

ลำดับที่	ทรัพย์สินที่เสียหาย / สูญเสีย	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
5	อุปกรณ์เสริมภายในรถ เช่น เครื่องเสียง เครื่องเล่น DVD ติดรถยนต์ อุปกรณ์นำทาง	1	0.5
6	จักรยาน/ชิ้นส่วนจักรยาน	2	1.0
7	น้ำมันเชื้อเพลิงรถยนต์ แก๊ส ไฟฟ้า พลังงานอื่นๆ	4	2.0
8	สินค้าอุปโภค บริโภค	67	33.7
9	เสื้อผ้า เครื่องแต่งกาย ชุดชั้นใน รองเท้า แวนตา นาฬิกา	11	5.5
10	เครื่องประดับ อัญมณี สร้อยคอ ทองคำ เพชรพลอย	3	1.5
11	โทรศัพท์มือถือ กล้องถ่ายภาพ อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์พกพา	5	2.5
12	เครื่องใช้ไฟฟ้าภายในบ้าน เช่น โทรทัศน์ เครื่องเสียง เครื่องเล่น DVD	6	3.0
13	เครื่องใช้ เครื่องเรือน เฟอร์นิเจอร์ ของใช้อื่นๆ ในบ้าน	11	5.5
14	หน้าต่าง ประตูบาน บานกระจก รั้วบ้าน โคมไฟรั้ว สนาม	4	2.0
15	ของมีค่าสะสม เช่น พระเครื่อง	7	3.5
16	สัตว์เลี้ยง	5	2.5
17	ปศุสัตว์ ผลไม้ ต้นไม้ ผลผลิตทางการเกษตร	39	19.6
18	อุปกรณ์เครื่องมือเครื่องใช้ทางการเกษตร เช่น รถไถ ป้อนน้ำ	7	3.5
19	อุปกรณ์หรือเครื่องมือก่อสร้าง	3	1.5
20	อื่นๆ	6	3.0
	- บุหรี่	1	0.5
	- สลากกินแบ่งรัฐบาลจำนวนหนึ่งชุด	1	0.5
	- สินค้าที่ขายในร้าน	1	0.5

หมายเหตุ: นับจากกรณีที่คนร้ายได้ทรัพย์สินไป 199 ราย ผู้เสียหายสามารถสูญเสียทรัพย์สินได้มากกว่า 1 ข้อ

ตารางที่ 3.76 การเสียชีวิตหรือได้รับบาดเจ็บจากเหตุที่เกิดขึ้น

ลำดับที่	ความสูญเสียจากเหตุที่เกิดขึ้น	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	เสียชีวิต	-	-
2	บาดเจ็บ - มีรอยฟกช้ำ/บวม/รอยถลอกบนผิวหนัง/เล็บฉีกหัก	1	0.4

ลำดับที่	ความสูญเสียจากเหตุที่เกิดขึ้น	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
3	ไม่บาดเจ็บ	224	99.6
	รวมทั้งสิ้น	225	100.00

ตารางที่ 3.77 ความสูญเสียจากเหตุที่เกิดขึ้น

ลำดับที่	ความสูญเสียจากเหตุที่เกิดขึ้น	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	เกิดความสูญเสีย/ค่าเสียหาย - ค่ายา/ค่ารักษาพยาบาล (รวมถึงค่าใช้จ่ายที่ในการผ่าตัด ดูแลผู้ได้รับบาดเจ็บในการรักษาพยาบาล) จำนวน 1,000 บาท - ทรัพย์สินเสียหายจากสิ่งที่เกิดขึ้น จำนวน 1,859,570 บาท	1 198	0.4 88.0
2	ไม่มีความสูญเสีย/ค่าเสียหายจากเหตุที่เกิดขึ้น	26	11.6
3	ไม่ทราบ/ไม่แน่ใจ	-	-
	รวมทั้งสิ้น	225	100.0

ตารางที่ 3.78 ผู้รับผิดชอบความสูญเสีย / ค่าเสียหายจากเหตุที่เกิดขึ้น

ลำดับที่	ผู้รับผิดชอบความสูญเสีย/ค่าเสียหายจากเหตุที่เกิดขึ้น	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	รับผิดชอบเองทั้งหมด - เป็นมูลค่า 1,865,440 บาท	178	79.1
2	ผู้กระทำผิดรับผิดชอบทั้งหมด - เป็นมูลค่า 18,940 บาท	18	8.0
3	รับผิดชอบเองบางส่วน และผู้กระทำผิดรับผิดชอบบางส่วน	1	0.4
4	สวัสดิการของรัฐ เช่น หลักประกันสุขภาพถ้วนหน้า ประกันสังคม สวัสดิการข้าราชการ - เป็นมูลค่า 1,000 บาท	1	0.4
5	บริษัทประกันชีวิต ประกันการรักษาพยาบาล	-	-
6	อื่นๆ - นายจ้าง เป็นมูลค่า 1,000	1	0.4
	รวมทั้งสิ้น	199	100.0

การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในรูปแบบความผิดต่อทรัพย์สิน ส่วนใหญ่ไม่ได้แจ้งความต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ (ร้อยละ 83.1) โดยเลือกที่จะแจ้งต่อผู้แทนชุมชนแทน (ร้อยละ 10.2) โดยส่วนมากให้สาเหตุว่า เห็นว่าเป็นเรื่องเล็กน้อยหรือความเสียหายที่เกิดขึ้นเล็กน้อย (ร้อยละ 38.9)

ตารางที่ 3.79 การแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ กลุ่มคดีความผิดต่อทรัพย์สิน

ลำดับที่	การแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	ใช่	38	16.9
2	ไม่ใช่	187	83.1
	รวมทั้งสิ้น	225	100.0

ตารางที่ 3.80 การแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ กลุ่มคดีความผิดต่อทรัพย์สิน

ลำดับที่	การแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	แจ้งต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ	38	16.9
2	แจ้งต่อผู้แทนชุมชน เช่น ผู้ใหญ่บ้าน กำนัน ผู้นำชุมชน หรือบุคคลที่ตนนับถือ แต่ไม่ได้แจ้งต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ	15	6.7
3	แจ้งต่อเจ้าหน้าที่หรือหน่วยงานภาครัฐอื่น ที่ไม่ใช่หน่วยงานตำรวจ	-	-
4	ไม่แจ้ง	172	76.4
	รวมทั้งสิ้น	225	100.00

ตารางที่ 3.81 สาเหตุไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ กลุ่มคดีความผิดต่อทรัพย์สิน

ลำดับที่	สาเหตุไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	เห็นว่าเป็นเรื่องเล็กน้อยหรือความเสียหายที่เกิดขึ้นเล็กน้อย	105	61.0
2	เป็นเรื่องส่วนตัว ได้จัดการกับเหตุที่เกิดขึ้นด้วยตนเอง เช่น ตกลงกับผู้กระทำผิด	29	16.9
3	ขาดพยานหลักฐาน	25	14.5
4	ยุ่งยาก ไม่อยากเป็นคดีความ ไม่อยากขึ้นโรงขึ้นศาล	24	14.0
5	สงสาร/เห็นใจผู้กระทำผิด (เนื่องจากผู้กระทำผิดเป็นเด็ก/พิการ/ยากจน เป็นต้น)	19	11.0
6	ไม่เกิดความเสียหาย	17	9.9
7	ไม่สะดวก ไม่มีเวลาแจ้งเหตุกับเจ้าหน้าที่	17	9.9

ลำดับที่	สาเหตุไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
8	คิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่สามารถติดตามผู้กระทำผิดมาดำเนินคดีได้	7	4.1
9	ไม่เชื่อมั่นในประสิทธิภาพการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่	7	4.1
10	เป็นคนกันเอง/สนิทสนมคุ้นเคยกับผู้กระทำผิด	5	2.9
11	มีความรู้สึกไม่ดีกับเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือไม่ไว้วางใจเจ้าหน้าที่	3	1.7
12	มีเจ้าหน้าที่หรือบุคคลอื่นมาให้การช่วยเหลือไกล่เกลี่ยสามารถตกลงกับผู้กระทำผิดได้	2	1.2
13	ได้แจ้งเหตุต่อผู้มีหน้าที่รับผิดชอบที่เกี่ยวข้องแล้ว เช่น ฝ่ายรักษาความปลอดภัย หัวหน้างาน	2	1.2
14	กลัวว่าจะถูกแก้แค้น หรือถูกทำร้ายจากผู้กระทำผิดหรือเกี่ยวข้อง	1	0.6
15	ผู้กระทำผิดเป็นเจ้าหน้าที่รัฐหรือผู้มีอิทธิพล (รวมถึงลูกหลาน/ญาติ/คนใกล้ชิด)	1	0.6
16	อื่นๆ		
	- กลัวถูกดำเนินคดี	1	0.6
	- กลัวว่าหากทำเป็นเรื่องใหญ่แล้วจะเสียลูกค้ารายอื่นๆ	1	0.6
	- ผู้เสียหายประมาทเอง	1	0.6
	- เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นเป็นประจำจนเป็นปกติ	1	0.6
	- ไม่มีทุนทรัพย์ในการดำเนินคดี	1	0.6

หมายเหตุ: ผู้ตอบ 172 ราย ที่ไม่แจ้งเจ้าหน้าที่และสามารถตอบได้มากกว่า 1 ข้อ

ตารางที่ 3.82 ทราบตัวผู้กระทำผิดในขณะที่เกิดเหตุหรือไม่ กลุ่มคดีความผิดต่อทรัพย์

ลำดับที่	ทราบตัวผู้กระทำผิด	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	ทราบ	63	28.0
2	ไม่ทราบ/ไม่แน่ใจ	162	72.0
	รวมทั้งสิ้น	225	100.00

ตารางที่ 3.83 หลังจากเกิดเหตุ ฝ่ายผู้กระทำผิดมีการข่มขู่ คุกคามให้เกรงกลัว กลุ่มคติความผิดต่อทรัพย์

ลำดับที่	ผู้กระทำผิดมีการข่มขู่คุกคามให้เกรงกลัว	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	มี	3	1.3
2	ไม่มี	210	93.3
3	ไม่ทราบ/ไม่แน่ใจ	12	5.3
รวมทั้งสิ้น		225	100.0

ตารางที่ 3.84 การจับกุม / ตั้งข้อหา ผู้กระทำผิดหรือผู้ต้องสงสัยที่เกี่ยวข้องในเหตุการณ์ กลุ่มคติความผิดต่อทรัพย์

ลำดับที่	มีการจับกุม/ตั้งข้อหาผู้กระทำผิดหรือผู้ต้องสงสัย	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	มี	13	5.8
2	ไม่มี	199	88.4
3	ไม่ทราบ/ไม่แน่ใจ	13	5.8
รวมทั้งสิ้น		225	100.0

ตารางที่ 3.85 การนำตัวผู้กระทำผิด / ผู้ต้องสงสัย ขึ้นฟ้องคดีต่อศาล กลุ่มคติความผิดต่อทรัพย์

ลำดับที่	การนำตัวผู้กระทำผิด/ผู้ต้องสงสัยขึ้นฟ้องคดีต่อศาล	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	ไม่มี	2	14.3
2	มี	2	14.3
3	คดีอยู่ในระหว่างการสอบสวนของตำรวจ	3	21.4
4	ไม่ทราบ/ไม่แน่ใจ	5	35.7
5	เป็นคดีเล็กน้อยไม่ถึงกับต้องขึ้นศาล	2	14.3
รวมทั้งสิ้น		14	100.0

หมายเหตุ: ผู้ที่ตอบ “มี” ในตารางที่ก่อนหน้าถึงจะตอบตารางที่ตั้งกล่าวนี้

ตารางที่ 3.86 มีการตกลงไกล่เกลี่ยกับฝ่ายผู้กระทำผิด กลุ่มคดีความผิดต่อทรัพย์สิน

ลำดับที่	การตกลงไกล่เกลี่ยกับฝ่ายผู้กระทำผิด	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	ไม่มี	180	80.0
2	มี และสามารถตกลงกับผู้กระทำผิดได้	35	15.5
3	มี แต่ไม่สามารถตกลงกับผู้กระทำผิดได้	10	4.4
รวมทั้งสิ้น		225	100.0

ตารางที่ 3.87 หน่วยงานที่ดำเนินการตกลงไกล่เกลี่ย กลุ่มคดีความผิดต่อทรัพย์สิน

ลำดับที่	การตกลงไกล่เกลี่ยกับฝ่ายผู้กระทำผิด โดยหน่วยงานหรือบุคคล	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	ดำเนินการด้วยตนเองหรือครอบครัว/คนใกล้ชิด	35	77.8
2	เจ้าหน้าที่ตำรวจ	5	11.1
3	ผู้แทนชุมชน เช่น ผู้ใหญ่บ้าน กำนัน ผู้นำชุมชน หรือบุคคลที่ ตนนับถือ	13	28.9
4	เจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครอง (นายอำเภอ ปลัดอำเภอ)	1	2.2

หมายเหตุ: ผู้ตอบทั้ง 45 ราย เป็นผู้ที่ตอบกรณี “มี” ในตารางที่ก่อนหน้า และอาจมีการให้เจ้าหน้าที่จากหลายฝ่ายช่วยใน
การไกล่เกลี่ย

ตารางที่ 3.88 การลงโทษตามกฎหมายหรือไม่ กลุ่มคดีความผิดต่อทรัพย์สิน

ลำดับที่	การได้รับการลงโทษตามกฎหมายของผู้กระทำผิด/ผู้ต้อง สงสัย	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	ไม่ได้รับการลงโทษ	205	91.1
2	ไม่ทราบ/ไม่แน่ใจ	17	7.6
3	ถูกลงโทษจำคุก หรือต้องกักขัง	3	1.3
รวมทั้งสิ้น		225	100.0

ตารางที่ 3.89 การรับบริการจากหน่วยงานอื่นๆ ด้านกระบวนการยุติธรรม กลุ่มคดีความผิดต่อทรัพย์

ลำดับที่	การติดต่อ หรือได้รับบริการจากหน่วยงานอื่นๆ ด้านกระบวนการยุติธรรม	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	ไม่มี	223	99.1
2	มี	2	0.9
รวมทั้งสิ้น		225	100.0

ตารางที่ 3.90 ความต้องการได้รับบริการหรือการดำเนินการจากหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม
เพิ่มเติม กลุ่มคดีความผิดต่อทรัพย์

ลำดับ	ต้องการได้รับบริการหรือการดำเนินการจากหน่วยงานใน กระบวนการยุติธรรมเพิ่มเติม	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	ไม่ต้องการ	178	79.1
2	ต้องการ	47	20.9
รวมทั้งสิ้น		225	100.0

ตารางที่ 3.91 สิ่งที่ต้องการได้รับบริการหรือการดำเนินการจากหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม
เพิ่มเติมกลุ่มคดีความผิดต่อทรัพย์

ลำดับ	สิ่งที่ต้องการได้รับบริการหรือการดำเนินการจาก หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม	จำนวน(ราย)	ร้อยละ
1	ติดตามตัวผู้กระทำความผิดมาดำเนินคดีให้ได้รับการลงโทษ	1	2.1
2	การดำเนินการป้องกันไม่ให้มีเหตุร้ายเกิดขึ้นอีก	30	63.8
3	การติดตามรายงานความคืบหน้าของคดี	5	10.6
4	การให้ความคุ้มครองพยาน	2	4.3
5	การแก้ไข บำบัดฟื้นฟูไม่ให้ผู้กระทำความผิดคนเดิมกลับมา กระทำความผิดซ้ำ	10	21.3
6	การให้บริการสงเคราะห์ช่วยเหลือเหยื่ออาชญากรรม เช่น การให้คำปรึกษา การฟื้นฟู เยียวยาสภาพจิตใจ	3	6.4
7	ติดตามเอาทรัพย์สินที่สูญหาย หรือให้มีการชดใช้ทรัพย์สินที่ เสียหายกลับคืนมา	16	34.0

ลำดับ	สิ่งที่ต้องการได้รับบริการหรือการดำเนินการจาก หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม	จำนวน(ราย)	ร้อยละ
8	การให้ความช่วยเหลือทางการเงินแก่ผู้เสียหายจาก หน่วยงานภาครัฐ	2	4.3
9	การให้คำปรึกษาในการติดต่อเจ้าหน้าที่หน่วยงานต่างๆ ใน กระบวนการยุติธรรม เช่น ตำรวจ อัยการ ศาล	1	2.1
10	จัดให้มีการเจรจาไกล่เกลี่ยกับฝ่ายผู้กระทำผิดให้มีการชดใช้ ค่าเสียหาย	4	8.5
11	อื่นๆ		
	- ติดตั้งกล้องวงจรปิดเพิ่มเติม	1	2.1
	- เพื่อนบ้านไม่ยินยอมให้ดูกล้องวงจรปิด อยากให้หน่วยงาน เข้ามาช่วยขอความร่วมมือ	1	2.1

หมายเหตุ: ผู้ตอบกรณีที่ต้องการได้รับบริการจากหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม 47 ราย โดยสามารถเลือกตอบได้
มากกว่า 1 ข้อ

3.2.2.3 ความผิดทางเพศ

กลุ่มตัวอย่างการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมที่ตอบแบบสอบถามในอาชญากรรมประเภท
ความผิดเกี่ยวกับเพศในแบบสอบถาม สอญ. 2 มีจำนวน 9 ราย ผลการสำรวจพบว่าส่วนใหญ่เป็นกรณีถูก
คุกคามทางวาจา หรือแสดงกริยาทำที่อันเป็นการรบกวน (ร้อยละ 44.4) และสะกดรอย/ลอบติดตาม
(ร้อยละ 33.3) ไม่พบกรณีข่มขืนกระทำชำเรา โดยไม่ได้ใช้กำลังและอาวุธในการก่อเหตุ ซึ่งส่วนใหญ่ถูก
กระทำจากคนไม่รู้จัก (ร้อยละ 41.3)

สถานที่เกิดเหตุพบมากที่สุดเป็นที่สาธารณะ (ร้อยละ 44.4) ช่วงเวลาเกิดเหตุมีทั้งกลางวันและ
กลางคืนในสัดส่วนใกล้เคียงกัน กิจกรรมที่ทำระหว่างเกิดเหตุมีทั้งกรณีอยู่ระหว่างเดินทางและอยู่ในที่พัก
อาศัย ส่วนใหญ่แล้วได้พบเห็นผู้กระทำผิดซึ่งหน้า (ร้อยละ 55.5) แต่มักจะไม่ได้เป็นคนรู้จักกันมาก่อน
หรือไม่รู้ตัวผู้กระทำผิด ทุกเหตุการณ์ผู้ก่อเหตุกับเหยื่อไม่ได้มีสาเหตุโกรธเคืองกันมาก่อน

ทุกกรณีเป็นกรณีที่มีการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมไม่ได้รับบาดเจ็บหรือได้รับความเสียหายต่อ
ทรัพย์สินแต่อย่างใด

ตารางที่ 3.92 ลักษณะการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในปี 2561 กลุ่มคดีความผิดเกี่ยวกับเพศ

ลำดับที่	ลักษณะการก่อเหตุ	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	ถูกคุกคามทางวาจา หรือแสดงกริยาทำที่อันเป็นการรบกวน เช่น ส่งข้อความ/คลิปลามก	4	44.4
2	ถูกระทำอนาจาร ไม่ได้รับอันตราย	1	11.1
3	สะกดรอย/ลอบติดตาม	3	33.3
4	พุดจาฉวนลาม/ลอบแอบมองโดยคนแปลกหน้า	1	11.1
	รวมทั้งสิ้น	9	100.0

ตารางที่ 3.93 การใช้กำลังทำร้ายหรือทำอันตรายต่อผู้เสียหาย กลุ่มคดีความผิดเกี่ยวกับเพศ

ลำดับที่	การใช้กำลังทำร้ายหรือทำอันตราย	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	ใช่	-	-
2	ไม่ใช่	9	100.0
	รวมทั้งสิ้น	9	100.0

ตารางที่ 3.94 ลักษณะการก่อเหตุ กลุ่มคดีความผิดเกี่ยวกับเพศ

ลำดับที่	ลักษณะการก่อเหตุ	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	สะกดรอย/ลอบติดตาม	3	33.3
2	ถูกระทำอนาจารไม่ได้รับอันตราย	1	11.1
3	พุดจาฉวนลาม/ลอบแอบมองโดยคนแปลกหน้า	1	11.1
4	ถูกคุกคามทางวาจา หรือแสดงกริยาทำที่อันเป็นการรบกวน เช่น ส่งข้อความ/คลิปลามก	4	44.4
	รวมทั้งสิ้น	9	100.0

ตารางที่ 3.95 ลักษณะอาวุธที่ใช้ กลุ่มคดีความผิดเกี่ยวกับเพศ

ลำดับที่	ลักษณะการใช้อาวุธ	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	ไม่ใช้อาวุธ	9	100.0
2	ใช้อาวุธ	-	-
	รวมทั้งสิ้น	9	100.0

ตารางที่ 3.96 สถานที่เกิดเหตุ กลุ่มคดีความผิดเกี่ยวกับเพศ

ลำดับที่	สถานที่เกิดเหตุ	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	ทราบ	9	100.0
2	ไม่ทราบ	-	-
รวมทั้งสิ้น		9	100.0

ตารางที่ 3.97 ประเภทสถานที่เกิดเหตุอาชญากรรม กลุ่มคดีความผิดเกี่ยวกับเพศ

ลำดับที่	ลักษณะสถานที่	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	บ้านเรือน/ที่พักอาศัย		
	- ห้องแถว	1	11.1
	- หมู่บ้านจัดสรร (ไม่มี รพก.)	1	11.1
	- อาคารพาณิชย์/สถานที่ประกอบการค้า/ร้านค้าใน ส่วนที่จัดไว้เป็นที่พักอาศัย	2	22.2
	- บ้านเดี่ยว/ทาวน์เฮ้าส์ที่ไม่ได้อยู่ในโครงการจัดสรร	1	11.1
2	สถานที่สาธารณะ/ถนนหนทาง/บริเวณพื้นที่เปิดโล่ง		
	- ถนน/ตรอก/ซอย/ทางเท้า	4	44.4
รวมทั้งสิ้น		9	100.0

ตารางที่ 3.98 ช่วงเวลาที่เกิดเหตุอาชญากรรม กลุ่มคดีความผิดเกี่ยวกับเพศ

ลำดับที่	ช่วงเวลา	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	12.01 – 15.00 น.	1	11.1
2	กลางวันแต่ไม่ทราบช่วงเวลา	2	22.2
3	กลางคืนแต่ไม่ทราบช่วงเวลา	3	33.3
4	ไม่ทราบช่วงเวลาเกิดเหตุ	2	22.2
5	หลายวันต่อเนื่อง	1	11.1
รวมทั้งสิ้น		9	100.0

ตารางที่ 3.99 กิจกรรมที่กระทำอยู่ระหว่างเกิดเหตุอาชญากรรม กลุ่มคดีความผิดเกี่ยวกับเพศ

ลำดับที่	การพบเหตุตัวผู้กระทำความผิดขณะก่อเหตุ	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	กำลังเดินทางไปสถานศึกษา ไปทำงาน ไปทำธุระ หรือเดินทางกลับบ้าน	4	44.4
2	ทำกิจกรรมต่างๆ ในที่พักอาศัย (ทั้งของตนเองและผู้อื่น) เช่น ดูโทรทัศน์ ทำงานบ้าน	4	44.4
3	ทำงาน หรืออยู่ที่ทำงาน	1	11.1
รวมทั้งสิ้น		9	100.0

ตารางที่ 3.100 การพบเหตุตัวผู้กระทำความผิดขณะก่อเหตุ กลุ่มคดีความผิดเกี่ยวกับเพศ

ลำดับที่	การพบเหตุตัวผู้กระทำความผิดขณะก่อเหตุ	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	ไม่ได้พบเห็นตัวผู้กระทำผิดซึ่งหน้า	4	44.4
2	พบเห็นตัวผู้กระทำผิดซึ่งหน้า	5	55.5
รวมทั้งสิ้น		9	100.0

ตารางที่ 3.101 ลักษณะของผู้กระทำผิด กลุ่มคดีความผิดเกี่ยวกับเพศ (เฉพาะตัวอย่างที่พบเหตุตัวผู้กระทำผิดซึ่งหน้า และตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

ลำดับที่	ลักษณะของผู้กระทำผิด	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	กระทำผิดคนเดียว	4	80.0
2	กระทำผิดเป็นกลุ่มตั้งแต่สองคนขึ้นไป	1	10.0
3	เป็นชาย/ทั้งกลุ่มเป็นชาย	3	60.0

หมายเหตุ: ผู้เสียหายที่พบเห็นตัวผู้กระทำผิดซึ่งหน้ามี 5 คน ดังตารางที่ก่อนหน้านี้ โดยจะสามารถตอบได้มากกว่า 1 ข้อ

ตารางที่ 3.102 ลักษณะความสัมพันธ์กับผู้กระทำผิด กลุ่มคดีความผิดเกี่ยวกับเพศ

ลำดับที่	ความสัมพันธ์กับผู้กระทำผิด	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	ไม่เคยรู้จักกันมาก่อน	4	44.4
2	รู้จักแต่ไม่เคยสนิทสนมกันมาก่อน	1	11.1
3	ไม่ทราบตัวผู้กระทำผิด	2	22.2
4	เป็นเพื่อนบ้านหรืออาศัยอยู่ในละแวกเดียวกัน	2	22.2
รวมทั้งสิ้น		9	100.0

ตารางที่ 3.103 มีปัญหาข้อขัดแย้งหรือโกรธเคืองกับผู้กระทำผิดมาก่อน กลุ่มคดีความผิดเกี่ยวกับเพศ

ลำดับที่	การเคยมีปัญหา/ข้อขัดแย้ง/โกรธเคืองกับผู้กระทำผิดมาก่อน	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	ใช่	-	-
2	ไม่ใช่	9	100.0
3	ไม่ทราบ/ไม่แน่ใจ	-	-
รวมทั้งสิ้น		9	100.0

ตารางที่ 3.104 อาการมีนเมาจากฤทธิ์ของสุรา/เครื่องดื่มแอลกอฮอล์ หรือสารเสพติดในขณะก่อเหตุ กลุ่มคดีความผิดเกี่ยวกับเพศ

ลำดับที่	การพบเหตุตัวผู้กระทำความผิดขณะก่อเหตุ	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	ไม่ดื่ม/ไม่เสพ	2	22.2
2	ดื่ม/เสพแต่ไม่ถึงกับมีนเมา	-	-
3	มีอาการมีนเมา	-	-
4	ไม่ทราบ/ไม่แน่ใจ	7	77.8
รวมทั้งสิ้น		9	100.0

ตารางที่ 3.105 การเสียชีวิตหรือได้รับบาดเจ็บ คดีความผิดเกี่ยวกับเพศ

ลำดับที่	กรณีเหตุที่เกิดขึ้น	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	เสียชีวิต	-	-
2	บาดเจ็บ	-	-
3	ไม่บาดเจ็บ	9	100.0
4	ผลกระทบต่อจิตใจ	-	-
รวมทั้งสิ้น		9	100.0

ตารางที่ 3.106 ความสูญเสียที่เกิดขึ้น คดีความผิดเกี่ยวกับเพศ

ลำดับที่	ความสูญเสียจากเหตุที่เกิดขึ้น	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	เกิดความสูญเสีย/ค่าเสียหาย	-	-
2	ไม่มีความสูญเสีย/ค่าเสียหายจากเหตุที่เกิดขึ้น	9	100.0
3	ไม่ทราบ/ไม่แน่ใจ ไม่สามารถประเมินความสูญเสีย/ค่าเสียหายได้	-	-
รวมทั้งสิ้น		9	100.0

การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในรูปแบบความผิดเกี่ยวกับเพศส่วนใหญ่ไม่ได้แจ้งความต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ (ร้อยละ 77.8) โดยไม่เลือกที่จะแจ้งต่อผู้แทนชุมชนแทน และส่วนมากให้สาเหตุไม่เกิดความเสียหาย (ร้อยละ 30.0) และขาดพยานหลักฐาน (ร้อยละ 20.0)

ตารางที่ 3.107 การแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ คดีความผิดเกี่ยวกับเพศ

ลำดับที่	การแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	ใช่	2	22.2
2	ไม่ใช่	7	77.8
รวมทั้งสิ้น		9	100.0

ตารางที่ 3.108 การแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ กลุ่มคดีประทุษร้ายต่อชีวิตร่างกาย

ลำดับที่	การแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	แจ้งต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ	2	22.2
2	แจ้งต่อผู้แทนชุมชน เช่น ผู้ใหญ่บ้าน กำนัน ผู้นำชุมชน หรือบุคคลที่ตนนับถือ แต่ไม่ได้แจ้งต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ	-	-
3	แจ้งต่อเจ้าหน้าที่หรือหน่วยงานภาครัฐอื่น ที่ไม่ใช่หน่วยงานตำรวจ	-	-
4	ไม่แจ้ง	7	77.8
รวมทั้งสิ้น		9	100.0

ตารางที่ 3.109 ระบุสาเหตุไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ (เฉพาะตัวอย่างที่ระบุไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ และตอบได้มากกว่า 1 ข้อ) กลุ่มคดีความผิดเกี่ยวกับเพศ

ลำดับที่	สาเหตุไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	ไม่เกิดความเสียหาย	3	42.9
2	ขาดพยานหลักฐาน	2	28.6
3	เป็นเรื่องส่วนตัว ได้จัดการกับเหตุที่เกิดขึ้นด้วยตนเอง เช่น ตกลงกับผู้กระทำผิด	1	14.3
4	เห็นว่าเป็นเรื่องเล็กน้อยหรือความเสียหายที่เกิดขึ้นเล็กน้อย	1	14.3
5	คิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่สามารถติดตามผู้กระทำผิดมาดำเนินคดีได้	1	14.3
6	ไม่สะดวก ไม่มีเวลาแจ้งเหตุกับเจ้าหน้าที่	1	14.3
7	อื่นๆ	1	14.3

หมายเหตุ: ผู้ตอบ 7 ราย ตามที่ตอบว่า “ไม่ใช่” ในตารางที่การแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ โดยสามารถตอบได้มากกว่า 1 ข้อ

ตารางที่ 3.110 การทราบตัวผู้กระทำผิดในขณะเกิดเหตุ คดีความผิดเกี่ยวกับเพศ

ลำดับที่	ทราบตัวผู้กระทำผิด	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	ทราบ	2	22.2
2	ไม่ทราบ/ไม่แน่ใจ	7	77.8
	รวมทั้งสิ้น	9	100.0

ตารางที่ 3.111 หลังเกิดเหตุฝ่ายผู้กระทำความผิดมีการข่มขู่คุกคามให้เกรงกลัวหรือใช้อิทธิพล คดีความผิดเกี่ยวกับเพศ

ลำดับที่	การข่มขู่คุกคามจากฝ่ายผู้กระทำความผิด	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	มี	-	-
2	ไม่มี	8	88.9
3	ไม่ทราบ/ไม่แน่ใจ	1	11.1
	รวมทั้งสิ้น	9	100.0

ตารางที่ 3.112 การจับกุม / ตั้งข้อหา ผู้กระทำความผิดหรือผู้ต้องสงสัยที่เกี่ยวข้องในเหตุการณ์
คดีความผิดเกี่ยวกับเพศ

ลำดับที่	การจับกุม/ตั้งข้อหาผู้กระทำผิด	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	มี	-	-
2	ไม่มี	8	88.9
3	ไม่ทราบ/ไม่แน่ใจ	1	11.1
รวมทั้งสิ้น		9	100.0

ตารางที่ 3.113 การตกลงไกล่เกลี่ยกับฝ่ายผู้กระทำผิด คดีความผิดเกี่ยวกับเพศ

ลำดับที่	การแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	มี และสามารถตกลงกับผู้กระทำผิดได้	-	-
2	มี แต่ไม่สามารถตกลงกับผู้กระทำผิดได้	-	-
3	ไม่มี	9	100.0
รวมทั้งสิ้น		9	100.0

ตารางที่ 3.114 ผู้กระทำผิด / ผู้ต้องสงสัยได้รับการลงโทษตามกฎหมาย คดีความผิดเกี่ยวกับเพศ

ลำดับที่	การแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	ไม่ได้รับการลงโทษ	8	88.9
2	ได้รับการลงโทษตามกฎหมาย	-	-
3	ไม่ทราบ/ไม่แน่ใจ	1	11.1
รวมทั้งสิ้น		9	100.0

ตารางที่ 3.115 การติดต่อหรือได้รับบริการจากหน่วยงานอื่น ๆ ในด้านกระบวนการยุติธรรม
คดีความผิดเกี่ยวกับเพศ

ลำดับที่	การติดต่อหรือได้รับบริการจากหน่วยงานอื่นๆ	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	ไม่มี	9	100.0
2	มี	-	-
รวมทั้งสิ้น		9	100.0

ตารางที่ 3.116 ผู้เสียหายต้องการได้รับการบริการหรือการดำเนินงานจากหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมเพิ่มเติมหรือไม่ คดีความผิดเกี่ยวกับเพศ

ลำดับที่	การจับกุม/ตั้งข้อหาผู้กระทำผิด	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	ไม่ต้องการ	7	77.8
2	ต้องการ	2	22.2
รวมทั้งสิ้น		9	100.0

ตารางที่ 3.117 สิ่งที่ต้องการได้รับการบริการหรือการดำเนินการจากหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมเพิ่มเติมกลุ่มคดีทางเพศ

ลำดับ	สิ่งที่ต้องการได้รับการบริการหรือการดำเนินการจากหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม	จำนวน(ราย)	ร้อยละ
1	ติดตามตัวผู้กระทำผิดมาดำเนินคดีให้ได้รับการลงโทษ	2	100.0
2	การดำเนินการป้องกันไม่ให้มีเหตุร้ายเกิดขึ้นอีก	1	50.0

หมายเหตุ: ผู้ตอบกรณีต้องการได้รับการบริการจากหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม 2 ราย โดยสามารถเลือกตอบได้มากกว่า 1 ข้อ

3.2.2.4 ความผิดฉ้อโกงหลอกลวง

กลุ่มตัวอย่างผู้ประสบเหตุอาชญากรรมในความผิดประเภทความผิดฉ้อโกงหลอกลวงในการตอบแบบสอบถาม สอญ. 2 มีจำนวน 586 ราย ผลการสำรวจพบว่าส่วนใหญ่ลักษณะการกระทำ ความผิดที่ผู้กระทำความผิดหลอกผู้เสียหายว่าจะถูกรางวัลโดยขอเก็บค่าดำเนินการล่วงหน้า (ร้อยละ 24.2) รองลงมาเป็นการหลอกประกาศขายสินค้าแต่ไม่จัดส่งสินค้าให้หรือส่งให้แต่ไม่ตรงกับที่โฆษณาไว้ (ร้อยละ 23.2) ซึ่งส่วนใหญ่มีสาเหตุมาจากการที่ผู้กระทำผิดประสงค์ต่อทรัพย์ (ร้อยละ 75.6)

ทุกกรณีการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมยืนยันว่าเป็นเหตุเกิดในประเทศ พบว่าเป็นการติดต่อเหยื่อผ่านทางโทรศัพท์มากที่สุด (ร้อยละ 32.4) รองลงมาคือติดต่อผ่านอีเมลและเครือข่ายสังคมออนไลน์ (ร้อยละ 30.2) ส่วนใหญ่เป็นการก่อเหตุในขณะที่เหยื่ออยู่ในที่พักอาศัย (ร้อยละ 91) โดยมีทั้งเป็นการติดต่อโดยไม่ได้พบหน้ากัน ขณะที่เหยื่อใช้โทรศัพท์หรืออินเทอร์เน็ตอยู่ที่บ้าน และมีทั้งเข้ามาติดต่อเหยื่อด้วยตนเอง แต่ส่วนใหญ่แล้วมักจะไม่ได้พบผู้กระทำผิดซึ่งหน้า (ร้อยละ 81.4) มักจะเป็นการกระทำผิดคนเดียว และเหยื่อกับผู้ก่อเหตุไม่รู้จักกันมาก่อนหรือไม่รู้ตัวผู้กระทำผิด

การกระทำผิดมักเป็นช่วงเวลากลางวัน ส่วนใหญ่แล้วเป็นช่วงเวลาที่เหยื่อทำกิจกรรมต่างๆ ในที่พักอาศัยของตนเอง (ร้อยละ 62.1)

สาเหตุการกระทำผิดส่วนใหญ่แล้วเป็นกรณีประสงค์ต่อทรัพย์สิน (ร้อยละ 78.8) ส่วนใหญ่แล้วเหยื่อจะรู้ทันคนร้ายไม่ได้ทรัพย์สินไป แต่ก็มีการณีที่คนร้ายได้ทรัพย์สินไปถึงร้อยละ 36.5 การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมกลุ่มนี้จะใช้งานอินเทอร์เน็ตเป็นประจำทุกวัน (ร้อยละ 87.7)

ส่วนใหญ่แล้วผู้ตกเป็นเหยื่อไม่ได้มีการระวังป้องกันภัยหรือได้รับบริการการป้องกันภัยเป็นกรณีพิเศษ ร้อยละ 66.2 โดยส่วนใหญ่แล้วหากมีการระวังป้องกันภัยจะเลือกที่จะไม่เปิดเผยรหัสผ่านต่างๆให้ผู้อื่นทราบมากที่สุด (ร้อยละ 75.1)

ทรัพย์สินที่เสียหายส่วนใหญ่คือเงินสด (ร้อยละ 84.6) ไม่มีความเสียหายเกี่ยวกับการบาดเจ็บและรักษาพยาบาลแต่มีการณีทรัพย์สินได้รับความเสียหายจากการทำลายข้าวของและได้รับบาดเจ็บเล็กน้อยไม่ถึงขั้นต้องรักษาพยาบาลจากกลุ่มทวงหนี้ในระบบจำนวน 1 ราย (ร้อยละ 0.2) โดยมีความเสียหายที่เกิดขึ้นเป็นความเสียหายต่อทรัพย์สิน 4,178,189 บาท และค่าใช้จ่ายต้องหยุดงาน 2,000 บาท

ตารางที่ 3.118 ลักษณะความผิด กลุ่มคดีฉ้อโกงหลอกลวง

ลำดับที่	ลักษณะการกระทำผิด	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	หลอกลวงว่าถูกรางวัลโดยขอเก็บค่าดำเนินการล่วงหน้า	142	24.2
2	หลอกประกาศขายสินค้า แต่ไม่จัดส่งสินค้าให้ หรือส่งให้แต่ไม่ตรงกับที่โฆษณา	136	23.2
3	หลอกให้หลงเชื่อให้โอนเงินเข้าบัญชีธนาคารของคนร้าย เช่น แก๊งคอลเซ็นเตอร์ ขอตัดส่วนบัญชีธนาคาร	55	9.4
4	หลอกลวงให้จ่ายเงินเป็นสมาชิกธุรกิจแล้วปิดบริษัทหลบหนีไป เช่น แชร่ลูกโซ่	49	8.4
5	หลอกลวงโดยแสดงตนเป็นบุคคลอื่น สร้างความชอบพอ และหลอกลวงว่าจะส่งทรัพย์สินมาให้หรือกระทำการอื่นใดในลักษณะเดียวโดยจะต้องเสียค่าใช้จ่ายในการดำเนินการ เช่น แก๊งโรแมนซ์ สแกม	31	5.3
6	หลอกลวงให้ร่วมลงทุน ซื้อหุ้น/หน่วยลงทุน หรือซื้อขายสินค้าในธุรกิจที่ไม่มีอยู่จริง	30	5.1
7	แอบอ้างเป็นหน่วยงานหรือองค์กรการกุศล มาเรียไรเงินบริจาค	23	3.9

ลำดับที่	ลักษณะการกระทำผิด	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
8	หลอกลวงให้สูญเสียทรัพย์สิน เช่น ตกทอง หลอกขาย สลากกินแบ่งถูกรางวัลปลอม	18	3.1
9	หลอกลวงไปทำงานให้หรือให้ส่งสินค้าให้ โดยเจตนาไม่จ่ายค่าจ้างหรือชำระเงิน	16	2.7
10	แอบอ้างนำเอกสาร ข้อมูลส่วนตัวไปใช้โดยไม่ได้รับอนุญาตแล้วก่อให้เกิดความเสียหาย เช่น นำไปขอบัตรเครดิต กู้เงิน	15	2.6
11	หลอกเข้าร่วมโครงการรัฐ หรือสวัสดิการของรัฐ แล้ว โกงเงินหรือเรียกเก็บค่าบริการ	12	2.0
12	หลอกขอข้อมูล Online banking แล้วแอบเอาเงินออก จากบัญชี	10	1.7
13	โกงแชร์วงใหญ่เกินกฎหมายกำหนด	8	1.4
14	การปลอมแปลงสินค้า	5	0.9
15	การปลอมแปลงเงินตรา	5	0.9
16	เชิญชวนเล่นการพนัน	4	0.7
17	หลอกลวงว่าเป็นเจ้าหน้าที่แล้วมาข่มขู่เรียกขังเงิน หรือเรียไรงเงิน	4	0.7
18	การหลอกลวงโดยวิธีอื่นๆ	4	0.7
19	หลอกลวงว่าจะจัดหางาน/ส่งไปทำงานต่างประเทศ	3	0.5
20	โฆษณาสินค้าหรือบริการเกินจริงในลักษณะหลอกลวง เมื่อซื้อบริการแล้วไม่มีการให้บริการตามที่กล่าวอ้าง หรือหลอกเก็บค่าบริการล่วงหน้า	3	0.5
23	ปล่อยเงินกู้นอกระบบโดยคิดอัตราดอกเบี้ยในราคาสูง มาก (เกินกว่าร้อยละ 3 ต่อเดือน)	2	0.3
26	แอบอ้างเป็นบุคคลที่รู้จักเพื่อขอยืมเงิน	2	0.3
27	หลอกเข้าร่วมโครงการรัฐ หรือสวัสดิการของรัฐ แล้ว โกงเงินหรือเรียกเก็บค่าบริการ	2	0.3
28	หลอกลวงว่าจะช่วยให้เข้าทำงานได้/สอบเข้าได้	1	0.2

ลำดับที่	ลักษณะการกระทำผิด	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
29	หลอกลวงให้จ่ายเงินเพื่อแลกกับการอำนวยความสะดวกหรือได้รับสิทธิพิเศษ	1	0.2
30	ปล่อยเงินกู้โดยหลอกทำสัญญาเงินกู้เกินจริง (เกินกว่าเงินที่ได้รับ)	1	0.2
31	ข่มขู่หรือทำอันตรายจากการทวงหนี้	1	0.2
32	นำข้อมูลในบัตรเครดิตไปใช้โดยไม่ได้รับความยินยอมจากเจ้าของบัตร	1	0.2
33	ลักลอบเบิกเงินสดจากบัญชีธนาคารโดยที่เจ้าของบัญชีไม่ทราบ/ไม่ยินยอม	1	0.2
26	ถูกปลอมแปลงหรือถูกแอบอ้าง เอกสารราชการหรือเอกสารสำคัญ	1	0.2
รวมทั้งสิ้น		586	100.0

ตารางที่ 3.119 สถานที่เกิดเหตุในประเทศหรือต่างประเทศ กลุ่มความผิดฉ้อโกงหลอกลวง

ลำดับที่	สถานที่เกิดเหตุ	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	ทราบ		
	- ในประเทศ	544	92.8
	- ต่างประเทศ	-	-
2	ไม่ทราบ	42	7.2
รวมทั้งสิ้น		586	100.0

ตารางที่ 3.120 ช่องทางที่ผู้กระทำความผิดติดต่อกับผู้เสียหาย กลุ่มคดีฉ้อโกงหลอกลวง

ลำดับที่	ช่องทางการทำกระทำความผิด	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	ติดต่อผู้เสียหายโดยตรงด้วยตนเองหรือผ่านบุคคลอื่น	122	20.8
2	โทรศัพท์	190	32.4
3	ส่งข้อความผ่านอีเมล เครือข่ายสังคมอินเทอร์เน็ต (Social Network)	177	30.2
4	แอบนำข้อมูลส่วนตัวไปใช้ ไม่ทราบว่าโดยวิธีใด	1	0.2
5	โฆษณาผ่านเว็บไซต์	16	2.7

ลำดับที่	ช่องทางการทำกระทำความผิด	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
6	ใช้สื่อโฆษณา สื่อสิ่งพิมพ์หรือช่องทางอื่นๆ	3	0.5
7	ส่งข้อความทางโทรศัพท์มือถือ	76	13
8	อื่นๆ		
	- ส่งไปรษณีย์	1	0.2
รวมทั้งสิ้น		586	100

ตารางที่ 3.121 สถานที่เกิดเหตุอาชญากรรม (กรณีผู้กระทำผิดติดต่อผู้เสียหายโดยตรงด้วยตนเอง)
กลุ่มคดีความผิดฉ้อโกงหลอกหลวง

ลำดับที่	สถานที่	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	บ้านเรือน/ที่พักอาศัย		
	- อาคารพาณิชย์/สถานที่ประกอบการค้า/ร้านค้าใน ส่วนที่จัดไว้เป็นที่พักอาศัย	43	35.3
	- ห้องแถว	8	6.6
	- หมู่บ้านจัดสรร (ไม่มี รพก.)	8	6.6
	- หมู่บ้านจัดสรร (มี รพก.)	2	1.6
	- บ้านเรือนที่อยู่ในเรือกสวนไร่นา	13	10.7
	- บ้านพักในชุมชนแออัด	3	2.5
	- บ้านพักคนงานก่อสร้าง/บ้านพักคนงาน	1	0.8
	- บ้านเดี่ยว/ทาวน์เฮ้าส์ที่ไม่ได้อยู่ในโครงการจัดสรร	33	27.1
2	ไม่ทราบที่เกิดเหตุแน่ชัด	11	9.0
รวมทั้งสิ้น		122	100.0

ตารางที่ 3.122 ช่วงเวลาที่เกิดเหตุอาชญากรรม กลุ่มคดีฉ้อโกงหลอกหลวง

ลำดับที่	ช่วงเวลา	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	06.01 – 09.00 น.	1	0.2
2	09.01 – 12.00 น.	19	3.2
3	12.01 – 15.00 น.	10	1.7

ลำดับที่	ช่วงเวลา	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
4	15.01 – 18.00 น.	3	0.5
5	18.01 – 21.00 น.	4	0.7
6	กลางวันแต่ไม่ทราบช่วงเวลา	402	68.6
7	กลางคืนแต่ไม่ทราบช่วงเวลา	31	5.3
8	ไม่ทราบช่วงเวลาเกิดเหตุ	93	15.9
9	หลายวันต่อเนื่อง	23	41.1
รวมทั้งสิ้น		586	100

ตารางที่ 3.123 กิจกรรมที่กระทำอยู่ระหว่างเกิดเหตุอาชญากรรม

ลำดับที่	กิจกรรมที่กระทำอยู่	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	ทำงาน หรืออยู่ที่ทำงาน	165	28.2
2	อยู่ระหว่างเดินทางท่องเที่ยว หรือพักผ่อนหย่อนใจในสถานที่สันทนาการ เช่น สวนสาธารณะ	6	1.0
3	เดินทางไปสถานศึกษา ไปทำงาน ไปทำธุระ หรือเดินทางกลับบ้าน	5	0.9
4	จับจ่ายเลือกซื้อสินค้า เดินห้างสรรพสินค้า ตลาด ย่านการค้า	3	0.5
5	ระหว่างออกไปดำเนินกิจกรรมพักผ่อนหย่อนใจนอกบ้าน เช่น ดูภาพยนตร์ เทียวผับ/บาร์	1	0.2
6	นอนหลับในที่พักอาศัย (ทั้งของตนเองและผู้อื่น)	37	0.5
7	ทำกิจกรรมต่างๆ ในที่พักอาศัย (ทั้งของตนเองและผู้อื่น) เช่น ดูโทรทัศน์ ทำงานบ้าน	364	62.1
8	ระหว่างอยู่ในที่พักของโรงแรม รีสอร์ท	1	0.2
9	อื่นๆ		
	- ไม่ทราบ	1	0.2
	- เดินทางไปหาผู้ก่อเหตุด้วยตนเอง	1	0.2
	- หลายวันต่อเนื่อง	2	0.3

ลำดับที่	กิจกรรมที่กระทำอยู่	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
	รวมทั้งสิ้น	586	100.0

ตารางที่ 3.124 การพบเหตุตัวผู้กระทำความผิดขณะก่อเหตุ กลุ่มคดีความผิดฉ้อโกงหลวง

ลำดับที่	การพบเหตุตัวผู้กระทำความผิดขณะก่อเหตุ	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	ไม่ได้พบเห็นตัวผู้กระทำความผิดซึ่งหน้า	477	81.4
2	พบเห็นตัวผู้กระทำความผิดซึ่งหน้า	109	18.6
	รวมทั้งสิ้น	586	100.0

ตารางที่ 3.125 ลักษณะของผู้กระทำผิด กลุ่มคดีความผิดฉ้อโกงหลวง (เฉพาะตัวอย่างที่พบเหตุตัวผู้กระทำความผิดซึ่งหน้า และตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

ลำดับที่	ลักษณะของผู้กระทำผิด	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	กระทำผิดคนเดียว	69	63.3
2	กระทำผิดเป็นกลุ่มตั้งแต่สองคนขึ้นไป	38	34.9
3	เป็นหญิง/ทั้งกลุ่มเป็นหญิง	9	8.3
4	เป็นชาย/ทั้งกลุ่มเป็นชาย	24	22.0
5	ติดยาเสพติด/เสพสารเสพติด (ไม่รวมเหล้า/บุหรี่)	1	0.9
6	ผู้กระทำผิดส่วนใหญ่เป็นเด็กและเยาวชน	1	0.9
7	มีการรวมกลุ่ม ทั้งชายและหญิง	14	12.8

หมายเหตุ: ผู้เสียหายที่พบเห็นตัวผู้กระทำความผิดซึ่งหน้ามี 109 ราย โดยจะสามารถตอบได้มากกว่า 1 ข้อ

ตารางที่ 3.126 ความสัมพันธ์กับผู้กระทำผิด กลุ่มคดีความผิดเกี่ยวกับฉ้อโกงหลวง

ลำดับที่	ความสัมพันธ์กับผู้กระทำผิด	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	ไม่เคยรู้จักกันมาก่อน	330	56.3
2	ไม่ทราบตัวผู้กระทำผิด	189	32.3
3	เป็นเพื่อนบ้านหรืออาศัยอยู่ในละแวกเดียวกัน	17	2.9
4	รู้จักแต่ไม่เคยสนิทสนมกันมาก่อน	16	2.7
5	เป็นคนที่รู้จักกันทางอินเทอร์เน็ต	11	1.9
6	เป็นลูกค้า/ผู้ใช้บริการหรือรู้จักกันทางธุรกิจ	10	1.7
7	เป็นเพื่อนหรือผู้ที่รู้จักสนิทสนมคุ้นเคย	8	1.4

ลำดับที่	ความสัมพันธ์กับผู้กระทำผิด	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
8	เป็นญาติแต่ไม่ได้พักอาศัยอยู่ด้วยกัน	5	0.9
	รวมทั้งสิ้น	586	100.0

ตารางที่ 3.127 สาเหตุโกรธเคืองกับผู้กระทำผิด กลุ่มคดีความผิดฉ้อโกงหลวง

ลำดับที่	การเคยมีปัญหา/ข้อขัดแย้ง/โกรธเคืองกับผู้กระทำผิดมาก่อน	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	ใช่	1	0.2
2	ไม่ใช่	526	89.8
3	ไม่ทราบ/ไม่แน่ใจ	59	10.0
	รวมทั้งสิ้น	586	100.0

ตารางที่ 3.128 สาเหตุการกระทำผิด กลุ่มคดีความผิดฉ้อโกงหลวง

ลำดับที่	สาเหตุการกระทำผิด	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	ความประมาทเลินเล่อของตัวผู้เสียหาย	42	7.2
2	ทรัพย์สินของผู้เสียหายล่อตาล่อใจ	13	2.2
3	ไม่ได้มีการระวังป้องกันภัยหรือการรักษาความปลอดภัยที่เพียงพอ	3	0.5
4	ผู้เสียหายมีอาการมึนเมา	4	0.7
5	ผู้กระทำผิดประสงค์ต่อทรัพย์สิน	462	78.8
6	ผู้กระทำผิดยากจน	3	0.5
7	ความคึกคะนองของผู้กระทำผิด	1	0.2
8	ความขัดแย้ง/สาเหตุโกรธเคืองกับผู้กระทำผิด	1	0.2
9	ความบกพร่องทางพฤติกรรมของผู้ก่อเหตุ เช่น นิยมความรุนแรง ขาดความอบอุ่น	1	0.2
10	ผู้กระทำผิด ทำผิดเป็นนิสัย ขอบขโมย	2	0.3
11	ผู้กระทำผิดทำตามเพื่อน กลุ่มแก๊งค์ กลุ่มอันธพาล หรือแก๊งกวนเมือง	1	0.2
12	อื่นๆ		

ลำดับที่	สาเหตุการกระทำผิด	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
	- ผู้กระทำผิดต้องการเงินไปซื้อสารเสพติด	1	0.2
	- สงสารเพื่อน	1	0.2
	- เห็นเหยื่อเป็นผู้สูงอายุอาศัยอยู่บ้านเพียงลำพัง	1	0.2
	- เข้าใจผิด	1	0.2
13	ไม่ทราบ/ไม่แน่ใจ	78	13.3

หมายเหตุ: ผู้ตอบแบบสอบถาม 586 ราย สามารถเลือกตอบได้มากกว่า 1 ข้อ

ตารางที่ 3.129 สิ่งที่ทำให้ทราบถึงการก่อเหตุ กลุ่มคดีความผิดฉ้อโกงหลอกลวง

ลำดับที่	การทราบถึงการก่อเหตุ	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	ผู้กระทำผิดมีลักษณะพฤติกรรมที่ไม่น่าเชื่อถือ ไม่น่าไว้วางใจ	237	40.4
2	ทราบว่าถูกหลอกเมื่อพบว่าผู้กระทำผิดหลบหนีไป ไม่สามารถติดต่อได้	160	27.3
3	ทราบจากข้อมูลแจ้งเตือนภัยของสื่อมวลชน	150	25.6
4	ไม่เคยใช้บริการ ไม่เคยทำธุรกรรมกับสถาบันการเงินที่ถูกแอบอ้าง	44	7.5
5	ทราบจากการแจ้งเตือนภัยภายในชุมชน	11	1.9
6	ทราบจากข้อมูลแจ้งเตือนภัยจากเจ้าหน้าที่รัฐ	6	1.0
7	ตรวจพบทราบด้วยตนเองจากความผิดปกติของบัญชี	3	0.5
8	มีการติดต่อจากเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือหน่วยงานของรัฐอื่น	2	0.3
9	ทราบจากข้อมูลแจ้งเตือนภัยของสถาบันการเงิน หรือหน่วยงานที่รับผิดชอบการใช้ข้อมูลส่วนตัว	2	0.3
10	ทราบจากโซเชียลมีเดีย	1	0.2
11	อื่นๆ	66	11.3

หมายเหตุ: ผู้ตอบแบบสอบถาม 586 ราย สามารถเลือกตอบได้มากกว่า 1 ข้อ

ตารางที่ 3.130 จำแนกตามกรณีคนร้ายได้ทรัพย์สินไปหรือไม่ กลุ่มคดีความผิดฉ้อโกงหลอกลวง

ลำดับที่	คนร้ายได้ทรัพย์สินไปหรือไม่	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	ได้ทรัพย์สินไป	214	36.5
2	คนร้ายพยายามจะก่อเหตุ แต่ไม่ได้ทรัพย์สินไป	364	62.1
3	ไม่ทราบ/ไม่แน่ใจ	8	1.4
รวมทั้งสิ้น		586	100.0

ตารางที่ 3.131 การใช้งานอินเทอร์เน็ตของผู้เสียหาย กลุ่มคดีความผิดฉ้อโกงหลอกลวง

ลำดับที่	การใช้งานอินเทอร์เน็ต	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	ใช้งานเป็นประจำทุกวัน/เกือบทุกวัน	514	87.7
2	ใช้งาน สัปดาห์ละ 2-4 วัน	41	7.0
3	ใช้งาน สัปดาห์ละวัน	2	0.3
4	ไม่ค่อยได้ใช้งาน น้อยกว่าสัปดาห์ละวัน	19	3.2
5	ไม่ได้ใช้งานอินเทอร์เน็ต	10	1.7
รวมทั้งสิ้น		586	100.0

ตารางที่ 3.132 การระวังป้องกันภัย หรือได้รับการบริการป้องกันภัย กลุ่มคดีความผิดฉ้อโกงหลอกลวง

ลำดับที่	มีการระวังป้องกันภัย	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	ไม่มี	388	66.2
2	มี	197	33.6
3	ไม่ระบุ	1	0.2
รวมทั้งสิ้น		586	100.0

ตารางที่ 3.133 ลักษณะการระวังป้องกันภัย กลุ่มคดีความผิดฉ้อโกงหลอกลวง

ลำดับที่	การใช้งานอินเทอร์เน็ต	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	ตรวจสอบความเคลื่อนไหวในบัญชีธนาคาร และรายการ แจ้งค่าบริการต่างๆ อย่างสม่ำเสมอ	42	21.3
2	มีการเปลี่ยนแปลงรหัสผ่านการใช้บัตรธนาคาร หรือบัตร เครดิตบ่อยๆ	8	4.1
3	ไม่เปิดเผยรหัสผ่านให้ผู้อื่นรับทราบ	148	75.1

ลำดับที่	การใช้งานอินเทอร์เน็ต	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
4	เปลี่ยนแปลงรหัสผ่านการใช้งานอินเทอร์เน็ตบ่อยๆ เช่น อีเมลล์ สมาชิกเครือข่ายสังคมออนไลน์	7	3.6
5	ไม่เข้าใช้งานเว็บไซต์หรือการเชื่อมต่อที่น่าสงสัย	17	8.6
6	ซื้อขายสินค้าและบริการผ่านเว็บไซต์ที่เชื่อถือได้เท่านั้น	28	14.2
7	หลีกเลี่ยงไม่ซื้อสินค้าโดยให้โอนเงินไปก่อน	16	8.1
8	ไม่ใช้บัตรเครดิต/บัตรเดบิตในการซื้อขายสินค้าทางอินเทอร์เน็ต	1	0.5
9	ได้รับการแจ้งเตือนภัยหรือแจ้งข่าวสารประชาสัมพันธ์จากเจ้าหน้าที่หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง	12	6.1
10	ได้รับการแจ้งเตือนภัย แจ้งข่าวสารประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับการกระทำผิดผ่านสื่อต่างๆ	11	5.6
11	ติดตามข่าวสาร การแจ้งเตือนภัย พฤติกรรมของคนร้ายจากสื่อต่างๆ ด้วยตนเอง	14	7.1
12	อื่นๆ		
	- ทวงเพื่อน	1	0.5
	- บอกต่อๆ เกี่ยวกับคนที่แอบอ้างภายในชุมชนเพื่อให้เป็นหูเป็นตา	1	0.5
	- ระวังมากขึ้นกับการรับเงินสด	1	0.5

หมายเหตุ: ผู้ตอบแบบสอบถามว่ามีภาระวังป้องกันภัย จำนวน 197 ราย สามารถเลือกตอบได้มากกว่า 1 ข้อ

ตารางที่ 3.134 ลักษณะความเสียหายทรัพย์สิน/สูญเสียดังกล่าวที่เกิดขึ้น (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

ลำดับที่	ลักษณะความเสียหายทรัพย์สิน/สูญเสียดังกล่าว	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	เงินสด	181	84.6
2	เงินในบัญชีสูญหาย	30	14
3	ถูกข่มขู่ทวงหนี้/ทำร้ายกาย/ทำลายสิ่งของ	1	0.5
4	อื่นๆ		
	- ค่าบริการที่ไม่ได้รับ กับบอโหลร์มอเตอร์ไซค์	1	0.5
	- ค่าเสียประโยชน์จากการบริการ	1	0.5

ลำดับที่	ลักษณะความเสียหายทรัพย์สิน/สูญเสียชีวิต	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
	- สินค้าอุปโภค	4	1.9
	- สินค้า อื่นๆ	1	0.5
	- เงินสวัสดิการของรัฐ	1	0.5

หมายเหตุ: ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีการสูญเสียชีวิตต่อทรัพย์สิน จำนวน 214 ราย สามารถเลือกตอบได้มากกว่า 1 ข้อ

ตารางที่ 3.135 การเสียชีวิตหรือได้รับบาดเจ็บ คติความผิดเกี่ยวกับข้อโกงหลอกลวง

ลำดับที่	กรณีเหตุที่เกิดขึ้น	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	เสียชีวิต	-	-
2	บาดเจ็บ - ไม่ได้รับบาดเจ็บหรือบาดเจ็บเล็กน้อยไม่ถึงกับต้องรักษาตัว	1	0.2
3	ไม่บาดเจ็บ	585	99.8
4	ผลกระทบต่อจิตใจ	-	-
	รวมทั้งสิ้น	586	100.0

ตารางที่ 3.136 ความสูญเสียที่เกิดขึ้น คติความผิดเกี่ยวกับข้อโกงหลอกลวง

ลำดับที่	ความสูญเสียจากเหตุที่เกิดขึ้น	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	เกิดความสูญเสีย/ค่าเสียหาย		
	- ทรัพย์สินเสียหายจากเหตุที่เกิดขึ้น จำนวน 4,178,189 บาท	215	36.7
	- ค่าใช้จ่ายในกรณีต้องดำเนินการ ติดต่อหน่วยงาน ต่างๆ ในการดำเนินคดี เป็นเหตุให้ต้องหยุดงานหรือ ขาดรายได้ จำนวน 2,000 บาท	1	0.2
2	ไม่มีความสูญเสีย/ค่าเสียหายจากเหตุที่เกิดขึ้น	369	63
3	ไม่ทราบ/ไม่แน่ใจ ไม่สามารถประเมินความสูญเสีย/ ค่าเสียหายได้	1	0.2
	รวมทั้งสิ้น	586	100

ตารางที่ 3.137 ผู้ที่รับผิดชอบต่อความสูญเสีย / ค่าเสียหายจากเหตุที่เกิดขึ้น กลุ่มคดีความผิดเกี่ยวกับ
ฉ้อโกงหลอกลวง

ลำดับที่	ผู้ที่รับผิดชอบต่อความสูญเสีย/ค่าเสียหายจากเหตุที่เกิดขึ้น	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	รับผิดชอบเองทั้งหมด เป็นมูลค่า 4,089,489 บาท	200	92.6
2	ผู้กระทำผิดรับผิดชอบเองทั้งหมด เป็นมูลค่า 800 บาท	1	0.5
3	รับผิดชอบเองบางส่วน และผู้กระทำผิดรับผิดชอบบางส่วน รับผิดชอบเอง เป็นมูลค่า 126,030 บาท บุคคลอื่นรับผิดชอบ เป็นมูลค่า 79,500 บาท	11	5.1
4	ไม่ระบุ	1	0.5
5	มูลค่าที่ได้รับจากผู้รับผิดชอบค่าเสียหายอื่น - เพจตัวกลางซื้อขายเป็นผู้รับผิดชอบทั้งหมด เป็นมูลค่า 10,000 บาท - ผู้ที่นำธนบัตรมาซื้อของผู้รับผิดชอบทั้งหมด เป็นมูลค่า 1,000 บาท	2 1	0.9 0.5

หมายเหตุ: ผู้ตอบแบบสอบถามว่ามีการสูญเสียต่อทรัพย์สิน จำนวน 214 ราย สามารถเลือกตอบได้มากกว่า 1 ข้อ

การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในรูปแบบความผิดฉ้อโกงและหลอกลวง ส่วนใหญ่ไม่ได้แจ้งความต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ (ร้อยละ 93.0) และเลือกที่จะไม่แจ้งต่อผู้แทนชุมชนหรือเจ้าหน้าที่หรือหน่วยงานภาครัฐอื่นรวมถึงเจ้าหน้าที่ตำรวจ (ร้อยละ 90.1) โดยสาเหตุหลักที่ไม่ได้แจ้งต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ เนื่องจากไม่เกิดความเสียหาย (ร้อยละ 43.8) รองลงมา เห็นว่าเป็นเรื่องเล็กน้อยหรือความเสียหายที่เกิดขึ้นเล็กน้อย (ร้อยละ 16.4)

ตารางที่ 3.138 การแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ กลุ่มคดีความผิดฉ้อโกงหลอกลวง

ลำดับที่	การแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1	ใช่	41	7.0
2	ไม่ใช่	545	93.0
	รวมทั้งสิ้น	586	100.0

ตารางที่ 3.139 การแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ กลุ่มคติความผิดฉ้อโกงหลวง

ลำดับที่	การแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1	แจ้งต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ	41	7.0
2	แจ้งต่อผู้แทนชุมชน เช่น ผู้ใหญ่บ้าน กำนัน ผู้นำชุมชน หรือบุคคลที่ตนนับถือ แต่ไม่ได้แจ้งต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ	8	1.4
3	แจ้งต่อเจ้าหน้าที่หรือหน่วยงานภาครัฐอื่นที่ไม่ใช่หน่วยงานตำรวจ	3	0.5
4	ไม่แจ้ง	537	91.2

หมายเหตุ: มีทั้งที่แจ้งต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ แจ้งต่อผู้นำชุมชน และแจ้งต่อเจ้าหน้าที่หรือหน่วยงานภาครัฐอื่น

ตารางที่ 3.140 สาเหตุไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ (เฉพาะตัวอย่างที่ระบุไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่และตอบได้มากกว่า 1 ข้อ) กลุ่มคติความผิดฉ้อโกงหลวง

ลำดับที่	สาเหตุไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	ไม่เกิดความเสียหาย	362	67.4
2	เห็นว่าเป็นเรื่องเล็กน้อยหรือความเสียหายที่เกิดขึ้นเล็กน้อย	135	25.1
3	ยุ่งยาก ไม่อยากเป็นคดีความ ไม่อยากขึ้นโรงขึ้นศาล	120	22.3
4	ไม่สะดวก ไม่มีเวลาแจ้งเหตุกับเจ้าหน้าที่	118	22.0
5	คิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่สามารถติดตามผู้กระทำผิดมาดำเนินคดีได้	20	3.7
6	ขาดพยานหลักฐาน	16	3.0
7	คิดว่าเป็นเรื่องปกติทั่วไป/เกิดขึ้นเป็นประจำ/ใครๆ ก็สามารถพบเจอ/พบเจอบ่อยจนแจ้งไม่ไหว/คิดว่าเป็นแก๊งปั่นป่วน	11	2.0
8	เป็นเรื่องส่วนตัว ได้จัดการกับเหตุที่เกิดขึ้นด้วยตนเอง เช่น ตกลงกับผู้กระทำผิด	8	1.5
9	ไม่เชื่อมั่นในประสิทธิภาพการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่	7	1.3
10	ได้แจ้งเหตุต่อผู้มีหน้าที่รับผิดชอบที่เกี่ยวข้องแล้ว เช่น ฝ่ายรักษาความปลอดภัย หัวหน้างาน	4	0.7

ลำดับที่	สาเหตุไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
11	เป็นคนกันเอง/สนิทสนมคุ้นเคยกับผู้กระทำผิด	4	0.7
12	ถูกข่มขู่ จากผู้กระทำผิดหรือผู้เกี่ยวข้อง	3	0.6
13	กลัวว่าจะถูกแก้แค้น หรือถูกทำร้ายจากผู้กระทำผิดหรือผู้เกี่ยวข้อง	3	0.6
14	สงสาร/เห็นใจผู้กระทำผิด (เนื่องจากผู้กระทำผิดเป็นเด็ก/พิการ/ยากจน เป็นต้น)	3	0.6
15	ผู้กระทำผิดเป็นเจ้าหน้าที่รัฐหรือผู้มีอิทธิพล (รวมถึงลูกหลาน/ญาติ/คนใกล้ชิด)	2	0.4
16	มีเจ้าหน้าที่หรือบุคคลอื่นมาให้การช่วยเหลือใกล้เคียงสามารถตกลงกับผู้กระทำผิดได้	1	0.2
17	มีความรู้สึกไม่ติดกับเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือไม่ไว้วางใจเจ้าหน้าที่	1	0.2
18	อื่น ๆ		
	- กลัวโดนเกลียดชัง	1	0.2
	- จำเป็นจะต้องรวมผู้เสียหายหลายคนจึงจะดำเนินคดีได้ ซึ่งตนก็ไม่ว่ามีใครบ้าง อยู่จังหวัดใดบ้าง	1	0.2
	- คิดว่าจะจ่าย	1	0.2
	- ไม่แน่ใจว่าเป็นอาชญากรรม	4	0.7
	- รู้สึกไม่ใช่ธุระของตน	1	0.2

หมายเหตุ: ผู้ตอบแบบสอบถามไม่ได้แจ้งเจ้าหน้าที่ จำนวน 537 ราย สามารถเลือกตอบได้มากกว่า 1 ข้อ

ตารางที่ 3.141 การติดต่อธนาคารที่โอนเงินเข้าบัญชีคนร้าย กลุ่มคดีความผิดฉ้อโกงหลอกหลวง

ลำดับที่	การติดต่อธนาคาร	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	ติดต่อธนาคาร		
	- กสิกร	3	0.5
	- ไม่ระบุ	12	2.1
2	ไม่ติดต่อ	571	97.4
	รวมทั้งสิ้น	586	100.0

ตารางที่ 3.142 ความร่วมมือที่ได้รับในการช่วยติดตามบัญชีของคนร้าย กลุ่มคดีความผิดฉ้อโกง
 หลอกหลวง

ลำดับที่	ความร่วมมือในการติดตามบัญชีคนร้าย	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	มี	11	73.3
2	ไม่มี	-	-
3	ไม่ทราบ/ไม่แน่ใจ	4	6.7
รวมทั้งสิ้น		15	100.0

หมายเหตุ: เฉพาะกรณีที่ได้ติดต่อธนาคาร จำนวน 15 ราย

ตารางที่ 3.143 กรณีทราบตัวผู้กระทำความผิดในขณะเกิดเหตุ กลุ่มคดีความผิดฉ้อโกงหลอกหลวง

ลำดับที่	ทราบตัวผู้กระทำความผิด	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	ทราบ	55	9.4
2	ไม่ทราบ/ไม่แน่ใจ	531	90.6
รวมทั้งสิ้น		586	100.00

ตารางที่ 3.144 การข่มขู่ คุกคามให้เกรงกลัว กลุ่มคดีฉ้อโกง หลอกหลวง

ลำดับที่	ผู้กระทำความผิดมีการข่มขู่คุกคามให้เกรงกลัว	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	มี	4	0.7
2	ไม่มี	554	94.5
3	ไม่ทราบ/ไม่แน่ใจ	28	4.8
รวมทั้งสิ้น		586	100.0

ตารางที่ 3.145 การจับกุม / ตั้งข้อหาผู้กระทำความผิดหรือผู้ต้องสงสัยที่เกี่ยวข้องในเหตุการณ์ กลุ่มคดี
 ฉ้อโกงหลอกหลวง

ลำดับที่	มีการจับกุม/ตั้งข้อหาผู้กระทำความผิดหรือผู้ต้องสงสัย	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	มี	13	2.2
2	ไม่มี	429	73.2
3	ไม่ทราบ/ไม่แน่ใจ	144	24.6
รวมทั้งสิ้น		586	100.0

ตารางที่ 3.146 ผู้กระทำผิด / ผู้ต้องสงสัย ถูกนำขึ้นฟ้องต่อศาล กลุ่มคดีฉ้อโกงหลอกหลวง

ลำดับที่	ผู้กระทำผิด/ผู้ต้องสงสัย ถูกนำขึ้นฟ้องต่อศาล	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	ไม่ได้รับการลงโทษ	-	-
2	ไม่ทราบ/ไม่แน่ใจ	2	15.4
3	คดีอยู่ในระหว่างการสอบสวนของตำรวจ	4	30.8
4	เป็นคดีเล็กน้อยไม่ถึงกับต้องขึ้นศาล	1	7.7
5	มี	4	30.8
6	ไม่มี	2	15.4
รวมทั้งสิ้น		13	100.0

หมายเหตุ: ตอบเฉพาะ 13 ราย ที่ตอบ “มี” การจับกุม/ตั้งข้อหาผู้กระทำผิดหรือผู้ต้องสงสัย

ตารางที่ 3.147 การตกลงไกล่เกลี่ยกับผู้กระทำผิด กลุ่มคดีฉ้อโกงหลอกหลวง

ลำดับที่	การดำเนินการตกลงไกล่เกลี่ยกับผู้กระทำผิด	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	มี และสามารถตกลงกับผู้กระทำผิดได้	4	30.8
1	มี แต่ไม่สามารถตกลงกับผู้กระทำผิดได้	2	15.4
3	ไม่มี	7	53.8
รวมทั้งสิ้น		13	100.0

หมายเหตุ: ตอบเฉพาะ 13 ราย ที่ตอบ “มี” การจับกุม/ตั้งข้อหาผู้กระทำผิดหรือผู้ต้องสงสัย

ตารางที่ 3.148 หน่วยงานที่ดำเนินการตกลงไกล่เกลี่ย กลุ่มคดีฉ้อโกงหลอกหลวง

ลำดับที่	การดำเนินการไกล่เกลี่ย	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	เจ้าหน้าที่ตำรวจ	2	33.3
2	มีการไกล่เกลี่ยคดีในชั้นศาล	1	16.7
3	ดำเนินการด้วยตนเองหรือครอบครัว/คนใกล้ชิด	3	50.0
4	ผู้แทนชุมชน เช่น ผู้ใหญ่บ้าน กำนัน ผู้นำชุมชน หรือบุคคลที่ตนนับถือ	1	16.7

หมายเหตุ: ตอบเฉพาะ 6 ราย ที่ตอบ “มี” ในการตกลงไกล่เกลี่ยกับผู้กระทำผิด และสามารถตอบมากกว่า 1 ข้อ

ตารางที่ 3.149 การลงโทษตามกฎหมายหรือไม่ กลุ่มคดีฉ้อโกงหลอกหลวง

ลำดับที่	ผู้กระทำผิด/ผู้ต้องสงสัย ได้รับการลงโทษตามกฎหมาย	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	ถูกลงโทษจำคุก หรือต้องกักขัง	1	0.2
1	ถูกลงโทษปรับ	1	0.2
3	ไม่ได้รับการลงโทษ	402	68.6
4	ไม่ทราบ/ไม่แน่ใจ	179	30.6
5	ให้รอการลงโทษ/ถูกคุมประพฤติ หรือให้ทำงานบริการสังคม	3	0.5
รวมทั้งสิ้น		586	100.0

ตารางที่ 3.150 การได้รับบริการจากหน่วยงานด้านกระบวนการยุติธรรมอื่น กลุ่มคดีฉ้อโกงหลอกหลวง

ลำดับที่	การได้รับบริการจากหน่วยงานอื่น ๆ ด้านกระบวนการยุติธรรม	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	ไม่มี	583	99.5
2	มี	3	0.5
รวมทั้งสิ้น		586	100.0

ตารางที่ 3.151 ความต้องการได้รับบริการหรือการดำเนินการจากหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมเพิ่มเติม กลุ่มคดีฉ้อโกงหลอกหลวง

ลำดับ	ต้องการได้รับบริการหรือการดำเนินการจากหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมเพิ่มเติม	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	ต้องการ	132	22.5
2	ไม่ต้องการ	452	77.1
3	ไม่ระบุ	2	0.4
รวมทั้งสิ้น		586	100.0

ตารางที่ 3.152 สิ่งที่ต้องการได้รับบริการหรือการดำเนินการจากหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมเพิ่มเติม (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ) กลุ่มคดีฉ้อโกงหลอกหลวง

ลำดับที่	สิ่งที่ต้องการได้รับบริการหรือการดำเนินการจากหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมเพิ่มเติม	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	ติดตามตัวผู้กระทำผิดมาดำเนินคดีให้ได้รับการลงโทษ	99	75.0
2	การดำเนินการป้องกันไม่ให้มีเหตุร้ายเกิดขึ้นอีก	108	81.8

ลำดับที่	สิ่งที่ต้องการได้รับบริการหรือการดำเนินการจาก หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมเพิ่มเติม	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
3	การให้คำปรึกษาในการติดต่อเจ้าหน้าที่หน่วยงานต่างๆ ใน กระบวนการยุติธรรม เช่น ตำรวจ อัยการ ศาล	7	5.3
4	การแก้ไขบำบัดฟื้นฟูไม่ให้ผู้กระทำผิดคนเดิมกลับมา กระทำผิดซ้ำ	2	1.5
5	การติดตามรายงานความคืบหน้าของคดี	5	3.8
6	การให้ความช่วยเหลือทางการเงินแก่ผู้เสียหายจาก หน่วยงานภาครัฐ	1	0.8
7	จัดให้มีการเจรจาไกล่เกลี่ยกับฝ่ายผู้กระทำผิดให้มีการชดใช้ ค่าเสียหาย	8	6.1
8	ติดตามเอาทรัพย์สินที่สูญหาย หรือให้มีการชดใช้ทรัพย์สิน ที่เสียหายกลับคืน	31	23.5

หมายเหตุ: ตอบเฉพาะ 132 ราย ที่ตอบ “ต้องการ” และสามารถตอบมากกว่า 1 ข้อ

3.2.2.5 อาชญากรรมประเภทความผิดที่ถูกกระทำโดยเจ้าหน้าที่รัฐและอาชญากรรม รูปแบบอื่น

กลุ่มตัวอย่างผู้ประสบเหตุอาชญากรรมในความผิดถูกกระทำโดยเจ้าหน้าที่รัฐและ
อาชญากรรมรูปแบบอื่นที่ตอบแบบสอบถาม สอดย. 2 มีจำนวน 74 ราย ผลการสำรวจพบว่าส่วนใหญ่
ลักษณะการกระทำความผิดที่ผู้กระทำความผิดการปลอมนลภาวะหรือทำลายทรัพยากรธรรมชาติใน
ลักษณะที่มีผลกระทบต่อประชาชนหรือชุมชน (ร้อยละ 54.1) รองลงมาเป็นกรณีเรียกรับสินบน (ร้อยละ
28.4)

ลักษณะที่เกิดเหตุส่วนใหญ่เกิดในบริเวณที่พักอาศัยของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม โดย
ส่วนใหญ่แล้วช่วงเวลาเกิดเหตุในช่วงเวลากลางวัน (ร้อยละ 50.0) หรือหลายวันต่อเนื่องกัน (32.4) ขณะ
เกิดเหตุมีทั้งระหว่างทำกิจกรรมที่บ้าน เหตุเกิดที่ทำงาน และระหว่างเดินทาง โดยพบมากที่สุดคืออยู่ระหว่าง
ทำกิจกรรมอยู่ในที่พักอาศัย (ร้อยละ 45.9)

เป็นกรณีที่เหยื่อได้พบผู้ก่อเหตุซึ่งหน้าและไม่ได้พบผู้ก่อเหตุซึ่งหน้าในสัดส่วนพอๆ กัน โดย
ส่วนใหญ่ไม่ได้รู้จักกันมาก่อน (ร้อยละ 66.2) ในความผิดกลุ่มนี้มีทั้งกรณีความผิดเรียกรับสินบนที่ผู้ก่อเหตุ
ประสงค์ต่อทรัพย์สินและความผิดในรูปแบบใหม่อื่นๆ ที่ผู้กระทำผิดไม่ได้มุ่งต่อทรัพย์สิน เช่น การเลือก
ปฏิบัติ การล่วงละเมิดโดยเจ้าหน้าที่ของรัฐ ความผิดเกี่ยวกับทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ลักษณะ

ความเสียหายมีทั้งกรณีที่เป็นความเสียหายต่อทรัพย์สินที่เกิดจากการถูกเรียกเก็บเงินบนรวม 110,200 บาท ค่ารักษาพยาบาลจากการการรักษาดัชนีปล่อมลภาวะรวม 4,000 บาท

ตารางที่ 3.153 กลุ่มคดีความผิดที่ถูกระงับโดยเจ้าหน้าที่รัฐและอาชญากรรมรูปแบบอื่น

ลำดับที่	ลักษณะการกระทำความผิด	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	ถูกเรียกเก็บเงินโดยเจ้าหน้าที่รัฐ	21	28.4
2	ถูกเลือกปฏิบัติอย่างไม่เป็นธรรม	1	1.4
3	ถูกล่วงละเมิดโดยเจ้าหน้าที่ของรัฐ	1	1.4
4	ถูกล่วงละเมิดความเป็นส่วนตัว	11	14.9
5	การปล่อมลภาวะหรือทำลายทรัพยากรธรรมชาติในลักษณะที่มีผลกระทบต่อประชาชนหรือชุมชน	40	54.1
รวมทั้งสิ้น		74	100.0

ตารางที่ 3.154 สถานที่ก่อเหตุ กลุ่มคดีความผิดที่ถูกระงับโดยเจ้าหน้าที่รัฐและอาชญากรรมรูปแบบอื่น

ลำดับที่	สถานที่ก่อเหตุ	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	ทราบ	74	100.0
2	ไม่ทราบ	-	-
รวมทั้งสิ้น		74	100.0

ตารางที่ 3.155 ประเภทสถานที่เกิดเหตุอาชญากรรม กลุ่มคดีความผิดที่ถูกระงับโดยเจ้าหน้าที่รัฐและอาชญากรรมรูปแบบอื่น

ลำดับที่	สถานที่	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	บ้านเรือน/ ที่พักอาศัย		
	- บ้านเดี่ยว/ทาวน์เฮ้าส์ที่ไม่ได้อยู่ในโครงการจัดสรร	10	13.5
	- บ้านเรือนที่อยู่ในเรือกสวนไร่นา	5	6.8
	- หมู่บ้านจัดสรร (มี รพภ.)	3	4.1
	- หมู่บ้านจัดสรร (ไม่มี รพภ.)	8	10.8
	- ห้องชุด/อพาร์ทเมนต์/คอนโดมิเนียม	2	2.7
	- ห้องแถว	3	4.1

ลำดับที่	สถานที่	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
	- อาคารพาณิชย์/สถานประกอบการค้า/ร้านค้าในส่วนที่จัดไว้เป็นที่พักอาศัย	20	27.0
	- บ้านพักคนงานก่อสร้าง/บ้านพักคนงาน	1	1.4
2	สถานประกอบการ		
	- ผับ/บาร์/ไนท์คลับ	2	2.7
	- ร้านค้า/ร้านสะดวกซื้อ	2	2.7
	- ร้านอาหาร	1	1.4
	- โรงงาน	2	2.7
	- สถานีตำรวจภูธรเมืองนนทบุรี	1	1.4
	- หน่วยงานราชการ	1	1.4
3	สถานที่สาธารณะ/ถนนหนทาง/บริเวณพื้นที่เปิดโล่ง		
	- ถนน/ตรอก/ซอย/ทางเท้า	4	5.4
	- เรือกสวนไร่นา	2	2.7
4	ในพาหนะ		
	- ยานพาหนะส่วนบุคคล	7	9.5
	รวมทั้งสิ้น	74	100.0

ตารางที่ 3.156 ช่วงเวลาที่เกิดเหตุอาชญากรรม กลุ่มคดีความผิดที่ถูกกระทำโดยเจ้าหน้าที่รัฐและอาชญากรรมรูปแบบอื่น

ลำดับที่	ช่วงเวลา	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	06.01 – 09.00 น.	-	-
2	09.01 – 12.00 น.	-	-
3	12.01 – 15.00 น.	-	-
4	15.01 – 18.00 น.	-	-
5	18.01 – 21.00 น.	-	-
6	21.01 – 24.00 น.	-	-
7	24.01 – 03.00 น.	1	1.4
8	กลางวันแต่ไม่ทราบช่วงเวลา	37	50.0

ลำดับที่	ช่วงเวลา	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
9	กลางคืนแต่ไม่ทราบช่วงเวลา	4	5.4
10	หลายวันต่อเนื่อง	24	32.4
11	ไม่ทราบช่วงเวลาเกิดเหตุ	8	10.8
รวมทั้งสิ้น		74	100.0

ตารางที่ 3.157 กิจกรรมที่กระทำอยู่ระหว่างเกิดเหตุอาชญากรรม กลุ่มคดีความผิดที่ถูกกระทำโดย
เจ้าหน้าที่รัฐและอาชญากรรมรูปแบบอื่น

ลำดับที่	กิจกรรมที่กระทำอยู่	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	ทำงาน หรืออยู่ที่ทำงาน	19	25.7
2	เดินทางไปสถานศึกษา ไปทำงาน ไปทำธุระ หรือ เดินทางกลับบ้าน	11	14.9
3	นอนหลับในที่พักอาศัย	2	2.7
4	ทำกิจกรรมต่างๆ ในที่พักอาศัย (ทั้งของตนเองและ ผู้อื่น) เช่น ดูโทรทัศน์ ทำงานบ้าน	34	45.9
5	อยู่ระหว่างเดินทางท่องเที่ยว หรือพักผ่อนหย่อนใจใน สถานที่สันตนาการ เช่นสวนสาธารณะ	1	1.4
6	อื่นๆ	7	9.5
รวมทั้งสิ้น		74	100.0

ตารางที่ 3.158 การพบเหตุตัวผู้กระทำความผิดขณะก่อเหตุซึ่งหน้า กลุ่มคดีความผิดที่ถูกกระทำโดย
เจ้าหน้าที่รัฐและอาชญากรรมรูปแบบอื่น

ลำดับที่	การพบเหตุตัวผู้กระทำความผิดขณะก่อเหตุ	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	ไม่ได้พบเห็นตัวผู้กระทำ ผิดซึ่งหน้า	37	50.0
2	พบเห็นตัวผู้กระทำผิดซึ่งหน้า	37	50.0
รวมทั้งสิ้น		74	100.00

ตารางที่ 3.159 ลักษณะของผู้กระทำผิด กลุ่มคดีความผิดที่ถูกกระทำโดยเจ้าหน้าที่รัฐและอาชญากรรมรูปแบบอื่น (เฉพาะตัวอย่างที่พบเหตุตัวผู้กระทำผิดซึ่งหน้า และตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

ลำดับที่	ลักษณะของผู้กระทำผิด	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	กระทำผิดคนเดียว	18	48.6
2	กระทำผิดเป็นกลุ่มตั้งแต่สองคนขึ้นไป	17	45.9
3	เป็นชาย/ทั้งกลุ่มเป็นชาย	13	35.1
4	เป็นหญิง/ทั้งกลุ่มเป็นหญิง	1	2.7
5	ผู้กระทำผิดส่วนใหญ่เป็นนักเรียนนักศึกษา	-	-
6	ผู้กระทำผิดส่วนใหญ่เป็นเด็กและเยาวชน	-	-
7	ติดยาเสพติดหรือเสพยาเสพติด	-	-
8	มีการรวมกลุ่มทั้งชายและหญิง	2	5.4

หมายเหตุ: จำนวนผู้ตอบ 37 ราย ซึ่งพบเห็นตัวผู้กระทำผิดซึ่งหน้า ตอบได้มากกว่าหนึ่งข้อ

ตารางที่ 3.160 ลักษณะความสัมพันธ์กับผู้กระทำผิด กลุ่มคดีความผิดที่ถูกกระทำโดยเจ้าหน้าที่รัฐและอาชญากรรมรูปแบบอื่น

ลำดับที่	ความสัมพันธ์กับผู้กระทำผิด	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	ไม่เคยรู้จักกันมาก่อน	49	66.2
2	เป็นเพื่อนหรือผู้ที่รู้จักสนิทสนมคุ้นเคย	-	-
3	ไม่ทราบตัวผู้กระทำผิด	-	-
4	เป็นเพื่อนบ้านหรืออาศัยอยู่ในละแวกเดียวกัน	6	8.1
5	รู้จักแต่ไม่เคยสนิทสนมกันมาก่อน	3	4.1
6	ไม่ทราบตัวผู้กระทำผิด	17	23.0
	รวมทั้งสิ้น	74	100.0

ตารางที่ 3.161 กรณีโกรธเคืองกับผู้กระทำผิดมาก่อน กลุ่มคดีความผิดที่ถูกกระทำโดยเจ้าหน้าที่รัฐ
และอาชญากรรมรูปแบบอื่น

ลำดับที่	การเคยมีปัญหา/ข้อขัดแย้ง/โกรธเคืองกับผู้กระทำผิดมาก่อน	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	ใช่	1	1.4
2	ไม่ใช่	71	95.9
3	ไม่ทราบ/ไม่แน่ใจ	2	2.7
รวมทั้งสิ้น		74	100.0

ตารางที่ 3.162 สาเหตุการกระทำผิด กลุ่มคดีความผิดที่กระทำโดยเจ้าหน้าที่รัฐและอาชญากรรม
รูปแบบอื่น

ลำดับที่	สาเหตุ	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	ผู้กระทำผิดประสงค์ต่อทรัพย์สิน	22	29.7
2	ไม่ทราบ/ไม่แน่ใจ	23	31.1
3	ไม่ได้มีการระวางป้องกันภัยหรือการรักษาความปลอดภัยที่เพียงพอ	1	1.4
4	ผู้กระทำผิด ทำผิดเป็นนิสัย ชอบขโมย	1	1.4
5	ผู้เสียหายมีอาการมึนเมา	1	1.4
6	อื่นๆ	26	35.1
รวมทั้งสิ้น		74	100.0

ตารางที่ 3.163 ทรัพย์สินที่คนร้ายได้รับ กลุ่มคดีความผิดที่ถูกกระทำโดยเจ้าหน้าที่รัฐและอาชญากรรม
รูปแบบอื่น

ลำดับที่	คนร้ายได้ทรัพย์สินหรือไม่	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	ได้ทรัพย์สินไป	18	24.3
2	คนร้ายพยายามจะก่อเหตุ แต่ไม่ได้ทรัพย์สินไป	26	35.1
3	คนร้ายมีเจตนาทำลายทรัพย์สิน ไม่ได้ประสงค์ต่อทรัพย์สิน	4	5.4
4	ไม่ทราบ/ไม่แน่ใจ	26	35.1
รวมทั้งสิ้น		74	100.0

ตารางที่ 3.164 การได้ทรัพย์สินคืนมา กลุ่มคดีความผิดที่ถูกกระทำโดยเจ้าหน้าที่รัฐและอาชญากรรม
รูปแบบอื่น

ลำดับที่	การได้รับทรัพย์สินกลับคืน	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	ไม่ได้ทรัพย์สินคืน	18	100.0
2	ได้รับทรัพย์สินกลับคืนมาทั้งหมด	-	-
3	ได้ทรัพย์สินคืนมาบางส่วน	-	-
รวมทั้งสิ้น		18	100.0

หมายเหตุ: ผู้ตอบจำนวน 18 รายจากการที่ผู้กระทำผิดได้ทรัพย์สินไป

ตารางที่ 3.165 การใช้กำลังทำร้ายหรืออันตรายต่อผู้เสียหาย กลุ่มคดีความผิดที่ถูกกระทำโดย
เจ้าหน้าที่รัฐและอาชญากรรมรูปแบบอื่น

ลำดับที่	การใช้กำลังทำร้ายต่อผู้เสียหาย	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	ไม่	73	98.6
2	ทำร้าย	1	1.4
รวมทั้งสิ้น		74	100.0

ตารางที่ 3.166 คนร้ายได้ใช้อาวุธทำร้ายหรืออันตรายต่อผู้เสียหาย กลุ่มคดีความผิดที่กระทำโดย
เจ้าหน้าที่รัฐและอาชญากรรมรูปแบบอื่น

ลำดับที่	การใช้กำลังทำร้ายต่อผู้เสียหาย	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	ไม่ใช้อาวุธ	1	100.0
2	ใช้อาวุธ	-	-
รวมทั้งสิ้น		1	100.0

หมายเหตุ: ผู้ตอบจำนวน 1 ราย จากการที่ผู้กระทำผิดได้ใช้กำลังทำร้ายต่อผู้เสียหาย

ตารางที่ 3.167 การใช้อินเทอร์เน็ตเป็นประจำหรือไม่ กลุ่มคดีความผิดที่ถูกกระทำโดยเจ้าหน้าที่รัฐ
และอาชญากรรมรูปแบบอื่น

ลำดับที่	การใช้งานอินเทอร์เน็ต	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	ใช้งานเป็นประจำทุกวัน/เกือบทุกวัน	70	94.6
2	ใช้งานสัปดาห์ละ 2-4 วัน	2	2.7
3	ไม่ค่อยได้ใช้งาน น้อยกว่าสัปดาห์ละวัน	1	1.4
4	ใช้งาน สัปดาห์ละวัน	1	1.4
รวมทั้งสิ้น		74	100.0

ตารางที่ 3.168 ทรัพย์สินเสียหาย/สูญหาย กลุ่มคดีความผิดที่ถูกกระทำโดยเจ้าหน้าที่รัฐและ
อาชญากรรมรูปแบบอื่น

ลำดับที่	ทรัพย์สินเสียหาย/สูญหาย	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	เงินสด	18	100.0
2	อื่น ๆ		
	- ค่ารักษาพยาบาล	2	11.1
	- ทำให้ท่อระบายน้ำมีกลิ่นเหม็น	1	5.6
	- พื้นที่ทรุดเสียหาย	1	5.6
	- สร้างความรำคาญ	1	5.6

หมายเหตุ: ผู้ตอบจำนวน 18 รายจากการที่ผู้กระทำผิดได้ทรัพย์สินไป

ตารางที่ 3.169 ความเสียหายต่อชื่อเสียง กลุ่มคดีความผิดที่ถูกกระทำโดยเจ้าหน้าที่รัฐและอาชญากรรม
รูปแบบอื่น

ลำดับที่	ความเสียหายต่อชื่อเสียง	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	เสียหาย	1	1.4
2	ไม่เสียหาย	73	98.6
รวมทั้งสิ้น		74	100.00

ตารางที่ 3.170 การเสียชีวิตหรือบาดเจ็บหรือไม่ กลุ่มคดีที่กระทำโดยเจ้าหน้าที่รัฐและอาชญากรรมรูปแบบอื่น

ลำดับที่	เสียชีวิตหรือบาดเจ็บ	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	เสียชีวิต	-	-
2	บาดเจ็บ - คั้น, รักษาตัวไม่เกิน 7 วัน, สถานีอนามัย/ โรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบล	1	1.4
3	ไม่บาดเจ็บ	72	97.3
4	ผลกระทบทางจิตใจ	1	1.4
	รวมทั้งสิ้น	74	100.0

ตารางที่ 3.171 ความสูญเสียจากเหตุที่เกิดขึ้น กลุ่มคดีความผิดที่ถูกกระทำโดยเจ้าหน้าที่รัฐและอาชญากรรมรูปแบบอื่น

ลำดับที่	ความสูญเสียจากเหตุที่เกิดขึ้น	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	เกิดความสูญเสีย/เสียหาย		
	- ค่ายา/ค่ารักษาพยาบาล/แพทย์/จิตแพทย์ จำนวน 4,000 บาท	2	2.7
	- ทรัพย์สินเสียหายจากเหตุที่เกิดขึ้น จำนวน 110,200 บาท	18	24.3
2	ไม่มีความสูญเสีย/ค่าเสียหายจากเหตุที่เกิดขึ้น	48	64.9
3	ไม่ทราบ/ไม่แน่ใจ ไม่สามารถประเมินความสูญเสีย/ ค่าเสียหายได้	6	8.1
	รวมทั้งสิ้น	74	100.0

ตารางที่ 3.172 ผู้ที่รับผิดชอบต่อความสูญเสีย/ค่าเสียหายจากเหตุที่เกิดขึ้น กลุ่มคดีความผิดที่ถูกกระทำโดยเจ้าหน้าที่รัฐและอาชญากรรมรูปแบบอื่น

ลำดับที่	ผู้ที่รับผิดชอบต่อความสูญเสีย/ค่าเสียหายจากเหตุที่เกิดขึ้น	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	รับผิดชอบเองทั้งหมด เป็นมูลค่า 94,200 บาท *ไม่ระบุมูลค่า 1 ราย	19	95.0
2	ผู้กระทำผิดรับผิดชอบเองทั้งหมด	-	-

ลำดับที่	ผู้ที่รับผิดชอบต่อความสูญเสีย/ค่าเสียหายจากเหตุที่เกิดขึ้น	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
3	รับผิดชอบเองบางส่วน และผู้กระทำผิดรับผิดชอบบางส่วน	-	-
4	สวัสดิการของรัฐ เช่น หลักประกันสุขภาพถ้วนหน้า ประกันสังคม สวัสดิการข้าราชการ	-	-
5	บริษัทประกันชีวิต ประกันการรักษาพยาบาล	-	-
7	มูลค่าที่ได้รับจากผู้รับผิดชอบค่าเสียหายอื่น - นายจ้างรับผิดชอบ เป็นมูลค่า 20,000 บาท	1	5.0
รวมทั้งสิ้น		20	100.0

หมายเหตุ: จำนวนผู้ตอบมี 20 ราย ซึ่งเป็นผู้ที่เกิดความสูญเสีย/เสียหาย จากตารางที่ก่อนหน้า

การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในรูปแบบความผิดที่ถูกกระทำโดยเจ้าหน้าที่รัฐและอาชญากรรมรูปแบบอื่นส่วนใหญ่ไม่ได้แจ้งความต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ (ร้อยละ 97.3) และเลือกที่จะแจ้งต่อผู้แทนชุมชนแทน (ร้อยละ 10.8) สาเหตุหลักที่ไม่แจ้งคือผู้กระทำผิดเป็นเจ้าหน้าที่รัฐหรือผู้มีอิทธิพล (ร้อยละ 33.9) และเห็นว่าเป็นเรื่องเล็กน้อยหรือความเสียหายที่เกิดขึ้นเล็กน้อย (ร้อยละ 25.8)

ตารางที่ 3.173 การแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ กลุ่มคดีความผิดที่ถูกกระทำโดยเจ้าหน้าที่รัฐและอาชญากรรมรูปแบบอื่น

ลำดับที่	การแจ้งเหตุ	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	ใช่	2	2.7
2	ไม่ใช่	72	97.3
รวมทั้งสิ้น		74	100.0

ตารางที่ 3.174 การแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ กลุ่มคดีความผิดที่กระทำโดยเจ้าหน้าที่รัฐและอาชญากรรมรูปแบบอื่น

ลำดับที่	การแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	แจ้งต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ	2	2.7
2	แจ้งต่อผู้แทนชุมชน เช่น ผู้ใหญ่บ้าน กำนัน ผู้นำชุมชน หรือบุคคลที่ตนนับถือ แต่ไม่ได้แจ้งต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ	8	10.8
3	แจ้งต่อเจ้าหน้าที่หรือหน่วยงานภาครัฐอื่น ที่ไม่ใช่หน่วยงาน	2	2.7

ลำดับที่	การแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
4	ไม่แจ้ง	62	83.7
รวมทั้งสิ้น		74	100.0

หมายเหตุ: มีทั้งที่แจ้งต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ แจ้งต่อผู้แทนชุมชน และแจ้งต่อเจ้าหน้าที่หรือหน่วยงานภาครัฐอื่น

ตารางที่ 3.175 สาเหตุที่ไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ (เฉพาะตัวอย่างที่ระบุไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ และตอบได้มากกว่า 1 ข้อ) กลุ่มคติความผิดที่ถูกกระทำโดยเจ้าหน้าที่รัฐและอาชญากรรมรูปแบบอื่น

ลำดับที่	สาเหตุไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	ผู้กระทำผิดเป็นเจ้าหน้าที่รัฐหรือผู้มีอิทธิพล (รวมถึงลูกหลาน/ญาติ/คนใกล้ชิด)	21	33.9
2	เห็นว่าเป็นเรื่องเล็กน้อยหรือความเสียหายที่เกิดขึ้นเล็กน้อย	16	25.8
3	ไม่เกิดความเสียหาย	13	21.0
4	ยุ่งยาก ไม่อยากเป็นคดีความ ไม่อยากขึ้นโรงขึ้นศาล	11	17.7
5	ไม่สะดวก ไม่มีเวลาแจ้งเหตุกับเจ้าหน้าที่	8	12.9
6	ไม่เชื่อมั่นในประสิทธิภาพการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่	6	9.7
7	คิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่สามารถติดตามผู้กระทำผิดมาดำเนินคดีได้	4	6.5
8	มีความรู้สึกไม่ดีกับเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือไม่ไว้วางใจเจ้าหน้าที่	3	4.8
9	กลัวว่าจะถูกแก้แค้น หรือถูกทำร้ายจากผู้กระทำผิดหรือผู้เกี่ยวข้อง	2	3.2
10	ได้แจ้งเหตุต่อผู้มีหน้าที่รับผิดชอบที่เกี่ยวข้องแล้ว เช่น ฝ่ายรักษาความปลอดภัย หัวหน้างาน	2	3.2
11	ขาดพยานหลักฐาน	1	1.6
12	เป็นเรื่องส่วนตัว ได้จัดการกับเหตุที่เกิดขึ้นด้วยตนเอง เช่น ตกลงกับผู้กระทำผิด	1	1.6
13	มีเจ้าหน้าที่หรือบุคคลอื่นมาให้การช่วยเหลือไกล่เกลี่ยสามารถตกลงกับผู้กระทำผิดได้	1	1.6

ลำดับที่	สาเหตุไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
14	เป็นคนกันเอง/สนิทสนมคุ้นเคยกับผู้กระทำผิด	1	1.6
15	อื่นๆ		
	- กลัวกระทบกับงาน	1	1.6
	- กลัวว่าจะไม่ดำเนินคดีความให้	1	1.6
	- เกรงว่าจะถูกเอาผิดเรื่องแรงงานต่างด้าว	1	1.6
	- คิดว่าแจ้งไม่ได้/ทำอะไรไม่ได้	2	3.2
	- ไม่ทราบต้นเหตุเกิดจากที่ไหน	1	1.6
	- ไม่รู้ว่าต้องแจ้งหน่วยงานไหน อย่างไร	1	1.6
	- เป็นเรื่องปกติของการประกอบอาชีพผิดกฎหมาย	1	1.6
	- เป็นเรื่องปกติของพื้นที่ ที่อยู่อาศัย	1	1.6
	- รู้จักกับตำรวจสามารถเจรจากันได้	1	1.6

หมายเหตุ: จำนวนผู้ตอบมี 62 ราย ซึ่งเป็นผู้ที่ไม่ได้แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ โดยสามารถตอบได้มากกว่า 1 ข้อ

ตารางที่ 3.176 การทราบตัวผู้กระทำผิดในขณะที่เกิดเหตุ กลุ่มคดีความผิดที่ถูกกระทำโดยเจ้าหน้าที่รัฐ และอาชญากรรมรูปแบบอื่น

ลำดับที่	ทราบตัวผู้กระทำผิดในขณะที่เกิดเหตุ	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	ทราบ	27	36.5
2	ไม่ทราบ/ไม่แน่ใจ	47	63.5
รวมทั้งสิ้น		74	100.0

ตารางที่ 3.177 การข่มขู่คุกคามให้เกรงกลัว กลุ่มคดีความผิดที่ถูกกระทำโดยเจ้าหน้าที่รัฐและ อาชญากรรมรูปแบบอื่น

ลำดับที่	การข่มขู่คุกคามให้เกรงกลัว	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	มี	3	4.1
2	ไม่มี	67	90.5
3	ไม่ทราบ/ไม่แน่ใจ	4	5.4
รวมทั้งสิ้น		74	100.0

ตารางที่ 3.178 การจับกุม/ตั้งข้อหาผู้กระทำความผิดหรือผู้ต้องสงสัยที่เกี่ยวข้องในเหตุการณ์ กลุ่มคดี
ความผิดที่ถูกกระทำโดยเจ้าหน้าที่รัฐและอาชญากรรมรูปแบบอื่น

ลำดับที่	การจับกุม/ตั้งข้อหาผู้กระทำความผิด	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	มี	-	-
2	ไม่มี	68	91.9
3	ไม่ทราบ/ไม่แน่ใจ	6	8.1
รวมทั้งสิ้น		74	100

ตารางที่ 3.179 การตกลงไกล่เกลี่ยกับฝ่ายผู้กระทำความผิด กลุ่มคดีความผิดที่ถูกกระทำโดยเจ้าหน้าที่รัฐ
และอาชญากรรมรูปแบบอื่น

ลำดับที่	การตกลงไกล่เกลี่ย	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	มี และสามารถตกลงไกล่เกลี่ยกับผู้กระทำความผิดได้	2	2.7
2	มี แต่ไม่สามารถตกลงกับผู้กระทำความผิดได้	2	2.7
3	ไม่มี	70	94.6
รวมทั้งสิ้น		74	100.0

ตารางที่ 3.180 หน่วยงานที่ดำเนินการไกล่เกลี่ย กลุ่มคดีความผิดที่ถูกกระทำโดยเจ้าหน้าที่รัฐและ
อาชญากรรมรูปแบบอื่น

ลำดับที่	การตกลงไกล่เกลี่ยโดยหน่วยงานหรือบุคคล	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	เจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครอง (นายอำเภอ ปลัดอำเภอ)	1	25.0
2	ผู้แทนชุมชน เช่น ผู้ใหญ่บ้าน กำนัน ผู้นำชุมชน หรือ บุคคลที่ตนนับถือ	2	50.0
3	หน่วยงานยุติธรรมชุมชน ผู้แทนหรืออาสาสมัคร ยุติธรรมชุมชนในพื้นที่	2	50.0
4	ดำเนินการด้วยตนเองหรือครอบครัว/คนใกล้ชิด	1	25.0

หมายเหตุ: ผู้ตอบว่ามีกรณีการไกล่เกลี่ย 4 ราย โดยสามารถตอบได้มากกว่า 1 ข้อ

ตารางที่ 3.181 การลงโทษตามกฎหมาย คดีความผิดที่ถูกกระทำโดยเจ้าหน้าที่รัฐและอาชญากรรมรูปแบบอื่น

ลำดับที่	ผู้ต้องสงสัยได้รับการลงโทษตามกฎหมายหรือไม่	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	ไม่ได้รับการลงโทษ		
	- มีการตกลงยอมความกันได้	2	2.7
	- ไม่ได้แจ้งความดำเนินคดี	65	87.8
	- อื่นๆ		
	หน่วยงานของรัฐไม่สามารถก้าวำยพื้นที่ของเอกชนได้	1	1.4
2	ไม่ทราบ/ไม่แน่ใจ	6	8.1
รวมทั้งสิ้น		74	100

ตารางที่ 3.182 การตกลงไกล่เกลี่ยกับผู้กระทำความผิด คดีความผิดที่ถูกกระทำโดยเจ้าหน้าที่รัฐและอาชญากรรมรูปแบบอื่น

ลำดับที่	การจับกุม/ตั้งข้อหาผู้กระทำความผิด	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	ไม่มี	74	100.0
2	มี	-	-
รวมทั้งสิ้น		74	100.0

ตารางที่ 3.183 ความต้องการได้รับบริการหรือการดำเนินงานจากหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมเพิ่มเติมหรือไม่ คดีความผิดที่ถูกกระทำโดยเจ้าหน้าที่รัฐและอาชญากรรมรูปแบบอื่น

ลำดับที่	การจับกุม/ตั้งข้อหาผู้กระทำความผิด	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	ไม่ต้องการ	52	70.3
2	ต้องการ	22	29.7
รวมทั้งสิ้น		74	100.0

ตารางที่ 3.184 สิ่งที่ต้องการได้รับการบริการหรือการดำเนินการจากหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม
เพิ่มเติมกลุ่มคดีความผิดที่ถูกกระทำโดยเจ้าหน้าที่รัฐและอาชญากรรมรูปแบบอื่น

ลำดับ	สิ่งที่ต้องการได้รับการบริการหรือการดำเนินการจาก หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม	จำนวน(ราย)	ร้อยละ
1	การดำเนินการป้องกันไม่ให้เกิดร้ายเกิดขึ้นอีก	14	63.6
2	ติดตามตัวผู้กระทำผิดมาดำเนินคดีให้ได้รับการลงโทษ	4	18.2
3	การแก้ไข บำบัด ฟื้นฟู ไม่ให้ผู้กระทำผิดคนเดิมกลับมา กระทำผิดซ้ำ	3	13.6
4	การติดตามรายงานความคืบหน้าของคดี	2	9.1
5	ติดตามเอาทรัพย์สินที่สูญหาย หรือให้มีการชดใช้ ทรัพย์สินที่เสียหายกลับคืนมา	2	9.1
6	จัดให้มีการเจรจาไกล่เกลี่ยกับฝ่ายผู้กระทำผิดให้มีการ ชดใช้ค่าเสียหาย	2	9.1
7	การให้คำปรึกษาในการติดต่อเจ้าหน้าที่หน่วยงานต่างๆ ในกระบวนการยุติธรรม เช่น ตำรวจ อัยการ ศาล	1	4.5
8	อื่นๆ		
	- ปรับปรุงระบบการระบายน้ำ	1	4.5
	- พัฒนาจริยธรรมข้าราชการ	1	4.5
	- พัฒนาบุคลากรในกระบวนการยุติธรรม	1	4.5

หมายเหตุ: ผู้ตอบกรณีต้องการได้รับการบริการจากหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม 22 ราย โดยสามารถเลือกตอบได้
มากกว่า 1 ข้อ

3.2.2.6 อาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์

การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมที่ตอบแบบสอบถามในอาชญากรรมกลุ่มความผิดอาชญากรรม
ทางคอมพิวเตอร์ในแบบสอบถาม สอดดู. 2 มีจำนวนทั้งสิ้น 3 ราย ผลการสำรวจข้อมูลพบว่าทั้งหมดเป็นการ
ถูกดักข้อมูล phishing หรือการ ฝัง ransomware และไม่ได้ใช้กำลังในการก่อเหตุ ซึ่งส่วนใหญ่ถูกกระทำ
จากคนไม่รู้จัก (ร้อยละ 66.3) เป็นกรณีที่เหยื่อไม่รู้จึกกันคนร้ายและไม่เกิดความเสียหาย

ตารางที่ 3.185 ลักษณะความผิด กลุ่มคดีอาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์

ลำดับที่	ลักษณะการกระทำผิด	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	ถูกล่วงรู้พาสเวิร์ดสำหรับระบบคอมพิวเตอร์		
	- จากการถูกดักข้อมูล phishing หรือการ ฝัง ransomware	3	100.0
รวมทั้งสิ้น		3	100.0

ตารางที่ 3.186 การรับรู้สถานที่ก่อเหตุ กลุ่มคดีอาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์

ลำดับที่	สถานที่ก่อเหตุ	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	ทราบ	3	100.0
2	ไม่ทราบ	-	-
รวมทั้งสิ้น		3	100.0

ตารางที่ 3.187 สถานที่เกิดเหตุอาชญากรรมในหรือต่างประเทศ กลุ่มคดีอาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์

ลำดับที่	สถานที่เกิดเหตุในหรือนอกประเทศ	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	ในประเทศ	3	100.0
2	ต่างประเทศ	-	-
รวมทั้งสิ้น		3	100.0

ตารางที่ 3.188 ช่องทางการติดต่อจากผู้กระทำผิดกับผู้เสียหาย กลุ่มคดีอาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์

ลำดับที่	สถานที่	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	ส่งข้อความทางโทรศัพท์มือถือ	3	100.0
2	ติดต่อผู้เสียหายโดยตรงด้วยตนเองหรือผ่านบุคคลอื่น	-	-
รวมทั้งสิ้น		3	100.0

ตารางที่ 3.189 ระบุช่วงเวลาที่เกิดเหตุอาชญากรรม กลุ่มคดีอาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์

ลำดับที่	ช่วงเวลา	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	กลางวันแต่ไม่ทราบช่วงเวลา	1	33.3
2	กลางคืนแต่ไม่ทราบช่วงเวลา	-	-
3	หลายวันต่อเนื่อง	-	-
4	ไม่ทราบช่วงเวลาเกิดเหตุ	2	66.7
รวมทั้งสิ้น		3	100.0

ตารางที่ 3.190 กิจกรรมที่กระทำอยู่ระหว่างเกิดเหตุอาชญากรรม กลุ่มคดีอาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์

ลำดับที่	กิจกรรมที่กระทำอยู่	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	ทำกิจกรรมต่างๆ ในที่พักอาศัย (ทั้งของตนเองและผู้อื่น) เช่น ดูโทรทัศน์ ทำงานบ้าน	2	66.7
2	อื่นๆ - จำไม่ได้	1	33.3
รวมทั้งสิ้น		3	100.0

ตารางที่ 3.191 ระบุการพบเหตุตัวผู้กระทำความผิดขณะก่อเหตุซึ่งหน้า กลุ่มคดีอาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์

ลำดับที่	การพบเหตุตัวผู้กระทำความผิดขณะก่อเหตุ	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	ไม่ได้พบเห็นตัวผู้กระทำ ผิดซึ่งหน้า	3	100.0
2	พบเห็นตัวผู้กระทำผิดซึ่งหน้า	-	-
รวมทั้งสิ้น		3	100.0

ตารางที่ 3.192 ลักษณะความสัมพันธ์กับผู้กระทำผิด กลุ่มคดีอาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์

ลำดับที่	ความสัมพันธ์กับผู้กระทำผิด	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	ไม่เคยรู้จักกันมาก่อน	2	66.7
2	เป็นเพื่อนหรือผู้ที่รู้จักสนิทสนมคุ้นเคย	-	-
3	ไม่ทราบตัวผู้กระทำความผิด	1	33.3
รวมทั้งสิ้น		3	100.0

ตารางที่ 3.193 ปัญหา / ข้อขัดแย้ง / โกรธเคืองกับผู้กระทำผิด กลุ่มคดีอาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์

ลำดับที่	การเคยมีปัญหา / ข้อขัดแย้ง/โกรธเคืองกับผู้กระทำผิดมาก่อน	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	ใช่	-	-
2	ไม่ใช่	3	100.0
3	ไม่ทราบ/ไม่แน่ใจ	-	-
	รวมทั้งสิ้น	3	100.0

ตารางที่ 3.194 เหตุที่เกิดขึ้นมีสาเหตุมาจากเหตุใด กลุ่มคดีอาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์

ลำดับที่	สาเหตุ	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	ผู้กระทำผิดประสงค์ต่อทรัพย์สิน	3	100.0
	รวมทั้งสิ้น	3	100.0

ตารางที่ 3.195 ทราบการก่อเหตุในเรื่องดังกล่าวได้อย่างไร กลุ่มคดีอาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์

ลำดับที่	ทราบการก่อเหตุในเรื่องดังกล่าวได้จาก	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	ทราบจากข้อมูลแจ้งเตือนภัยของสื่อมวลชน	3	100.0
2	ทราบจากข้อมูลแจ้งเตือนภัยของสถาบันการเงิน หรือ หน่วยงานที่รับผิดชอบการใช้ข้อมูลส่วนตัว	3	100.0

หมายเหตุ: จำนวนผู้ตอบ 3 คน สามารถตอบได้มากกว่า 1 ข้อ

ตารางที่ 3.196 คนร้ายได้ทรัพย์สินหรือไม่ กลุ่มคดีอาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์

ลำดับที่	คนร้ายได้ทรัพย์สินหรือไม่	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	ได้ทรัพย์สินไป	-	-
2	คนร้ายพยายามจะก่อเหตุ แต่ไม่ได้ทรัพย์สินไป	3	100.0
3	คนร้ายมีเจตนาทำลายทรัพย์สิน ไม่ได้ประสงค์ต่อทรัพย์สิน	-	-
4	ไม่ทราบ/ไม่แน่ใจ	-	-
	รวมทั้งสิ้น	3	100.0

ตารางที่ 3.197 การใช้งานอินเทอร์เน็ตของผู้เสียหาย กลุ่มคดีอาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์

ลำดับที่	การใช้งานอินเทอร์เน็ตของผู้เสียหาย	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	ใช้งานสัปดาห์ละ 2-4 วัน	-	-
2	ไม่ค่อยได้ใช้งาน น้อยกว่าสัปดาห์ละวัน	-	-
3	ใช้งาน สัปดาห์ละวัน	-	-
4	ใช้งานเป็นประจำทุกวัน/เกือบทุกวัน	3	100.0
รวมทั้งสิ้น		3	100.0

ตารางที่ 3.198 การป้องกันภัยหรือได้รับการบริการป้องกันภัยของผู้เสียหาย กลุ่มคดีอาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์

ลำดับที่	การดำเนินการป้องกันภัยหรือได้รับการบริการป้องกันภัย	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	ไม่มี	3	100.0
2	มี	-	-
รวมทั้งสิ้น		3	100.0

ตารางที่ 3.199 ทรัพย์สินที่เสียหาย/สูญหาย กลุ่มคดีอาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์

ลำดับที่	ทรัพย์สินเสียหาย/สูญหาย	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	เงินสด	-	-
2	ไม่เสียหาย	3	100.0
รวมทั้งสิ้น		3	100.0

ตารางที่ 3.200 การเสียชีวิตหรือบาดเจ็บหรือไม่ กลุ่มคดีอาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์

ลำดับที่	เสียชีวิตหรือบาดเจ็บ	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	เสียชีวิต	-	-
2	บาดเจ็บ	-	-
3	ไม่บาดเจ็บ	3	100.0
4	ผลกระทบทางจิตใจ	-	-
รวมทั้งสิ้น		3	100.00

ตารางที่ 3.201 ความสูญเสียจากเหตุที่เกิดขึ้น กลุ่มคดีอาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์

ลำดับที่	ความสูญเสียจากเหตุที่เกิดขึ้น	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	เกิดความสูญเสีย/เสียหาย	-	-
2	ไม่มีความสูญเสีย/ค่าเสียหายจากเหตุที่เกิดขึ้น	3	100.0
3	ไม่ทราบ/ไม่แน่ใจ ไม่สามารถประเมินความสูญเสีย/ค่าเสียหายได้	-	-
รวมทั้งสิ้น		3	100.00

การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในรูปแบบอาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์ทั้งหมดไม่ได้แจ้งความต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ และไม่เลือกที่จะแจ้งต่อผู้แทนชุมชนแทน โดยส่วนมากให้สาเหตุเห็นว่า ไม่เกิดความเสียหาย (ร้อยละ 100.0)

ตารางที่ 3.202 การแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ กลุ่มคดีอาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์

ลำดับที่	การแจ้งเหตุ	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	ใช่	-	-
2	ไม่ใช่	3	100.0
รวมทั้งสิ้น		3	100.0

ตารางที่ 3.203 การแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ กลุ่มความผิดคดีเกี่ยวกับอาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์

ลำดับที่	การแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	แจ้งต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ	-	-
2	แจ้งต่อผู้แทนชุมชน เช่น ผู้ใหญ่บ้าน กำนัน ผู้นำชุมชน หรือบุคคลที่ตนนับถือ แต่ไม่ได้แจ้งต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ	-	-
3	แจ้งต่อเจ้าหน้าที่หรือหน่วยงานภาครัฐอื่น ที่ไม่ใช่หน่วยงานตำรวจ	-	-
4	ไม่แจ้ง	3	100.0
รวมทั้งสิ้น		3	100.0

ตารางที่ 3.204 สาเหตุไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ (เฉพาะตัวอย่างที่ระบุไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ และตอบได้มากกว่า 1 ข้อ) กลุ่มคดีเกี่ยวกับอาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์

ลำดับที่	สาเหตุไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	ไม่เกิดความเสียหาย	3	100.0
2	อื่นๆ		
	- มีคนโดนเป็นจำนวนมาก โดยธนาคารได้ออกมาเตือนแล้ว	1	33.3
	- เป็นเหตุที่เกิดขึ้นได้ทั่วไป	1	33.3

หมายเหตุ: ผู้ตอบ 3 ราย ตามที่ตอบว่า “ไม่ใช่” ในตารางที่การแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ โดยสามารถตอบได้มากกว่า 1 ข้อ

ตารางที่ 3.205 การทราบตัวผู้กระทำความผิดในขณะที่เกิดเหตุ กลุ่มคดีอาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์

ลำดับที่	ทราบตัวผู้กระทำความผิดในขณะที่เกิดเหตุ	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	ทราบ	-	-
2	ไม่ทราบ/ไม่แน่ใจ	3	100.0
รวมทั้งสิ้น		3	100.0

ตารางที่ 3.206 การข่มขู่คุกคามให้เกรงกลัว กลุ่มคดีอาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์

ลำดับที่	การข่มขู่คุกคามให้เกรงกลัว	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	มี	-	-
2	ไม่มี	3	100.0
3	ไม่ทราบ/ไม่แน่ใจ	-	-
รวมทั้งสิ้น		3	100.00

ตารางที่ 3.207 การจับกุม / ตั้งข้อหาผู้กระทำความผิดหรือผู้ต้องสงสัยที่เกี่ยวข้องในเหตุการณ์ กลุ่มคดีอาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์

ลำดับที่	การจับกุม/ตั้งข้อหาผู้กระทำความผิด	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	มี	-	-
2	ไม่มี	3	100.0
3	ไม่ทราบ/ไม่แน่ใจ	-	-
รวมทั้งสิ้น		3	100.0

ตารางที่ 3.208 การตกลงไกล่เกลี่ยกับฝ่ายผู้กระทำผิด กลุ่มคดีอาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์

ลำดับที่	การตกลงไกล่เกลี่ย	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	มี และสามารถตกลงไกล่เกลี่ยกับผู้กระทำผิดได้	-	-
2	มี แต่ไม่สามารถตกลงกับผู้กระทำผิดได้	-	-
3	ไม่มี	3	100.0
รวมทั้งสิ้น		3	100.0

ตารางที่ 3.209 การลงโทษตามกฎหมาย กลุ่มคดีอาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์

ลำดับที่	ผู้ต้องสงสัยได้รับการลงโทษตามกฎหมายหรือไม่	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	ไม่ได้รับการลงโทษ - ไม่ได้แจ้งดำเนินคดี	2	66.7
2	ไม่ทราบ/ไม่แน่ใจ	1	33.3
รวมทั้งสิ้น		3	100.0

ตารางที่ 3.210 การติดต่อรับบริการจากหน่วยงานอื่น ๆ ด้านกระบวนการยุติธรรม คดีอาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์

ลำดับที่	การติดต่อหรือได้รับการบริการจากหน่วยงานอื่น ๆ ด้านกระบวนการยุติธรรม	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	ไม่มี	3	100.0
2	มี	-	-
รวมทั้งสิ้น		3	100.0

ตารางที่ 3.211 ความต้องการได้รับการบริการหรือการดำเนินงานจากหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมเพิ่มเติมหรือไม่ คดีอาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์

ลำดับที่	ความต้องการได้รับการบริการหรือการดำเนินการจากหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมเพิ่มเติม	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1	ไม่ต้องการ	3	100.0
2	ต้องการ	-	-
รวมทั้งสิ้น		3	100.0

3.3 รายงานผลการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนในกลุ่มฉ้อโกงหลอกลวงจากการสำรวจเหยื่ออาชญากรรมโดยตรง (แบบ สอญ. 2-4)

ในหัวข้อนี้เป็นการขยายความในหัวข้อการก่ออาชญากรรมในลักษณะการฉ้อโกงหลอกลวง โดยจากผู้ตอบแบบสอบถามจำนวน 1,185 ตัวอย่าง แยกเป็นกรณีการลงพื้นที่สำรวจอาชญากรรมควบคู่กับ สอญ.1 จำนวน 586 ตัวอย่าง และเป็นการเก็บข้อมูลจากเหยื่อโดยตรง จำนวน 599 ตัวอย่างผ่านการเก็บข้อมูลอาชญากรรมที่สถานีตำรวจทั้งที่มีการรับแจ้งความและไม่ได้รับแจ้งความ ร่วมกับการเก็บข้อมูลจากการประสานข้อมูลอาชญากรรมอาชญากรรมในพื้นที่ผ่านยุติธรรมชุมชน ผู้นำชุมชน และคำแนะนำหาเหยื่ออาชญากรรมจากประชาชนในพื้นที่

ตารางที่ 3.212 ผลการเก็บตัวอย่างสำหรับแบบสำรวจข้อมูลอาชญากรรม 2 (กลุ่มความผิดหลอกลวงฉ้อโกง)

เก็บข้อมูลจาก	จำนวนตัวอย่าง	ร้อยละ
การลงพื้นที่เก็บ สอญ. 1	586	49.5
เจ้าหน้าที่ตำรวจ	540	45.6
ผู้นำชุมชน	22	1.9
ยุติธรรมชุมชน	21	1.8
ได้รับการแนะนำจากคนในชุมชน	16	1.4
รวม	1,185	100.0

ในส่วนของการเก็บข้อมูลตามแบบสำรวจอาชญากรรม สอญ.2 ซึ่งเก็บพร้อม สอญ.1 ได้มีการรายงานผลไปแล้วก่อนหน้านี้ ในส่วนนี้จะเป็นการรายงานผลในส่วนที่จัดเก็บโดยการสำรวจข้อมูลจากเจ้าหน้าที่ตำรวจ ผู้นำชุมชน ยุติธรรมชุมชน และได้รับคำแนะนำจากชุมชน จำนวน 599 ตัวอย่าง ผลการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมปรากฏดังนี้

กลุ่มตัวอย่างผู้ประสบเหตุอาชญากรรมในความผิดประเภทความผิดฉ้อโกงหลอกลวงในการตอบแบบแบบสอบถาม สอญ. 2 ตามวิธีการสำรวจข้อมูลรูปแบบใหม่ มีจำนวน 599 ราย ผลการสำรวจพบว่าการกระทำผิดที่พบมากที่สุดคือการหลอกลวงประกาศขายสินค้าแต่ไม่จัดส่งสินค้าให้หรือส่งให้แต่ไม่ตรงกับที่โฆษณาไว้ (ร้อยละ 40.6) รองลงมาคือการหลอกลวงให้ร่วมลงทุน ชื้อหุ้น/หน่วยลงทุน หรือซื้อขายสินค้าในธุรกิจที่ไม่มีอยู่จริงมากที่สุด (ร้อยละ 16.2)

ทุกกรณีการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมเกือบทั้งหมดยืนยันว่าเป็นเหตุเกิดในประเทศ (ร้อยละ 97.2) มีกรณีเหตุเกิดระหว่างเดินทางในต่างประเทศเพียงจำนวน 1 ราย (ร้อยละ 0.2) พบว่าเป็นการติดต่อเหยื่อผ่านผ่านอีเมลล์และเครือข่ายสังคมออนไลน์ (ร้อยละ 63.6) รองลงมาคือการเข้ามาพบเหยื่อโดยตรง (ร้อยละ

17.5) และโทรศัพท์ (ร้อยละ 6.7) ส่วนใหญ่เป็นการก่อเหตุในขณะที่เหยื่ออยู่ในที่พักอาศัย (ร้อยละ 52.6) โดยมีทั้งเป็นการติดต่อในสถานที่ต่างๆ ทั้งสถานประกอบการ ร้านค้า สถานที่สาธารณะ แต่ส่วนใหญ่แล้ว มักจะไม่ได้พบผู้กระทำผิดซึ่งหน้า (ร้อยละ 82.1) มักจะเป็นการกระทำผิดคนเดียวและเหยื่อกับผู้ก่อเหตุไม่รู้จักกันมาก่อนหรือไม่รู้จักตัวผู้กระทำผิด

การกระทำผิดพบหลากหลายทุกช่วงเวลาส่วนใหญ่แล้วเป็นช่วงเวลากลางวัน พบมากที่สุดคือ ลักษณะการก่อเหตุหลายวันต่อเนื่อง (ร้อยละ 22.2) ส่วนกิจกรรมของเหยื่อขณะก่อเหตุเป็นเวลาที่ยี่เยื่อทำกิจกรรมต่างๆ ในที่พักอาศัยของตนเอง (ร้อยละ 29.7)

สาเหตุการกระทำผิดส่วนใหญ่แล้วเป็นกรณีประสงค์ต่อทรัพย์ (ร้อยละ 68.9) ส่วนใหญ่แล้วคนร้ายจะได้ทรัพย์สินไป (ร้อยละ 96.3) ทรัพย์สินที่ถูกประทุษร้ายไปส่วนใหญ่คือเงินสด (ร้อยละ 93.4) ไม่มีความเสียหายเกี่ยวกับการบาดเจ็บ

ตารางที่ 3.213 ลักษณะความผิด สอดย.2 จากเหยื่อโดยตรง

ลำดับที่	ลักษณะการกระทำผิด	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	หลอกประกาศขายสินค้า แต่ไม่จัดส่งสินค้าให้ หรือส่งให้แต่ไม่ตรงกับที่โฆษณา	243	40.6
2	หลอกลงทุนให้ร่วมลงทุน ชื้อหุ้น/หน่วยลงทุน หรือชื้อขายสินค้าในธุรกิจที่ไม่มีอยู่จริง	97	16.2
3	หลอกให้หลงเชื่อให้โอนเงินเข้าบัญชีธนาคารของคนร้าย เช่น แก๊งคอลเซ็นเตอร์ ขอตัดส่วนบัญชีธนาคาร	36	6.0
4	หลอกลงทุนให้สูญเสียทรัพย์สิน เช่น ตกทอง หลอกขายสลากกินแบ่งถูกรางวัลปลอม	16	2.7
5	หลอกลงทุนไปทำงานให้หรือให้ส่งสินค้าให้ โดยเจตนาไม่จ่ายค่าจ้างหรือชำระเงิน	14	2.3
6	ถูกปลอมแปลงหรือถูกแอบอ้าง เอกสารราชการหรือเอกสารสำคัญ	13	2.2
7	หลอกลงทุนว่าจะจัดหางาน/ส่งไปทำงานต่างประเทศ	13	2.2
8	ใช้อุบายหลอกลงทุนเกี่ยวกับการเรียกเก็บค่าบริการ หรือขอข้อมูลส่วนบุคคล	13	2.2

ลำดับที่	ลักษณะการกระทำผิด	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
9	หลอกลวงโดยแสดงตนเป็นบุคคลอื่น สร้างความชอบพอ และหลอกลวงว่าจะส่งทรัพย์สินมาให้หรือกระทำการอื่นใด ในลักษณะเดียวโดยจะต้องเสียค่าใช้จ่ายในการดำเนินการ เช่น แก๊งโรแมนซ์ สแกม	13	2.2
10	หลอกรับงานรับจ้างหรืองานบริการ นายหน้า โดยเจตนารับเงินแล้วหนีไปหรือไม่มีงานรับจ้างจริง	10	1.7
11	การปลอมแปลงสินค้า	10	1.7
12	แอบอ้างแสดงตนเป็นคนที่รู้จัก แล้วหลอกขอยืมเงินหรือให้ส่งมอบทรัพย์สิน	8	1.3
13	พนักงานหลอกลวงฉ้อโกงบริษัท ร้านค้า สถานประกอบการ	6	1.0
14	ลักลอบเบิกเงินสดจากบัญชีธนาคารโดยที่เจ้าของบัญชีไม่ทราบ/ไม่ยินยอม	6	1.0
15	ปล่อยเงินกู้นอกระบบโดยคิดอัตราดอกเบี้ยในราคาสูงมาก (เกินกว่าร้อยละ 3 ต่อเดือน)	5	0.8
16	หลอกเข้าร่วมโครงการรัฐ หรือสวัสดิการของรัฐ แล้วโกงเงินหรือเรียกเก็บค่าบริการ	5	0.8
17	หลอกให้กู้เงินแทนกัน	5	0.8
18	โกงแชร์วงใหญ่เกินกฎหมายกำหนด	5	0.8
19	หลอกลวงให้จ่ายเงิน (ใต้โต๊ะ/ค่าธรรมเนียมพิเศษ) เพื่อแลกกับการอำนวยความสะดวกหรือได้รับสิทธิพิเศษ เช่น ทำใบขับขี่ปลอม	4	0.7
20	แอบอ้างนำเอกสาร ข้อมูลส่วนตัวไปใช้โดยไม่ได้รับอนุญาต แล้วก่อให้เกิดความเสียหาย เช่น นำไปขอบัตรเครดิต กู้เงิน เปิดบริการโทรศัพท์ หรือก่อกวนผู้พันอื่นๆ	4	0.7
21	หลอกลวงว่าถูกรางวัลโดยขอเก็บค่าดำเนินการล่วงหน้า	3	0.5
22	หลอกลวงว่าเป็นเจ้าหน้าที่แล้วมาข่มขู่เรียกข่งเงิน หรือเรียกไรเงิน	3	0.5
23	นำรหัสบัตรเอทีเอ็มไปใช้เบิกเงินสด	3	0.5
24	หลอกลวงว่าจะช่วยให้เข้าทำงานได้/สอบเข้าได้	2	0.3

ลำดับที่	ลักษณะการกระทำผิด	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
25	นำข้อมูลในบัตรเครดิตไปใช้โดยไม่ได้ความยินยอมจากเจ้าของบัตร	2	0.3
26	หลอกขอข้อมูล Online banking แล้วแอบเอาเงินออกจากบัญชี	1	0.2
27	การปลอมแปลงเงินตรา	1	0.2
28	ข่มขู่หรือทำอันตรายจากการทวงหนี้	1	0.2
29	แอบอ้างเป็นหน่วยงานหรือองค์กรการกุศล มาเรียไรเงินบริจาค	1	0.2
30	การหลอกหลวงโดยวิธีอื่นๆ	29	4.8
	รวมทั้งสิ้น	599	100.0

ตารางที่ 3.214 สถานที่เกิดเหตุในประเทศหรือต่างประเทศ สอญ.2 จากเหยื่อโดยตรง

ลำดับที่	สถานที่เกิดเหตุ	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	ทราบ		
	- ในประเทศ	582	97.2
	- ต่างประเทศ	1	0.2
2	ไม่ทราบ	16	2.7
	รวมทั้งสิ้น	599	100.0

ตารางที่ 3.215 ช่องทางที่ผู้กระทำความผิดติดต่อกับผู้เสียหาย สอญ.2 จากเหยื่อโดยตรง

ลำดับที่	ช่องทางการทำกระทำความผิด	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	ส่งข้อความผ่านอีเมล เครือข่ายสังคมอินเทอร์เน็ต (Social Network)	381	63.6
2	ติดต่อผู้เสียหายโดยตรงด้วยตนเองหรือผ่านบุคคลอื่น	105	17.5
3	โทรศัพท์	40	6.7
4	โฆษณาผ่านเว็บไซต์	13	2.2
5	แอบนำข้อมูลส่วนตัวไปใช้ ไม่ทราบว่าโดยวิธีใด	5	0.8
6	ส่งข้อความทางโทรศัพท์มือถือ	3	0.5
7	ใช้สื่อโฆษณา สื่อสิ่งพิมพ์หรือช่องทางอื่นๆ	1	0.2
8	ไม่ทราบ	5	0.8

ลำดับที่	ช่องทางการทำกระทำความผิด	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
9	ไม่ระบุ	46	7.7

ตารางที่ 3.216 สถานที่เกิดเหตุอาชญากรรม (กรณีผู้กระทำความผิดติดต่อผู้เสียหายโดยตรงด้วยตนเอง)

สอญ.2 จากเหยื่อโดยตรง

ลำดับที่	สถานที่	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	บ้านเรือน/ที่พักอาศัย		
	-บ้านเดี่ยว/ทาวน์เฮ้าส์ที่ไม่ได้อยู่ในโครงการจัดสรร	20	26.3
	-บ้านพักในชุมชนแออัด	5	6.6
	-อาคารพาณิชย์/สถานที่ประกอบการค้า/ร้านค้าในส่วนที่จัดไว้เป็นที่พักอาศัย	4	5.3
	-หมู่บ้านจัดสรร (มี รพภ.)	3	3.9
	-ห้องชุด/อพาร์ทเมนต์/คอนโดมิเนียม	1	1.3
	-หมู่บ้านจัดสรร (ไม่มี รพภ.)	1	1.3
	-บ้านพักย่านชุมชนเขตนอกเมือง	1	1.3
	-บ้านพักในชุมชนเขตนอกเมือง	1	1.3
	-บ้านพักอาศัยของผู้เสียหายไม่สามารถระบุลักษณะ	4	5.3
2	สถานประกอบการ		
	-ร้านค้า/ร้านสะดวกซื้อ	5	6.6
	-สำนักงาน/บริษัทเอกชน	4	5.3
	-ร้านทองของผู้เสียหาย	4	5.3
	-หน่วยงานราชการ	3	3.9
	-ร้านอาหาร	3	3.9
	-ร้านขายทองของผู้เสียหาย	3	3.9
	-โรงงาน	2	2.6
	-อู่ซ่อมรถ	1	1.3
	-สถานีบริการน้ำมัน	1	1.3
	-สถานที่จัดงานโชว์รูมรถยนต์	1	1.3
	-ร้านน้ำแข็ง	1	1.3

ลำดับที่	สถานที่	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
	-ร้านทอง	1	1.3
3	สถานที่สาธารณะ		
	-บริเวณรกร้าง/พงหญ้า/ตึกร้าง/สถานที่เปลี่ยว	1	1.3
	-ลานจอดรถ/อาคารจอดรถสาธารณะ	1	1.3
	-ห้างสรรพสินค้า ศูนย์แสดงสินค้า	2	2.6
4	สถานที่อื่นๆ		
	-โกดังสินค้า	1	1.3
	-ที่ดินที่กำลังจะขาย	1	1.3
	-พาหนะส่วนบุคคล	1	1.3
รวมทั้งสิ้น		76	100.0

หมายเหตุ: นับเฉพาะกรณีที่สามารถระบุสถานที่เกิดเหตุได้ จำนวน 76 ราย

ตารางที่ 3.217 ช่วงเวลาที่เกิดเหตุอาชญากรรม สอญ.2 จากเหยื่อโดยตรง

ลำดับที่	ช่วงเวลา	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	00.00 – 06.00 น.	13	2.2
2	06.01 – 09.00 น.	21	3.5
3	09.01 – 12.00 น.	76	12.7
4	12.01 – 15.00 น.	69	11.5
5	15.01 – 18.00 น.	40	6.7
6	18.01 – 21.00 น.	35	5.8
7	21.00 – 24.00 น.	21	3.5
8	กลางคืนแต่ไม่ทราบช่วงเวลา	6	1.0
9	กลางวันแต่ไม่ทราบช่วงเวลา	95	15.9
10	หลายวันต่อเนื่อง	133	22.2
11	ไม่ทราบช่วงเวลาเกิดเหตุ	90	15.0
รวมทั้งสิ้น		599	100.0

ตารางที่ 3.218 กิจกรรมที่กระทำอยู่ระหว่างเกิดเหตุอาชญากรรม สอญ.2 จากเหยื่อโดยตรง

ลำดับที่	กิจกรรมที่กระทำอยู่	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	ทำกิจกรรมต่างๆ ในที่พักอาศัย (ทั้งของตนเองและผู้อื่น) เช่น ดูโทรทัศน์ ทำงานบ้าน	178	29.7
2	ทำงาน หรืออยู่ที่ทำงาน	42	7.0
3	จับจ่ายเลือกซื้อสินค้า เดินห้างสรรพสินค้า ตลาด ย่านการค้า	10	1.7
4	นอนหลับในที่พักอาศัย (ทั้งของตนเองและผู้อื่น)	8	1.3
5	เดินทางไปสถานศึกษา ไปทำงาน ไปทำธุระ หรือเดินทาง กลับบ้าน	7	1.2
6	เดินทางไปพบผู้ก่อเหตุ	7	1.2
7	อยู่ระหว่างเดินทางท่องเที่ยว หรือพักผ่อนหย่อนใจใน สถานที่สันทนาการ เช่น สวนสาธารณะ	2	0.3
8	ระหว่างออกไปดำเนินกิจกรรมพักผ่อนหย่อนใจนอก บ้าน เช่น ดูภาพยนตร์ เทียวผับ/ บาร์	1	0.2
9	อื่นๆ		
	-เดินทางไปต่างประเทศ	1	0.2
	-มาโอนเงินที่ธนาคาร	1	0.2
	-ไปงานเลี้ยงรุ่น	1	0.2
	-ไปโอนที่ดิน	1	0.2
10	ไม่ระบุ	340	56.8
	รวมทั้งสิ้น	599	100.0

ตารางที่ 3.219 การพบเหตุตัวผู้กระทำความผิดขณะก่อเหตุ สอญ.2 จากเหยื่อโดยตรง

ลำดับที่	การพบเหตุตัวผู้กระทำความผิดขณะก่อเหตุ	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	ไม่ได้พบเห็นตัวผู้กระทำผิดซึ่งหน้า	492	82.1
2	พบเห็นตัวผู้กระทำผิดซึ่งหน้า	98	16.4
3	ไม่ระบุ	9	1.5
	รวมทั้งสิ้น	599	100.0

ตารางที่ 3.220 ลักษณะของผู้กระทำผิด สอญ.2 จากเหยื่อโดยตรง (เฉพาะตัวอย่างที่พบเหตุตัวผู้กระทำผิดซึ่งหน้า และตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

ลำดับที่	ลักษณะของผู้กระทำผิด	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	กระทำผิดคนเดียว	77	78.6
2	กระทำผิดเป็นกลุ่มตั้งแต่สองคนขึ้นไป	27	4.5
3	เป็นชาย/ทั้งกลุ่มเป็นชาย	15	2.5
4	เป็นหญิง/ทั้งกลุ่มเป็นหญิง	9	1.5
5	มีการรวมกลุ่ม ทั้งชายและหญิง	7	1.2
6	ไม่ระบุ	1	0.2

หมายเหตุ: ผู้เสียหายที่พบเห็นตัวผู้กระทำผิดซึ่งหน้ามี 98 ราย โดยจะสามารถตอบได้มากกว่า 1 ข้อ

ตารางที่ 3.221 ความสัมพันธ์กับผู้กระทำผิด สอญ.2 จากเหยื่อโดยตรง

ลำดับที่	ความสัมพันธ์กับผู้กระทำผิด	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	ไม่เคยรู้จักกันมาก่อน	387	64.6
2	รู้จักแต่ไม่เคยสนิทสนมกันมาก่อน	49	8.2
3	ไม่ทราบตัวผู้กระทำผิด	43	7.2
4	เป็นเพื่อนหรือผู้ที่รู้จักสนิทสนมคุ้นเคย	47	7.8
5	เป็นคนที่รู้จักกันทางอินเทอร์เน็ต	23	3.8
6	เป็นลูกค้า/ผู้ใช้บริการหรือรู้จักกันทางธุรกิจ	17	2.8
7	เป็นเพื่อนบ้านหรืออาศัยอยู่ในละแวกเดียวกัน	7	1.2
8	เป็นญาติแต่ไม่ได้พักอาศัยอยู่ด้วยกัน	5	0.8
9	เป็นนักเรียน/นักศึกษาสถาบันเดียวกัน	1	0.2
10	ไม่ระบุ	20	3.3
รวมทั้งสิ้น		599	100.0

ตารางที่ 3.222 สาเหตุโกรธเคืองกับผู้กระทำผิด สอญ.2 จากเหยื่อโดยตรง

ลำดับที่	การเคยมีปัญหา / ข้อขัดแย้ง / โกรธเคือง กับผู้กระทำผิดมาก่อน	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	ใช่	3	0.5
2	ไม่ใช่	553	92.3
3	ไม่ทราบ/ไม่แน่ใจ	43	7.2
	รวมทั้งสิ้น	599	100.0

ตารางที่ 3.223 สาเหตุการกระทำผิด สอญ.2 จากเหยื่อโดยตรง

ลำดับที่	สาเหตุการกระทำผิด	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	ผู้กระทำผิดประสงค์ต่อทรัพย์	413	68.9
2	ความประมาทเลินเล่อของตัวผู้เสียหาย	45	7.5
3	ไม่ได้มีการระวังป้องกันภัยหรือการรักษาความปลอดภัยที่เพียงพอ	13	2.2
4	ทรัพย์สินของผู้เสียหายล่อตาล่อใจ	1	0.2
5	ความขัดแย้ง/สาเหตุโกรธเคืองกับผู้กระทำผิด	1	0.2
6	ผู้กระทำผิด ทำผิดเป็นนิสัย ชอบขโมย	1	0.2
7	ไม่ทราบ/ไม่แน่ใจ	161	26.9

หมายเหตุ: ผู้ตอบแบบสอบถาม 599 ราย สามารถเลือกตอบได้มากกว่า 1 ข้อ

ตารางที่ 3.224 สิ่งที่ทำให้ทราบถึงการก่อเหตุ สอญ.2 จากเหยื่อโดยตรง

ลำดับที่	การทราบถึงการก่อเหตุ	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	ทราบว่าถูกหลอกเมื่อพบว่าผู้กระทำผิดหลบหนีไป ไม่สามารถติดต่อดี	368	61.4
2	ผู้กระทำผิดมีลักษณะพฤติกรรมที่ไม่น่าเชื่อถือ ไม่น่าไว้วางใจ	120	20.0
3	รับแจ้งจากบุคคลอื่น	35	5.8
4	ตรวจสอบพบด้วยตนเอง	33	5.5
5	ทราบเมื่อมีการส่งสินค้ามาให้หรือไม่ได้รับของ	16	2.7

ลำดับที่	การทราบถึงการก่อเหตุ	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
6	ไม่ได้รับผลตอบแทนตามระยะเวลาที่กำหนดไว้	12	2.0
7	ตรวจพบทราบด้วยตนเองจากความผิดปกติของบัญชี	6	1.0
8	ทราบจากข้อมูลแจ้งเตือนภัยของสื่อมวลชน	6	1.0
9	ผู้กระทำความผิดมีลักษณะพฤติกรรมที่น่าเชื่อถือ ไม่น่าไว้วางใจ	4	0.7
10	ไม่เคยใช้บริการ ไม่เคยทำธุรกรรมกับสถาบันการเงินที่ถูกแอบอ้าง	4	0.7
11	ทราบจากข้อมูลแจ้งเตือนภัยจากเจ้าหน้าที่รัฐ	2	0.3
12	มีการติดต่อจากเจ้าหน้าที่ธนาคาร สถาบันการเงิน ว่ามีความผิดปกติเกิดขึ้นกับบัญชี	1	0.2
13	มีการติดต่อจากเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือหน่วยงานของรัฐอื่น	1	0.2
14	ถูกเบิกเงินไปจากบัญชี	1	0.2
15	ไม่ระบุ	34	5.7

หมายเหตุ: ผู้ตอบแบบสอบถาม 599 ราย สามารถเลือกตอบได้มากกว่า 1 ข้อ

ตารางที่ 3.225 จำแนกตามกรณีคนร้ายได้ทรัพย์สินไปหรือไม่ สอดย.2 จากเหยื่อโดยตรง

ลำดับที่	คนร้ายได้ทรัพย์สินไปหรือไม่	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	ได้ทรัพย์สินไป	577	96.3
2	คนร้ายพยายามจะก่อเหตุ แต่ไม่ได้ทรัพย์สินไป	16	2.7
3	ไม่ทราบ/ไม่แน่ใจ	6	1.0
4	ไม่ระบุ	3	0.5
รวมทั้งสิ้น		599	100.0

ตารางที่ 3.226 การใช้งานอินเทอร์เน็ตของผู้เสียหาย สอญ.2 จากเหยื่อโดยตรง

ลำดับที่	การใช้งานอินเทอร์เน็ต	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	ใช้งานเป็นประจำทุกวัน/เกือบทุกวัน	202	33.7
2	ใช้งาน สัปดาห์ละ 2-4 วัน	5	0.8
3	ไม่ค่อยได้ใช้งาน น้อยกว่าสัปดาห์ละวัน	2	0.3
4	ไม่ได้ใช้งานอินเทอร์เน็ต	2	0.3
5	ไม่ทราบ	388	64.8
รวมทั้งสิ้น		599	100.0

ตารางที่ 3.227 การระวังป้องกันภัย หรือได้รับการบริการป้องกันภัย กลุ่มคดีความผิดฉ้อโกงหลอกลวง

ลำดับที่	มีการระวังป้องกันภัย	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	มี	7	1.2
2	ไม่มี	232	38.7
3	ไม่ทราบ	360	60.1
รวมทั้งสิ้น		599	100.0

ตารางที่ 3.228 ลักษณะการระวังป้องกันภัย สอญ.2 จากเหยื่อโดยตรง

ลำดับที่	การใช้งานอินเทอร์เน็ต	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	ติดตามข่าวสาร การแจ้งเตือนภัย พฤติกรรมของคนร้าย จากสื่อต่างๆ ด้วยตนเอง	1	14.3
2	ตรวจสอบความเคลื่อนไหวในบัญชีธนาคาร และรายการแจ้งเตือนค่าบริการต่างๆ อย่างสม่ำเสมอ	1	14.3
3	ไม่เปิดเผยรหัสผ่านให้ผู้อื่นรับทราบ	5	71.4

หมายเหตุ: ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีการระวังป้องกันภัย จำนวน 7 ราย สามารถเลือกตอบได้มากกว่า 1 ข้อ

ตารางที่ 3.229 ลักษณะความเสียหายทรัพย์สิน/สูญเสียดังกล่าวที่เกิดขึ้น (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)
 สอญ.2 จากเหี่ยวโดยตรง

ลำดับที่	ลักษณะความเสียหายทรัพย์สิน/สูญเสียดังกล่าว	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	เงินสด	539	93.4
2	เงินในบัญชีสูญหาย	20	3.5
3	ที่ดิน	2	0.3
4	สินค้า	2	0.3
5	เป็นหนี้ธนาคารหรือมีภาระหนี้สินอื่น	2	0.3
6	อื่นๆ		
	วงเงินค่าโทรศัพท์ 1,000 บาท	1	0.2
	ทรัพย์สินอื่น	7	1.2

หมายเหตุ: ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีการสูญเสียดังกล่าวต่อทรัพย์สิน จำนวน 577 ราย สามารถเลือกตอบได้มากกว่า 1 ข้อ

ตารางที่ 3.230 การเสียชีวิตหรือได้รับบาดเจ็บ สอญ.2 จากเหี่ยวโดยตรง

ลำดับที่	กรณีเหตุที่เกิดขึ้น	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	เสียชีวิต	-	-
2	บาดเจ็บ		
	- ไม่ได้รับบาดเจ็บหรือบาดเจ็บเล็กน้อยไม่ถึงกับต้องรักษาตัว	3	0.5
3	ไม่บาดเจ็บ	596	99.5
4	ผลกระทบต่อจิตใจ	-	-
รวมทั้งสิ้น		599	100.0

ตารางที่ 3.231 ความสูญเสียที่เกิดขึ้น สอญ.2 จากเหยื่อโดยตรง

ลำดับที่	ความสูญเสียจากเหตุที่เกิดขึ้น	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	เกิดความสูญเสีย/ค่าเสียหาย		
	- ทรัพย์สินเสียหายจากเหตุที่เกิดขึ้น จำนวน 291,124,231.97 บาท	562	93.8
	- ค่าใช้จ่ายในกรณีต้องดำเนินการ ติดต่อหน่วยงานต่างๆ ในการดำเนินคดี เป็นเหตุให้ต้องหยุดงานหรือขาดรายได้ จำนวน 1,500 บาท	1	0.2
2	ไม่มีความสูญเสีย/ค่าเสียหายจากเหตุที่เกิดขึ้น	19	3.2
3	ไม่ทราบ/ไม่แน่ใจ ไม่สามารถประเมินความสูญเสีย/ค่าเสียหายได้	18	3.0
รวมทั้งสิ้น		599	100.0

ตารางที่ 3.232 ผู้ที่รับผิดชอบต่อความสูญเสีย/ค่าเสียหายจากเหตุที่เกิดขึ้น สอญ.2 จากเหยื่อโดยตรง

ลำดับที่	ผู้ที่รับผิดชอบต่อความสูญเสีย / ค่าเสียหายจากเหตุที่เกิดขึ้น	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	รับผิดชอบเองทั้งหมด เป็นมูลค่า 268,188,135 บาท	524	93.2
2	ผู้กระทำผิดรับผิดชอบเองทั้งหมด เป็นมูลค่า 200 บาท	28	5.0
3	รับผิดชอบเองบางส่วน และผู้กระทำผิดรับผิดชอบบางส่วนโดย - รับผิดชอบเอง เป็นมูลค่า 3,092,053 บาท - บุคคลอื่นรับผิดชอบ เป็นมูลค่า 1,676,829 บาท	14	2.5
4	มูลค่าที่ได้รับจากผู้รับผิดชอบค่าเสียหายอื่น ธนาคารรับผิดชอบ 25,000 บาท	1	0.2

หมายเหตุ: ผู้ตอบแบบสอบถามว่าการสูญเสียต่อทรัพย์สิน จำนวน 562 ราย สามารถเลือกตอบได้มากกว่า 1 ข้อ

การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในรูปแบบความผิดฉ้อโกงและหลอกลวง ส่วนใหญ่แจ้งความต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ (ร้อยละ 94.5) และมีกรณีที่ไม่แจ้งเหตุต่อผู้แทนชุมชนหรือเจ้าหน้าที่หรือหน่วยงานภาครัฐอื่นรวมถึงเจ้าหน้าที่ตำรวจ (ร้อยละ 0.7) ในกรณีที่ไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่โดยสาเหตุหลักเนื่องจาก ไม่เกิดความเสียหาย (ร้อยละ 57.1) รองลงมา เห็นว่าเป็นเรื่องเล็กน้อยหรือความเสียหายที่เกิดขึ้นเล็กน้อย (ร้อยละ 28.6)

ตารางที่ 3.233 การแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ สอญ.2 จากเหยื่อโดยตรง

ลำดับที่	การแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1	ใช่	566	94.5
2	ไม่ใช่	33	5.5
	รวมทั้งสิ้น	599	100.0

ตารางที่ 3.234 การแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ สอญ.2 จากเหยื่อโดยตรง

ลำดับที่	การแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1	แจ้งต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ	569	95.0
2	แจ้งต่อผู้แทนชุมชน เช่น ผู้ใหญ่บ้าน กำนัน ผู้นำชุมชน หรือบุคคลที่ตนนับถือ แต่ไม่ได้แจ้งต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ	4	0.7
3	แจ้งต่อเจ้าหน้าที่หรือหน่วยงานภาครัฐอื่น ที่ไม่ใช่หน่วยงานตำรวจ	5	0.8
4	ไม่แจ้ง	21	3.5

หมายเหตุ: มีทั้งที่แจ้งต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ แจ้งต่อผู้นำชุมชน และแจ้งต่อเจ้าหน้าที่หรือหน่วยงานภาครัฐอื่น

ตารางที่ 3.235 สาเหตุไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ (เฉพาะตัวอย่างที่ระบุไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่และตอบได้มากกว่า 1 ข้อ) สอญ.2 จากเหยื่อโดยตรง

ลำดับที่	สาเหตุไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	ไม่เกิดความเสียหาย	12	57.1
2	เห็นว่าเป็นเรื่องเล็กน้อยหรือความเสียหายที่เกิดขึ้นเล็กน้อย	6	28.6
3	ไม่สะดวก ไม่มีเวลาแจ้งเหตุกับเจ้าหน้าที่	3	14.3
4	เป็นเหตุการณ์ที่น่าอัปยศ กลัวว่าจะเสื่อมเสียชื่อเสียง	3	14.3
5	เป็นเรื่องส่วนตัว ได้จัดการกับเหตุที่เกิดขึ้นด้วยตนเอง เช่น ตกลงกับผู้กระทำผิด	2	9.5
6	ขาดพยานหลักฐาน	2	9.5
7	คิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่สามารถติดตามผู้กระทำผิดมาดำเนินคดีได้	2	9.5

ลำดับที่	สาเหตุไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
8	ยุ่งยาก ไม่อยากเป็นคดีความ ไม่อยากขึ้นโรงขึ้นศาล	2	9.5
9	ไม่เชื่อมั่นในประสิทธิภาพการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่	2	9.5
10	ถูกข่มขู่ จากผู้กระทำผิดหรือผู้เกี่ยวข้อง	1	4.8
11	ได้แจ้งเหตุต่อผู้มีหน้าที่รับผิดชอบที่เกี่ยวข้องแล้ว เช่น ฝ่ายรักษาความปลอดภัย หัวหน้างาน	1	4.8
12	กลัวว่าจะถูกแก้แค้น หรือถูกทำร้ายจากผู้กระทำผิดหรือผู้เกี่ยวข้อง	1	4.8
13	อื่นๆ		
	-ไม่คิดว่าผิดกฎหมาย	2	9.5
	-กลัวไม่ได้กู้เงินเพิ่ม	1	4.8

หมายเหตุ: ผู้ตอบแบบสอบถามว่าไม่ได้แจ้งเจ้าหน้าที่ จำนวน 21 ราย สามารถเลือกตอบได้มากกว่า 1 ข้อ

ตารางที่ 3.236 การติดต่อธนาคารที่โอนเงินเข้าบัญชีคนร้าย สอญ.2 จากเหยื่อโดยตรง

ลำดับที่	การติดต่อธนาคาร	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	ติดต่อธนาคาร		
	True Money Wallet	2	0.3
	ไทยพาณิชย์	8	1.3
	กรุงเทพ	4	0.7
	กรุงไทย	3	0.5
	กรุงศรีอยุธยา	4	0.7
	กสิกรไทย	21	3.5
	ทหารไทย	2	0.3
	ชกส.	3	0.5
	ธนชาติ	1	0.2
	ธนาคารเกียรตินาคิน	1	0.2
	ออมสิน	1	0.2
	ไม่ระบุธนาคาร	157	26.2
2	ไม่ติดต่อ	183	30.6
3	ไม่ระบุการติดต่อธนาคาร	209	34.9

ลำดับที่	การติดต่อธนาคาร	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
	รวมทั้งสิ้น	599	100.0

ตารางที่ 3.237 ความร่วมมือที่ได้รับในการช่วยติดตามบัญชีของคนร้าย สอญ.2 จากเหยื่อโดยตรง

ลำดับที่	ความร่วมมือในการติดตามบัญชีคนร้าย	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	มี	196	94.7
2	ไม่มี	-	-
3	ไม่ทราบ/ไม่แน่ใจ	11	5.3
	รวมทั้งสิ้น	207	100.0

หมายเหตุ: เฉพาะกรณีที่ได้ติดต่อธนาคาร จำนวน 207 ราย

ตารางที่ 3.238 กรณีทราบตัวผู้กระทำความผิดในขณะเกิดเหตุ สอญ.2 จากเหยื่อโดยตรง

ลำดับที่	ทราบตัวผู้กระทำความผิด	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	ไม่ทราบ/ไม่แน่ใจ	406	67.8
2	ทราบ	193	32.2
	รวมทั้งสิ้น	599	100.00

ตารางที่ 3.239 การข่มขู่ คุกคามให้เกรงกลัว สอญ.2 จากเหยื่อโดยตรง

ลำดับที่	ผู้กระทำความผิดมีการข่มขู่คุกคามให้เกรงกลัว	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	มี	2	0.3
2	ไม่มี	542	90.5
3	ไม่ทราบ/ไม่แน่ใจ	55	9.2
	รวมทั้งสิ้น	599	100.0

ตารางที่ 3.240 การจับกุม / ตั้งข้อหาผู้กระทำความผิดหรือผู้ต้องสงสัยที่เกี่ยวข้องในเหตุการณ์ สอญ.2 จากเหยื่อโดยตรง

ลำดับที่	มีการจับกุม/ตั้งข้อหาผู้กระทำความผิดหรือผู้ต้องสงสัย	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	มี	280	46.7
2	ไม่มี	108	18.0
3	ไม่ทราบ/ไม่แน่ใจ	211	35.2
	รวมทั้งสิ้น	599	100.0

ตารางที่ 3.241 ผู้กระทำผิด / ผู้ต้องสงสัย ถูกนำขึ้นฟ้องคดีต่อศาล สอญ.2 จากเหยื่อโดยตรง

ลำดับที่	ผู้กระทำผิด/ผู้ต้องสงสัย ถูกนำขึ้นฟ้องต่อศาล	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	ไม่ได้รับการลงโทษ	-	-
2	ไม่ทราบ/ไม่แน่ใจ	21	7.5
3	คดีอยู่ในระหว่างการสอบสวนของตำรวจ	128	45.7
4	เป็นคดีเล็กน้อยไม่ถึงกับต้องขึ้นศาล	3	1.1
5	มี	101	36.1
6	ไม่มี	27	9.6
รวมทั้งสิ้น		280	100.0

หมายเหตุ: ตอบเฉพาะ 280 ราย ที่ตอบ “มี” การจับกุม/ตั้งข้อหาผู้กระทำผิดหรือผู้ต้องสงสัย

ตารางที่ 3.242 การตกลงไกล่เกลี่ยกับผู้กระทำผิด สอญ.2 จากเหยื่อโดยตรง

ลำดับที่	การดำเนินการตกลงไกล่เกลี่ยกับผู้กระทำผิด	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	มี และสามารถตกลงกับผู้กระทำผิดได้	42	7.0
2	มี แต่ไม่สามารถตกลงกับผู้กระทำผิดได้	17	2.8
3	ไม่มี	504	84.1
4	ไม่ระบุ	36	6.0
รวมทั้งสิ้น		599	100.0

ตารางที่ 3.243 หน่วยงานที่ดำเนินการตกลงไกล่เกลี่ย สอญ.2 จากเหยื่อโดยตรง

ลำดับที่	การดำเนินการไกล่เกลี่ย	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	เจ้าหน้าที่ตำรวจ	49	83.1
2	ดำเนินการด้วยตนเองหรือครอบครัว/คนใกล้ชิด	8	13.6
3	มีการไกล่เกลี่ยคดีในชั้นศาล	2	3.4
4	อัยการ	6	10.2

หมายเหตุ: ตอบเฉพาะ 59 ราย ที่ตอบ “มี” ในการตกลงไกล่เกลี่ยกับผู้กระทำผิด และสามารถตอบมากกว่า 1 ข้อ

ตารางที่ 3.244 การลงโทษตามกฎหมายหรือไม่ สอญ.2 จากเหยื่อโดยตรง

ลำดับที่	ผู้กระทำผิด/ผู้ต้องสงสัย ได้รับการลงโทษตามกฎหมาย	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	ไม่ได้รับการลงโทษ	279	46.6
2	ไม่ทราบ/ไม่แน่ใจ	296	49.4

ลำดับที่	ผู้กระทำผิด/ผู้ต้องสงสัย ได้รับการลงโทษตามกฎหมาย	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
3	ให้รอการลงโทษ/ถูกคุมประพฤติ หรือให้ทำงานบริการสังคม	4	0.7
4	ถูกลงโทษจำคุก หรือต้องกักขัง	19	3.2
5	ถูกลงโทษปรับ	1	0.2
รวมทั้งสิ้น		599	100.0

ตารางที่ 3.245 การได้รับบริการจากหน่วยงานด้านกระบวนการยุติธรรมอื่น สอญ.2 จากเหยื่อโดยตรง

ลำดับที่	การได้รับบริการจากหน่วยงานอื่น ๆ ด้านกระบวนการยุติธรรม	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	ไม่มี	234	39.1
2	มี	6	1.0
3	ไม่ทราบ	359	59.9
รวมทั้งสิ้น		599	100.0

ตารางที่ 3.246 ความต้องการได้รับบริการหรือการดำเนินการจากหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมเพิ่มเติม สอญ.2 จากเหยื่อโดยตรง

ลำดับที่	ต้องการได้รับบริการหรือการดำเนินการจากหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมเพิ่มเติม	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	ต้องการ	42	7.0
2	ไม่ต้องการ	158	26.4
3	ไม่ระบุ	399	66.6
รวมทั้งสิ้น		599	100.0

ตารางที่ 3.247 สิ่งที่ต้องการได้รับบริการหรือการดำเนินการจากหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมเพิ่มเติม (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ) สอญ.2 จากเหยื่อโดยตรง

ลำดับที่	สิ่งที่ต้องการได้รับบริการหรือการดำเนินการจากหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมเพิ่มเติม	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	ติดตามเอาทรัพย์สินที่สูญหาย หรือให้มีการชดใช้ทรัพย์สินที่เสียหายกลับคืนมา	32	76.2
2	ติดตามตัวผู้กระทำผิดมาดำเนินคดีให้ได้รับการลงโทษ	27	64.3
3	การดำเนินการป้องกันไม่ให้มีเหตุร้ายเกิดขึ้นอีก	25	59.5
4	การติดตามรายงานความคืบหน้าของคดี	14	33.3

ลำดับที่	สิ่งที่ต้องการได้รับบริการหรือการดำเนินการจาก หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมเพิ่มเติม	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
5	จัดให้มีการเจรจาไกล่เกลี่ยกับฝ่ายผู้กระทำผิดให้มีการชดใช้ ค่าเสียหาย	12	28.6
6	การให้คำปรึกษาในการติดต่อเจ้าหน้าที่หน่วยงานต่างๆ ใน กระบวนการยุติธรรม เช่น ตำรวจ อัยการ ศาล	10	23.8
7	การให้ความช่วยเหลือทางการเงินแก่ผู้เสียหายจาก หน่วยงานภาครัฐ	1	2.4

หมายเหตุ: ตอบเฉพาะ 42 ราย ที่ตอบ “ต้องการ” และสามารถตอบมากกว่า 1 ข้อ

3.4 รายงานผลการสำรวจข้อมูลความรู้สึกลัวหวาดกลัวภัยอาชญากรรมและวิธีการป้องกันตนเองของประชาชน

ในการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนปี พ.ศ.2563 สำนักงานกิจการยุติธรรมยังได้เพิ่มเติมเนื้อหาและข้อคำถามเกี่ยวกับความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมและวิธีป้องกันตนเองจากภัยอาชญากรรมของประชาชน การเก็บข้อมูลความรู้สึกลัวหวาดกลัวภัยอาชญากรรมและวิธีป้องกันตนเองจากภัยอาชญากรรมของประชาชนได้ดำเนินการเก็บควบคู่ไปกับการสำรวจแบบ สอญ.1 โดยการสำรวจข้อมูลในส่วนนี้แบ่งการเก็บข้อมูลเป็นส่วนคือ ข้อมูลความหวาดกลัวภัยของประชาชนในลักษณะของการให้คะแนนระดับความหวาดกลัวภัย (Rating Score) ข้อมูลลักษณะวิธีการป้องกันตนเองจากภัยอาชญากรรมของผู้ตอบแบบสอบถาม ความหวาดกลัวภัยในภาพรวม และความเชื่อมั่นต่อกระบวนการยุติธรรมในภาพรวม ผลการสำรวจข้อมูลปรากฏดังนี้

3.4.1 ความหวาดกลัวภัยอาชญากรรม

การเก็บข้อมูลความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมมีข้อมูลคำถามวัดระดับความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมเป็น 5 ระดับ เกี่ยวกับความปลอดภัยในละแวกที่พักอาศัย การเก็บข้อมูลความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมได้เก็บข้อมูลความรู้สึกลับมั่นคงปลอดภัยในละแวกที่พักอาศัยในลักษณะของระดับคะแนนแยกเป็น 4 ข้อ คือ การเดินตามลำพังในละแวกที่พักอาศัยตอนกลางวัน การเดินตามลำพังในละแวกที่พักอาศัยตอนกลางคืน เมื่อต้องอยู่บ้านคนเดียวในเวลากลางวัน และเมื่อต้องอยู่บ้านคนเดียวในเวลาตอนกลางคืน โดยได้เก็บข้อมูลในลักษณะของการวัดระดับค่าคะแนนแบ่งระดับเป็น มาก=5, ค่อนข้างมาก=4, ปานกลาง=3, ค่อนข้างน้อย=2 และ น้อย=1 ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้นำระดับค่าคะแนนในแต่ละข้อมาคิดเป็นค่าคะแนนเฉลี่ยแล้วนำค่าคะแนนเฉลี่ยในแต่ละข้อมาจัดทำข้อมูลค่าเฉลี่ยภาพรวมความปลอดภัยจากนั้นจึง

นำมาคำนวณเป็นค่าดัชนีชี้วัดความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมที่ระดับคะแนนเต็ม 1.0 (รายละเอียดการคำนวณค่าคะแนนและการแปลผลได้อธิบายไว้แล้วในบทที่ 2)

ตารางที่ 3.248 ค่าระดับคะแนนความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมของประชาชน

ความปลอดภัยในละแวกที่พักอาศัย	ค่าระดับ คะแนน (เฉลี่ย)	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน (SD)	ระดับค่า ดัชนี (เต็ม 1.0)
การเดินทางลำพังในละแวกที่พักอาศัยตอนกลางวัน	4.528	0.740	0.882
การเดินทางลำพังในละแวกที่พักอาศัยตอนกลางคืน	4.025	1.004	0.756
เมื่อต้องอยู่บ้านคนเดียวในเวลากลางวัน	4.519	0.763	0.880
ต้องอยู่บ้านคนเดียวในเวลาตอนกลางคืน	4.198	0.953	0.800
ภาพรวมความปลอดภัย	4.317	0.759	0.829

ผลการวิเคราะห์ระดับความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมในภาพรวมจากการรวบรวมข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนในครั้งนี้ในภาพรวมซึ่งประเมินจากค่าคะแนนเฉลี่ยทั้ง 4 ด้าน อยู่ที่ระดับ 0.829 จากคะแนนเต็ม 1.0 หากวัดระดับจากตัวชี้วัดด้านความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมที่กำหนดให้ประชาชนมีความมั่นใจในความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินไม่น้อยกว่าร้อยละ 80 ก็ถือว่าผลการวัดระดับความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมในครั้งนี้ได้คะแนนเกินกว่าร้อยละ 80 ในเกือบทุกข้อและในภาพรวม ยกเว้นแต่ความมั่นใจในความปลอดภัยในการเดินทางลำพังในละแวกที่พักอาศัยตอนกลางคืนที่ได้ระดับคะแนนเพียง 0.756 จากคะแนนเต็ม 1.0

ตารางที่ 3.249 ผลการสำรวจข้อมูลความหวาดกลัวภัยอาชญากรรม

ความปลอดภัยในละแวกที่พักอาศัย		ความรู้สึกลปลอดภัย											
		มาก		ค่อนข้างมาก		ปานกลาง		ค่อนข้างน้อย		น้อย		รวมทั้งสิ้น	
		จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1	การเดินทางตามลำพังในละแวกที่พักอาศัยตอนกลางวัน	2,273	64.2	954	27.0	245	6.9	38	1.1	28	0.8	3,538	100.0
2	การเดินทางตามลำพังในละแวกที่พักอาศัยตอนกลางคืน	1,413	39.9	1,135	32.1	734	20.7	177	5.0	79	2.2	3,538	100.0
3	เมื่อต้องอยู่บ้านคนเดียวในเวลากลางวัน	2,290	64.7	895	25.3	281	7.9	42	1.2	30	0.8	3,538	100.0
4	เมื่อต้องอยู่บ้านคนเดียวในเวลากลางคืน	1,716	48.5	1,058	29.9	574	16.2	130	3.7	60	1.7	3,538	100.0

นอกจากนี้ในการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนในครั้งนี่ยังได้เพิ่มข้อความเกี่ยวกับภาพรวมความปลอดภัยและขอทราบถึงสาเหตุหากประชาชนไม่เชื่อมั่นในความปลอดภัยในชีวิตเพื่อใช้ประโยชน์ในการพัฒนานโยบายการสร้างเชื่อมั่นให้กับประชาชนต่อไป ผลการสำรวจพบว่าเมื่อสอบถามว่าในภาพรวมประชาชนกลุ่มตัวอย่างมีความหวาดกลัวภัยในชีวิตทรัพย์สินในบริเวณที่พักอาศัยหรือไม่ พบว่าส่วนใหญ่แล้วจำนวน 2,634 คน หรือคิดเป็นร้อยละ 74.4 ไม่ได้รู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรมในบริเวณที่พักอาศัย แต่มีประชาชนกลุ่มตัวอย่างจำนวน 904 คน หรือคิดเป็นร้อยละ 25.6 ที่ยังรู้สึกหวาดกลัวภัยในย่านที่พักอาศัย

ตารางที่ 3.250 แสดงความคิดเห็นต่อความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมบริเวณที่พักอาศัยในภาพรวม

ลำดับ	ในภาพรวมท่านมีความหวาดกลัวต่อภัยอาชญากรรมในบริเวณที่พักอาศัยของท่าน	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	ใช่	904	25.6
2	ไม่ใช่	2,634	74.4
	รวมทั้งสิ้น	3,538	100

สำหรับกลุ่มตัวอย่างที่รู้สึกหวาดกลัวภัยได้ให้เหตุผลว่าที่มีความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมบริเวณที่พักอาศัยนั้นส่วนใหญ่เนื่องจากเคยมีประสบการณ์เคยประสบเหตุอาชญากรรมในพื้นที่ ทราบว่าในละแวกบ้านและพื้นที่ใกล้เคียงมีเหตุอาชญากรรมเกิดขึ้น มีอาชญากรรมเกิดขึ้นบ่อย ขโมยชุกชุม ปัญหาเสพติดในพื้นที่ มีกลุ่มวัยรุ่นมั่วสุม มีคนเมาสุราในพื้นที่ เศรษฐกิจไม่ดีมีคนตกงานเยอะ มีปัญหาแรงงานต่างด้าวในพื้นที่ มีคนนอกพื้นที่เข้ามาในพื้นที่จำนวนมาก ได้รับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับอาชญากรรม ไม่มีไฟส่องสว่างยามค่ำคืน และเกิดจากตัวผู้ตอบแบบสอบถามเองที่เป็นกลุ่มเปราะบาง (เช่น คนแก่ ผู้หญิง) จึงรู้สึกขาดความมั่นใจในความปลอดภัย

3.4.2 พฤติกรรมในการระวังป้องกันภัยอาชญากรรม

ในการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนในครั้งนี่ยังได้เพิ่มข้อความเกี่ยวกับพฤติกรรมการระวังป้องกันภัยอาชญากรรมของประชาชนโดยมีการสอบถามกลุ่มตัวอย่างว่ามีการระวังป้องกันตนเองในประเด็นต่างๆ ที่กำหนดบ้างหรือไม่และบ่อยครั้งเพียงใด จากข้อมูลพฤติกรรมการป้องกันอาชญากรรมจากผู้ตอบแบบสอบถามจำนวน 3,538 ราย พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามโดยส่วนใหญ่ต่างก็มีพฤติกรรมการระวังป้องกันด้วยตนเองอย่างใดอย่างหนึ่ง โดยพฤติกรรมที่มีการระมัดระวังป้องกันภัยตนเองมากที่สุดคือ แต่งตัวมิดชิด รััดกุม ไม่เปิดเผยร่างกาย หรือรัดแน่นจนทำให้เห็นสัดส่วนของร่างกายเกินความจำเป็น และล็อกประตูบ้าน/ห้องพัก เมื่ออยู่คนเดียว

ตารางที่ 3.251 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามการป้องกันอาชญากรรม

พฤติกรรมการป้องกันอาชญากรรม	ระดับการป้องกัน									
	เป็นประจำ		บ่อยครั้ง		นานๆครั้ง		ไม่เคย		รวมทั้งสิ้น	
	จำนวน (ราย)	ร้อยละ	จำนวน (ราย)	ร้อยละ	จำนวน (ราย)	ร้อยละ	จำนวน (ราย)	ร้อยละ	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
หลีกเลี่ยงการอยู่คนเดียวในเวลากลางคืน	1,151	32.5	403	11.4	494	14.0	1,490	42.1	3,538	100.0
หลีกเลี่ยงการออกจากที่พักอาศัยในเวลากลางคืน	1,102	31.1	652	18.4	576	16.3	1,208	34.1	3,538	100.0
แต่งตัวมิดชิด รัทกุม ไม่เปิดเผยร่างกาย หรือรัดแน่นจนทำให้เห็นสัดส่วนของร่างกายเกินความจำเป็น	2974	84.1	253	7.2	113	3.2	198	5.6	3,538	100.0
หลีกเลี่ยงการเข้าไปในพื้นที่ที่ไม่คุ้นเคย	1,523	43.0	636	18.0	493	13.9	886	25.0	3,538	100.0
ล็อคประตูบ้าน/ห้องพัก เมื่ออยู่คนเดียว	2,713	76.7	318	9.0	245	6.9	262	7.4	3,538	100.0
ติดตั้งอุปกรณ์รักษาความปลอดภัย เช่น เหล็กดัด สัญญาณเตือนภัย กล้องวงจรปิด สำหรับบ้านหรือที่พักอาศัยของตนเอง	1,699	48.0	90	2.5	83	2.3	1,666	47.1	3,538	100.0
ติดตั้งแอปพลิเคชันของหน่วยงานต่าง ๆ สำหรับการรับรู้ข้อมูลข่าวสาร และการแจ้งเตือนภัยอาชญากรรม เช่น แอปพลิเคชันของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ หรือแอปพลิเคชันในการแจ้งเหตุอาชญากรรมไปยังหน่วยงานต่าง ๆ	299	8.5	75	2.1	120	3.4	3,044	86.0	3,538	100.0
ไม่พกเงินสดหรือทรัพย์สินมีค่าจำนวนมากออกจากที่พักอาศัย	1,970	55.7	568	16.1	436	12.3	564	15.9	3,538	100.0
ไม่เก็บเงินสดหรือทรัพย์สินมีค่าจำนวนมากไว้ในที่พักอาศัย	1,784	50.4	440	12.4	535	15.1	779	22.0	3,538	100.0

พฤติกรรมกำรป้องกันอำชญำกรรรม	ระดับกำรป้องกัน									
	เป็นประจำ		บ่อยครั้ง		นำนๆครั้ง		ไม่เคย		รวมทั้งสิ้น	
	จำนวน (รำย)	ร้อยละ	จำนวน (รำย)	ร้อยละ	จำนวน (รำย)	ร้อยละ	จำนวน (รำย)	ร้อยละ	จำนวน (รำย)	ร้อยละ
พกพำอุปกรณ์ป้องกันตนเอง เช่น มีดพก สเปรย์พริกไทย หรืออุปกรณ์ป้องกันตัวอื่น ๆ	246	7.0	132	3.7	275	7.8	2,885	81.5	3,538	100.0
ให้คนที่ไว้ใจมำอยู่เฝำบ้านในเวลำที่ทำนต้องไปพักที่อื่น หลำยวัน	695	19.6	340	9.6	427	12.1	2,076	58.7	3,538	100.0
พูดคุยแลกเปลี่ยนข้อมูลกับคนในครอบครัว หรือชุมชนเพื่อ เสนอแนวทำงเฝำระวังอำชญำกรรรมในชุมชน	1,258	35.6	797	22.5	781	22.1	702	19.8	3,538	100.0
ทำนให้ควำมช่วยเหลือหรือเข้าร่วมเป็นกลุ่มอำสำสมัคร ชุมชน ในการเฝำระวังภัยอำชญำกรรรม	726	20.5	388	11.0	409	11.6	2,015	57.0	3,538	100.0

อย่างไรก็ดีเมื่อพิจารณาข้อความเป็นรายข้อพบว่ากลุ่มตัวอย่างผู้ตอบแบบสอบถามอาจไม่ได้ให้ความเข้มงวดต่อการระวังป้องกันด้วยตนเองมากนักโดยมีหลายข้อความที่ผู้ตอบแบบสอบถามเกินกว่ากึ่งหนึ่งหรือเกือบกึ่งหนึ่งไม่เคยปฏิบัติ เช่น ติดตั้งแอปพลิเคชันของหน่วยงานต่าง ๆ สำหรับการรับรู้ข้อมูลข่าวสารและการแจ้งเตือนภัยอาชญากรรม, หลีกเลี่ยงการอยู่คนเดียวในเวลากลางคืน, ติดตั้งอุปกรณ์รักษาความปลอดภัย, พกพาอุปกรณ์ป้องกันตนเอง หรืออุปกรณ์ป้องกันตัวอื่น ๆ, ให้คนที่ไว้ใจมาอยู่เฝ้าบ้านในเวลาที่ท่านต้องไปพักที่อื่นหลายวัน และให้ความช่วยเหลือหรือเข้าร่วมเป็นกลุ่มอาสาสมัครชุมชนในการเฝ้าระวังภัยอาชญากรรม ผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังกล่าวก็สอดคล้องกับผลการสำรวจระดับความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมว่าหากประชาชนมีความมั่นใจในความปลอดภัยสูงก็จะมีระดับการระวังป้องกันตนเองต่ำ

ในบางประเด็นข้อความมีกลุ่มผู้ที่ไม่ได้ให้ความสนใจในการระวังป้องกันภัยตนเองอยู่จำนวนมาก ผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังกล่าวก็สอดคล้องกับผลการสำรวจระดับความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมว่าหากประชาชนมีความมั่นใจในความปลอดภัยสูงก็จะมีระดับการระวังป้องกันตนเองต่ำ

ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ไม่เคยหลีกเลี่ยงการอยู่คนเดียวในเวลากลางคืน จำนวน 1,490 ราย รองลงมาคือ หลีกเลี่ยงการอยู่บ้านคนเดียวเป็นประจำ จำนวน 1,151 ราย และหลีกเลี่ยงการอยู่บ้านคนเดียวนานๆครั้ง จำนวน 494 ราย ผู้ตอบแบบสำรวจส่วนมากไม่เคยหลีกเลี่ยงการออกจากที่พักในเวลากลางคืน จำนวน 1,208 ราย รองลงมาคือ หลีกเลี่ยงการออกจากที่พักในเวลากลางคืนเป็นประจำ จำนวน 1,102 ราย และหลีกเลี่ยงการออกจากที่พักในเวลากลางคืนบ่อยครั้ง จำนวน 652 ราย ผู้ตอบแบบสำรวจส่วนมากหลีกเลี่ยงการเข้าไปในพื้นที่ที่ไม่คุ้นเคยเป็นประจำ จำนวน 1,523 ราย รองลงมาได้แก่ไม่เคยหลีกเลี่ยงการเข้าไปในพื้นที่ที่ไม่คุ้นเคย จำนวน 886 ราย และหลีกเลี่ยงการเข้าไปในพื้นที่ที่ไม่คุ้นเคยบ่อยครั้ง เป็นจำนวน 636 ราย ส่วนใหญ่พฤติกรรมการลี้ภัยครอบครัว/ห้องพักเมื่ออยู่คนเดียวเป็นประจำ จำนวน 2,713 ราย รองลงมา ได้แก่ ลี้ภัยครอบครัว/ห้องพัก เมื่ออยู่คนเดียวบ่อยครั้ง จำนวน 318 ราย ส่วนใหญ่พฤติกรรมการติดตั้งอุปกรณ์รักษาความปลอดภัยสำหรับบ้านหรือที่พักอาศัยของตนเองเป็นประจำ จำนวน 1,699 ราย รองลงมาคือไม่เคยติดตั้งอุปกรณ์รักษาความปลอดภัยปิดสำหรับบ้านหรือที่พักอาศัยของตนเองเป็นประจำ จำนวน 1,666 ราย และติดตั้งอุปกรณ์รักษาความปลอดภัยปิดสำหรับบ้านหรือที่พักอาศัยของตนเองบ่อยครั้ง จำนวน 90 ราย ส่วนใหญ่ไม่มีพฤติกรรมการติดตั้งแอปพลิเคชันของหน่วยงานต่าง ๆ สำหรับการรับรู้ข้อมูลข่าวสารและการแจ้งเตือนภัยอาชญากรรม จำนวน 3,044 ราย รองลงมาคือติดตั้งแอปพลิเคชันของหน่วยงานต่าง ๆ สำหรับการรับรู้ข้อมูลข่าวสาร และการแจ้งเตือนภัยอาชญากรรมเป็นประจำ จำนวน 299 ราย และติดตั้งแอปพลิเคชันของหน่วยงานต่าง ๆ สำหรับการรับรู้ข้อมูลข่าวสารและการแจ้งเตือนภัยอาชญากรรมนานๆครั้ง จำนวน 120 ราย ส่วนใหญ่มีพฤติกรรมไม่พกเงินสดหรือทรัพย์สินมีค่าจำนวนมากออกจากที่พักอาศัยเป็นประจำ จำนวน 1,970 ราย รองลงมาคือไม่พกเงินสดหรือทรัพย์สินมีค่า

จำนวนมากออกจากที่พักอาศัยบ่อยครั้ง จำนวน 568 ราย และไม่พกเงินสดหรือทรัพย์สินมีค่าจำนวนมากออกจากที่พักอาศัยนานๆครั้ง จำนวน 564 ราย ส่วนใหญ่มีพฤติกรรมไม่เก็บเงินสดหรือทรัพย์สินมีค่าจำนวนมากไว้ในที่พักอาศัยเป็นประจำ จำนวน 1,784 ราย รองลงมาคือ ไม่เคยไม่เก็บเงินสดหรือทรัพย์สินมีค่าจำนวนมากไว้ในที่พักอาศัย จำนวน 779 ราย และไม่เก็บเงินสดหรือทรัพย์สินมีค่าจำนวนมากไว้ในที่พักอาศัยนานๆครั้ง จำนวน 535 ราย ส่วนใหญ่ไม่เคยมีพฤติกรรมพกพาอุปกรณ์ป้องกันตนเอง จำนวน 2,885 ราย รองลงมาคือพกพาอุปกรณ์ป้องกันตนเองนานๆครั้ง จำนวน 275 ราย และพกพาอุปกรณ์ป้องกันตนเองเป็นประจำ จำนวน 246 ราย ส่วนใหญ่ไม่เคยมีพฤติกรรมให้คนที่ไว้ใจมาอยู่เฝ้าบ้านในเวลาที่ต้องไปพักที่อื่นหลายวัน จำนวน 2,076 ราย รองลงมาคือให้คนที่ไว้ใจมาอยู่เฝ้าบ้านในเวลาที่ต้องไปพักที่อื่นหลายวันเป็นประจำ จำนวน 695 รายและให้คนที่ไว้ใจมาอยู่เฝ้าบ้านในเวลาที่ต้องไปพักที่อื่นหลายวันนานๆครั้ง จำนวน 427 ราย ส่วนใหญ่มีพฤติกรรมพูดคุยแลกเปลี่ยนข้อมูลกับคนในครอบครัว หรือชุมชน เพื่อเสนอแนวทางเฝ้าระวังอาชญากรรมในชุมชนเป็นประจำ จำนวน 1,258 ราย รองลงมาคือพูดคุยแลกเปลี่ยนข้อมูลกับคนในครอบครัว หรือชุมชน เพื่อเสนอแนวทางเฝ้าระวังอาชญากรรมในชุมชนบ่อยครั้ง จำนวน 797 รายและพูดคุยแลกเปลี่ยนข้อมูลกับคนในครอบครัว หรือชุมชน เพื่อเสนอแนวทางเฝ้าระวังอาชญากรรมในชุมชนนานๆครั้ง จำนวน 781 ราย ส่วนใหญ่ไม่เคยมีพฤติกรรมให้ความช่วยเหลือหรือเข้าร่วมเป็นกลุ่มอาสาสมัครชุมชนในการเฝ้าระวังภัยอาชญากรรม จำนวน 2,015 ราย รองลงมาคือให้ความช่วยเหลือหรือเข้าร่วมเป็นกลุ่มอาสาสมัครชุมชนในการเฝ้าระวังภัยอาชญากรรมเป็นประจำ จำนวน 726 รายและให้ความช่วยเหลือหรือเข้าร่วมเป็นกลุ่มอาสาสมัครชุมชนในการเฝ้าระวังภัยอาชญากรรมนานๆครั้ง จำนวน 409 ราย ตามตารางที่ 3.240 ข้างต้น

3.4.3 ความเชื่อมั่นและความไว้วางใจในกระบวนการยุติธรรม

ในการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนในครั้งนี้นี้ยังได้มีการสำรวจว่าในภาพรวมประชาชนผู้ตอบแบบสอบถามให้ความเชื่อมั่นและไว้วางใจต่อกระบวนการยุติธรรมของประเทศไทยหรือไม่โดยใช้ข้อคำถามว่าผู้ตอบแบบสอบถามมีความไว้วางใจและเชื่อมั่นที่ต่อความถูกต้อง เทียบตรง และความโปร่งใสของกระบวนการยุติธรรมของประเทศไทยหรือไม่ จากผลการสำรวจตัวแทนผู้ตอบแบบสอบถามประจำครัวเรือนในครั้งนี้ค้นพบว่าตัวแทนครัวเรือนส่วนใหญ่มีความไว้วางใจและเชื่อมั่นที่ต่อความถูกต้อง เทียบตรง และความโปร่งใสของกระบวนการยุติธรรมของประเทศไทย กลุ่มตัวอย่างที่มีความไว้วางใจและเชื่อมั่น จำนวน 2,366 ราย คิดเป็นร้อยละ 66.9 แต่อย่างไรก็ตามก็ยังมีกลุ่มตัวอย่างอีกจำนวนมากว่าหนึ่งในสามที่ยังไม่ให้ความไว้วางใจและเชื่อมั่นต่อกระบวนการยุติธรรม มีจำนวน 1,172 ราย คิดเป็นร้อยละ 33.1

ตารางที่ 3.252 ผลการสำรวจความไว้วางใจและเชื่อมั่นต่อความถูกต้อง เทียบตรง และความโปร่งใสของกระบวนการยุติธรรมของประเทศไทย

ลำดับ	ในภาพรวมท่านให้ความไว้วางใจและเชื่อมั่นต่อความถูกต้อง เทียบตรง และความโปร่งใสของกระบวนการยุติธรรมของประเทศไทย	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	ใช่	2,366	66.9
2	ไม่ใช่	1,172	33.1
รวมทั้งสิ้น		3,538	100

สำหรับกลุ่มตัวอย่างที่ไม่เชื่อมั่นในกระบวนการยุติธรรมของประเทศไทยส่วนใหญ่ให้เหตุผลว่ากระบวนการยุติธรรมของประเทศไทยมีสองมาตรฐาน มีการเลือกปฏิบัติ มีการทุจริตคอร์รัปชัน กระบวนการยุติธรรมมีผลประโยชน์แอบแฝง เมื่อประสบเหตุแล้วไปแจ้งเหตุไม่ได้รับการตอบสนอง แจ้งความแล้วเรื่องเงียบ เจ้าหน้าที่ยุติธรรมไม่ค่อยติดตามคดี เจ้าหน้าที่ตำรวจมาที่เกิดเหตุซ้ำ มีการแต่งตั้งโยกย้ายเจ้าหน้าที่ไม่เป็นธรรม มีการกลั่นแกล้งจับกุม เคยพบเห็นการปฏิบัติหน้าที่ไม่เป็นธรรม เคยถูกเรียกค่าตอบแทนสำหรับเร่งรัดการทำหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ เชื่อว่าต้องมีผลประโยชน์ตอบแทน เจ้าหน้าที่ รับรู้ข่าวสารในด้านไม่ดีของกระบวนการยุติธรรมของประเทศไทยอยู่เสมอ พบเห็นข่าวสารจากกรณีตัวอย่างที่ออกเผยแพร่ทางสื่อเกี่ยวกับความไม่ยุติธรรมและกรณีคนรวยไม่ค่อยถูกลงโทษ มีการเล่นพรรคเล่นพวก มีการแทรกแซงจากการเมืองและผู้มีอำนาจ อยู่ภายใต้อำนาจเงินและผู้มีอิทธิพล ประชาชนมักจะได้รับบริการที่ไม่ดีจากกระบวนการยุติธรรม (ความล่าช้า ติดต่อยาก ไม่ได้รับการตอบสนอง ดูแลไม่ทั่วถึง) กระบวนการยุติธรรมไม่เอื้อต่อคนจน ไม่เชื่อมั่นต่อตำรวจ ไม่เชื่อมั่นในระบบกฎหมายและระบบงานยุติธรรม และข่าวสารทางการเมืองที่แสดงให้เห็นถึงการปฏิบัติต่อฝ่ายการเมืองในลักษณะเข้าข้างฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง

บทที่ 4

วิเคราะห์และสรุปผลการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน

ปี พ.ศ. 2563

รายงานในบทนี้จะเป็นการสรุปผลการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนปี พ.ศ. 2563 เพื่อแสดงให้เห็นถึงข้อค้นพบสำคัญให้ผู้อ่านเข้าใจได้อย่างชัดเจน และทำการเปรียบเทียบสถิติอาชญากรรมที่ได้จากการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนกับสถิติอื่นที่เกี่ยวข้องและแสดงให้เห็นถึงแนวโน้มและประโยชน์ของการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนที่ผ่านมา

4.1 การวิเคราะห์ผลการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนจากโดยการลงพื้นที่ สอบถามข้อมูลจากผู้แทนครัวเรือนตามแบบสำรวจข้อมูลอาชญากรรม (สอญ. 1 และ สอญ. 2)

การจัดเก็บข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนปี พ.ศ. 2563 ในครั้งนี้ได้ทดลองจัดเก็บข้อมูลในรูปแบบใหม่โดยเป็นการเก็บข้อมูลตามแบบเดิมและแบบใหม่ควบคู่กัน การจัดเก็บข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนแต่เดิมนั้นได้มีการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมโดยใช้แบบสอบถาม สอญ. 1 เพื่อเก็บข้อมูลว่าผู้ตอบแบบสอบถามและสมาชิกในครัวเรือนเคยตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมหรือไม่ หากมีผู้ใดในครัวเรือนเคยตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมก็จะเก็บข้อมูลตามแบบสอบถาม สอญ. 2 ซึ่งเป็นการเก็บข้อมูลโดยละเอียดเกี่ยวกับลักษณะการกระทำผิด อาวุธที่ใช้ (ถ้ามี) สถานที่เกิดเหตุ ช่วงเวลาเกิดเหตุ ความเสียหาย และการติดต่อและบริการจากหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม

จากการศึกษาเพื่อพัฒนากระบวนการมาตรฐานในการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน (Thai Crime Victimization Survey) (ธัญพร สุนทรธรรม และคณะ, 2563) พบว่าการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนที่ผ่านมามักจะพบปัญหาเกี่ยวกับการเก็บแบบสอบถาม สอญ. 2 ว่าจำนวนอาชญากรรมที่พบในแต่ละประเภทจะมีน้อยกว่าที่จะสามารถนำไปวิเคราะห์แนวโน้มและรายละเอียดในอาชญากรรมย่อยในแต่ละประเภทได้และการเก็บ สอญ. 2 โดยการถามจากผู้แทนครัวเรือนนั้นหากไม่ได้เป็นผู้ประสบเหตุโดยตรงก็มักจะไม่สามารถให้รายละเอียดเหตุอาชญากรรมที่เกิดขึ้นในบางประเด็นได้ ในการพัฒนากระบวนการมาตรฐานในการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมที่พัฒนาขึ้นใหม่จึงได้เสนอให้การเก็บข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนควรมีการเก็บเฉพาะข้อมูลหลักเท่าที่จำเป็นให้แบบสอบถามสั้นกระชับโดยตัดข้อคำถามที่เป็นรายละเอียดและตัดข้อคำถามในบางประเด็นที่มักจะไม่ได้ออกเพียงพอสำหรับการวิเคราะห์ข้อมูลแนวโน้มอาชญากรรมตามคู่มือคู่มือกระบวนการสำรวจสถิติเหยื่ออาชญากรรมในประเทศไทยที่ได้พัฒนาขึ้นใหม่จึงได้พัฒนาแบบสอบถาม สอญ. 1 ขึ้นมาใหม่โดยมีข้อคำถามเท่าที่จำเป็นให้การเก็บเฉพาะ สอญ. 1 ก็สามารได้ข้อมูลต่างๆ ครอบคลุมจำนวนกลุ่มตัวอย่างได้ง่ายและเก็บข้อมูลในวงกว้างให้ได้จำนวนระเบียบข้อมูล

ที่มากขึ้น ส่วนการเก็บข้อมูลรายละเอียดอาชญากรรมตามแบบสอบถาม สอญ.2 ควรเป็นการเก็บข้อมูลแยกประเภทความผิดต่างหากเป็นการเฉพาะให้สามารถเข้าถึงกลุ่มตัวอย่างผู้ประสบเหตุอาชญากรรมในจำนวนที่มากพอเพื่อให้ได้ข้อมูลเพียงพอสำหรับการวิเคราะห์แนวโน้มและสถานการณ์อาชญากรรมโดยละเอียด

ในการเก็บข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนในครั้งได้กำหนดให้จัดเก็บ สอญ.1 ที่เป็นการเก็บข้อมูลอาชญากรรมโดยนำข้อคำถามที่เป็นประเด็นสำคัญ และหากตัวผู้แทนครัวเรือนเป็นผู้ประสบเหตุโดยตรงก็ให้มีการเก็บข้อมูลตามแบบสอบถาม สอญ.2 ในแบบเดิมด้วยเพื่อทำการเปรียบเทียบผลการเก็บข้อมูลเปรียบเทียบกันในรูปแบบเดิมกับรูปแบบใหม่ ดังนั้นการวิเคราะห์ข้อมูลในส่วนนี้จะต้องมีการเปรียบเทียบผลการเก็บข้อมูลในสองรูปแบบเกี่ยวกับข้อมูลที่ได้และประโยชน์สำหรับการเลือกใช้วิธีการจัดเก็บที่เหมาะสมต่อไปในอนาคต

รายงานการวิเคราะห์ข้อมูลในส่วนนี้จะเป็นการรายงานผลการเก็บข้อมูลโดยการสอบถามจากผู้แทนครัวเรือน (สอญ.1 และ สอญ.2) โดยจะได้นำเสนอผลการเก็บข้อมูลจาก สอญ.2 ที่ได้จากการสอบถามผู้แทนครัวเรือนที่ประสบเหตุโดยตรงเป็นรายกลุ่มความผิดเพื่อให้รายงานให้ทราบข้อมูลรายละเอียดอาชญากรรมที่ได้จากการสำรวจ หลังจากนั้นจะได้ทำการเปรียบเทียบผลการเก็บข้อมูลที่ได้จากการเก็บข้อมูลตามแบบ สอญ.1 และ สอญ.2 ในสองรูปแบบ

4.1.1 ข้อมูลทางประชากรศาสตร์ของผู้ที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม

จากการสำรวจผู้ที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมภายในปี 2563 ของประชากรกลุ่มตัวอย่างจำนวน 11,834 คน โดยนับเฉพาะผู้ที่พักอาศัยในครัวเรือนที่เก็บข้อมูลมากกว่า 6 เดือนขึ้นไปสามารถจำแนกได้เป็นสองกลุ่มคือผู้ที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมและผู้ที่ไม่เคยตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมเลยในตลอดทั้งปี จากการสำรวจพบว่ามีกลุ่มตัวอย่างการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทั้งสิ้น 1,110 คน จาก 11,834 คน คิดเป็นร้อยละ 9.4 โดยส่วนใหญ่การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมพบว่าส่วนมากเป็นเพศหญิง จำนวน 649 คน คิดเป็นร้อยละ 58.5 รองลงมาเป็นเพศชาย จำนวน 457 คน คิดเป็นร้อยละ 41.1 และเพศทางเลือก จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 0.4 ดังแสดงตามตารางที่ 4.1

ตารางที่ 4.1 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามเพศที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม
ในปี 2563

เพศ	เคยตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม		กลุ่มตัวอย่างทั้งหมด	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1. เพศชาย	457	41.1	5,480	46.3
2. เพศหญิง	649	58.5	6,341	53.6
3. เพศทางเลือก	4	0.4	13	0.11
รวมทั้งสิ้น	1,110	100.0	11,834	100.0

การวิเคราะห์ข้อมูลประชากรศาสตร์มีข้อพึงระวังว่าจะไม่สามารถนำข้อมูลประชากรศาสตร์ของกลุ่มตัวอย่างที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมมาทำการวิเคราะห์แนวโน้มการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมได้โดยตรงเนื่องจากประชากรอาจมีการกระจายตัวและความหนาแน่นของประชากรประเภทต่างๆ ที่แตกต่างกัน หากกลุ่มประชากรบางกลุ่มมีความหนาแน่นมากกว่ากลุ่มอื่นย่อมจะมีโอกาสถูกเลือกได้มากกว่ากลุ่มตัวอย่างกลุ่มอื่นด้วย การเก็บข้อมูลในกลุ่มประชากรที่มีความหนาแน่นสูงก็อาจทำให้ตีความคลาดเคลื่อนได้ว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีความหนาแน่นของประชากรสูงเป็นกลุ่มเสี่ยงต่ออาชญากรรมมากกว่ากลุ่มอื่นได้ (Distribution Bias) ในการวิเคราะห์ข้อมูลทางประชากรศาสตร์จึงจำเป็นต้องคำนึงถึงการกระจายตัวของประชากรทั่วไปควบคู่กันไปด้วย ดังนั้นการวิเคราะห์สำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนในครั้งนี้จึงได้มีการวิเคราะห์ข้อมูลการกระจายตัวของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดในภาพรวมมาร่วมพิจารณาเปรียบเทียบกับข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมด้วยเพื่อป้องกันการแปลผลแนวโน้มปัจจัยทางประชากรศาสตร์ของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมผิดพลาด

เมื่อเปรียบเทียบกลุ่มตัวอย่างกลุ่มที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมเปรียบเทียบกับกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดทั่วไปแล้วพบว่ากลุ่มเพศหญิงและเพศทางเลือกของกลุ่มที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในสัดส่วนที่สูงกว่ากลุ่มเพศหญิงและเพศทางเลือกในกลุ่มตัวอย่างทั่วไป โดยเพศหญิงที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมมีสัดส่วนร้อยละ 58.5 ของกลุ่มตัวอย่างที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทั้งหมดทั้งที่ในกลุ่มตัวอย่างทั่วไปมีเพศหญิงเพียงร้อยละ 53.6 และเพศทางเลือกที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมมีสัดส่วนร้อยละ 0.4 ของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทั้งหมด ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างทั่วไปมีเพศทางเลือกเพียงร้อยละ 0.11 อย่างไรก็ตามการแปลผลกรณีเพศทางเลือกนั้นมีข้อพึงระวังเนื่องจากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเพศทางเลือกนั้นมีจำนวนน้อยมากเพียง 13 คน ซึ่งเป็นกรณีที่พบได้ยาก (Rare Case) เมื่อเทียบกับตัวอย่างทั้งหมด 11,834 คน ดังนั้นจึงต้องใช้ความระมัดระวังในการตีความเกี่ยวกับภาวะการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของกลุ่มเพศทางเลือกซึ่งอาจมีความคลาดเคลื่อนได้มากเนื่องจากกลุ่มตัวอย่างที่พบมีจำนวนน้อยเกินไป

การวิเคราะห์กลุ่มตัวอย่างจำแนกตามช่วงอายุพบว่าการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมส่วนใหญ่
นั้นอยู่ในช่วงอายุ 36-45 ปี จำนวน 256 คน คิดเป็นร้อยละ 23.1 รองลงมาเป็นผู้ที่อยู่ในช่วงอายุ 46-
55 ปี จำนวน 249 คน คิดเป็นร้อยละ 22.4 ผู้ที่อยู่ในช่วงอายุ 56-65 ปี จำนวน 210 คน คิดเป็นร้อย
ละ 18.9 ผู้ที่อยู่ในช่วงอายุ 26-35 ปี จำนวน 162 คน คิดเป็นร้อยละ 14.6 ผู้ที่อยู่ในช่วงอายุ 66-75
ปี จำนวน 94 คน คิดเป็นร้อยละ 8.5 ผู้ที่อยู่ในช่วงอายุ 19-25 ปี จำนวน 71 คน คิดเป็นร้อยละ 6.4
ผู้ที่อยู่ในช่วงต่ำกว่า 15 ปี จำนวน 27 คน คิดเป็นร้อยละ 2.4 ผู้ที่อยู่ในช่วงอายุอายุมากกว่า 75 ปี
จำนวน 22 คน คิดเป็นร้อยละ 2.0 และช่วงอายุที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมน้อยที่สุด คือ ผู้ที่อยู่
ในช่วงอายุ 15-18 ปี จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 1.8 ดังแสดงในตารางที่ 4.2

**ตารางที่ 4.2 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามช่วงอายุที่ตกเป็นเหยื่อ
อาชญากรรมในปี 2563**

อายุ	เคยตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม		กลุ่มตัวอย่างทั้งหมด	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1. ต่ำกว่า 15 ปี	27	2.4	1,485	12.5
2. 15 - 18 ปี	20	1.8	511	4.3
3. 19 - 25 ปี	71	6.4	907	7.7
4. 26 - 35 ปี	162	14.6	1,547	13.1
5. 36 - 45 ปี	256	23.1	1,828	15.4
6. 46 - 55 ปี	249	22.4	2,223	18.8
7. 56 - 65 ปี	210	18.9	1,950	16.5
8. 66 - 75 ปี	94	8.5	903	7.6
9. มากกว่า 75 ปี	22	2	480	4.1
รวมทั้งสิ้น	1,110	100.0	11,834	100.0

เมื่อเปรียบเทียบกลุ่มช่วงอายุของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมกับกลุ่มตัวอย่างทั่วไปพบว่าใน
กลุ่มช่วง 36 - 45 ปี, ช่วงอายุ 46 - 55 ปี, และ ช่วงอายุ 56 - 65 ปี เป็นกลุ่มที่การตกเป็นเหยื่อ
อาชญากรรมมีสัดส่วนสูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่เป็นกลุ่มตัวอย่างทั่วไปอย่างเห็นได้ชัด โดยเฉพาะอย่างยิ่ง
ในกลุ่มช่วงอายุระหว่าง 36-45 ปี เป็นช่วงที่มีความแตกต่างกันมากที่สุด

ในการศึกษาในครั้งนี้ได้ทำการวิเคราะห์ทดสอบสมมติฐานว่าปัจจัยเพศกับอายุมีผลต่อการตก
เป็นเหยื่ออาชญากรรมหรือไม่โดยการใช้ค่าสถิติ Chi-Square มาทดสอบความสัมพันธ์ของตัวแปรเพศ

และอายุต่อการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ผลการทดสอบพบว่าปัจจัยทั้งเพศและอายุมีผลต่อการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมโดยผลการทดสอบปัจจัยเพศกับการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมพบว่าเพศมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 ที่ค่า Chi-Square = 12.454, $df = 1$, $p\text{-value} = 0.000$ (โดยตัดกลุ่มเพศทางเลือกซึ่งมีจำนวนน้อยเกินไปออกเพื่อลดความคลาดเคลื่อน) และผลการทดสอบช่วงอายุกับการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมพบว่าเพศมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 ที่ค่า Chi-Square = 194.16, $df = 8$, $p\text{-value} = 0.000$ โดยจากค่าสถิติพบว่าเพศหญิงและกลุ่มช่วงอายุ 36-45 ปี เป็นกลุ่มที่มีแนวโน้มตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมมากที่สุด

ในการวิเคราะห์ข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนในครั้งนี่ยังได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูลทางประชากรศาสตร์ของผู้ที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในส่วนที่การเก็บข้อมูลเพศ อายุ รายได้ อาชีพ ลักษณะของย่านที่พักอาศัย และโอกาสในการพบเจอเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือเจ้าหน้าที่ยุติธรรมบ่อยเพียงใดด้วยเพื่อทำการทดสอบว่าปัจจัยต่างๆ เหล่านี้มีผลต่อการเป็นเหยื่ออาชญากรรมของประชาชนด้วยหรือไม่ การวิเคราะห์ปัจจัยต่างๆ ดังกล่าวสามารถวิเคราะห์ได้จากข้อมูลผลการสำรวจของผู้ตอบแบบสอบถามซึ่งเป็นผู้แทนครัวเรือนเท่านั้นเนื่องจากการเก็บข้อมูลสมาชิกในครัวเรือนทั่วไปจะมีการเก็บข้อมูลเฉพาะเพศและอายุเท่านั้นไม่ได้ทำการเก็บข้อมูลอื่นๆ ไว้ด้วย โดยหากวิเคราะห์เพียงกลุ่มการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมเพียงกลุ่มเดียวโดยไม่ได้ทำการวิเคราะห์การกระจายตัวของกลุ่มตัวอย่างควบคู่ไปด้วยก็อาจมีความคลาดเคลื่อนด้านการกระจายตัว (Sample Distribution Bias) ได้สูง ในรายงานศึกษานี้จึงได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูลของผู้ตอบแบบสอบถามซึ่งเป็นผู้แทนครัวเรือนร่วมพิจารณากับข้อมูลการกระจายตัวของข้อมูลทางประชากรศาสตร์ของผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด

เมื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของข้อมูลผู้ตอบแบบสอบถามจำนวน 3,538 ตัวอย่าง พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามจำนวน 816 ตัวอย่างเป็นผู้เคยตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมหรือคิดเป็นร้อยละ 23.1 โดยหากมีผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบข้อมูลทางประชากรศาสตร์ของประชากรทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างในด้าน เพศ อายุ การศึกษา รายได้ อาชีพ ลักษณะที่พักอาศัย และ ความถี่ในการพบเจอเจ้าหน้าที่จะปรากฏผลการวิเคราะห์คนละเอียดปรากฏตามตารางที่ 4.3 ดังนี้

ตารางที่ 4.3 จำนวนและร้อยละ ข้อมูลทางประชากรศาสตร์ของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม
เฉพาะผู้ตอบแบบสอบถามผู้แทนครัวเรือน

ตัวแปร	เคยตกเป็นเหยื่อ อาชญากรรม		ผู้ตอบแบบสอบถาม ทั่วไป	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
เพศ				
1. เพศชาย	317	38.8	1,515	42.8
2. เพศหญิง	495	60.7	2,013	56.9
3. เพศทางเลือก	4	0.5	10	0.3
รวมทั้งสิ้น	816	100.0	3,538	100.0
อายุ				
1. 15 - 18 ปี	0	0.0	8	0.2
2. 19 - 25 ปี	36	4.4	130	3.7
3. 26 - 35 ปี	113	13.8	374	10.6
4. 36 - 45 ปี	195	23.9	744	21.0
5. 46 - 55 ปี	206	25.2	991	28.0
6. 56 - 65 ปี	172	21.1	829	23.4
7. 66 - 75 ปี	79	9.7	369	10.4
8. มากกว่า 75 ปี	15	1.8	93	2.6
รวมทั้งสิ้น	816	100.0	3,538	100.0
การศึกษาระดับสูงสุด				
1. ไม่ระบุ	7	0.9	21	0.6
2. ไม่เคยได้รับการศึกษา	6	0.7	37	1.0
3. ประถมศึกษา	211	25.9	1,035	29.3
4. มัธยมศึกษาตอนต้น	130	15.9	576	16.3
5. มัธยมศึกษาตอนปลาย	123	15.1	604	17.1
6. ปวช.	50	6.1	198	5.6
7. ปวส.	39	4.8	179	5.1

ตัวแปร	เคยตกเป็นเหยื่อ อาชญากรรม		ผู้ตอบแบบสอบถาม ทั่วไป	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
8. กศน.	5	0.6	9	0.3
9. ต่ำกว่าปริญญาตรี	4	0.5	40	1.1
10. อนุปริญญา	8	1.0	26	0.7
11. ปริญญาตรี	213	26.1	761	21.5
12. ปริญญาโท	20	2.5	49	1.4
13. ปริญญาเอกหรือสูงกว่า	0	0.0	2	0.1
14. อื่นๆ	0	0.0	1	0.0
รวมทั้งสิ้น	816	100.0	3,538	100.0
อาชีพ				
1. เกษตรกร	102	12.5	568	16.1
2. ข้าราชการบำนาญ	24	2.9	100	2.8
3. ค้าขาย	363	44.5	1,373	38.8
4. เจ้าหน้าที่ของรัฐ	30	3.7	146	4.1
5. ตำรวจ	1	0.1	2	0.1
6. ทหาร	0	0.0	2	0.1
7. ธุรกิจส่วนตัว	70	8.6	220	6.2
8. นักเรียน / นักศึกษา	6	0.7	40	1.1
9. ประมง	1	0.1	22	0.6
10. พนักงานบริษัท/ห้าง/ร้าน เอกชน	49	6.0	157	4.4
11. รับจ้างทั่วไป	72	8.8	489	13.8
12. อาชีพอิสระ	39	4.8	99	2.8
13. ไม่ได้ประกอบอาชีพ	57	7.0	307	8.7
14. ไม่สามารถระบุอาชีพได้	2	0.2	13	0.4
รวมทั้งสิ้น	816	100.0	3,538	100.0
รายได้				

ตัวแปร	เคยตกเป็นเหยื่อ อาชญากรรม		ผู้ตอบแบบสอบถาม ทั่วไป	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1. ไม่ระบุ	65	8.0	376	10.6
2. ไม่มีรายได้	50	6.1	254	7.2
3. ต่ำกว่า 15,000 บาท	334	40.9	1,602	45.3
4. 15,001 - 25,000 บาท	215	26.3	800	22.6
5. 25,001 - 35,000 บาท	88	10.8	291	8.2
6. 35,001 - 45,000 บาท	22	2.7	79	2.2
7. 45,001 - 55,000 บาท	13	1.6	60	1.7
8. 55,001 - 65,000 บาท	9	1.1	23	0.7
9. 65,001 - 75,000 บาท	2	0.2	5	0.1
10. มากกว่า 75,000 บาท	18	2.2	48	1.4
รวมทั้งสิ้น	816	100.0	3,538	100.0
ลักษณะที่อยู่อาศัย				
1. ชุมชนเกษตรกร	154	18.9	733	20.7
2. ชุมชนเขตนอกเมือง	176	21.6	817	23.1
3. ชุมชนเขตในเมือง	183	22.4	836	23.6
4. ชุมชนประมง	15	1.8	53	1.5
5. ชุมชนแออัด	14	1.7	52	1.5
6. ย่านการค้า	222	27.2	816	23.1
7. หมู่บ้าน	52	6.4	231	6.5
รวมทั้งสิ้น	816	100.0	3,538	100.0
การพบเจอตำรวจหรือเจ้าหน้าที่งาน ยุติธรรม				
1. สัปดาห์ละครั้งหรือมากกว่า	439	53.8	1,781	50.3
2. สัปดาห์ละครั้ง	11	1.3	39	1.1
3. เดือนละครั้ง	93	11.4	372	10.5

ตัวแปร	เคยตกเป็นเหยื่อ อาชญากรรม		ผู้ตอบแบบสอบถาม ทั่วไป	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
4. ปีละครั้งหรือมากกว่านั้น	87	10.7	308	8.7
5. น้อยกว่าปีละครั้ง	186	2.2	1,038	29.3
รวมทั้งสิ้น	816	100.0	3,538	100.0

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทางประชากรศาสตร์ของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมเฉพาะในส่วนของผู้ตอบแบบสอบถามซึ่งเป็นผู้แทนครัวเรือนจำนวน 3,538 ตัวอย่าง พบข้อมูลที่น่าสนใจดังนี้

เมื่อเปรียบเทียบกลุ่มตัวอย่างกลุ่มที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมเปรียบเทียบกับกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดที่เป็นประชากรทั่วไปแล้วพบว่ากลุ่มเพศหญิงที่เป็นการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมมีสัดส่วนที่สูงกว่ากลุ่มเพศหญิงในกลุ่มตัวอย่างทั่วไปอย่างชัดเจน โดยเพศหญิงที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมมีสัดส่วนร้อยละ 60.7 ของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทั้งหมด ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างทั่วไปมีสัดส่วนเพศหญิงเพียงร้อยละ 56.9 และในการวิเคราะห์กลุ่มตัวอย่างจำแนกตามช่วงอายุก็พบว่ากลุ่มตัวอย่างช่วงอายุระหว่าง 26-35 ปี และ 36-45 ปี เป็นกลุ่มที่การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมมีสัดส่วนสูงกว่ากลุ่มตัวอย่างทั่วไปอย่างชัดเจน จากการทดสอบความสัมพันธ์ทางสถิติด้วยค่าสถิติ Chi-Square มาทดสอบความสัมพันธ์ของตัวแปรเพศและอายุต่อการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ผลการทดสอบพบว่าปัจจัยทั้งเพศและอายุมีผลต่อการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมโดยผลการทดสอบปัจจัยเพศกับการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมพบว่าเพศมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 ที่ค่า Chi-Square = 7.982, df = 2, p-value = 0.018 และผลการทดสอบช่วงอายุกับการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมพบว่าเพศมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 ที่ค่า Chi-Square = 27.583, df = 7, p-value = 0.000 โดยจากค่าสถิติได้แสดงให้เห็นว่าการวิเคราะห์ข้อมูลทั้งสองกลุ่มทั้งกลุ่มสมาชิกในครัวเรือนและกลุ่มผู้ตอบแบบสอบถามได้ให้ข้อมูลสอดคล้องไปในทางเดียวกันว่าเพศและอายุเป็นปัจจัยที่มีผลต่อการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม

ในส่วนของการศึกษาระดับการศึกษาเมื่อเปรียบเทียบกลุ่มตัวอย่างกลุ่มที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมเปรียบเทียบกับกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดที่เป็นประชากรทั่วไปแล้วพบว่ากลุ่มผู้จบการศึกษาสูงสุดในระดับปริญญาตรีมีจำนวนการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในสัดส่วนที่สูงกว่าผู้จบการศึกษาสูงสุดในระดับปริญญาตรีในกลุ่มตัวอย่างทั่วไปอย่างชัดเจน โดยกลุ่มผู้จบการศึกษาสูงสุดในระดับปริญญาตรีที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมมีสัดส่วนร้อยละ 26.1 ของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทั้งหมด ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างทั่วไปกลุ่มผู้จบการศึกษาสูงสุดในระดับปริญญาตรีเพียงร้อยละ 21.5

การวิเคราะห์ปัจจัยด้านอาชีพพบว่ากลุ่มผู้ประกอบอาชีพค้าขายและผู้ประกอบอาชีพอิสระมีกลุ่มผู้ที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมสูงกว่ากลุ่มตัวอย่างทั่วไปค่อนข้างมาก โดยกลุ่มผู้ประกอบอาชีพค้าขายที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมมีสัดส่วนร้อยละ 44.5 ของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทั้งหมด ส่วนผู้ประกอบอาชีพธุรกิจส่วนตัวที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมคิดเป็นร้อยละ 4.8 ของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทั้งหมด ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างทั่วไปกลุ่มผู้ประกอบอาชีพค้าขายเพียงร้อยละ 38.8 และผู้ประกอบอาชีพอิสระเพียงร้อยละ 2.8 ตามลำดับ

ปัจจัยด้านรายได้ก็เป็นปัจจัยที่น่าสนใจโดยกลุ่มช่วงระดับรายได้ ระหว่าง 15,001 - 25,000 บาท, 25,001 - 35,000 บาท และ 35,001 - 45,000 บาท มีสัดส่วนในกลุ่มการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมมากกว่ากลุ่มตัวอย่างทั่วไปอย่างชัดเจน

ในส่วนลักษณะที่พักอาศัยของผู้ตอบแบบสอบถามพบว่าพื้นที่ย่านการค้ามีจำนวนการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในสัดส่วนที่สูงกว่ากลุ่มตัวอย่างทั่วไปอย่างชัดเจน โดยกลุ่มผู้ที่พักอาศัยในย่านการค้าที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมมีสัดส่วนร้อยละ 27.2 ของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทั้งหมด ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างทั่วไปที่พักอาศัยในย่านการค้าเพียงร้อยละ 23.1

ในส่วนของการโอกาสของผู้ตอบแบบสอบถามในการพบเจอเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือเจ้าหน้าที่งานยุติธรรมมากน้อยเพียงใดนั้นกลับพบว่าผู้ตอบแบบสอบถามที่มีโอกาสพบเจอเจ้าหน้าที่ตำรวจบ่อยครั้งกลับตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในสัดส่วนสูงกว่ากลุ่มตัวอย่างทั่วไป โดยกลุ่มตัวอย่างในทุกกลุ่มจะมีสัดส่วนต่อการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมสูงกว่ากลุ่มตัวอย่างทั่วไปยกเว้นแต่กลุ่มตัวอย่างที่มีโอกาสพบเจอเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือเจ้าหน้าที่งานยุติธรรมน้อยที่สุดน้อยกว่าหนึ่งครั้งต่อปีมีสัดส่วนร้อยละ 2.2 ของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทั้งหมด ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างทั่วไปกลุ่มตัวอย่างที่มีโอกาสพบเจอเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือเจ้าหน้าที่งานยุติธรรมน้อยน้อยกว่าหนึ่งครั้งต่อปีมากถึงร้อยละ 29.3

จากการทดสอบความสัมพันธ์ทางสถิติด้วยค่าสถิติ Chi-Square พบว่าทุกปัจจัยที่กล่าวมาข้างต้นมีความสัมพันธ์กับการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 โดยผลการทดสอบปัจจัยด้านการศึกษาต่อการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมมีค่า Chi-Square = 41.327 df = 14 p-value = 0.000, การทดสอบปัจจัยด้านอาชีพต่อการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมมีค่า Chi-Square = 78.688 df = 14 p-value = 0.000, การทดสอบปัจจัยด้านรายได้ต่อการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมมีค่า Chi-Square = 39.280 df = 9 p-value = 0.000, การทดสอบปัจจัยด้านลักษณะที่พักอาศัยต่อการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมมีค่า Chi-Square = 12.942 df = 6 p-value = 0.044, และการทดสอบปัจจัยด้านความบ่อยในการพบเจอเจ้าหน้าที่มีค่า Chi-Square = 23.449 df = 4 p-value = 0.000

ประเด็นที่น่าสนใจเป็นอย่างยิ่งในการสำรวจอาชญากรรมภาคประชาชนในครั้งนี้อาจเป็นการสำรวจอาชญากรรมกลับพบว่ากลุ่มผู้มีการศึกษาสูง (ปริญญาตรี) ผู้ประกอบอาชีพค้าขายหรืออาชีพอิสระ และกลุ่มผู้ที่ไม่ค่อยมีโอกาสพบเจอเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือเจ้าหน้าที่งานยุติธรรมกลับเป็นกลุ่มที่มีแนวโน้มการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมสูงเมื่อเทียบกับประชากรทั่วไป ทั้งนี้โดยทั่วไปแล้วผู้มีการศึกษาสูงหรือกลุ่มอาชีพค้าขายหรือประกอบอาชีพอิสระน่าจะมีความรู้ในการป้องกันตนได้ดีกว่าประชาชนทั่วไป รวมถึงเป็นที่น่าเชื่อถือว่าในพื้นที่ซึ่งเจ้าหน้าที่ตำรวจให้การลงพื้นที่ในการตรวจตราป้องกันบ่อยครั้งกว่าน่าจะส่งผลต่อการป้องกันอาชญากรรมแต่ผลการสำรวจกลับให้ผลในทางตรงข้าม คำอธิบายปรากฏการณ์อาชญากรรมดังกล่าวอาจเป็นผลเนื่องมาจากการเก็บข้อมูลในครั้งนี้พบว่าอาชญากรรมที่เพิ่มขึ้นสูงมากอย่างเห็นได้ชัดคือกลุ่มหลอกหลวงฉ้อโกงซึ่งกลุ่มผู้มีการศึกษาสูงและกลุ่มผู้ประกอบอาชีพค้าขายหรืออาชีพอิสระจะเป็นกลุ่มที่คนร้ายมีโอกาสเข้าถึงได้มากกว่าจากการเข้าถึงกลุ่มบุคคลดังกล่าวสามารถเข้าถึงสื่ออิเล็กทรอนิกส์และเครือข่ายสังคมต่างๆ ได้มากกว่าประชากรทั่วไป ประกอบกับการตรวจตราหรือลงพื้นที่ของเจ้าหน้าที่อาจไม่ได้มีผลโดยตรงต่อการป้องกันอาชญากรรมดังกล่าว และกลุ่มผู้ตอบแบบสอบถามที่พบเจอเจ้าหน้าที่ตำรวจน้อยมักจะเป็นผู้ที่อยู่ในพื้นที่ชนบทหรือชานเมืองซึ่งมีโอกาสตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในลักษณะดังกล่าวนี้มากกว่า

4.1.2 ลักษณะอาชญากรรมในเชิงพื้นที่

ในการเก็บข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนในครั้งนี้ได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูลอาชญากรรมในเชิงพื้นที่โดยแยกวิเคราะห์อาชญากรรมเป็นรายภาคและแยกตามลักษณะพื้นที่เพื่อทราบถึงลักษณะของอาชญากรรมที่แตกต่างกันในเชิงพื้นที่โดยทำการวิเคราะห์อาชญากรรมในรายพื้นที่กองบัญชาการตำรวจตามกลุ่มประเภทความผิดที่พบ

จากการวิเคราะห์ข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของกลุ่มตัวอย่างแยกเป็นรายภาค กองบัญชาการตำรวจพบว่าในพื้นที่กองบัญชาการตำรวจภูธรภาค 2 เป็นพื้นที่ซึ่งพบการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมมากที่สุด ผลการเก็บข้อมูลพบว่ามี การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมเฉพาะ 5 กลุ่มที่เก็บข้อมูล จำนวน 238 ราย อัตราการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมร้อยละ 19.60 ซึ่งสูงกว่าอัตราการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมโดยเฉลี่ยที่ร้อยละ 10.45 เกือบสองเท่า การที่กองบัญชาการตำรวจภูธรภาค 2 มีจำนวนการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมมากที่สุดนั้นมีสาเหตุมาจากพื้นที่กองบัญชาการตำรวจภูธรภาค 2 มีเหตุอาชญากรรมในกลุ่มประเภทต่างๆ ค่อนข้างสูงอยู่แล้วเมื่อเปรียบเทียบกับพื้นที่อื่น และยังมีเหตุอาชญากรรมได้รับอันตรายจากมลภาวะและการทำลายทรัพยากรธรรมชาติมากถึง 87 ครั้ง ซึ่งเหตุอาชญากรรมที่พบสูงกว่าทุกภาคอย่างเห็นได้ชัด สาเหตุที่พบอาชญากรรมสูงเนื่องจากการเก็บข้อมูลในพื้นที่จังหวัดระยองซึ่งเป็นเขตอุตสาหกรรมและมีประชาชนจำนวนมากได้รับผลกระทบจากมลภาวะและทรัพยากรธรรมชาติจึงทำให้มีคดีกลุ่มเหตุอาชญากรรมได้รับอันตรายจากมลภาวะและการทำลายทรัพยากรธรรมชาติสูงกว่าภาคอื่นๆ

ในส่วนพื้นที่ที่พบการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมสูงกว่าค่าเฉลี่ยนอกจากพื้นที่กองบัญชาการตำรวจภูธรภาค 2 แล้วก็พบว่าพื้นที่ที่พบเหยื่ออาชญากรรมสูงรองลงมาได้แก่ พื้นที่กองบัญชาการตำรวจภูธรภาค 8 พบเหตุเหตุอาชญากรรมจำนวน 175 ครั้ง (อัตราการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมร้อยละ 16.43), พื้นที่กองบัญชาการตำรวจภูธรภาค 9 พบเหตุอาชญากรรมจำนวน 167 ครั้ง (อัตราการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมร้อยละ 12.46) และพื้นที่กองบัญชาการตำรวจนครบาลพบเหตุอาชญากรรมจำนวน 140 ครั้ง (อัตราการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมร้อยละ 11.60)

ในพื้นที่กองบัญชาการตำรวจนครบาลภาค 8 และ 9 นั้น พบว่ามีเหตุอาชญากรรมฉ้อโกง หลอกหลวงและกลุ่มความผิดต่อทรัพย์สินสูงกว่าภาคอื่นๆ โดยนอกจากคดีหลอกหลวงฉ้อโกงที่พื้นที่กองบัญชาการตำรวจนครบาลภาค 8 และภาค 9 พบเหยื่ออาชญากรรมสูงกว่าภาคอื่นๆ แล้วยังพบคดีที่น่าสนใจในกลุ่มคดีลักทรัพย์ผลผลิตทางการเกษตร จากการเก็บข้อมูลพบว่าพื้นที่กองบัญชาการตำรวจภูธรภาค 8 และกองบัญชาการตำรวจภูธรภาค 9 เป็นพื้นที่จังหวัดทางภาคใต้ซึ่งมีสวนยางและสวนผลไม้เป็นจำนวนมาก ผลการเก็บข้อมูลพบข้อค้นพบที่น่าสนใจว่าประชาชนผู้ประกอบอาชีพทำสวนยางและสวนผลไม้ในพื้นที่ดังกล่าวมักจะประสบเหตุถูกลักทรัพย์ผลผลิตทางการเกษตรจำนวนมาก ส่วนใหญ่แล้วมักจะไม่ได้แจ้งความต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจเนื่องจากเป็นเหตุที่พบได้ทั่วไปจนเคยชิน

ในส่วนของกองบัญชาการตำรวจนครบาลไม่ได้มีคดีความผิดประเภทใดประเภทหนึ่งโดดเด่นเป็นพิเศษสูงกว่าภาคอื่นๆ แต่ก็พื้นที่ซึ่งมีคดีความผิดในทุกกลุ่มประเภทอยู่ในระดับสูงและค่อนข้างจะสูงกว่าอัตราการตกเป็นเหยื่อโดยเฉลี่ยจึงทำให้ภาพรวมเป็นพื้นที่ซึ่งมีการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมค่อนข้างสูงแต่ก็สูงกว่าค่าเฉลี่ยไม่มากนัก

พื้นที่ที่พบเหยื่ออาชญากรรมน้อยที่สุดคือพื้นที่กองบัญชาการตำรวจภูธรภาค 6 โดยพบเหตุอาชญากรรมทั้งหมด 65 ครั้ง อัตราการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมร้อยละ 5.69

ตารางที่ 4.4 ลักษณะอาชญากรรมแยกตามภาคตำรวจ

กองบัญชาการ ตำรวจ	จำนวน อาชญากรรม (ครั้ง)	จำนวน กลุ่มตัวอย่าง ในพื้นที่ (คน)	ประเภทอาชญากรรม						รวม 5 กลุ่ม (ครั้ง)	โอกาสตกเป็น เหยื่อ อาชญากรรม (ร้อยละ)
			กลุ่ม 1 ชีวิตร่างกาย	กลุ่ม 2 ทรัพย์สิน	กลุ่ม 3 เพศ	กลุ่ม 4 ข้อโกงหลอกลวง	กลุ่ม 5 รูปแบบอื่น	พฤติการณ์ที่คิดว่าเป็น อาชญากรรม		
ภาค 1	111	1,167	3	30	1	56	18	3	108	9.25
ภาค 2	250	1,214	9	36	0	98	95	12	238	19.60
ภาค 3	87	1,228	6	27	2	42	5	5	82	6.68
ภาค 4	79	1,197	3	20	0	55	1	0	79	6.60
ภาค 5	71	1,178	2	14	0	54	0	1	70	5.94
ภาค 6	66	1,142	1	11	0	51	2	1	65	5.69
ภาค 7	115	1,112	4	14	2	86	7	2	113	10.16
ภาค 8	179	1,065	5	49	1	111	9	4	175	16.43
ภาค 9	173	1,324	6	50	3	105	3	6	167	12.61
นครบาล	147	1,207	4	38	3	80	15	7	140	11.60
รวม	1,278	11,834	43	289	12	738	155	41	1,237	10.45

นอกจากนี้ในการศึกษาครั้งนี้ยังได้ทำการวิเคราะห์ลักษณะพื้นที่ที่พิกอาศัยของการตกเป็นเหยื่อ อาชญากรรมโดยนำข้อมูลผู้ประสบเหตุอาชญากรรมทั้งหมด 1,278 ตัวอย่าง มาเชื่อมโยงกับข้อมูล ลักษณะที่พิกอาศัยของผู้ตอบแบบสอบถามที่เป็นสมาชิกครัวเรือนเดียวกันเพื่อทราบถึงลักษณะพื้นที่ พิกอาศัยว่าลักษณะพื้นที่มีผลต่อการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมต่างกันหรือไม่

ผลการวิเคราะห์พบว่าหากนับเฉพาะอาชญากรรม 5 กลุ่ม ตามที่กำหนดให้เก็บข้อมูลไว้ใน แบบสำรวจข้อมูลอาชญากรรมพบว่าอัตราการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมต่อประชากรในพื้นที่ชุมชน ประมงมีอัตราการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมสูงสุดโดยพบเหตุอาชญากรรมทั้งสิ้น 27 ครั้ง คิดเป็น อัตราการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมร้อยละ 16.56 ซึ่งสูงกว่าอัตราการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมโดย เฉลี่ยในการสำรวจอาชญากรรมครั้งนี้ที่ร้อยละ 10.45 อยู่มาก สาเหตุที่ชุมชนประมงมีอัตราพบการตก เป็นเหยื่ออาชญากรรมสูงกว่าพื้นที่อื่นเป็นส่วนของความผิดชีวิตร่างกายและความผิดรูปแบบอื่น (อาชญากรรมความผิดที่ถูกกระทำโดยเจ้าหน้าที่ของรัฐและอาชญากรรมในรูปแบบอื่น) ซึ่งมีอัตรา การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมมากกว่าค่าเฉลี่ยในพื้นที่อื่นๆ เกือบสองเท่า โดยในส่วนของความผิดรูปแบบอื่นๆ ที่พบทุกเหตุการณ์ จะเป็นความผิดเกี่ยวกับการได้รับอันตรายจากมลภาวะหรือทำลาย ทรัพยากรธรรมชาติซึ่งแสดงให้เห็นถึงข้อกังวลใจของชาวบ้านในพื้นที่ชุมชนประมงต่อปัญหามลภาวะ และทรัพยากรธรรมชาติ

ในส่วนลักษณะพื้นที่ที่พบอัตราการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมต่อประชากรสูงกว่าค่าเฉลี่ย นอกจากพื้นที่ชุมชนประมงแล้วพบว่าพื้นที่ที่พบเหยื่ออาชญากรรมสูงรองลงมาได้แก่พื้นที่ย่านการค้า และชุมชนแออัด ผลการเก็บข้อมูลพบว่าพื้นที่ย่านการค้าพบเหตุอาชญากรรมจำนวน 373 ราย (อัตรา การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมร้อยละ 13.95) และพื้นที่ชุมชนแออัดพบเหยื่ออาชญากรรมจำนวน 25 ครั้ง (อัตราการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมร้อยละ 12.32) ในพื้นที่ย่านการค้านั้นเมื่อพิจารณาจากอัตรา การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมต่อประชากรที่พิกอาศัยในย่านการค้าจะพบเหยื่ออาชญากรรมใน ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์และการฉ้อโกงหลอกลวงสูงกว่าพื้นที่อื่นๆ ส่วนในพื้นที่ชุมชนแออัดจะพบเหตุ อาชญากรรมเกี่ยวกับชีวิตร่างกายและทรัพย์มากกว่าพื้นที่อื่นๆ

ในพื้นที่ชุมชนเขตเมืองและชุมชนเขตนอกเมืองพบว่าอัตราการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมต่อ ประชากรน้อยกว่าค่าเฉลี่ยโดยมีอัตราการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมใกล้เคียงกันที่ร้อยละ 9.45 และ 9.43 ตามลำดับ เมื่อเปรียบเทียบชุมชนในเขตเมืองกับชุมชนเขตนอกเมืองพบว่าชุมชนในเขตเมืองมี อัตราการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในกลุ่มความผิดชีวิตร่างกาย ความผิดต่อทรัพย์ และความผิดทาง เพศสูงกว่าในเขตชุมชนเขตนอกเมือง โดยชุมชนเขตนอกเมืองจะพบความผิดเกี่ยวกับหลอกลวงฉ้อโกง สูงกว่าชุมชนเขตเมือง

ตารางที่ 4.5 ลักษณะอาชญากรรมแยกตามพื้นที่พักอาศัย

ลักษณะชุมชนที่พักอาศัย	จำนวนกลุ่มตัวอย่างในพื้นที่ (คน)	ประเภทอาชญากรรม						รวม 5 กลุ่ม (ราย)	โอกาสตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม (ร้อยละ)
		กลุ่ม 1 ชีวิตร่างกาย	กลุ่ม 2 ทรัพย์สิน	กลุ่ม 3 เพศ	กลุ่ม 4 ฆ้องโพงหลงกลาง	กลุ่ม 5 รูปแบบอื่น	อาชญากรรมที่คิดว่าเป็น		
ชุมชนเกษตรกร	2,474	7	48	2	146	6	2	209	8.45
ชุมชนเขตในเมือง	2,730	10	71	4	151	22	7	258	9.45
ชุมชนเขตนอกเมือง	2,716	9	54	0	170	23	9	256	9.43
ชุมชนแออัด	203	1	8	0	13	3	2	25	12.32
ชุมชนประมง	163	1	5	0	10	11	1	27	16.56
ย่านการค้า	2,674	11	91	5	201	65	13	373	13.95
หมู่บ้าน	874	4	12	1	47	25	7	89	10.18
รวม	11,834	43	289	12	738	155	41	1,237	10.45

หมายเหตุ: โอกาสการตกเป็นเหยื่อนับจำนวนเหตุอาชญากรรมที่พบต่อจำนวนประชากรกลุ่มตัวอย่างที่อาศัยในแต่ละกลุ่มพื้นที่เพื่อป้องกัน distribution bias

ในพื้นที่ชุมชนเกษตรกรรมเป็นที่ที่พบเหตุอาชญากรรมน้อยที่สุด ผลการเก็บข้อมูลพบเหตุอาชญากรรมทั้งหมดในพื้นที่ชุมชนเกษตรจำนวน 209 ครั้ง อัตราการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมร้อยละ 8.45 ผลการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมพบว่าอัตราการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมต่อประชากรที่พักอาศัยในพื้นที่ชุมชนเกษตรน้อยกว่าอัตราการตกเป็นเหยื่อต่อประชากรโดยเฉลี่ยในทุกกลุ่มความผิด

4.1.3 ความสูญเสียและความเสียหายจากอาชญากรรม

ในการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนมีข้อความเกี่ยวกับการบาดเจ็บหรือการเสียชีวิตและความเสียหายที่ได้รับจากอาชญากรรม จากการสำรวจเหตุอาชญากรรมจำนวน 1,278 ครั้ง พบว่าการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมได้รับความสูญเสียและเกิดความเสียหายจากอาชญากรรมทั้งในรูปแบบกรณีได้รับอันตรายทางร่างกายและความเสียหายที่เป็นตัวเงินดังนี้

ผลการสำรวจอาชญากรรมพบว่าส่วนใหญ่แล้วเหตุที่เกิดขึ้นไม่ได้เกิดความเสียหายที่ทำให้เกิดการเสียชีวิตหรือได้รับบาดเจ็บแต่อย่างใด โดยการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมส่วนใหญ่ไม่ได้ถูกทำอันตรายแก่ร่างกายหรือจิตใจแต่อย่างใด จำนวน 1,139 ราย คิดเป็นร้อยละ 89.1 ส่วนที่ถูกทำอันตรายต่อร่างกายหรือจิตใจมีจำนวน 139 ราย คิดเป็นร้อยละ 10.9 โดยในส่วนนี้แยกเป็นเหยื่อไม่ได้รับบาดเจ็บ จำนวน 121 ราย คิดเป็นร้อยละ 9.46 ได้รับบาดเจ็บไม่สาหัส จำนวน 18 ราย คิดเป็นร้อยละ 1.4 ไม่พบกรณีได้รับอันตรายสาหัส ได้รับอันตรายต่อจิตใจ หรือกรณีเสียชีวิตแต่อย่างใด

ด้านของความเสียหายในการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนในครั้งนี้ได้แยกสำรวจข้อมูลความเสียหายเป็นสามส่วน คือ มูลค่าความเสียหายต่อทรัพย์สิน มูลค่าการรักษาพยาบาล และค่าใช้จ่ายในทางคดี ผลการสำรวจข้อมูลพบว่าความผิดหลอกหลวงฉ้อโกงมีมูลค่าความเสียหายมากที่สุดจำนวน 5,968,719 บาท รองลงมาเป็นความผิดต่อทรัพย์ 2,462,963 บาท โดยส่วนใหญ่แล้วผู้เสียหายไม่สามารถระบุหรือให้ข้อมูลเกี่ยวกับค่าใช้จ่ายในทางคดีได้เนื่องจากเห็นว่าเป็นเรื่องเล็กน้อยและไม่ทราบว่าจะคิดคำนวณอย่างไรหรือมีรายละเอียดปลีกย่อยจนจำไม่ได้จึงทำให้ไม่ได้ให้ความเสียหายที่เป็นค่าใช้จ่ายทางคดีไว้

ในการศึกษาครั้งนี้ได้ทำการวิเคราะห์ความเสียหายโดยเฉลี่ยที่เกิดขึ้นในแต่ละกลุ่มความผิดเพื่อทราบถึงความเสียหายโดยประมาณที่เกิดกับผู้เสียหายต่อครั้ง โดยใช้สูตรในการคำนวณที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 ดังนี้

$$mean \pm t_{0.95, n-1} * sd$$

เมื่อ mean คือค่าเฉลี่ยของความเสียหายจากอาชญากรรม
 t คือ ค่า t quantile ที่ระดับนัยสำคัญ 0.95 และองศาอิสระ n-1
 sd คือส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของตัวประมาณ นั่นคือ $s/\sqrt{n}$

จากการกลุ่มตัวอย่างการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจำนวน 1,278 ราย มีผู้ได้รับความเสียหายจากอาชญากรรมจำนวน 619 ราย คิดเป็นร้อยละ 48.4 โดยในจำนวนนั้นมีเหตุอาชญากรรมที่ผู้ตกเป็นเหยื่อสามารถระบุมูลค่าความเสียหายได้จำนวน 599 ราย พบว่าเมื่อคิดเป็นมูลค่าความเสียหายเฉลี่ยในกลุ่มความผิดต่อชีวิตร่างกายมีมูลค่าความเสียหายเฉลี่ยต่อรายมากที่สุดที่ 17,500 บาท ซึ่งเป็นความเสียหายที่รวมทั้งกรณีความเสียหายทางทรัพย์สินและค่ารักษาพยาบาลจากกรณีการทำร้ายร่างกายซึ่งมีการทำลายข้าวของเสียหายด้วย รองลงมาคือกลุ่มความผิดหลอกลวงฉ้อโกง จำนวน 8,588.75 บาทต่อราย อาชญากรรมรูปแบบอื่นซึ่งส่วนใหญ่เป็นกรณีถูกเรียกเก็บเงิน จำนวน 6,368.18 บาทต่อราย และความผิดต่อทรัพย์สิน จำนวน 5,202.23 บาทต่อราย ตามลำดับ จากแนวโน้มดังกล่าวพบว่าในบางกรณีแม้จะเป็นความผิดต่อชีวิตร่างกายก็อาจจะเกิดความเสียหายทางทรัพย์สินหรือเป็นความเสียหายทางทรัพย์สินเกี่ยวเนื่องกันได้โดยความเสียหายที่เกิดขึ้นเป็นรายบุคคลก็อาจสูงกว่าความเสียหายต่อรายในความผิดต่อทรัพย์สิน รวมถึงจากข้อมูลดังกล่าวสะท้อนให้เห็นว่ามูลค่าความเสียหายในความผิดหลอกลวงฉ้อโกงหรือความผิดเกี่ยวกับการเรียกเก็บเงินต่อรายก็ยิ่งสูงกว่าความเสียหายต่อรายในความผิดต่อทรัพย์สินซึ่งแสดงให้เห็นว่าอันตรายที่เป็นความเสียหายต่อทรัพย์สินในปัจจุบันไม่ได้จำกัดเฉพาะแต่ในความผิดต่อทรัพย์สินเท่านั้น ยังพบว่าอาชญากรรมในรูปแบบอื่น เช่น กรณีเรียกเงินซึ่งก่อให้เกิดความเสียหายในทางทรัพย์สินกับเหยื่อมากกว่าความผิดต่อทรัพย์สินแบบดั้งเดิมก็ได้ โดยแต่ละกลุ่มประเภทความผิดปรากฏมูลค่าเฉลี่ยความเสียหายของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมเฉพาะผู้ที่สามารถระบุความเสียหายได้ที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 ปรากฏข้อมูลดังนี้

ตารางที่ 4.6 ค่าเฉลี่ยความเสียหายต่อทรัพย์สินต่อรายแบ่งตามลักษณะความผิดและภาพรวม

ลักษณะความผิด	ค่าเฉลี่ย (บาท)	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD)	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง (ราย)
ความผิดต่อชีวิตร่างกาย	17,500.00	2,499.99	2
ความผิดต่อทรัพย์สิน	5,202.23	881.40	254
ความผิดทางเพศ	-	-	-
ความผิดฉ้อโกงหลอกลวง	8,588.75	2,095.14	307
อาชญากรรมรูปแบบอื่น	6,368.18	1,874.52	22

ลักษณะความผิด	ค่าเฉลี่ย (บาท)	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน (SD)	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง (ราย)
สิ่งที่ประชาชนคิดว่าเป็นอาชญากรรม	699.29	251.57	14
ภาพรวม (เฉลี่ย)	6,577.16	982.73	599

หมายเหตุ: 1) ข้อควรระวังกรณีค่าเฉลี่ยความเสียหายความผิดต่อชีวิตร่างกาย อาชญากรรมรูปแบบอื่นและสิ่งที่ประชาชนคิดว่าเป็นอาชญากรรมวิเคราะห์จากกลุ่มตัวอย่างต่ำกว่า 30 ราย ซึ่งอาจมีความคลาดเคลื่อนได้หากจะนำไปอ้างอิงในภาพรวม

2) ความผิดทางเพศไม่มีข้อมูลความเสียหายจึงไม่สามารถคำนวณความเสียหายโดยเฉลี่ยได้

ในส่วนของค่ารักษาพยาบาลได้ใช้วิธีการคำนวณแบบเดียวกันพบว่ากลุ่มความผิดที่การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมได้รับความเสียหายเป็นค่ารักษาพยาบาลมีเพียงสามกลุ่มคือ ความผิดต่อชีวิตร่างกาย ความผิดต่อทรัพย์สิน และความผิดอาชญากรรมในรูปแบบอื่นซึ่งเป็นส่วนของความผิดที่เกิดจากการปล่อยมลภาวะ แต่เนื่องจากการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินมีเพียงรายเดียวที่ได้รับอันตรายจนเกิดความเสียหายเป็นค่ารักษาพยาบาลซึ่งไม่สามารถวิเคราะห์ค่าเสียหายเฉลี่ยได้ คณะผู้วิจัยจึงได้นำข้อมูลความเสียหายค่ารักษาพยาบาลในกลุ่มความผิดต่อทรัพย์สินมาคิดรวมกับความผิดต่อชีวิตร่างกายเป็นกลุ่มความผิดความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินพบว่าโดยเฉลี่ยแล้วที่ระดับความเชื่อมั่นทางสถิติร้อยละ 95 พบว่าการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในกลุ่มคดีความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินได้รับความเสียหายในส่วนของค่ารักษาพยาบาลเฉลี่ย 566.67 บาท ส่วนความผิดอาชญากรรมในรูปแบบอื่นซึ่งทุกเหตุเป็นความผิดเกี่ยวกับการได้รับอันตรายจากมลภาวะการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมได้รับความเสียหายในส่วนของค่ารักษาพยาบาลโดยเฉลี่ย 1,180.00 บาท ปრაกฏรายละเอียดดังนี้

ตารางที่ 4.7 ค่าเฉลี่ยความเสียหายค่ารักษาพยาบาลต่อรายแบ่งตามลักษณะความผิดและภาพรวม

ลักษณะความผิด	ค่าเฉลี่ย (บาท)	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน (SD)	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง (ราย)
ความปลอดภัยในชีวิตทรัพย์สิน	566.67	114.50	6
อาชญากรรมรูปแบบอื่น (ได้รับอันตรายจากมลภาวะ)	1180.00	342.63	5
ภาพรวม (เฉลี่ย)	845.45	185.06	11

หมายเหตุ: 1) ข้อควรระวังกรณีค่าเฉลี่ยความเสียหายวิเคราะห์จากกลุ่มตัวอย่างต่ำกว่า 30 ราย ซึ่งอาจมีความคลาดเคลื่อนได้หากจะนำไปอ้างอิงในภาพรวม

นอกจากนี้ ในการศึกษาครั้งนี้ยังได้ทำการประมาณความเสียหายของอาชญากรรมที่เกิดขึ้นทั่วประเทศจากการประมาณการโดยเทียบเคียงกับความเสียหายของกลุ่มตัวอย่างในลักษณะของความ

เสียหายต่อหน่วย (Unit Cost Analysis) ตามแนวทางการประมาณค่าความเสียหายของอาชญากรรมของ McCollister et al (2010) ในงานวิจัยครั้งนี้ได้ใช้ตัวแบบการประมาณค่าความเสียหายของอาชญากรรมของ McCollister et al เนื่องจากเป็นแบบจำลองในการประมาณทางเศรษฐศาสตร์ที่ได้รับการยอมรับและถูกนำไปใช้ในงานด้านการประมาณความเสียหายจากอาชญากรรม และมีตัวแปรที่ใช้ในการคำนวณตรงกับรูปแบบข้อมูลที่มีการจัดเก็บในงานชิ้นนี้ วิธีการคำนวณโดยนำค่าเฉลี่ยความเสียหายรายครั้งไปคูณกับสัดส่วนจำนวนครั้งที่ประสบเหตุต่อคนคูณจำนวนประชาชนทั้งหมดของประเทศตามสูตรดังนี้

$$T = l_i * r_i * p$$

T หมายถึง ความเสียหายทั้งประเทศ

l_i หมายถึง ค่าเฉลี่ยความเสียหายรายครั้ง เมื่อ i แทน ประเภทอาชญากรรมหรือภาพรวม

r_i หมายถึง สัดส่วนจำนวนครั้งที่ประสบเหตุต่อคน เมื่อ i แทน ประเภทอาชญากรรมหรือภาพรวม

p หมายถึง จำนวนประชากรไทยในปี พ.ศ.2563 ซึ่งเป็นปีที่เก็บข้อมูลอาชญากรรม ซึ่งเท่ากับ 66,186,727 คน ตามข้อมูลสถิติประชากรตามทะเบียนราษฎรของกรมการปกครอง

เนื่องจาก **T** มีการกระจายแบบปกติที่ค่าเฉลี่ยเท่ากับ $l_i * r_i * p$ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ $\left(\frac{sd_i}{n}\right) * (r_i * p)$ จึงสามารถหาช่วงความเชื่อมั่นโดยอ้างอิงการกระจายแบบ t ที่องศาอิสระ $n-1$ ได้ โดยสามารถคำนวณมูลค่าความเสียหายจากอาชญากรรมทั่วประเทศได้ดังนี้

ตารางที่ 4.8 ประมาณการความเสียหายต่อทรัพย์สินที่เกิดขึ้นจากอาชญากรรมทั่วประเทศ

ลักษณะความผิด	มูลค่าความเสียหาย (บาท)	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD)
ความผิดต่อชีวิตร่างกาย	125,966,753,325.80	17,995,250,475.11
ความผิดต่อทรัพย์สิน	37,446,202,458.11	6,344,398,646.51
ความผิดทางเพศ	-	-
ความผิดฉ้อโกงหลอกลวง	61,822,659,329.29	15,081,002,057.83
อาชญากรรมรูปแบบอื่น	45,838,810,755.70	13,492,984,724.92
สิ่งที่ประชาชนคิดว่าเป็นอาชญากรรม	5,033,528,632.90	1,810,808,318.97
ภาพรวม	276,107,954,501.79	27,872,149,548.81

หมายเหตุ: 1) ข้อควรระวังกรณีค่าเฉลี่ยความเสียหายความผิดต่อชีวิตร่างกาย อาชญากรรมรูปแบบอื่นและสิ่งที่ประชาชนคิดว่าเป็นอาชญากรรมวิเคราะห์จากกลุ่มตัวอย่างต่ำกว่า 30 ราย ซึ่งอาจมีความคลาดเคลื่อนได้หากจะนำไปอ้างอิงในภาพรวม

2) ความผิดทางเพศไม่มีข้อมูลความเสียหายจึงไม่สามารถคำนวณมูลค่าความเสียหายได้

3) การประมาณค่าทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95

เมื่อประมาณการมูลค่าความเสียหายของอาชญากรรมในภาพรวมของทั่วประเทศพบว่าความผิดอาชญากรรมในกลุ่มประเภทที่มีการเก็บข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนได้ก่อให้เกิดความเสียหายต่อทรัพย์สินทั้งสิ้นโดยประมาณ 2.76 แสนล้านบาท ซึ่งถือว่าเป็นมูลค่าความเสียหายที่สูงมาก

ตารางที่ 4.9 ประมาณการความเสียหายค่ารักษาพยาบาลในภาพรวมทั่วประเทศ

ลักษณะความผิด	ค่าเฉลี่ย (บาท)	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD)
ความปลอดภัยในชีวิตทรัพย์สิน	4,078,923,441.03	824,209,538.41
อาชญากรรมรูปแบบอื่น (ได้รับอันตรายจากมลภาวะ)	8,493,758,224.25	2,466,334,259.79
ภาพรวม	12,572,681,665.28	2,600,408,822.52

หมายเหตุ: 1) ข้อควรระวังกรณีค่าเฉลี่ยความเสียหายวิเคราะห์จากกลุ่มตัวอย่างต่ำกว่า 30 ราย ซึ่งอาจมีความคลาดเคลื่อนได้หากจะนำไปอ้างอิงในภาพรวม

2) การประมาณค่าทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95

เมื่อประมาณการมูลค่าความเสียหายของอาชญากรรมในภาพรวมของทั่วประเทศ พบว่ากลุ่มความผิดที่ก่อให้เกิดความเสียหายในลักษณะที่เป็นค่ารักษาพยาบาลจะมีสองกลุ่มคือ กลุ่มความผิดต่อชีวิตร่างกาย กลุ่มความผิดต่อทรัพย์สิน และกลุ่มอาชญากรรมรูปแบบอื่นในความผิดกรณีได้รับอันตรายจากมลภาวะและการทำลายทรัพยากรธรรมชาติ แต่เนื่องจากกรณีความผิดต่อทรัพย์สินที่ก่อให้เกิดอันตรายแก่ร่างกายจะต้องเข้ารักษาพยาบาลจะมีเพียงกลุ่มปล้นชิงทรัพย์ซึ่งมีจำนวนไม่มากนักไม่สามารถแยกวิเคราะห์เป็นกรณีความผิดต่อทรัพย์สินแยกต่างหากได้ ในรายงานฉบับนี้จึงได้วิเคราะห์ความเสียหายที่เป็นค่ารักษาพยาบาลของความผิดต่อชีวิตร่างกายรวมกับความผิดต่อทรัพย์สินเป็นกลุ่มความผิดความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน ผลการวิเคราะห์ข้อมูลความเสียหายในส่วนของค่ารักษาพยาบาลในความผิดอาชญากรรมในกลุ่มประเภทที่มีการเก็บข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนได้ก่อให้เกิดความเสียหายทั้งสิ้นโดยประมาณ 1.25 หมื่นล้านบาท ซึ่งหากคิดรวมกับมูลค่าความเสียหายต่อทรัพย์สินแล้วจะพบว่าในภาพรวมทั่วประเทศจะมีความเสียหายที่เกิดจากอาชญากรรมคิดเป็นมูลค่าโดยประมาณ 2.88 แสนล้านบาท (288,680,636,167.07 บาท) ซึ่งแสดงให้เห็นว่าความเสียหายที่เกิดขึ้นจากอาชญากรรมที่เกิดขึ้นต่อประชาชนในภาพรวมนั้นมีมูลค่าที่สูงมาก

4.1.4 รายได้จากการก่ออาชญากรรมของผู้ก่อเหตุ

ในรายงานฉบับนี้ยังได้ทำการวิเคราะห์รายได้ของผู้ก่อเหตุโดยทำการวิเคราะห์ความเสียหายต่อทรัพย์สินในส่วนของความผิดที่คนร้ายมุ่งประสงค์ต่อทรัพย์สินของผู้เสียหายอันได้แก่กลุ่มความผิดต่อทรัพย์สิน หลอกหลวงฉ้อโกง และเรียกทรัพย์สิน การวิเคราะห์รายได้จากการก่ออาชญากรรมได้ทำการประมาณความ

เสียหายของอาชญากรรมที่เกิดขึ้นทั่วประเทศโดยประมาณการเทียบเคียงกับความเสียหายของกลุ่มตัวอย่าง ในลักษณะของความเสียหายต่อหน่วย (Unit Cost Analysis) เช่นเดียวกับการประมาณความเสียหายใน ภาพรวมข้างต้น วิธีที่ใช้ดำเนินการโดยเทียบเคียงจากค่าเฉลี่ยความเสียหายของเหยื่อที่ตกเป็นของคนร้าย จากการกระทำผิดเทียบเคียงเป็นรายได้จากกรก่ออาชญากรรมของผู้ก่อเหตุโดยคัดเฉพาะความผิดที่ คนร้ายมีรายได้จากกรก่ออาชญากรรมแล้วนำมาเทียบเคียงกับจำนวนประชากรทั่วประเทศเป็นรายฐาน ความผิด อย่างไรก็ตามในบางฐานความผิดนั้นจะมีการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมที่สามารถให้ข้อมูลได้มีจำนวน เพียงเล็กน้อยซึ่งอาจทำให้การประมาณค่าไม่สามารถระบุค่าความเสียหายที่แม่นยำได้ ในการวิเคราะห์ ประมาณการรายได้ของอาชญากรในครั้งนี้จึงได้แสดงค่าขอบบนขอบล่างและจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่พบเพื่อ แสดงให้เห็นถึงความน่าเชื่อถือของข้อมูล หากจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมน้อยกว่า 30 ตัวอย่างควรหลีกเลี่ยงการนำค่าเฉลี่ยไปอ้างอิงโดยควรใช้ค่าขอบบนขอบล่างอันเป็นการประมาณการค่า ความความเสียหายต่ำสุดและสูงสุดซึ่งเป็นการประมาณค่าช่วงความเสียหายที่มีความน่าเชื่อถือมากกว่าไป อ้างอิงแทน ทั้งนี้หากกลุ่มตัวอย่างมีจำนวนน้อยและส่วนต่างของส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) กับค่าเฉลี่ยมี ความต่างกันมากก็อาจมีความคลาดเคลื่อนในการแปลผลได้สูงซึ่งควรใช้ความระมัดระวังในการนำข้อมูลไป อ้างอิง โดยการดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลประมาณการข้อมูลภายใต้เงื่อนไขความเชื่อมั่นที่ร้อยละ 95 ผล การวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏดังนี้

ตารางที่ 4.10 การประมาณรายได้จากการก่ออาชญากรรมในกลุ่มความผิดต่อทรัพย์ หลอกหลวงฉ้อโกง และเรียกรับสินบน

ประเภทคดีที่น่าสนใจ	ขอล่าง	ขอบบน	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD)	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง (N)
ความผิดต่อทรัพย์					
ปล้น จี้ ชิงทรัพย์ในพื้นที่ส่วนบุคคล	-	128,129,198,584.72	1,146,565,000.00	9,993,750,000.00	2
ปล้น จี้ ชิงทรัพย์ในที่สาธารณะ	-	107,489,369.00	28,076,860.00	6,249,900.00	2
ปล้นชิงโคกระบี่หรือเครื่องมือเกษตร	N/A	N/A	16,779,000.00	N/A	1
วิ่งราวทรัพย์	749,720,149.20	1,248,882,471.00	999,301,310.00	114,549,151.40	13
ขโมยสิ่งของที่ตั้งวางขายในร้านค้า ห้างสรรพสินค้า มินิมาร์ท	171,202,770.90	172,215,466.30	171,709,118.60	250,123.09	39
ขโมยรถยนต์/รถจักรยานยนต์	874,088,259.50	1,335,146,741.00	1,104,617,500.00	99,969,135.80	9
ขโมยทรัพย์สินภายในรถหรือยานพาหนะ	N/A	N/A	22,372,000.00	-	2
ลักโคกระบี่หรือเครื่องมือการเกษตร	562,487,353.10	712,143,103.10	637,315,228.10	35,106,566.40	16
ลักทรัพย์สินในบ้าน/ที่พักอาศัย	6,729,662,870.00	7,522,923,237.00	7,126,293,054.00	199,101,327.60	76
ลักทรัพย์สินสถานประกอบการ	814,976,765.20	849,004,869.50	831,990,817.30	8,424,712.57	42
เพื่อน/ญาติ/คนในบ้าน/คนรู้จักคุ้นเคย ขโมยทรัพย์สินขณะพักอาศัยอยู่ด้วยกัน	7,249,346.45	26,308,653.55	16,779,000.00	750,000.00	2
ลูกจ้างขโมยทรัพย์สิน เช่น คนรับใช้ขโมย ทรัพย์สินในบ้าน ลูกจ้างขโมยของในร้าน	N/A	N/A	5,593,000.00	N/A	1

ประเภทคดีที่น่าสนใจ	ขอล่าง	ขอบบน	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD)	จำนวนกลุ่ม ตัวอย่าง (N)
ล้วงกระเป๋າ/กรีดกระเป๋า	303,541,986.50	491,558,893.50	397,550,440.00	38,419,223.63	7
ลักทรัพย์ผลิตผลทางการเกษตร	397,524,896.60	410,657,823.40	404,091,360.00	3,181,582.44	25
ลักทรัพย์รูปแบบอื่น ๆ	54,844,489.77	436,276,840.20	245,560,665.00	68,690,778.32	5
รีดเอาทรัพย์ ช่มชู้ว่าจะเปิดเผยความลับ เช่น แบล็คเมลล์ ภาพลับ/คลิปลับ เป็นต้น	N/A	N/A	1,398,250.00	N/A	1
กรรโชกทรัพย์	15,252,447.08	121,440,472.90	68,346,460.00	12,339,832.25	3
ลูกจ้างยกยอกทรัพย์	N/A	N/A	78,302,000.00	N/A	1
ความผิดฉ้อโกงหลอกลวง					
หลอกลวงไปทำงานให้หรือให้ส่งสินค้าให้ โดยเจตนาไม่จ่ายค่าจ้างหรือชำระเงิน	-	49,181,993,780.00	12,674,359,753.00	17,221,351,369.00	17
โกงแชร์วงใหญ่เกินกฎหมายกำหนด	823,192,787.50	1,643,320,212.00	1,233,256,500.00	177,824,361.30	9
หลอกให้หลงเชื่อให้โอนเงินเข้าบัญชี ธนาคารของคนร้าย เช่น แก๊งคอลเซ็นเตอร์ ขอตัดส่วนบัญชีธนาคาร	159,103,837.10	379,736,968.90	269,420,403.00	42,915,018.03	6
หลอกประกาศขายสินค้า แต่ไม่จัดส่งสินค้าให้ หรือส่งให้แต่ไม่ตรงกับที่โฆษณา	3,006,271,849.00	3,012,907,278.00	3,009,589,564.00	1,682,550.36	202

ประเภทคดีที่น่าสนใจ	ขอล่าง	ขอบบน	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD)	จำนวนกลุ่ม ตัวอย่าง (N)
หลอกลวงให้สูญเสียชีวิตทรัพย์สิน เช่น ตกทอง หลอกขายสลากกินแบ่งถูกรางวัลปลอม	468,561,004.10	544,521,457.90	506,541,231.00	17,580,437.85	14
แอบอ้างเป็นหน่วยงานหรือองค์กรการกุศล มาเรียไรเงินบริจาค	2,233,759.00	2,240,641.00	2,237,200.00	1,239.35	5
หลอกเข้าร่วมโครงการรัฐ หรือสวัสดิการของรัฐ แล้วโกงเงินหรือเรียกเก็บค่าบริการ	N/A	N/A	559,300.00	N/A	1
โฆษณาสินค้าหรือบริการเกินจริงในลักษณะหลอกลวง เมื่อซื้อบริการแล้วไม่มีการให้บริการตามที่กล่าวอ้าง หรือหลอกเก็บค่าบริการล่วงหน้า	353,982,409.80	513,491,890.20	433,737,150.00	34,585,688.30	9
ลักลอบเบิกเงินสดจากบัญชีธนาคารโดยที่เจ้าของบัญชีไม่ทราบ/ไม่ยินยอม	N/A	N/A	559,300.00	N/A	1
แอบอ้างนำเอกสาร ข้อมูลส่วนตัวไปใช้ โดยไม่ได้รับอนุญาตแล้วก่อให้เกิดความเสียหาย	N/A	N/A	1,118,600.00	N/A	1

ประเภทคดีที่น่าสนใจ	ขอล่าง	ขอบบน	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD)	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง (N)
หลอกลวงให้จ่ายเงินเป็นสมาชิกธุรกิจ แล้วปิดบริษัทหลบหนีไป เช่น แชรส์ลูโก้	-	9,774,997,187.00	3,269,667,800.00	2,875,719,466.00	10
หลอกลวงให้ร่วมลงทุน ซื้อหุ้น/หน่วยลงทุน หรือซื้อขายสินค้าในธุรกิจที่ไม่มีอยู่จริง	-	33,035,845,283.00	6,101,963,000.00	11,390,343,422.00	8
หลอกลวงโดยแสดงตนเป็นบุคคลอื่น สร้างความชอบพอ และหลอกลวงว่าจะส่งทรัพย์สินมาให้หรือกระทำการอื่นใดในลักษณะเดียวโดยจะต้องเสียค่าใช้จ่ายในการดำเนินการ เช่น แก๊งโรแมนซ์ สแกม	-	61,463,464,537.00	4,020,248,400.00	18,050,018,956.00	4
หลอกลวงว่าจะจัดหางาน/ส่งไปทำงานต่างประเทศ	4,705,267.44	7,040,032.56	5,872,650.00	91,875.00	2
หลอกลวงว่าถูกรางวัลโดยขอเก็บค่าดำเนินการล่วงหน้า	N/A	N/A	3,355,800.00	-	2
หลอกลวงว่าจะช่วยให้เข้าทำงานได้/สอบเข้าได้	N/A	N/A	16,779,000.00	N/A	1
แอบอ้างแสดงตนเป็นคนรู้จัก แล้วหลอกขอยืมเงินหรือให้ส่งมอบทรัพย์สิน	N/A	N/A	27,965,000.00	N/A	1

ประเภทคดีที่น่าสนใจ	ขอล่าง	ขอบน	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD)	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง (N)
การหลอกลวงโดยวิธีอื่นๆ	-	551,450,614.20	254,481,500.00	93,314,728.90	4
การปลอมแปลงสินค้า	N/A	N/A	6,711,600.00	N/A	1
การปลอมแปลงเงินตรา	18,172,374.21	18,741,425.79	18,456,900.00	110,685.36	6
ปล่อยเงินกู้โดยหลอกทำสัญญาเงินกู้เกินจริง (เกินกว่าเงินที่ได้รับ)	N/A	N/A	1,677,900,000.00	N/A	1
ปล่อยเงินกู้นอกระบบโดยคิดอัตราดอกเบี้ยในราคาสูงมาก (เกินกว่าร้อยละ 3 ต่อเดือน)	-	319,487,322.10	84,454,300.00	18,497,500.00	2
เรียกรับสินบน	660,119,600.00	705,679,300.00	682,899,500.00	10,920,530.00	21

หมายเหตุ: 1) ช่องที่ N/A หมายถึงไม่สามารถหาค่าได้ เนื่องจาก df (จำนวนข้อมูลที่แสดงให้เห็นถึงความแตกต่าง) ต่ำเกินไป

2) ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลรายได้จากการก่ออาชญากรรมของผู้ก่อเหตุซึ่งเป็นข้อมูลเบื้องต้นที่แสดงให้เห็นถึงเม็ดเงินหมุนเวียนจากการก่ออาชญากรรมในประเทศจำนวนมากซึ่งอาจมากกว่าขนาดของเศรษฐกิจในหลายภาคธุรกิจที่เป็นธุรกิจถูกกฎหมาย รายได้จากอาชญากรรมดังกล่าวจึงอาจแรงจูงใจให้เกิดการก่ออาชญากรรมของฝั่งผู้กระทำผิดได้ จากข้อมูลประมาณการดังกล่าวพบว่าเม็ดเงินหมุนเวียนจากการก่ออาชญากรรมเฉพาะกลุ่มที่เก็บข้อมูลได้โดยประมาณมีปริมาณมากถึง 4.67 หมื่นล้านบาท โดยผู้ก่อเหตุกลุ่มฉ้อโกงหลอกลวงมีแนวโน้มจะมีรายได้จากการก่ออาชญากรรมมากที่สุดโดยคิดรวมเม็ดเงินหมุนเวียนรายได้ของอาชญากรจากการก่ออาชญากรรมในลักษณะฉ้อโกงหลอกลวงโดยประมาณมีจำนวนมากกว่า 3 หมื่นล้านบาทต่อปี และมีจำนวนความถี่ในการเกิดอาชญากรรมมากกว่ากลุ่มอื่นๆ

ในกลุ่มความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินคดีความผิดในกลุ่มประทุษร้ายต่อทรัพย์สินที่น่าสนใจในแง่ความถี่จะเป็นกรณีลักทรัพย์ในบ้านเรือนซึ่งมีความถี่สูงสุดซึ่งคิดเป็นปริมาณความเสียหายซึ่งคิดเป็นรายได้ของผู้ก่อเหตุทั่วประเทศมากที่สุดถึงประมาณ 7,126 พันล้านบาท

ในกลุ่มความผิดต่อทรัพย์สินในคดีปล้นชิงทรัพย์ วิวังทรัพย์ ล้วงกระเป๋า ลักทรัพย์รถยนต์ รถจักรยานยนต์ แม้จะพบการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจำนวนไม่มากนักเมื่อเทียบกับความผิดต่อทรัพย์สินในรูปแบบอื่น แต่ก็พบว่าผู้ก่อเหตุในความผิดดังกล่าวซึ่งมีลักษณะเป็นอาชญากรอาชีพมีแนวโน้มจะได้รับรายได้จากการก่ออาชญากรรมมากกว่าความผิดต่อทรัพย์สินในลักษณะอื่นๆ และมีอัตราค่าเฉลี่ยต่อการก่อเหตุเป็นรายครั้งสูงกว่ากรณีลักทรัพย์ในบ้านเรือนและความผิดหลอกลวงฉ้อโกงโดยทั่วไป

ความผิดกรณีผู้เสียหายเป็นร้านค้าแล้วมีคนร้ายแอบเข้ามาขโมยสินค้ามีความน่าสนใจว่าเป็นกลุ่มความผิดที่มีความถี่ในการก่อเหตุค่อนข้างสูงแต่ผู้เสียหายอาจมีรายได้จากการก่ออาชญากรรมไม่มากนักโดยคิดเป็นรายได้ของผู้ก่อเหตุทั่วประเทศประมาณ 1.72 ร้อยล้านบาท

นอกจากนี้ความผิดเกี่ยวกับการเรียกรับสินบนก็เป็นกลุ่มความผิดที่ควรให้สนใจ จากการเก็บข้อมูลพบว่าความผิดเรียกรับสินบนมีเม็ดเงินที่ได้จากการก่ออาชญากรรมรวม 682,899,500.00 บาท ซึ่งถือว่าค่อนข้างสูงเมื่อเทียบกับความผิดต่อทรัพย์สินและหลอกลวงฉ้อโกง

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลรายได้จากอาชญากรรมของผู้กระทำผิดในครั้งนี้นี้แม้ว่าจะมีความคลาดเคลื่อนอยู่บ้างในบางกลุ่มฐานความผิดเนื่องจากพบกลุ่มตัวอย่างสำหรับการวิเคราะห์น้อยเกินไป แต่ก็ได้แสดงให้เห็นถึงมูลค่าความเสียหายในบางกลุ่มฐานความผิดซึ่งเป็นข้อมูลที่ที่น่าสนใจ หากการเก็บข้อมูลในครั้งต่อไปสามารถเก็บข้อมูลได้มากขึ้นและสามารถเข้าถึงการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมได้มากขึ้นก็จะสามารถได้ข้อมูลที่มีความแม่นยำได้มากขึ้น

4.1.5 พฤติการณ์แห่งคดี

การสำรวจอาชญากรรมภาคประชาชนในครั้งนี้ได้มีการบันทึกข้อมูลพฤติกรรมโดยย่อของเหตุอาชญากรรมทุกเหตุการณ์เอาไว้เพื่อทำการวิเคราะห์ให้เห็นถึงพฤติกรรมอาชญากรรมที่น่าสนใจในความผิดแต่ละประเภท ผลการวิเคราะห์พฤติการณ์ในการกระทำผิดแยกความผิดเป็นรายละเอียดประเภทมีประเด็นที่น่าสนใจดังต่อไปนี้

1) พฤติการณ์แห่งคดีในความผิดต่อชีวิตร่างกาย

จากข้อมูลการสำรวจอาชญากรรมภาคประชาชนปี พ.ศ.2563 คดีกลุ่มชีวิตร่างกายส่วนใหญ่ที่พบเป็นกรณีข่มขู่ให้ตกใจกลัว (ร้อยละ 44.2) หรือข่มขู่จะทำอันตรายต่อชีวิตร่างกาย (14.0) ซึ่งพฤติการณ์แห่งคดีมีทั้งกรณีที่ไม่เคยรู้จักพบเจอกันมาก่อนและเกิดเหตุจากบุคคลที่รู้จักคุ้นเคยกัน ในส่วนของการก่อเหตุโดยที่ไม่รู้จักกันมาก่อนมีทั้งกรณีมีปากเสียงกันที่ร้านเหล้า กรณีมีปัญหาจากการขับขี่ยานพาหนะบนท้องถนน เป็นการก่อเหตุโดยกลุ่มวัยรุ่นที่ไม่รู้จักกันมาก่อน ส่วนที่ผู้เหยื่อรู้จักกับผู้ก่อเหตุ ส่วนใหญ่เป็นกรณีมีเรื่องกับคนในละแวกบ้าน กลุ่มวัยรุ่นในละแวกบ้านหรือผู้ติดยาเสพติดมาข่มขู่ให้ตกใจกลัว ประเด็นการข่มขู่จะทำอันตรายมีกรณีที่น่าสนใจที่เป็นการข่มขู่จากแก๊งค์ทวงหนี้จำนวน 2 ราย

กรณีทะเลาะวิวาทมีพบการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจำนวน 10 ราย (ร้อยละ 23.3) เป็นเหตุทะเลาะวิวาทจำนวน 9 ราย และเหตุข่มขู่ต่อสู้อีกจำนวน 1 ราย ส่วนใหญ่แล้วเป็นเหตุทะเลาะวิวาทกับเพื่อนหรือนักเรียนอื่นในโรงเรียนหรือสถาบันการศึกษา และทะเลาะวิวาทกับบุคคลในละแวกบ้าน

จากการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนพบเหตุความรุนแรงในครอบครัวจำนวน 3 ราย (ร้อยละ 7) ซึ่งมีทั้งกรณีคนรักทำร้ายร่างกายเหยื่อ สามีเก่าทำร้ายร่างกายเหยื่อ และบุตรหลานในบ้านทำร้ายผู้ปกครอง ไม่พบกรณีบิดามารดาหรือผู้ปกครองทำร้ายบุตรหลานในบ้านจากการผลการสำรวจอาชญากรรม

ในกลุ่มความผิดต่อชีวิตร่างกายพบเหตุอาชญากรรมที่น่าสนใจในกรณีมีการพบเหตุการณ์นำขยะพิษในประการที่น่าจะเกิดอันตรายมาทิ้งในชุมชนอันมีลักษณะเป็นความผิดปล่อยสารพิษจำนวน 3 ราย (ร้อยละ 7)

2) พฤติการณ์แห่งคดีในความผิดต่อทรัพย์สิน

จากข้อมูลการสำรวจอาชญากรรมภาคประชาชนปี พ.ศ. 2563 กลุ่มคดีทรัพย์สินส่วนใหญ่พบว่า เป็นกรณีลักทรัพย์สินภายในบ้านพักอาศัย (ร้อยละ 28.37) รองลงมา เป็นขโมยสิ่งของที่ตั้งวาง

ในร้านค้า ห้างสรรพสินค้า มินิมาร์ท (ร้อยละ 15.22) ลักทรัพย์สถานประกอบการ (ร้อยละ 14.53) และลักทรัพย์ผลผลิตทางการเกษตร (ร้อยละ 9.00) ตามลำดับ

โดยกรณีลักทรัพย์ภายในบ้านพักอาศัยส่วนใหญ่พบว่าเป็นกรณีที่คนร้ายแอบเข้ามาลักทรัพย์สินภายในบริเวณบ้านโดยไม่ได้เข้าไปในตัวอาคารที่พักอาศัยโดยมักจะเกิดเหตุในกรณีที่การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมไม่อยู่บ้านหรือเป็นช่วงเวลากลางคืนที่เหยื่อนอนหลับ โดยทั่วไปมักจะเป็นการลักทรัพย์ข้าวของเครื่องใช้ อุปกรณ์เครื่องมือเครื่องใช้ ของแต่งบ้าน เครื่องแต่งกาย (มักจะเป็นรองเท้าที่วางไว้นอกอาคาร) กรณีลักทรัพย์ภายในบ้านพักอาศัยมีพบกรณีคนร้ายบุกเข้าไปในตัวอาคารที่พักอาศัยอยู่บ้างแต่มีจำนวนไม่มากนัก ส่วนมากจะเข้าไปปลุกเอาเงินสดและพระเครื่อง

ในส่วนของเหตุการณ์ขโมยสิ่งของที่ตั้งวางในร้านค้า ห้างสรรพสินค้า มินิมาร์ท นั้นส่วนใหญ่จะเกิดขึ้นในกรณีที่การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมเปิดร้านค้าหรือร้านของชำในชุมชน พฤติกรรมส่วนมากเป็นลักษณะของการขโมยสินค้าในร้านที่หยิบจับง่ายขณะที่คนขายจัดของหรืออยู่หลังร้าน เช่น สินค้าอุปโภค บริโภค ได้แก่ แค้ก เบียร์ เสื้อผ้า ขนม สินค้าอื่นๆ ที่จำหน่ายอยู่ในร้านค้า รวมถึงมีกรณีเป็นการขโมยเงินจากร้านไปด้วย ซึ่งล้วนเกิดขึ้นขณะที่พนักงานร้านหรือเจ้าของร้านเผลอตัวหรือกำลังวุ่นวายอยู่ภายในร้าน โดยส่วนใหญ่ผู้ก่อเหตุเป็นคนแปลกหน้าไม่ได้เป็นคนในชุมชนโดยผู้กระทำผิดกับเหยื่อไม่รู้จักกันหรือไม่เกี่ยวข้องกันมาก่อน (ร้อยละ 95.45) และอีก 2 รายเป็นผู้กระทำผิดที่เหยื่อรู้จักมาก่อน (ร้อยละ 4.55)

นอกจากนี้การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมยังพบกรณีมีผู้บุกรุกเข้ามาในบริเวณบ้านเรือนจำนวน 16 ราย (ร้อยละ 5.5) ซึ่งมีทั้งพบเห็นตัวคนร้ายและไม่พบตัวคนร้ายแต่ทราบได้จากเสียงซึ่งส่วนใหญ่เป็นการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมไม่ทราบว่าคนร้ายเป็นใครและการบุกรุกเข้ามาน่าจะมีเจตนาไม่ดีซึ่งอาจจะมุ่งประทุษร้ายต่อทรัพย์แต่ยังไม่ทันก่อเหตุเนื่องจากผู้เสียหายทราบเหตุก่อน นอกจากนี้ยังมีกรณีการบุกรุกที่น่าจะไม่เกี่ยวข้องกันกับเหตุประทุษร้ายต่อทรัพย์ เช่น กรณีคนเมา คนสติไม่ดี มีแก๊งเซดสิงโตบุกเข้ามาในบริเวณบ้านในลักษณะที่ทำให้เหยื่อตกใจกลัว เป็นต้น

ในการสำรวจอาชญากรรมภาคประชาชนครั้งนี้พบกลุ่มอาชญากรรมที่เป็นอาชญากรรมอาชีวะในสัดส่วนที่ค่อนข้างสูง โดยพบกรณีก่อเหตุปล้นชิงทรัพย์กรณีต่างๆ รวม 5 ราย (ร้อยละ 1.7) กรณีลักทรัพย์รถจักรยานยนต์ จำนวน 10 ราย (ร้อยละ 3.5) วิ่งราวทรัพย์ จำนวน 14 ครั้ง (ร้อยละ 4.8) และกรณีถูกล้วงกระเป๋า จำนวน 8 ราย (ร้อยละ 2.8) ความผิดในกลุ่มนี้แม้จะมีจำนวนไม่มากนักเมื่อเปรียบเทียบกับความผิดต่อทรัพย์ทั้งหมด แต่เมื่อเปรียบเทียบกับมูลค่าความเสียหายในแต่ละครั้งจะมีแนวโน้มที่ผู้ตกเป็นเหยื่อจะได้รับความเสียหายมากกว่ากลุ่มความผิดต่อทรัพย์ในรูปแบบอื่นๆ กรณีปล้นชิงทรัพย์มีทั้งกรณีถูกคนร้ายปล้นชิงทรัพย์ขณะผู้ตกเป็นเหยื่ออยู่ระหว่างเดินทางและกรณีล่อลวงเหยื่อออกไปภายนอกแล้วทำการปล้นชิงทรัพย์ กรณีลักทรัพย์รถจักรยานยนต์ส่วนใหญ่เป็น

กรณีรถจักรยานยนต์ที่จอดไว้ในบ้านในเวลากลางคืน กรณีวิ่งราวทรัพย์สินมักจะเป็นกรณีวิ่งราวโทรศัพท์ และสร้อยคอขณะที่ผู้ตกเป็นเหยื่ออยู่ภายนอกบ้านและมีกรณีแอบฉกฉวยเอาทรัพย์สินที่ผู้ตกเป็นเหยื่อวางขายอยู่ เช่น สลากกินแบ่ง สินค้าในร้านออกไปซึ่งหน้าโดยทำทีเป็นมาเลือกซื้อสินค้า กรณีล้วงกระเป๋าที่มีทั้งกรณีเกิดเหตุระหว่างเดินทางและขณะไปเลือกซื้อสินค้าโดยส่วนใหญ่แล้วมักเป็นระหว่างเดินทางบนรถประจำทาง

นอกจากนี้ในกลุ่มความผิดต่อทรัพย์สินพบเหตุอาชญากรรมที่ควรให้ความสนใจในกรณีลักทรัพย์ผลิตผลการเกษตรซึ่งพบว่าเหตุเกิดขึ้นค่อนข้างบ่อยโดยพบในพื้นที่เกษตรซึ่งเป็นพืชสวนเป็นส่วนใหญ่ โดยคนร้ายทำการขโมยผลิตผลการเกษตรที่เป็นน้ำยาง ผลปาล์ม ผลไม้ อาทิ ทูเรียน ลองกอง มะพร้าว เป็นต้น กรณีลักทรัพย์ผลิตผลการเกษตรนั้นการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมส่วนใหญ่จะไม่พบเจอตัวคนร้ายเนื่องจากคนร้ายจะแอบเข้ามาลักทรัพย์ในขณะที่เจ้าของไม่ได้อยู่ดูแล โดยเหยื่อเชื่อว่าส่วนใหญ่ น่าจะเป็นวัยรุ่นในพื้นที่

3) พฤติการณ์แห่งคดีในความผิดต่อเพศ

จากข้อมูลการสำรวจอาชญากรรมภาคประชาชน ปี พ.ศ. 2563 คดีกลุ่มเพศ ส่วนใหญ่ที่พบเป็นกรณีถูกคุกคามทางวาจา หรือแสดงกริยาทำที่อันเป็นการรบกวน เช่น ส่งข้อความหรือคลิปลามก (ร้อยละ 41.67) รองลงมาเป็นกรณีสะกดรอยหรือลอบติดตาม (ร้อยละ 33.33) กรณีพุดจา ลวนลามหรือลอบแอบมองโดยคนแปลกหน้า (ร้อยละ 16.67) และกรณีถูกระทำอนาจารไม่ได้รับอัตรา (ร้อยละ 8.33)

โดยในกรณีถูกคุกคามทางวาจาหรือแสดงกริยาทำที่อันเป็นการรบกวนพบว่าส่วนใหญ่ถูกระทำโดยคนไม่รู้จักหรือไม่เคยเกี่ยวข้องกันมาก่อน (ร้อยละ 80.00) และถูกระทำโดยคนรู้จักกันมาก่อน (ร้อยละ 20.00) ซึ่งพฤติการณ์ของเหตุที่เกิดขึ้นนั้นส่วนใหญ่เป็นลักษณะของการถ่ายส่งอวัยวะเพศของผู้กระทำผิดมาให้เหยื่อ รวมถึงการให้เหยื่อช่วยทำเสียงยั่ววนกลับให้กับผู้กระทำผิด

ในส่วนของกรณีสะกดรอยหรือลอบติดตาม พบว่าผู้กระทำผิดกับเหยื่อไม่รู้จักกันหรือเกี่ยวข้องกันมาก่อน 2 ราย เป็นเพื่อน 1 ราย และเป็นคนละแวกบ้านอีก 1 ราย เป็นเหตุการถูกสะกดรอยตามโดยเหยื่อไม่ทราบวัตถุประสงค์ในการติดตามซึ่งกระทำต่อเหยื่อซึ่งเป็นเพศหญิง

ส่วนกรณีพุดจา ลวนลามหรือลอบแอบมองโดยคนแปลกหน้า และกรณีถูกระทำอนาจาร โดยไม่ได้รับอัตรา นั้นทั้งสองกรณีถูกระทำโดยคนไม่รู้จักหรือไม่เคยเกี่ยวข้องกันมาก่อน ส่วนใหญ่ไม่ถูกทำอันตรายแก่ร่างกายและไม่ได้รับบาดเจ็บ โดยพฤติการณ์ที่เกิดขึ้นนั้นประกอบด้วยกรณีคนร้าย ขับขี่รถจักรยานยนต์มาจอดชิดเหยื่อโดยมีการตะแคงเนื้อต้องตัวและเปิดอวัยวะเพศของตนเองให้

เหยื่อดูแล้วขับรถหลบหนีไป กรณีถูกวัยรุ่นข้างบ้านพูดจาคุกคามทางเพศ และการถูกพูดจาชวนลาม รวมถึงใช้สายตาลามในที่สาธารณะโดยคนแปลกหน้า

4) พฤติการณ์แห่งคดีในความผิดฉ้อโกงหลอกหลวง

จากข้อมูลการสำรวจอาชญากรรมภาคประชาชนปี พ.ศ. 2563 คดีกลุ่มฉ้อโกงหลอกหลวง เป็นกลุ่มคดีที่มีผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมมากที่สุดโดยในการสำรวจอาชญากรรมภาคประชาชนพบการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมถึงจำนวน 738 ราย ซึ่งเปรียบเทียบกับอาชญากรรมที่พบทั้งหมด 1,278 ราย คิดเป็นร้อยละ 57.7 ความผิดที่พบมากที่สุดและมีความน่าสนใจ ได้แก่ กรณีหลอกประกาศขายสินค้าแต่ไม่จัดส่งสินค้าให้ หรือส่งให้แต่ไม่ตรงกับที่โฆษณาไว้ (ร้อยละ 27.8) รองลงมาเป็นกรณีหลอกหลวงว่าถูกรางวัลโดยขอเก็บค่าดำเนินการล่วงหน้า (ร้อยละ 21.7) กรณีหลอกให้หลงเชื่อให้โอนเงินเข้าบัญชีธนาคารของคนร้าย เช่น แก๊งคอลเซ็นเตอร์ ขอตัดส่วนบัญชีธนาคาร (ร้อยละ 8.5) และกรณีหลอกหลวงให้จ่ายเงินเป็นสมาชิกธุรกิจแล้วปิดบริษัทหลบหนีไป เช่น แชร่ลูกโซ่ (ร้อยละ 7.0) ตามลำดับ จากการวิเคราะห์ข้อมูลลักษณะพฤติการณ์การก่อเหตุในปัจจุบันพบว่าส่วนใหญ่แล้วเป็นการหลอกหลวงโดยที่คนร้ายกับเหยื่อไม่ได้ติดต่อพบเจอหน้ากันโดยตรง เช่น โทรมาทางโทรศัพท์ ส่งข้อความทางโทรศัพท์ (SMS) ติดต่อผ่านช่องทางออนไลน์ ช่องทางที่คนร้ายใช้บ่อยเป็นเครือข่ายสังคมออนไลน์ เช่น Facebook Line หรือ Twitter หรืออาจผ่านการประกาศขายสินค้าผ่านเว็บไซต์ตัวกลาง เช่น Shopee Lazada เป็นต้น การกระทำความผิดฉ้อโกงหลอกหลวงมีลักษณะพฤติกรรมที่หลากหลายมีการพัฒนารูปแบบการกระทำผิดโดยวิธีการต่างๆ และมีการตรวจพบพฤติการณ์การกระทำผิดในรูปแบบต่างๆ จำนวนมาก โดยรูปแบบการกระทำผิดที่น่าสนใจมีดังนี้

ความผิดหลอกหลวงฉ้อโกงที่พบมากที่สุดเป็นกรณีหลอกประกาศขายสินค้าแต่ไม่จัดส่งสินค้าให้ หรือให้แต่ไม่ตรงกับที่โฆษณา มีทั้งหมด 205 ราย (ร้อยละ 27.8) แทบทุกรายเป็นกรณีที่ผู้กระทำผิดกับเหยื่อนั้นไม่เคยรู้จักกันมาก่อนซึ่งมีจำนวน 204 ราย (ร้อยละ 99.51) และเคยเป็นลูกค้า 1 ราย (ร้อยละ 0.49) เช่น Facebook Line หรือ Twitter หรืออาจผ่านการประกาศขายสินค้าผ่านเว็บไซต์ตัวกลาง เช่น Shopee Lazada แต่กลับไม่มีการจัดส่งสินค้าให้ หรือจัดส่งสินค้าตามที่ตกลงกันได้

ความผิดฉ้อโกงหลอกหลวงที่พบรองลงมาจะเป็นกรณีหลอกหลวงว่าถูกรางวัลโดยขอเก็บค่าดำเนินการล่วงหน้า มีการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทั้งสิ้น 160 ราย (ร้อยละ 21.7) โดยทั้งหมดเป็นกรณีที่ผู้กระทำความผิดกับเหยื่อนั้นไม่เคยรู้จักกันมาก่อน แต่ส่วนใหญ่แล้วเหยื่อมักทราบพฤติกรรมของคนร้ายและไม่ได้สูญเสียทรัพย์สินให้กับคนร้ายโดยมีผู้ได้รับความเสียหายต่อทรัพย์สินเพียง 2 ราย (ร้อยละ 1.25) ด้านพฤติการณ์ของอาชญากรรม ส่วนใหญ่เป็นการใช้โทรมาบอกกับเหยื่อว่าถูกรางวัล หรือส่งข้อความทางโทรศัพท์

ยังพบกรณีหลอกให้หลงเชื่อให้โอนเงินเข้าบัญชีธนาคารของคนร้ายอยู่จำนวนมากพบจำนวนทั้งสิ้น 63 ราย (ร้อยละ 8.5) ส่วนใหญ่เป็นคนที่ไม่รู้จักรักกันหรือไม่เกี่ยวข้องกันจำนวน 62 ราย (ร้อยละ 98.41) มีเพียงคนรู้จักซึ่งเป็นเพื่อนร่วมงานจำนวน 1 ราย (ร้อยละ 1.59) ส่วนใหญ่แล้วเหยื่อมักทราบพฤติกรรมของคนร้ายไม่ได้เกิดความเสียหายต่อทรัพย์สิน (ร้อยละ 90.48) อย่างไรก็ตามก็ยังมีผู้ได้รับความเสียหายต่อทรัพย์สินถึงจำนวน 6 ราย จากผู้ตกเป็นเหยื่อ 63 ราย คิดเป็นร้อยละ 9.52 ซึ่งอยู่ในอัตราสูงจึงเป็นลักษณะความผิดที่ควรให้ความรู้กับประชาชนมากกว่านี้ การเข้าหาเหยื่อส่วนใหญ่จะใช้วิธีส่งข้อความหรือโทรศัพท์มาหาโดยเป็นกรณีโทรศัพท์มาหาเหยื่อจะมีมากที่สุด จะมีกรณีเข้ามาหาที่บ้านที่พักอาศัยอยู่บ้างก็เพียงเล็กน้อย ลักษณะของพฤติกรรมส่วนใหญ่มีวิธีการหลอกลวงที่หลากหลาย เช่น การโทรมาบอกว่าเหยื่อติดหนี้ไม่ว่าจะเป็นหนี้บัตรเครดิตหรือหนี้ธนาคารซึ่งเหยื่อไม่เคยรู้มาก่อน หลอกว่าจะเติมเครื่องมือพิเศษในเกมออนไลน์ให้ หลอกเป็นธนาคารว่ามีประกันให้แต่ต้องจ่ายค่าประกันก่อน อ้างว่าเป็นเจ้าหน้าที่สรรพากรหรือเจ้าหน้าที่ขอตรวจสอบและเรียกเก็บภาษี อ้างว่าเป็นเจ้าหน้าที่การไฟฟ้าถ้าไม่รีบโอนเงินมาจะตัดไฟ อ้างว่ามีหมายศาลมาที่บ้านจะถูกฟ้องร้องคดี อ้างว่าเป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจอ้างว่ามีพัสตุดมิกฎหมายหากไม่จ่ายเงินให้เจ้าหน้าที่จะถูกดำเนินคดี เป็นต้น

จากการสำรวจข้อมูลในครั้งนี้นับว่าปัจจุบันคนร้ายไม่ได้มุ่งแต่จะโอนเงินเข้าบัญชีแต่อย่างเดียวยังพบกรณีหลอกลวงโดยใช้อุบายในรูปแบบต่างๆ เพื่อเข้าถึงข้อมูลส่วนตัวของคนร้าย เช่น กรณีหลอกลวงว่าถูกรางวัลโดยขอข้อมูลบัตรเครดิตเพื่อโอนเงินให้เหยื่อ กรณีอ้างว่าเหยื่อมีการใช้วงเงินเกินบัญชีหรือมีหนี้ค้างชำระค่าบริการแล้วขอข้อมูลบัญชีธนาคารเพื่อตรวจสอบ กรณีส่งข้อความทางโทรศัพท์มาแจ้งว่ามีการถอนเงินจากบัญชีให้เหยื่อตกใจแล้วให้กดลิงค์หลอกลวงเพื่อเอาข้อมูลส่วนบุคคลของเหยื่อไป โดยกรณีดังกล่าวพบมากถึง 9 ราย คิดเป็นร้อยละ 1.2

นอกจากกรณีการหลอกลวงว่าเป็นเจ้าหน้าที่ให้มีการโอนเงินเข้าบัญชีให้คนร้ายแล้วในการสำรวจอาชญากรรมภาคประชาชนในครั้งนี้นี้ยังได้มีการเก็บข้อมูลกรณีคนร้ายแอบอ้างเป็นเจ้าหน้าที่ในลักษณะของการเรียกรับสินบนแต่ไม่ได้ให้โอนเงินเข้าบัญชีธนาคารด้วย จากการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนพบกรณีหลอกลวงโดยแอบอ้างเป็นเจ้าหน้าที่จำนวน 3 ราย (ร้อยละ 0.4) เป็นกรณีโทรมาข่มขู่ว่าจะมาจับกุมคดียาเสพติดแล้วเรียกรับสินบน โทรมาแอบอ้างจะมาจับกุมเรื่องปล่อยเงินกู้ในระบบ และเข้ามาพบโดยตรงหลอกลวงว่าจะมาเรียกเก็บค่าคุ้มครอง ซึ่งทั้งสามกรณีเหยื่อไม่ได้หลงเชื่อส่งมอบเงินให้ไปและเชื่อว่าผู้ก่อเหตุน่าจะไม่ได้เป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐจริง

กรณีหลอกลวงที่มีลักษณะของการให้ร่วมลงทุนทำธุรกิจหรือให้คำตอบแทนทางธุรกิจก็เป็นกลุ่มความผิดที่ควรให้ความสำคัญ ในการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนในครั้งนี้นี้พบการหลอกลวงให้ร่วมเป็นเครือข่ายธุรกิจแล้วมีการให้คำตอบแทนการหาสมาชิกหรือเรียกว่ากรณีหลอกลวงให้จ่ายเงินเป็นสมาชิกธุรกิจแล้วปิดบริษัทหลบหนีไป (แชร์ลูกโซ่) พบจำนวน 52 ราย (ร้อยละ

ละ 7.0) และการหลอกลวงให้ร่วมลงทุนในธุรกิจที่ไม่มีอยู่จริง จำนวน 39 ราย (ร้อยละ 5.3) กรณีหลอกลวงในลักษณะดังกล่าวมีทั้งเป็นกรณีหลอกลวงผ่านช่องทางออนไลน์และกรณีเพื่อนหรือญาติหรือคนรู้จักหรือคนในละแวกบ้านชักชวนกันซึ่งส่วนใหญ่หากเป็นการเชิญชวนทางออนไลน์จะเป็นการเชิญชวนผ่านทางข้อความจาก Facebook หรือกลุ่มไลน์ และอาจมีทั้งการเชิญชวนโดยคนรู้จักโดยอ้างว่าได้ผลตอบแทนจริงโดยอาจเป็นผู้ตกเป็นเหยื่อกลุ่มอาชญากรรมอีกต่อหนึ่ง เป็นที่น่าสนใจว่ากรณีหลอกลวงให้ร่วมลงทุนให้จ่ายเงินเป็นสมาชิกธุรกิจแล้วปิดบริษัทหลบหนีไป (แชร์ลูกโซ่) นั้นมีผู้ตกเป็นเหยื่อหลงเชื่อและได้รับความเสียหายถึงจำนวน 9 ราย จากกรณีที่พบทั้งหมด 52 คิดเป็นกรณีเหยื่อหลงเชื่อร้อยละ 17.3 และกรณีหลอกลวงให้ร่วมลงทุน ชื่อหุ้น/หน่วยลงทุน หรือซื้อขายสินค้าในธุรกิจที่ไม่มีอยู่จริงนั้นมีผู้ตกเป็นเหยื่อหลงเชื่อและได้รับความเสียหาย จำนวน 8 ราย จากกรณีที่พบทั้งหมด 39 ราย คิดเป็นกรณีเหยื่อหลงเชื่อร้อยละ 20.5 ซึ่งถือว่ามีผู้ตกเป็นเหยื่อหลงเชื่อและสูญเสียทรัพย์สินให้กับคนร้ายในอัตราสูงมากเมื่อเทียบกับลักษณะและรูปแบบการกระทำผิดหลอกลวงฉ้อโกงในรูปแบบอื่น

นอกจากนี้ยังพบพฤติกรรมกรรมการกระทำผิดที่พบขึ้นบ่อยคือในกรณีที่การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมมีการประกาศโฆษณาเกี่ยวกับการทำงานรับจ้างหรือการให้บริการหรือการโฆษณาขายสินค้า พบว่ามีกรณีที่คนร้ายได้ติดต่อให้ไปทำงานให้แต่เมื่องานเสร็จสิ้นแล้วไม่ได้จ่ายค่าจ้างให้อันมีลักษณะตั้งใจหลอกลวงตั้งแต่แรก หรือมีลักษณะของการให้ส่งสินค้าไปแต่ไม่จ่ายค่าสินค้าซึ่งพบมากถึง 19 ราย (ร้อยละ 2.6) ลักษณะความผิดในลักษณะดังกล่าวพบได้มากขึ้นจากการที่เครือข่ายธุรกิจออนไลน์เปิดกว้างมากยิ่งขึ้นโดยคนร้ายได้แฝงตัวมาเป็นฝั่งของผู้ซื้อและหลอกลวงทางฝั่งผู้ขายหรือให้บริการด้วย กรณีที่น่าสนใจพบกรณีการถูกหลอกให้ผู้ขายสินค้าเป็นผู้รับโอนเงินจากเหยื่อรายอื่นอีกทอดแล้วอาจใช้อุบายในลักษณะของการโอนเงินครึ่งราคาสองครั้ง (จากเหยื่อรายอื่นสองราย) หรือเป็นโอนเงินมาสองครั้งแล้วขอเงินคืนครั้งหนึ่งอ้างว่าโอนผิด (ซึ่งอีกครึ่งมาจากเหยื่อรายอื่น) ทำให้เวลาถูกติดตามดำเนินคดีฝ่ายผู้ขายโดยสุจริตตกเป็นเหยื่อถูกดำเนินคดีแทนเนื่องจากเป็นผู้รับโอนเงิน

ความผิดหลอกลวงฉ้อโกงอีกกลุ่มหนึ่งที่พบจำนวนมากได้แก่ความผิดหลอกลวงโดยแสดงตนเป็นบุคคลอื่น สร้างความชอบพอ และหลอกลวงว่าจะส่งทรัพย์สินมาให้หรือกระทำการอื่นใดในลักษณะเดียวโดยจะต้องเสียค่าใช้จ่ายในการดำเนินการ เช่น แก๊งโรแมนซ์สแกม จากการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนพบการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในลักษณะดังกล่าวจำนวน 43 ราย (ร้อยละ 5.8) ในจำนวนนี้มีผู้ตกเป็นเหยื่อหลงเชื่อและได้รับความเสียหายจำนวน 4 ราย คิดเป็นร้อยละ 9.3 ลักษณะการกระทำผิดโดยทั่วไปมักจะเป็นการติดต่อผ่าน Facebook แสดงตนเป็นบุคคลที่น่าเชื่อถือทั้งอาจมีการปลอมแปลงเป็นคนไทยและชาวต่างประเทศ หรือหญิงม่ายในต่างประเทศที่ต้องการโอนเงินกลับประเทศไทย โดยทั่วไปมักจะเป็นการเข้ามาตีสันทิในเชิงขู่สาวแล้วหลอกลวงจะให้ของขวัญหรือต้องการจะส่งเงินเข้ามาในประเทศไทยผ่านทางเหยื่อ

ในการสำรวจข้อมูลพบว่ามีกรณีการโกงแชร์เกิดขึ้นจำนวนมากโดยหากเป็นกรณีที่มีการโกงแชร์และผู้ก่อเหตุมีการจัดให้มีการเล่นแชร์มากกว่า 3 วงขึ้นไป หรือมีสมาชิกรวมทุวงรวมกันเกินกว่า 30 คน ความผิดเกี่ยวกับการโกงแชร์ดังกล่าวถือเป็นความผิดตามกฎหมายที่มีโทษทางอาญา เนื่องจากการจัดให้มีการเล่นแชร์ในลักษณะที่มีความเสี่ยงสูงหรือเป็นการจัดให้มีการเล่นแชร์โดยอาจมีเจตนาทุจริตตั้งแต่แรก ในการสำรวจอาชญากรรมภาคประชาชนครั้งนี้ได้นำความผิดดังกล่าวมารวมไว้เป็นความผิดในกลุ่มนี้ด้วยเนื่องจากพบว่าเป็นความผิดที่มีผู้เสียหายจำนวนมากโดยพบถึง 9 ราย (ร้อยละ 1.2) การโกงแชร์เป็นความผิดที่ประชาชนมักจะรายงานให้ข้อมูลว่าเป็นสิ่งที่ตนคิดว่าตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมอันเป็นปัญหาที่พบบ่อยมากในหลายพื้นที่ซึ่งหากรวมกรณีการโกงแชร์ที่ไม่เข้าข่ายเป็นความผิดที่มีโทษอาญาแล้วจะมีจำนวนมากกว่านี้อีกหลายเท่า กรณีการโกงแชร์ส่วนใหญ่ที่บันทึกว่าเป็นข้อมูลอาชญากรรมข้อโกงหลอกลวงในรายงานฉบับนี้มักจะเป็นลักษณะที่มีเจตนาทุจริตและตั้งใจโกงกันตั้งแต่แรกโดยอาจเป็นการก่อเหตุโดนคนรู้จัก ญาติ คนในละแวกบ้าน และมีกรณีหลอกลวงให้มีการเล่นแชร์ออนไลน์ด้วย

จากการสำรวจข้อมูลพบพฤติการณ์การกระทำผิดที่น่าสนใจกรณีที่หลอกเข้ามาเรียกรับเงินบริจาคโดยอ้างว่าเป็นองค์กรการกุศลซึ่งมีทั้งกรณีเข้ามาติดต่อผู้เสียหายยังที่พักอาศัยและเป็นกรณีเชิญชวนบริจาคผ่าน Facebook หรือไลน์ จากการสำรวจข้อมูลพบการหลอกลวงในลักษณะของการเข้ามาเรียกรับบริจาคถึงจำนวน 25 ราย (ร้อยละ 3.4)

จากการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมพบว่ามีประชาชนจำนวนหนึ่งให้ความกังวลเกี่ยวกับแก๊งค์เงินกู้นอกระบบโดยมีการรายงานว่าตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมปล่อยเงินกู้นอกระบบและกรณีถูกหลอกให้ทำสัญญาหนี้เกินกว่าหนี้ที่มีอยู่จริงตามกฎหมายซึ่งเป็นความผิดทางอาญา โดยพบกรณีปล่อยเงินกู้นอกระบบโดยคิดอัตราดอกเบี้ยในราคาสูงมาก (เกินกว่าร้อยละ 3 ต่อเดือน) จำนวน 3 ราย ซึ่งเป็นลักษณะของการปล่อยเงินกู้อัตราร้อยละ 20 ต่อเดือน และกรณีปล่อยเงินกู้ 10,000 บาท แต่จะเรียกเก็บเฉพาะดอกเบี้ยวันละ 200 บาท ไม่ลดต้นจนกว่าจะนำเงินมาชำระหนี้ และมีกรณีถูกบังคับให้ทำสัญญาหนี้เกินวงเงินกู้ที่ได้ จำนวน 1 ราย และยังพบกรณีกรณีเข้ามาข่มขู่ทำร้ายเพื่อเรียกทวงหนี้เงินกู้นอกระบบอีกจำนวน 1 ราย ลักษณะความผิดเกี่ยวข้องดังกล่าวพบว่าเป็นอาชญากรรมที่พบบ่อยและเป็นนโยบายสำคัญของรัฐบาลซึ่งในแบบสอบถามการสำรวจอาชญากรรมภาคประชาชนแต่เดิมยังไม่ได้กำหนดแยกเป็นกลุ่มความผิดไว้ซึ่งจากจำนวนอาชญากรรมที่พบก็ควรมีการแยกกลุ่มความผิดเพิ่มขึ้นในอนาคต

ในการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมในครั้งนี้ไม่พบการกระทำผิดเกี่ยวกับการหลอกลวงจัดหาคนไม่ทำงานต่างประเทศหรือหลอกลวงแรงงานลงเรือประมงซึ่งประชาชนน่าจะมีความรู้มากขึ้นและกระบวนการดำเนินการมีหลายขั้นตอนและต้องเข้าไปติดต่อกับเหยื่อโดยตรงอันอาจทำให้ถูกจับกุมตัวได้ง่าย แต่พบว่ามีกรณีหลอกลวงให้ไปทำงานผ่านทางช่องทางออนไลน์โดยมีการติดต่อหรือส่ง

ข้อความมาว่าจะหางานให้แต่กลับกลายเป็นหลอกหลวงให้ไปเล่นพนัน หรือเรียกเก็บค่าบริการในการจัดหางาน โดยตรวจพบการกระทำผิดจำนวน 3 ราย คิดเป็นร้อยละ 0.4

นอกจากนี้ในกลุ่มความผิดหลอกหลวงฉ้อโกงเป็นกลุ่มที่มีพฤติกรรมความผิดที่มีความหลากหลายและมีความน่าสนใจซึ่งคนร้ายมีการเปลี่ยนแปลงรูปแบบและลักษณะการกระทำผิดอยู่ตลอดเวลา จากการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมครั้งนี้ได้พบพฤติกรรมความผิดที่น่าสนใจทั้งกรณีที่พบบ่อยในรูปแบบอื่นนอกเหนือจากที่กล่าวมาข้างต้น และเป็นกรณีความผิดในรูปแบบใหม่ๆ ที่น่าสนใจ โดยรูปแบบการกระทำผิดที่น่าสนใจที่พบมีหลายกรณีตัวอย่าง อาทิ เช่น กรณีที่คนร้ายได้เข้ามาหลอกหลวงผู้เสียหายว่าจะช่วยเหลือให้ได้รับการจัดสรรสวัสดิการของรัฐหรือเงินกู้จากหน่วยงานภาครัฐ แต่จะต้องมีการจ่ายค่าบริการก่อนโดยฉวยโอกาสในขณะที่รัฐกำลังมีโครงการช่วยเหลือประชาชนต่างๆ ซึ่งมีทั้งเข้ามาติดต่อโดยตรงและโฆษณาผ่านกลุ่มไลน์, กรณีแอบลักลอบใช้ข้อมูลใน Facebook แล้วส่งข้อความไปยืมเงินคนรู้จักซึ่งพบมากถึงจำนวน 4 ราย (ร้อยละ 0.5), กรณีโทรมาหลอกหลวงในลักษณะเดียวกับหลอกให้หลงเชื่อให้โอนเงินเข้าบัญชีธนาคารของคนร้าย (แก๊งค์ Call Centre) แต่ไม่ได้ให้โอนเงินเข้าบัญชีโดยตรงแต่เป็นลักษณะของการหลอกขอรหัสเพื่อเข้าข้อมูลธนาคารอิเล็กทรอนิกส์ (Banking Online) ซึ่งหากเหยื่อหลงเชื่อก็อาจถูกถอนเงินไปหมดบัญชี ซึ่งพบมากถึง 11 ราย (ร้อยละ 1.5), กรณีหลอกขายสินค้าปลอมซึ่งมีทั้งที่เป็นการซื้อขายสินค้าออนไลน์และกรณีนำมาเสนอขายที่บ้านพักอาศัย, กรณีหลอกว่าจะช่วยหางานให้ในช่วงที่เหยื่อตกงานในสถานการณ์การแพร่ระบาดโรคโควิดแล้วปรากฏว่าเป็นกรณีหลอกไปเล่นพนันหรือมีการเรียกค่าบริการล่วงหน้าและยังพบกรณีหลอกหลวงโดยใช้เงินปลอมมาซื้อสินค้าอยู่บ้างจำนวน 6 ราย (ร้อยละ 0.8)

5) พฤติการณ์แห่งคดีในความผิดอาชญากรรมรูปแบบอื่น

จากข้อมูลการสำรวจอาชญากรรมภาคประชาชนปี พ.ศ. 2563 คดีกลุ่มที่เป็นอาชญากรรมรูปแบบอื่น ส่วนใหญ่ที่พบเป็นกรณีได้รับอันตรายจากการปล่อยมลภาวะหรือการทำลายทรัพยากรธรรมชาติตามเขตที่พักอาศัย (ร้อยละ 70.97) และรองลงมาเป็นกรณีเรียกรับสินบน (ร้อยละ 18.06) โดยจากกลุ่มคดีอาชญากรรมรูปแบบอื่นทั้งหมดที่เกิดขึ้น ส่วนมากไม่ถูกทำอันตรายแก่ร่างกายหรือจิตใจแต่อย่างใด 140 ราย (ร้อยละ 90.32) รองลงมา ได้รับบาดเจ็บ 11 ราย (ร้อยละ 7.10) บาดเจ็บไม่สาหัส 2 ราย (ร้อยละ 1.29) และอันตรายต่อจิตใจ 2 ราย (ร้อยละ 1.29)

ในส่วนของกรณีได้รับอันตรายจากการปล่อยมลภาวะหรือทำลายทรัพยากรธรรมชาติตามเขตที่พักอาศัยนั้น ที่น่าสนใจเกี่ยวกับโรงงานในละแวกที่พักอาศัยปล่อยมลภาวะ (เช่น น้ำเสีย คิว้นพิษ มลภาวะทางกลิ่น ปล่อยสารพิษ) ซึ่งมีจำนวนมากถึง 51 ราย (ร้อยละ 46.36) โดยทั้งหมดนั้นเหยื่อกับผู้กระทำผิดไม่รู้จักรักกันหรือเกี่ยวข้องกันโดยตรงแต่ก็มักจะระบุได้ว่าโรงงานหรือสถานประกอบการใดเป็นผู้ก่อเหตุ ลักษณะการกระทำผิดผิดส่วนใหญ่เกิดจากโรงงานปล่อยฝุ่นละออง

ออกมาทำให้มีกลิ่นเหม็น ท้องฟ้าประกอบด้วยสีดำ มีฝุ่นละอองติดตามบ้านเรือนและเสื้อผ้า รวมถึงส่งผลกระทบต่อน้ำฝนซึ่งเป็นแหล่งบริโภคน้ำธรรมชาติ ไม่ถูกสุขลักษณะอีกต่อไป นอกจากนี้ยังมีน้ำในคลองเน่าเสีย นอกจากนี้ยังพบกรณีเผาวัตถุทางการเกษตรซึ่งมีจำนวนมากถึง 27 ราย (ร้อยละ 24.5) ซึ่งเป็นการเผาทำลายวัตถุเหลือทิ้งทางการเกษตรในละแวกบ้านโดยส่วนใหญ่ไม่ทราบว่าผู้ก่อเหตุเป็นผู้ใด แต่บางกรณีก็สามารถระบุตัวได้จากพื้นที่ซึ่งมีการเผาทำลายวัตถุเหลือทิ้งทางการเกษตร มีกรณีปัญหามลภาวะจำนวนมากที่พบจากฝุ่นละอองจากการก่อสร้างในบริเวณใกล้เคียงที่พักอาศัยซึ่งบางกรณีการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมถึงกับต้องไปรักษาพยาบาล และกรณีผู้ก่อมลภาวะเป็นหน่วยงานรัฐซึ่งเกิดจากการดูแลระบบสาธารณสุขไม่ทั่วถึงและระบบบำบัดน้ำเสียหรือการจัดการขยะไม่ได้คุณภาพจนเกิดเป็นมลภาวะกับชุมชน

ส่วนกรณีเรียกรับสินบน ที่น่าสนใจเกี่ยวกับถูกเจ้าหน้าที่รัฐเรียกเก็บเงินเพื่อแลกกับการพ้นผิด เป็นการตอบแทนเพื่อไม่ให้มีการฟ้องร้อง ซึ่งมีจำนวนถึง 19 ราย (ร้อยละ 67.86) โดยส่วนใหญ่เหยื่อกับผู้กระทำผิดไม่รู้จักกันหรือเกี่ยวข้องกัน (ร้อยละ 78.95) และผู้กระทำผิดเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐในพื้นที่ (ร้อยละ 21.05) ซึ่งพฤติการณ์ส่วนมากที่น่าสนใจเป็นลักษณะของการที่เหยื่อถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจเรียกรับสินบนเพื่อแลกเปลี่ยนกับการละเว้นไม่จับกุมความผิดโดยส่วนใหญ่เป็นการกระทำผิดกฎจราจรหรือเรียกเก็บสินบนเพื่อให้เหยื่อพ้นผิดและไม่ต้องเสียเวลาในการไปโรงพักเพื่อดำเนินการตามกระบวนการทางกฎหมาย จากการเก็บข้อมูลมีทั้งกรณีความผิดจราจร แร้งงานต่างด้าว การพนันหายใต้ดิน นอกจากนี้ยังมีกรณีที่น่าสนใจ เช่น กรณีถูกเรียกขายบัตรมวยการกุศล เรียกเงินค่าติดตั้งจุดตรวจ ขอค่าตอบแทนเพื่อเร่งรัดคดี ขอรับเงินของขวัญโดยที่ผู้เสียหายไม่เต็มใจให้ เจ้าพนักงานตามกฎหมายป่าไม้เรียกรับสินบนกรณีการใช้ประโยชน์พื้นที่ป่าสงวนซึ่งจำเป็นต้องมีการนำเครื่องจักรเข้าพื้นที่ นอกจากนี้ในการสำรวจอาชญากรรมภาคประชาชนในครั้งนี้ได้มีการสำรวจข้อมูลกรณีการเรียกรับสินบนทางธุรกิจซึ่งไม่ได้เป็นการก่อเหตุเฉพาะเจ้าหน้าที่ของรัฐแม้จะไม่ได้เป็นความผิดตามกฎหมายของประเทศไทยโดยตรงแต่ก็เป็นประเด็นที่นานาชาติให้ความสนใจและเริ่มกำหนดให้เป็นความผิดในหลายประเทศ จากการสำรวจพบว่ามีกรณีเรียกรับสินบนในองค์กรภาคธุรกิจจำนวน 2 ราย ซึ่งเป็นกรณีการเรียกรับสินบนแลกกับการจัดซื้อ

กรณีความผิดถูกล่วงละเมิดโดยเจ้าหน้าที่ของรัฐและกรณีถูกเลือกปฏิบัติโดยมิชอบเป็นความผิดที่พบจากการสำรวจอาชญากรรมภาคประชาชนจำนวนเล็กน้อย เป็นกรณีถูกกลั่นแกล้งจับกุมในความผิดยาเสพติดทั้งที่ไม่ได้เป็นผู้เสพยาจำนวน 1 ราย กรณีถูกเรียกตรวจค้นโดยเจ้าหน้าที่ของรัฐในลักษณะของการใช้อำนาจเกินขอบเขต จำนวน 1 ราย และกรณีไปใช้บริการของรัฐแล้วไม่ได้รับการให้บริการและถูกเหยียดหยามซึ่งเป็นประเด็นความแตกต่างทางศาสนาของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจำนวน 1 ราย

กรณีความผิดเกี่ยวกับการละเมิดความส่วนตัวพบจำนวน 8 ราย (ร้อยละ 5.2) การรายงานเหตุส่วนใหญ่เป็นเกี่ยวกับกรณีคนร้ายแอบนำข้อมูลหมายเลขโทรศัพท์ของผู้เสียหายแล้วโทรมารบกวนให้ทำประกันหรือให้ซื้อสินค้า จำนวน 4 ราย มีกรณีที่แอบขอเข้ามาถ่ายรูปที่ร้านแล้วขอถ่ายรูปหลายรูปแล้วแอบเอาไปโฆษณาธุรกิจของตนเองให้นำเชื่อถือหรือเป็นมิฉฉาชีพจำนวน 1 ราย มีกรณีแอบนำภาพในบัญชี Facebook ของผู้เสียหายไปเปิดบัญชีแอบอ้าง จำนวน 2 ราย และมีกรณีเพื่อนบ้านแอบเปิดจดหมายอ่าน จำนวน 1 ราย

กรณีความผิดอาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์พบจำนวน 6 ราย (ร้อยละ 3.9) ส่วนใหญ่แล้วเป็นกรณีถูกล้วงรหัสบัญชี Facebook แล้วเข้าไปแอบอ้างใช้บัญชี และมีกรณีส่งข้อความทางโทรศัพท์มาหลอกลวงมีลิงค์นำไปกรอกข้อมูลบัญชีธนาคารซึ่งกรณีทั่วไป ไม่พบกรณีของการแอบเข้าระบบคอมพิวเตอร์เพื่อเรียกค่าไถ่หรือการลักลอบเข้าถึงระบบคอมพิวเตอร์ในทางธุรกิจแต่อย่างใด

4.1.6 ระดับความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมและความเชื่อมั่นกระบวนการยุติธรรมแยก รายภาค

ในการศึกษาความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมและความเชื่อมั่นในกระบวนการยุติธรรมในครั้ง
นี้ได้มีการนำมาศึกษาข้อมูลแยกรายภาคตามพื้นที่กองบัญชาการตำรวจนครบาล และกองบัญชาการ
ตำรวจภูธร 1-9 ผลการศึกษาแยกพื้นที่ปรากฏว่าในพื้นที่กองบัญชาการตำรวจภูธรภาค 5 ภาค 7
และภาค 6 มีระดับความมั่นใจในความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินสูงสุดโดยมีค่าคะแนนที่ 0.872,
0.865 และ 0.861 ตามลำดับ หากวัดระดับจากตัวชี้วัดด้านความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมที่
กำหนดให้ประชาชนมีความมั่นใจในความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินไม่น้อยกว่าร้อยละ 80 พบว่า
มีพื้นที่กองบัญชาการตำรวจภูธรภาค 1 และกองบัญชาการตำรวจนครบาลที่กลุ่มตัวอย่างมีความ
มั่นใจในความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินน้อยกว่าร้อยละ 80 ที่ระดับคะแนน 0.763 และ 0.753
โดยพื้นที่กองบัญชาการตำรวจนครบาลมีระดับความมั่นใจในความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินน้อย
ที่สุด

อย่างไรก็ดีหากเป็นคำถามวัดความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมโดยถามกับกลุ่มตัวอย่างผู้ตอบ
แบบสอบถามว่าในภาพรวมมีความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมหรือไม่ข้อมูลที่ได้อาจจะมีความแตกต่าง
กับการวัดระดับค่าคะแนนความเชื่อมั่นในความปลอดภัยอยู่บ้าง โดยพื้นที่กองบัญชาการตำรวจภูธร
ภาค 5 ภาค 7 และภาค 6 มีระดับความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมต่ำสุดโดยมีอัตราส่วนผู้ที่รู้สึกไม่
กลัวภัยอาชญากรรมในบริเวณที่พิกาศัยสูงสุดที่ร้อยละ 88.1, 81.5 และ 80.9 ตามลำดับ แต่ในกลุ่ม
ที่มีระดับความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมสูงจะเป็นพื้นที่กองบัญชาการตำรวจนครบาลที่ยังมีระดับ
ความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมสูงสุดโดยมีอัตราส่วนผู้ที่รู้สึกไม่กลัวภัยอาชญากรรมในบริเวณที่พิก

อาศัยค่าสุดท้ายร้อยละ 61.4 ตามมาด้วยพื้นที่กองบัญชาการตำรวจภูธรภาค 9 ที่ร้อยละ 67.6 และพื้นที่กองบัญชาการตำรวจภูธรภาค 2 ที่ร้อยละ 68.0 ตามลำดับ

ผลการสำรวจความเชื่อมั่นของประชาชนต่อกระบวนการยุติธรรมพบว่าพื้นที่กองบัญชาการตำรวจภูธรภาค 5 และภาค 4 เป็นพื้นที่ที่ประชาชนมีความเชื่อมั่นต่อกระบวนการยุติธรรมมากที่สุด โดยเป็นสองพื้นที่ซึ่งกลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถามว่ากลุ่มตัวอย่างให้ความไว้วางใจและเชื่อมั่นต่อความถูกต้อง เพียงตรง และความโปร่งใสของกระบวนการยุติธรรมของประเทศไทยในสัดส่วนที่มากที่สุดเกินกว่าร้อยละ 80 ที่ร้อยละ 82.2 และ 81.9 ตามลำดับ ในกลุ่มพื้นที่ที่มีระดับความเชื่อมั่นต่อกระบวนการยุติธรรมต่ำสุดได้แก่พื้นที่กองบัญชาการตำรวจภูธรภาค 2 พื้นที่กองบัญชาการตำรวจภูธรภาค 9 และพื้นที่กองบัญชาการตำรวจนครบาล และ โดยพื้นที่กองบัญชาการตำรวจภูธรภาค 2 มีอัตราส่วนผู้ที่ให้ความเชื่อมั่นต่อกระบวนการยุติธรรมต่ำสุดที่ร้อยละ 54.5 และพื้นที่กองบัญชาการตำรวจภูธรภาค 9 กับกองบัญชาการตำรวจนครบาลมีอัตราส่วนผู้ที่ให้ความเชื่อมั่นต่อกระบวนการยุติธรรมใกล้เคียงกันที่ร้อยละ 55.1 (ตำรวจนครบาลร้อยละ 55.120 และภาค 9 ร้อยละ 55.114)

ตารางที่ 4.11 แสดงความคิดเห็นต่อความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมและความเชื่อมั่นกระบวนการยุติธรรมแยกรายพื้นที่

กองบัญชาการ	ภาพรวมความปลอดภัยอาชญากรรม			กลัวภัยอาชญากรรม		เชื่อมั่นในกระบวนการยุติธรรม	
	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD)	ระดับค่าดัชนี (เต็ม 1.0)	ไม่กลัว (ร้อยละ)	กลัว (ร้อยละ)	เชื่อมั่น (ร้อยละ)	ไม่เชื่อมั่น (ร้อยละ)
ภูธรภาค 1	4.051	0.896	0.763	68.1	31.9	58.2	41.8
ภูธรภาค 2	4.229	0.806	0.807	68	32	54.5	45.5
ภูธรภาค 3	4.381	0.762	0.845	79.9	20.1	71	29
ภูธรภาค 4	4.361	0.639	0.84	76.4	23.6	81.9	18.1
ภูธรภาค 5	4.488	0.559	0.872	88.1	11.9	82.2	17.8
ภูธรภาค 6	4.443	0.659	0.861	80.9	19.1	74.8	25.2
ภูธรภาค 7	4.461	0.719	0.865	81.5	18.5	69.1	30.9
ภูธรภาค 8	4.372	0.732	0.843	71.7	28.3	66.1	33.9
ภูธรภาค 9	4.33	0.803	0.833	67.6	32.4	55.1	44.9
นครบาล	4.032	0.823	0.758	61.4	38.6	55.1	44.9

4.2 การเก็บข้อมูลจากแบบสำรวจข้อมูลอาชญากรรม สอญ.1 และ สอญ.2

การเก็บข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนปี พ.ศ.2563 ได้มีการพัฒนาแบบสำรวจอาชญากรรม สอญ.1 ให้มีการเก็บข้อมูลอาชญากรรมในประเด็นสำคัญแล้วลดขั้นตอนการจัดเก็บข้อมูล สอญ.2 ให้มีความกระชับรวดเร็วให้สามารถจัดเก็บกลุ่มตัวอย่างให้ได้กลุ่มตัวอย่างที่ครอบคลุมและมีจำนวนมากขึ้นภายใต้ระยะเวลาและงบประมาณการจัดเก็บข้อมูลเท่าเดิม

ในการเก็บข้อมูลในครั้งนี้มี การเก็บข้อมูลในสองรูปแบบคือการเก็บข้อมูลอาชญากรรมตามแบบ สอญ.1 ที่มีข้อมูลสำคัญเกี่ยวกับรายละเอียดคดีซึ่งจัดเก็บกับเหยื่ออาชญากรรมที่เป็นสมาชิกครัวเรือนทุกคน และการจัดเก็บข้อมูลตามแบบ สอญ.2 ซึ่งจัดเก็บเฉพาะในกรณีที่มีผู้แทนครัวเรือนผู้ตอบแบบสอบถามตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมโดยตรงด้วยตนเองเท่านั้น ผลการเก็บข้อมูลเปรียบเทียบจำนวนอาชญากรรมที่ได้จากการเก็บข้อมูล สอญ.1 และการเก็บข้อมูล สอญ.2 จากการลงเก็บข้อมูลคราวเดียวกันเมื่อเปรียบเทียบกันพบว่าจำนวนอาชญากรรมที่พบแตกต่างกัน ดังนี้

ตารางที่ 4.12 การเก็บข้อมูลอาชญากรรมจาก สอญ.1 และ สอญ.2 แยกรายฐานความผิด

ลำดับ	ลักษณะการก่อความผิด	สอญ.1 (ราย)	สอญ.2 (ราย)	สัดส่วนเก็บ สอญ.2 ต่อ สอญ.1 (ร้อยละ)
1	ความผิดต่อชีวิตและร่างกาย	43	21	48.8
2	ความผิดต่อทรัพย์สิน	289	225	77.9
3	ความผิดทางเพศ	12	9	75.0
4	ความผิดฉ้อโกงการหลอกลวง	738	586	79.4
5	ความผิดอาชญากรรมรูปแบบอื่น	155	74	47.7
รวมทั้งสิ้น		1,237	915	74.0

จากข้อมูลดังกล่าวได้แสดงให้เห็นว่าส่วนใหญ่แล้วข้อมูลอาชญากรรมที่พบจากการสำรวจอาชญากรรมภาคประชาชนมักจะเป็นข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของผู้ตอบแบบสอบถามเป็นส่วนใหญ่โดยร้อยละ 74.0 ของอาชญากรรมที่พบทั้งหมดเป็นกรณีที่มีผู้ตอบแบบสอบถามเป็นผู้ประสบเหตุอาชญากรรมด้วยตนเอง โดยในกลุ่มความผิดฉ้อโกงการหลอกลวง ความผิดต่อทรัพย์สิน และความผิดทางเพศ เป็นกลุ่มที่มีผู้ตอบแบบสอบถามตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมด้วยตนเองมากที่สุดเกินกว่าร้อยละ 75 ขึ้นไปในสัดส่วนร้อยละ 79.4 ร้อยละ 77.9 และร้อยละ 75.0 ตามลำดับ แต่ในส่วนความผิดต่อชีวิตร่างกายและความผิดอาชญากรรมรูปแบบอื่นนั้นมีแนวโน้มที่จะมีความแตกต่างกัน

ระหว่างจำนวนอาชญากรรมที่จับกุมได้โดยการจับกุมข้อมูลอาชญากรรมตามแบบ สอญ.1 มีจำนวนมากกว่าข้อมูลอาชญากรรมที่ได้จาก สอญ.2 เกินกว่าสองเท่า

ในการลงพื้นที่เก็บข้อมูลในพื้นที่เดียวกันและขนาดกลุ่มตัวอย่างผู้ตอบแบบสอบถามเท่ากัน การเก็บข้อมูล สอญ.1 โดยให้ผู้แทนครัวเรือนให้ข้อมูลอาชญากรรมแทนสมาชิกในครัวเรือนนั้นจะช่วยให้สามารถเข้าถึงเหตุอาชญากรรมได้มากขึ้น โดยในการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนปี พ.ศ.2563 ในครั้งนี้ สามารถเก็บข้อมูลตามแบบ สอญ.1 ได้มากกว่า สอญ.2 ถึง 332 ราย หรือคิดเป็นจำนวนที่มากกว่า สอญ.2 ถึง 1.35 เท่า รวมถึงการเก็บข้อมูลตามแบบ สอญ.1 ยังสามารถเข้าถึงข้อมูลของสมาชิกครัวเรือนที่ออกไปทำงานหรือไม่อยู่บ้านในช่วงเวลาที่ลงเก็บข้อมูลและในกรณีเหยื่ออาชญากรรมที่มีอายุน้อยกว่า 18 ปี ซึ่งจะไม่มีโอกาสตรวจสอบพบได้เลยหากเป็นการให้ข้อมูลโดยการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมโดยตรงเท่านั้น

การจับกุมข้อมูลตามแบบ สอญ.1 สามารถเข้าถึงข้อมูลได้จำนวนมากกว่า สามารถรวบรวมข้อมูลความเสียหายได้มากกว่า และพบอาชญากรรมที่หลากหลายมากกว่า แต่อย่างไรก็ดีจะมีประเด็นรายละเอียดข้อมูลอีกจำนวนมากใน สอญ.2 ที่ไม่สามารถเก็บได้จาก สอญ.1 ไม่ว่าจะเป็นลักษณะสถานที่เกิดเหตุโดยละเอียด มูลเหตุจูงใจในการกระทำผิดของคนร้าย อาวุธที่ใช้ ช่วงเวลาเกิดเหตุ กิจกรรมที่ทำระหว่างเกิดเหตุ การดำเนินคดีกับผู้ก่อเหตุ การไกล่เกลี่ยคดี หรือแม้ในบางประเด็นที่มีการเก็บข้อมูลทั้ง สอญ.1 และ สอญ.2 ก็พบว่าข้อมูลตามแบบ สอญ.2 นั้นมีความละเอียดมากกว่า อาทิเช่น ความสัมพันธ์ระหว่างเหยื่อกับตัวผู้กระทำผิด ประเภทความเสียหายจากอาชญากรรม ลักษณะสถานที่เกิดเหตุ เป็นต้น

การเก็บข้อมูลตามแบบ สอญ.2 โดยวิธีการกำหนดให้ชัดเจนว่าผู้ให้ข้อมูลจะต้องเป็นการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมโดยตรงเท่านั้นอย่างในการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนในครั้งนี้มีข้อดีอีกประการที่ทำให้สามารถเข้าถึงข้อมูลได้โดยละเอียดครบถ้วน เนื่องจากข้อมูลตามแบบ สอญ.2 ในหลายประเด็นนั้นหากใช้การเก็บข้อมูลแทนสมาชิกครัวเรือนในแบบเดิมจะไม่สามารถให้รายละเอียดข้อมูลในหลายประเด็นได้ เช่น กิจกรรมที่ทำขณะเกิดเหตุ ลักษณะของคนร้ายและอาวุธ ช่วงเวลาเกิดเหตุที่แน่นอน โดยจะเห็นได้อย่างชัดเจนว่าการเก็บข้อมูล สอญ.2 ในครั้งนี้ทำให้เฉพาะผู้ประสบเหตุเป็นผู้ตอบข้อมูลโดยตรงแล้วจะมีข้อมูลที่ลงว่า “ไม่ระบุ” น้อยมาก จากเดิมที่การให้ผู้แทนครัวเรือนตอบแบบสอบถาม สอญ.2 แทนสมาชิกในครัวเรือนก็จะมีข้อมูลที่ไม่สามารถตอบแทนกันได้ในจำนวนมาก แต่เนื่องจากการเก็บข้อมูลตาม สอญ.2 ในหลายประเด็น เช่นลักษณะความผิด มูลค่าความเสียหาย การแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ เป็นประเด็นที่มีการสอบถามใน สอญ.1 อยู่แล้ว หากในการเก็บข้อมูลในครั้งต่อไปต้องการให้มีการเก็บข้อมูล สอญ.2 ในประเด็นรายละเอียดก็ควรมีการพัฒนาแบบสอบถาม สอญ.2 เฉพาะในประเด็นที่ยังไม่ได้จัดเก็บจาก สอญ.1 เท่านั้นเพื่อให้การสอบถามมีความกระชับและการวิเคราะห์ข้อมูลไม่ซ้ำซ้อนกัน

4.3 การเก็บข้อมูลจากแบบสำรวจข้อมูลอาชญากรรม สอญ.1 และ สอญ.2 - 4 ทั้งสองวิธี

การจัดเก็บข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนในครั้งนี้เป็นครั้งแรกที่มีการจัดเก็บข้อมูลรายละเอียดอาชญากรรมใน สอญ.1 จากเดิมที่จะสอบถามใน สอญ.1 ในประเด็นเฉพาะข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในระดับเบื้องต้นคือเพื่อทราบว่า “เคย” หรือ “ไม่เคย” ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมเท่านั้น ส่วนรายละเอียดอาชญากรรมอื่นๆ จะไปดำเนินการสอบถามเพิ่มเติมใน สอญ.2

การสอบถามข้อมูลอาชญากรรมในลักษณะดังกล่าวพบข้อดีที่สำคัญคือในการเก็บข้อมูลโดยการลงพื้นที่สำรวจกลุ่มตัวอย่างในจำนวนกลุ่มตัวอย่างเท่าเดิมและใช้งบประมาณเท่าเดิมจะสามารถเก็บข้อมูลได้กระชับรวดเร็วและได้ข้อมูลกลุ่มตัวอย่างการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมได้กระจายครอบคลุมได้ในจำนวนมากขึ้น และได้พฤติกรรมการก่อเหตุอาชญากรรมที่หลากหลายมากขึ้น ดังจะเห็นได้ว่าการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนในครั้งนี้อาจได้ข้อมูลในจำนวนที่เพียงพอในการวิเคราะห์ข้อมูลอาชญากรรมในหลายประเด็นที่น่าสนใจซึ่งไม่เคยทำได้มาก่อนในการจัดเก็บข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนในรูปแบบเดิม เช่น การเปรียบเทียบข้อมูลอาชญากรรมในระดับพื้นที่ การประเมินความเสียหายและรายได้จากการก่ออาชญากรรมในภาพรวมของประเทศ แต่ทั้งนี้เป็นที่ต้องยอมรับว่าการเก็บข้อมูลรายละเอียดอาชญากรรมใน สอญ.1 จะต้องเลือกสอบถามเฉพาะในประเด็นสำคัญเท่าที่จำเป็น และที่สำคัญเป็นลักษณะของการตอบข้อมูลแทนกันโดยผู้แทนครัวเรือนในหลายประเด็นคำถามหากเป็นการตอบข้อมูลแทนกันจะไม่สามารถให้ข้อมูลแทนกันได้ ในการสอบถามข้อมูลในแบบเดิมจึงมักจะพบข้อมูลที่มีการตอบแบบสอบถามว่า “ไม่ระบุ” จำนวนมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในประเด็นที่ผู้ตอบควรจะต้องเป็นผู้ประสบเหตุโดยตรงเท่านั้นถึงจะตอบได้ เช่น กิจกรรมที่ทำอยู่ขณะก่อเหตุ การใช้งานอินเทอร์เน็ต การระวังป้องกันภัยของตนเอง ความต้องการรับบริการเพิ่มเติมจากหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม เป็นต้น

ในการจัดเก็บข้อมูลการสำรวจอาชญากรรมภาคประชาชนในครั้งนี้อาจได้ทดลองทำการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมรายละเอียดอาชญากรรมใน สอญ.2 เฉพาะกรณีผู้ตอบแบบสอบถามเป็นเหยื่ออาชญากรรมที่ประสบเหตุอาชญากรรมโดยตรงเท่านั้น จากการสำรวจข้อมูลพบว่าการสำรวจข้อมูลอาชญากรรม สอญ.2 โดยให้เหยื่ออาชญากรรมเป็นผู้ตอบแบบสอบถามเท่านั้นมีข้อดีคือผู้ตอบแบบสอบถามสามารถให้ข้อมูลที่ต้องการเกี่ยวกับรูปแบบลักษณะอาชญากรรม พฤติกรรมของเหยื่อในขณะก่อเหตุ พฤติกรรมในการระวังป้องกันภัยของเหยื่ออาชญากรรม และความต้องการรับบริการเพิ่มเติมจากหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมได้ครบถ้วน ในการสำรวจที่มีการตอบข้อมูล “ไม่ระบุ” ในข้อคำถามต่างๆ น้อยมาก

แต่อย่างไรก็ดีจากการศึกษาเพื่อพัฒนากระบวนการมาตรฐานในการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน (Thai Crime Victimization Survey) (ฉันทพร สุนทรธรรม และคณะ,

2563) พบว่าการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนที่ผ่านมามีักจะพบปัญหาเกี่ยวกับการเก็บแบบสอบถาม สอญ.2 ว่าจำนวนอาชญากรรมที่พบในแต่ละประเภทมักจะมีน้อยเกินกว่าที่จะสามารถนำไปวิเคราะห์แนวโน้มและรายละเอียดในอาชญากรรมย่อยในแต่ละประเภทได้ จึงได้เสนอให้มีการพัฒนารูปแบบการจัดเก็บข้อมูลอาชญากรรมที่เป็นประเด็นรายละเอียดอาชญากรรมตามแบบ สอญ.2 ตามคู่มือกระบวนการสำรวจสถิติเหยื่ออาชญากรรมในประเทศไทย ให้มีการแยกเก็บข้อมูลอาชญากรรมแยกเป็นรายประเภทโดยให้มีกลุ่มตัวอย่างสำหรับวิเคราะห์ข้อมูลให้เพียงพออย่างน้อยกลุ่มอาชญากรรมละ 587 ตัวอย่าง โดยให้มีการรวบรวมข้อมูลจากคดีอาชญากรรมของตำรวจ การแนะนำเหยื่ออาชญากรรมโดยยุติธรรมชุมชน ผู้นำชุมชน หรือจากการแนะนำโดยประชาชนในชุมชนเอง

ในการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมในครั้งนี้จึงได้มีการทดลองจัดเก็บข้อมูลในกลุ่มคดีฉ้อโกง หลอกหลวงตามแบบ สอญ.2 จากตำรวจและผู้นำชุมชนตามคู่มือกระบวนการสำรวจสถิติเหยื่ออาชญากรรมในประเทศไทยแยกจากการเก็บข้อมูลโดยการสำรวจกลุ่มตัวอย่างประชาชนทั่วไป ผลการเก็บข้อมูลได้ข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมตามการเก็บ สอญ.2 ในรูปแบบใหม่ จำนวน 599 ตัวอย่าง เฉพาะกลุ่มคดีฉ้อโกงหลอกหลวง ในการศึกษาครั้งนี้ได้ทำการวิเคราะห์เปรียบเทียบผลการเก็บข้อมูล สอญ.2 จากการเก็บข้อมูล สอญ.2 ในรูปแบบใหม่จำนวน 599 ตัวอย่าง มาทำการเปรียบเทียบกับ การเก็บข้อมูล สอญ.2 จำนวน 586 ตัวอย่าง ในกลุ่มคดีหลอกหลวงฉ้อโกงซึ่งเป็นการเก็บข้อมูลโดยการเก็บข้อมูลควบคู่การลงเก็บข้อมูล สอญ.1 ในกรณีผู้ตอบแบบสอบถามเป็นเหยื่ออาชญากรรมที่ประสบเหตุอาชญากรรมโดยตรงเท่านั้น ผลการวิเคราะห์การเปรียบเทียบการเก็บข้อมูลในสองรูปแบบปรากฏประเด็นข้อค้นพบสำคัญดังนี้

4.3.1 ความผิดบางกลุ่มอาจสามารถเก็บข้อมูลจากเหยื่อผู้ประสบเหตุโดยได้

ในการเก็บข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนในครั้งนี้ได้ลงเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างประชาชนทั่วไปในพื้นที่จำนวน 3,538 ตัวอย่าง พบการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจำนวน 1,237 ราย โดยในจำนวนนี้เป็นการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมด้วยตนเองที่สามารถให้ข้อมูล สอญ. 2 ได้จำนวน 915 ราย

ตารางที่ 4.13 การเก็บข้อมูลอาชญากรรมจาก สอญ.1 และ สอญ.2 แยกรายฐานความผิด

ลำดับ	ลักษณะการก่อความผิด	เหยื่ออาชญากรรม จาก สอญ.1 (ราย)	เหยื่ออาชญากรรม จาก สอญ.2 (ราย)
1	ความผิดต่อชีวิตและร่างกาย	43	21
2	ความผิดต่อทรัพย์สิน	289	225

ลำดับ	ลักษณะการก่อความผิด	เหยื่ออาชญากรรม	
		จาก สอญ.1 (ราย)	จาก สอญ.2 (ราย)
3	ความผิดทางเพศ	12	9
4	ความผิดฉ้อโกงหลอกลวง	738	586
5	ความผิดอาชญากรรมรูปแบบอื่น	155	74
รวมทั้งสิ้น		1,237	915

เมื่อวิเคราะห์จำนวนนับของจำนวนผู้ตอบแบบสอบถาม สอญ.2 จะพบว่าในบางกลุ่มความผิดนั้นการเก็บข้อมูลอาชญากรรมจากเหยื่ออาชญากรรมเฉพาะการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมโดยตรงเท่านั้นก็อาจมีจำนวนเพียงพอเช่นในกลุ่มความผิดฉ้อโกงหลอกลวงที่ได้การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมโดยตรง 586 ตัวอย่างซึ่งใกล้เคียงกับขนาดกลุ่มตัวอย่างในการวิเคราะห์ข้อมูลแยกฐานความผิดที่ต้องการที่ 587 ตัวอย่าง ดังนั้นการจัดเก็บข้อมูลในกลุ่มความผิดฉ้อโกงหลอกลวงจึงอยู่ในวิสัยที่น่าจะสามารถใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างสอบถามหาเหยื่ออาชญากรรมที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจากประชาชนทั่วไปในพื้นที่ได้ หรือในกลุ่มความผิดต่อทรัพย์สินที่สามารถนับจำนวนผู้ตอบแบบสอบถาม สอญ.2 ที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมโดยตรงได้ 225 ตัวอย่าง จำนวนนับของกลุ่มตัวอย่างที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมโดยตรงในสองกลุ่มความผิดดังกล่าวนี้มีจำนวนนับน้อยกว่าค่าจำนวนสุ่มตัวอย่างขั้นต่ำสุดตามมาตรฐานที่ใช้สูตรในการคำนวณขนาดของกลุ่มตัวอย่างของคอคแรน (Cochran) ที่ 385 ตัวอย่าง ในจำนวนไม่มากนัก หากมีการเพิ่มจำนวนกลุ่มตัวอย่างในการสำรวจโดยประมาณสองถึงสามเท่าก็น่าจะสามารถจัดเก็บข้อมูลให้ได้ตามมาตรฐานและมีข้อมูลในจำนวนที่เพียงพอต่อการวิเคราะห์ในการเก็บข้อมูลรายละเอียดพฤติกรรมอาชญากรรมตามแบบ สอญ.2 ในกลุ่มความผิดต่อทรัพย์สินและคดีฉ้อโกงหลอกลวงจึงน่าจะใช้วิธีการเก็บข้อมูลตามแบบ สอญ.2 ร่วมกับการเก็บข้อมูล สอญ.1 ได้

แต่หากเป็นความผิดประทุษร้ายต่อชีวิตร่างกายและความผิดทางเพศซึ่งการเก็บข้อมูลในหลายครั้งที่ผ่านมารวมถึงการเก็บข้อมูลในครั้งนี้พบว่าเป็นกลุ่มความผิดที่มีโอกาสในการพบเจอเหยื่ออาชญากรรมน้อยกว่ากลุ่มอื่นๆ ซึ่งหากเป็นการเก็บข้อมูลโดยจำกัดเฉพาะการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมโดยตรงจากการหาเหยื่ออาชญากรรมจากสำรวจประชาชนทั่วไปจะนับจำนวนผู้ตอบแบบสอบถามได้เพียงจำนวน 21 ราย กับ 9 ราย จากข้อมูลจำนวนนับที่พบการวิเคราะห์ข้อมูลจากการสำรวจอาชญากรรมประชาชนในสองกลุ่มความผิดดังกล่าวมีความเหมาะสมในการใช้ประโยชน์ในการบอกปริมาณของอาชญากรรมว่าข้อมูลอาชญากรรมลักษณะใดมีจำนวนมากน้อยแตกต่างกับข้อมูลในสารบบคดีของตำรวจอย่างไรตามแบบ สอญ.1 เท่านั้น แต่หากเป็นการวิเคราะห์รายละเอียดอาชญากรรมและการป้องกันภัยของประชาชนตามแบบ สอญ.2 จำนวนนับของผู้ตอบแบบสอบถามดังกล่าวจะมีจำนวนไม่เพียงพอที่จะวิเคราะห์ข้อมูลที่น่าเชื่อถือในทางสถิติได้ และเป็นเรื่องยากที่จะ

ขยายจำนวนกลุ่มตัวอย่างให้สามารถเข้าถึงเหยื่ออาชญากรรมได้เพียงพอเพราะจะต้องเก็บตัวอย่างเพิ่มเติมอีกไม่น้อยกว่า 20 เท่า การเก็บข้อมูลตามแบบ สอญ.2 ในสองกลุ่มความผิดดังกล่าวหากจึงควรใช้วิธีการเข้าถึงข้อมูลในรูปแบบอื่น เช่น การสำรวจอาชญากรรมที่มีการรวบรวมไว้อยู่แล้ว (เช่น ข้อมูลการรับแจ้งความของตำรวจ) หรือวิเคราะห์จากสถิติการรับแจ้งของตำรวจ จึงจะสามารถได้จำนวนนับของผู้ตอบแบบสอบถามเพียงพอ

4.3.2 การจัดเก็บข้อมูลในสองวิธีจะมีความแตกต่างของเนื้อหา ข้อมูลที่ได้รับอย่างมีนัยสำคัญ

ในการวิเคราะห์ข้อมูลในครั้งนี้ได้ทำการวิเคราะห์เปรียบเทียบข้อมูลที่ได้จากการสำรวจ สอญ. 2 กลุ่มคดีหลอกหลวงฉ้อโกงที่ได้จากการเก็บข้อมูลพร้อม สอญ.1 จำนวน 586 ตัวอย่าง กับการเก็บข้อมูล สอญ.2 ในรูปแบบใหม่ โดยการใช้การทดสอบความขึ้นตรงกัน (Test for Independent) ระหว่างวิธีการเก็บข้อมูลกับผลการการเก็บข้อมูลที่แตกต่างกันว่าจะให้ค่าคำตอบที่แตกต่างกันหรือไม่ ผลการทดสอบความขึ้นตรงกัน (Test for Independent) ด้วยวิธี deviance-based chi-square test กำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 นั้น พบว่าการเก็บ สอญ.2 โดยวิธีที่แตกต่างกันมีแนวโน้มที่จะได้ข้อมูลที่แตกต่างกันในเกือบทุกประเด็นคำถาม สรุปได้ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 4.14 เปรียบเทียบผลการเก็บข้อมูลจากการเก็บ สอญ.2 ในสองวิธี

ลำดับ	ประเด็นคำถาม	ผลการทดสอบ	ค่า p-value
1	ลักษณะการกระทำผิด	แตกต่างกัน	0.0000*
2	ทราบสถานที่เกิดเหตุหรือไม่	แตกต่างกัน	0.0005*
3	ผู้กระทำผิดติดต่อกับผู้เสียหายผ่านช่องทางใด	แตกต่างกัน	0.0000*
4	ช่วงเวลาที่เกิดเหตุคือเวลาใด	แตกต่างกัน	0.0000*
5	ขณะเกิดเหตุ ผู้เสียหายอยู่ระหว่าง	แตกต่างกัน	0.0000*
6	ผู้เสียหายพบเห็นตัวผู้กระทำผิดขณะก่อเหตุซึ่งหน้าหรือไม่	ไม่แตกต่างกัน	0.0000*
7	ขณะเกิดเหตุผู้กระทำผิดมีความสัมพันธ์อันใดกับผู้เสียหาย	แตกต่างกัน	0.0000*
8	ผู้เสียหายเคยมีปัญหา/ข้อขัดแย้ง/โกรธเคืองกับผู้กระทำผิดมาก่อนหรือไม่	ไม่แตกต่างกัน	0.107
9	กรณีเหตุที่เกิดขึ้น คนร้ายได้ทรัพย์สินไปหรือไม่	แตกต่างกัน	0.0000*
10	มีการตกลงไกล่เกลี่ยกับฝ่ายผู้กระทำผิดหรือไม่	แตกต่างกัน	0.0000*

ลำดับ	ประเด็นคำถาม	ผลการทดสอบ	ค่า p-value
11	ผู้กระทำผิด/ผู้ต้องสงสัย ได้รับการลงโทษตามกฎหมายหรือไม่ (ตอบได้เพียงข้อเดียวโดยเลือกโทษสูงสุด)	แตกต่างกัน	0.0000*
12	จากเหตุที่เกิดขึ้น นอกจากการติดตามผู้กระทำผิดมาดำเนินคดีและการตกลงไกล่เกลี่ยกับผู้กระทำผิดแล้ว ท่านได้ติดต่อ หรือได้รับบริการ จากหน่วยงานอื่นๆ ด้านกระบวนการยุติธรรมหรือไม่	แตกต่างกัน	0.0000*
13	จากเหตุที่เกิดขึ้น ท่านต้องการได้รับบริการ หรือการดำเนินการจากหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมเพิ่มเติมหรือไม่	แตกต่างกัน	0.0000*
14	การกระทำผิดสำเร็จหรือไม่	แตกต่างกัน	0.0000*
15	ความเสียหาย ทรัพย์สินที่เสียหาย/สูญเสียจากเหตุที่เกิดขึ้น (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)	แตกต่างกัน	0.0000*
16	จากเหตุที่เกิดขึ้น เป็นเหตุให้เกิดการเสียชีวิต หรือได้รับบาดเจ็บหรือไม่	ไม่แตกต่างกัน	0.3403
17	ความสูญเสีย/ค่าเสียหายจากเหตุที่เกิดขึ้น	แตกต่างกัน	0.0000*
18	จากเหตุที่เกิดขึ้น ใครเป็นผู้รับผิดชอบความสูญเสีย/ค่าเสียหายเป็นจำนวนเท่าไรบ้าง	แตกต่างกัน	0.0000*
19	มีการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือไม่	แตกต่างกัน	0.0000*
20	การแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่	แตกต่างกัน	0.0000*
21	เหตุผลที่ไม่แจ้งเจ้าหน้าที่	แตกต่างกัน	0.0000*
22	มีการติดต่อธนาคารที่โอนเงินเข้าบัญชีคนร้ายหรือไม่	แตกต่างกัน	0.0000*
23	ทราบตัวผู้กระทำผิดในขณะเกิดเหตุหรือไม่ เช่น เป็นใคร ชื่ออะไร อยู่ที่ไหน	แตกต่างกัน	0.0000*
24	หลังจากเกิดเหตุแล้ว ฝ่ายผู้กระทำผิดมีการข่มขู่คุกคามให้เกรงกลัวหรือใช้อิทธิพลหรือไม่	แตกต่างกัน	0.0055*
25	มีการจับกุม/ตั้งข้อหาผู้กระทำผิดหรือผู้ต้องสงสัยที่เกี่ยวข้องในเหตุการณ์หรือไม่	แตกต่างกัน	0.0000*

ลำดับ	ประเด็นคำถาม	ผลการทดสอบ	ค่า p-value
26	มีการนำตัวผู้กระทำผิด/ผู้ต้องสงสัยขึ้นฟ้องคดีต่อศาลหรือไม่	แตกต่างกัน	0.0000*

หมายเหตุ: คำถามที่ไม่ปรากฏในตาราง คือคำถามที่ไม่สามารถทดสอบได้

* ผลการทดสอบมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญในทางสถิติที่ระดับ 0.05

ผลการทดสอบพบว่าข้อมูลที่ได้จากการเก็บข้อมูลทั้งสองวิธีมีความแตกต่างกันในเกือบทุกประเด็นคำถามยกเว้น กรณีการพบเห็นตัวผู้กระทำผิดซึ่งหน้า กรณีมีปัญหาข้อขัดแย้งไคร่หรือเคื่องกับผู้กระทำผิด และการเสียชีวิตหรือได้รับบาดเจ็บจากเหตุที่เกิดขึ้น แสดงให้เห็นถึงความแตกต่างของข้อมูลที่ได้ อย่างมีนัยสำคัญจึงไม่ควรนำมาวิเคราะห์ร่วมกันเพราะอาจทำให้ข้อมูลในการวิเคราะห์คลาดเคลื่อนได้ง่ายจากแหล่งข้อมูลและวิธีการจัดเก็บข้อมูลที่แตกต่างกันที่อาจส่งผลให้อาจเกิดความผิดพลาดในการแปลผลได้ง่ายจากผลของข้อมูลที่จัดเก็บทั้งสองวิธีมีความแตกต่างกัน

การเก็บข้อมูล สอญ.2 ในรูปแบบใหม่ใช้วิธีเก็บข้อมูลจากสถานีตำรวจทั้งในคดีที่มีการรับแจ้งความต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจและไม่ได้รับแจ้งความ คำแนะนำเหยื่อจากยุติธรรมชุมชนและผู้นำชุมชน และคำแนะนำเหยื่อจากประชาชนในชุมชน ในการเก็บข้อมูลในสถานการณ์จริง ข้อมูลอาชญากรรมที่ได้ส่วนใหญ่แล้วจะได้อาจมาจากสถานีตำรวจเป็นหลัก ในส่วนของยุติธรรมชุมชนและผู้นำชุมชนที่สามารถให้ข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมได้ขึ้นอยู่กับบุคลิกและความสัมพันธ์กับประชาชนในชุมชนซึ่งส่วนใหญ่แล้วเมื่อพนักงานเก็บข้อมูลได้ประสานไปยังยุติธรรมชุมชนกับผู้นำชุมชนในพื้นที่เพื่อสอบถามว่ามีเหยื่ออาชญากรรมคดีฉ้อโกงหลอกลวงในพื้นที่หรือไม่มักจะได้รับคำตอบว่าไม่มีข้อมูลเหยื่ออาชญากรรมในพื้นที่เนื่องจากยุติธรรมชุมชนและผู้นำชุมชนไม่ได้เป็นผู้รับผิดชอบโดยตรงกับการแก้ไขปัญหาอาชญากรรมดังกล่าว จากผู้ตอบแบบสอบถามจำนวน 599 ตัวอย่าง มีเพียง 43 ตัวอย่างเท่านั้นที่ได้ข้อมูลมาจากยังยุติธรรมชุมชนกับผู้นำชุมชน และจำนวน 16 ตัวอย่างที่ได้ข้อมูลจากประชาชนในพื้นที่จากลงพื้นที่ซึ่งเป็นการแนะนำจากเพื่อนบ้านในละแวกใกล้เคียงเมื่อสอบถามว่าในละแวกใกล้เคียงมีการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมหรือไม่

ข้อมูลที่ได้จากการเก็บ สอญ.2 โดยวิธีดังกล่าวจึงมักจะพบในกรณีที่เป็นเหตุอาชญากรรมที่ค่อนข้างจะร้ายแรง หรือมีความเสียหายจำนวนมาก หรือเกิดเหตุเป็นประจำในพื้นที่ จนถึงระดับที่เหยื่อได้บอกเล่าให้ผู้อื่นทราบจึงมีลักษณะที่แตกต่างกับการสอบถามโดยการลงพื้นที่เก็บข้อมูลพร้อม สอญ.1 ที่มักจะพบอาชญากรรมปลุกย่อยได้มากกว่า จากการเปรียบเทียบผลการเก็บข้อมูลอาชญากรรม สอญ.2 ในสองวิธีจะพบว่า การเก็บข้อมูลโดยวิธีเข้าหาเหยื่อโดยตรงจะพบอาชญากรรมที่มีลักษณะร้ายแรงหรือมีมูลค่าความเสียหายมากกว่า ความหลากหลายของสถานที่เกิดเหตุและลักษณะการก่อเหตุจะมีจำนวนมากกว่า ส่วนใหญ่แล้วจะเป็นกรณีที่มีการแจ้งความกับตำรวจหรือ

เจ้าหน้าที่อื่น และหากเป็นการเก็บข้อมูลจากเจ้าหน้าที่ตำรวจส่วนใหญ่ก็จะสามารถทราบข้อมูลเกี่ยวกับผลคดีได้เป็นปัจจุบันมากกว่าการถามจากตัวเหยื่อ

การจัดเก็บข้อมูล สอญ.2 โดยวิธีการเข้าหาเหยื่อโดยตรงในบางกรณีไม่ได้รับความร่วมมือในการติดต่อกับเหยื่อให้โดยเจ้าหน้าที่ที่มองว่าอาจเป็นการรบกวนเหยื่อแต่จะให้ข้อมูลในทางคดีที่จำเป็นสำหรับการวิเคราะห์ในลักษณะของการตอบคำถามแทน อย่างไรก็ตามวิธีการเก็บข้อมูลโดยวิธีนี้หากไม่สามารถเข้าถึงตัวเหยื่ออาชญากรรมโดยตรงอาจจะทำให้ไม่สามารถทราบถึงข้อมูลบางประการที่เป็นเรื่องเฉพาะตัวที่เหยื่อจะทราบได้เท่านั้น เช่น กิจกรรมที่ทำอยู่ขณะเกิดเหตุ พฤติการณ์ในการระมัดระวังป้องกันตนเอง ในกรณีดังกล่าวก็อาจทำให้การจัดเก็บ สอญ.2 โดยวิธีการเข้าหาเหยื่อโดยตรงในบางประเด็นคำถามจะมีการตอบว่า “ไม่ระบุ” จำนวนมาก ซึ่งแตกต่างกันกับลงพื้นที่เก็บข้อมูลพร้อม สอญ.1 ซึ่งผู้ตอบแบบสอบถามเป็นผู้ให้ข้อมูลโดยตรง

นอกจากนี้ในพฤติกรรมบางอย่างที่อาจมีความเกี่ยวพันหรือสัมพันธ์กับการเกิดอาชญากรรม เช่น พฤติกรรมความเสี่ยงหรือการระมัดระวังป้องกันการเก็บข้อมูลจากเหยื่ออาชญากรรมเพียงอย่างเดียวใน สอญ.2 จะไม่สามารถวิเคราะห์ได้ว่าพฤติกรรมต่างๆ ดังกล่าวเหล่านี้มีความสัมพันธ์กับการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมหรือไม่ ในการวิเคราะห์ข้อมูลจำเป็นจะต้องทำการวิเคราะห์เปรียบเทียบระหว่างการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมกับผู้ไม่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ดังนั้นจึงควรมีการนำประเด็นข้อมูลบางอย่างใน สอญ.2 มาสอบถามใน สอญ.1 เพื่อให้สามารถวิเคราะห์และคาดคะเนเกี่ยวกับการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมและสามารถเชื่อมโยงกับข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมได้ซึ่งจะมีความเหมาะสมมากกว่าใช้วิธีการสอบถามจากเหยื่ออาชญากรรมเท่านั้น

4.4 ข้อค้นพบสำคัญเกี่ยวกับการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมที่ได้จากการสำรวจในครั้งนี้

ในการเก็บข้อมูลในครั้งนี้ได้ผู้ตอบแบบสำรวจทั้งหมด 3,538 คน สามารถให้ข้อมูลอาชญากรรมของสมาชิกครัวเรือนจำนวน 11,384 คน พบการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในรอบปี พ.ศ.2563 จำนวน 1,110 คน (คิดเป็นร้อยละ 9.4) โดยการเก็บข้อมูลในครั้งนี้ได้แยกเก็บข้อมูลอาชญากรรมของผู้ตกเป็นเหยื่อเป็นรายครั้งแยกแต่ละรายในทุกครั้งที่ประสบเหตุอาชญากรรม

หากคิดผู้ประสบเหตุอาชญากรรมแยกเป็นรายคดีพบผู้ประสบเหตุอาชญากรรมแยกรายครั้งจำนวน 1,278 ราย (คิดเป็นร้อยละโอกาสตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมร้อยละ 10.80) หรือหากคิดเฉพาะ 5 กลุ่มหลักที่เก็บข้อมูลพบเหตุอาชญากรรม 1,237 ราย (คิดเป็นโอกาสการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจะเป็นร้อยละ 10.45) โดยพบข้อค้นพบสำคัญที่ได้จากการเก็บข้อมูลครั้งนี้ ดังนี้

4.4.1 กลุ่มบุคคลที่มีโอกาสตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมมากที่สุด

ผลการสำรวจอาชญากรรมได้ทำการทดสอบลักษณะการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมกับค่าสถิติค่า Chi-Square ที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 พบว่าปัจจัยเพศ อายุ อาชีพ รายได้ การศึกษา ลักษณะที่พักอาศัย และความถี่ในการพบเจอเจ้าหน้าที่ที่มีความสัมพันธ์กับการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ สำหรับลักษณะของกลุ่มตัวอย่างที่มีโอกาสตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมมากกว่ากลุ่มตัวอย่างทั่วไปอย่างเห็นได้ชัด ได้แก่ เพศหญิง, ช่วงอายุระหว่าง 26-35 ปี และ 36-45 ปี, จบการศึกษาระดับปริญญาตรี, ประกอบอาชีพค้าขายและประกอบอาชีพอิสระ, รายได้ระหว่าง 15,001 - 25,000 บาท, 25,001 - 35,000 บาท และ 35,001 - 45,000 บาท, ที่พักอาศัยอยู่ในย่านการค้า และกลุ่มที่พบเจอเจ้าหน้าที่บ่อยครั้งกว่ามีแนวโน้มตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมมากกว่า

ประเด็นที่น่าสนใจอย่างยิ่งคือผู้มีการศึกษาสูงหรือกลุ่มที่น่าจะมีความรู้ในการป้องกันตนได้ดีกว่าประชาชนทั่วไป รวมถึงที่เชื่อว่าความถี่ในการพบเจอเจ้าหน้าที่ตำรวจบ่อยครั้งกว่าจะช่วยป้องกันอาชญากรรม แต่ผลการสำรวจกลับให้ผลในทางตรงข้ามว่ากลุ่มบุคคลเหล่านี้มีโอกาสตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมมากกว่า อันอาจเป็นผลเนื่องมาจากการเก็บข้อมูลในครั้งนี้นับว่าอาชญากรรมที่เพิ่มขึ้นสูงมากอย่างเห็นได้ชัดคือกลุ่มหลอกหลวงฉ้อโกงซึ่งกลุ่มผู้มีการศึกษาสูงและกลุ่มผู้ประกอบการอาชีพค้าขายหรืออาชีพอิสระจะเป็นกลุ่มที่คนร้ายมีโอกาสเข้าถึงได้มากกว่า ประกอบกับการตรวจตราหรือลงพื้นที่ของเจ้าหน้าที่อาจไม่ได้มีผลโดยตรงต่อการป้องกันอาชญากรรมดังกล่าวและกลุ่มผู้ตอบแบบสอบถามที่พบเจอเจ้าหน้าที่ตำรวจน้อยมักจะเป็นผู้ที่อยู่ในพื้นที่ชนบทหรือชานเมืองซึ่งมีโอกาสตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในลักษณะดังกล่าวน้อยกว่า

4.4.2 อาชญากรรมที่พบบ่อยและแนวโน้มที่น่าสนใจ

กลุ่มความผิดต่อชีวิตร่างกาย ส่วนใหญ่แล้วเป็นเหตุข่มขู่คุกคาม (ข่มขู่คุกคามให้ตกใจกลัว และข่มขู่ว่าจะทำอันตรายต่อชีวิตและร่างกาย) โดยยังไม่ถึงกับลงมือทำร้ายร่างกายร้อยละ 58.1 แต่ที่พบเหตุทะเลาะวิวาท (ทะเลาะวิวาทและชุลมุนต่อสู้) จำนวนมากถึงร้อยละ 23.2 และเหตุความรุนแรงในครอบครัว ร้อยละ 7 ในกลุ่มคดีประทุษร้ายต่อชีวิตร่างกายโดยทั่วไปจะเป็นคดีข่มขู่คุกคามหรือคดีทะเลาะวิวาทโดยทั่วไป คดีทะเลาะวิวาทหรือข่มขู่คุกคามในปัจจุบันส่วนมากพบกรณีการทะเลาะวิวาทที่เกิดจากการกระทบกระทั่งของคนแปลกหน้าที่ไม่เคยมีสาเหตุโกรธเคืองกันมาก่อนมากขึ้น เช่น ปีบแตรรถใส่กัน ทะเลาะวิวาทกันในร้านเหล้า คดีที่น่าสนใจคือกรณีเจตนาปล่อยสารพิษให้ชุมชน และคดีความรุนแรงในครอบครัวที่พบกรณีบุตรหลานทำร้ายร่างกายผู้ปกครองด้วย

กลุ่มความผิดต่อทรัพย์สิน ส่วนใหญ่พบว่าเป็นกรณีลักทรัพย์สินภายในบ้านพักอาศัย (ร้อยละ 28.4) รองลงมา เป็นขโมยสิ่งของที่ตั้งวางในร้านค้า ห้างสรรพสินค้า มินิมาร์ท (ร้อยละ 15.2) ลักทรัพย์สถานประกอบการ (ร้อยละ 14.5) และลักทรัพย์ผลผลิตทางการเกษตร (ร้อยละ 9.0) ตามลำดับ แม้ส่วนใหญ่ที่พบจะเป็นความผิดเล็กน้อยแต่ก็พบความผิดในลักษณะอาชญากรรมอาชีพอ่อนข้างสูง เช่น ปล้นชิงทรัพย์ ชิงทรัพย์ ล้วงกระเป๋า ลักทรัพย์รถจักรยานยนต์ ซึ่งก่อให้เกิดความเสียหายในปริมาณมาก นอกจากการก่อเหตุอาชญากรรมพื้นฐานเกี่ยวกับการปล้นทรัพย์ชิงทรัพย์ ชิงทรัพย์ และลักทรัพย์ทั่วไป ในการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนในครั้งนี้ได้พบกรณีที่น่าสนใจเกี่ยวกับการลักทรัพย์ผลผลิตทางการเกษตร การลักทรัพย์ผลผลิตทางการเกษตรพบได้ทั่วไปในพื้นที่ทางการเกษตรโดยเฉพาะอย่างยิ่งในพื้นที่ที่มีการปลูกพืชสวนที่มีผลผลิตที่มีราคา การลักทรัพย์ผลผลิตทางการเกษตรเป็นการก่อเหตุที่ทำได้ง่ายเนื่องจากพื้นที่เกษตรมีขนาดกว้างใหญ่ยากที่จะดูแลได้ทั่วถึง รวมถึงตัวเกษตรกรเองก็ไม่ได้มีบ้านพักอยู่ในพื้นที่เกษตรจึงยากแก่การดูแล จากข้อมูลความผิดเกี่ยวกับการลักทรัพย์ผลผลิตทางการเกษตรพบว่าโดยทั่วไปเหยื่ออาชญากรรมคิดว่าเป็นการกระทำผิดของกลุ่มวัยรุ่นในพื้นที่แต่ก็มีกรณีที่คนร้ายกระทำผิดในลักษณะเป็นขบวนการที่มาจากนอกพื้นที่ และมีรถขนส่งทรัพย์ที่ประทุษร้ายมาได้เป็นอย่างดีเป็นลักษณะ ความผิดในลักษณะของการลักทรัพย์ผลผลิตทางการเกษตรเป็นความผิดที่มีความถี่ค่อนข้างสูงและแทบไม่มีการช่วยเหลือตรวจตราจากเจ้าหน้าที่ทั้งจากเจ้าหน้าที่ตำรวจและเจ้าหน้าที่ท้องถิ่น

กลุ่มความผิดทางเพศ ส่วนใหญ่ที่พบเป็นกรณีถูกคุกคามทางวาจา หรือแสดงกริยาท่าทีอันเป็นการรบกวน เช่น ส่งข้อความหรือคลิปลามก (ร้อยละ 41.7) รองลงมาเป็นกรณีสะกดรอยหรือลอบติดตาม (ร้อยละ 33.3) กรณีพุดจาลวนลามหรือลอบแอบมองโดยคนแปลกหน้า (ร้อยละ 16.7) และกรณีถูกกระทำอนาจารไม่ได้รับอันตราย (ร้อยละ 8.3) พบเหตุอนาจารไม่ถึงกับได้รับอันตรายหนึ่งราย ในกลุ่มคดีความผิดทางเพศในการสำรวจครั้งนี้ไม่พบความผิดในข้อหาข่มขืนกระทำชำเรา หรือกระทำอนาจารที่มีลักษณะรุนแรง มีพบกรณีอนาจารหนึ่งรายจากผู้มีอาการทางจิตเปิดเผยอวัยวะเพศให้เหยื่อดูและมีการแตะเนื้อต้องตัวแต่ไม่เกิดอันตราย ประเด็นที่น่าสนใจเป็นคดีที่เกี่ยวกับการข่มขู่คุกคามทางเพศที่มีประเด็นอาชญากรรมในรูปแบบอื่นที่น่าสนใจเกี่ยวกับการก่อเหตุและเข้าถึงเหยื่อโดยใช้ช่องทางออนไลน์และเครือข่ายสังคมออนไลน์

กลุ่มคดีความผิดฉ้อโกงหลอกลวง เป็นกลุ่มความผิดที่พบมากที่สุดในการเก็บข้อมูลครั้งนี้ ส่วนใหญ่แล้วเป็นการหลอกลวงโดยใช้ช่องทางออนไลน์หรือทางโทรศัพท์ ความผิดกลุ่มนี้เป็นกลุ่มที่มีพฤติกรรมความผิดที่มีความหลากหลายและมีความน่าสนใจซึ่งคนร้ายมีการเปลี่ยนแปลงรูปแบบและลักษณะการกระทำผิดอยู่ตลอดเวลา พฤติกรรมในการหลอกลวงที่พบมากคือ การหลอกลวงขายสินค้าออนไลน์ หลอกให้หลงเชื่อให้โอนเงินเข้าบัญชีธนาคารของคนร้าย หลอกลวงให้ร่วมลงทุนทำธุรกิจ แชร์ลูกโซ่ หลอกว่าถูกรางวัล โรแมนซ์สแกม เป็นต้น ในกลุ่มคดีฉ้อโกงหลอกลวงเป็นที่กลุ่มคดีที่

น่าสนใจ จากการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนปี พ.ศ.2563 ในครั้งนี้พบว่าคดีหลอกลวงฉ้อโกงเป็นกลุ่มคดีที่พบมากที่สุดและมีจำนวนเพิ่มขึ้นอย่างก้าวกระโดดเมื่อเทียบกับความผิดอื่นๆ ซึ่งแสดงให้เห็นถึงแนวโน้มการกระทำผิดของคนร้ายที่มีพฤติกรรมในการก่อเหตุที่กระทำกับเหยื่อหรือเข้าถึงทรัพย์โดยตรงน้อยลง แต่จะกระทำผิดในลักษณะของการติดต่อกับเหยื่ออาชญากรรมโดยอ้อมผ่านสื่อและช่องทางออนไลน์ต่างๆ โดยไม่ต้องเข้าถึงกับเหยื่อโดยตรงซึ่งหากมีการทราบว่ามีกรกระทำผิดเกิดขึ้นก็สามารถหลบเลี่ยงหลบหนีได้โดยง่าย คดีหลอกลวงฉ้อโกงที่พบมากที่สุดและเป็นคดีอันดับหนึ่งของการสำรวจอาชญากรรมภาคประชาชนในครั้งเป็นคดีความผิดเกี่ยวกับหลอกลวงประกาศขายสินค้าออนไลน์แล้วไม่มีการส่งสินค้าซึ่งมีทั้งการประกาศขายสินค้าผ่านเครือข่ายสังคมออนไลน์และเว็บไซต์การค้าอิเล็กทรอนิกส์ที่เป็นตัวกลาง ลักษณะการกระทำผิดความผิดที่น่าสนใจพบบ่อยในช่วงของการเก็บข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนที่ผ่านมาเป็นกรณีเกี่ยวกับการประกาศขายสินค้าขาดแคลนในช่วงของการแพร่ระบาดของโรคโควิด-19 เช่น หน้ากากอนามัยหรือเครื่องมือทางการแพทย์ ลักษณะความผิดดังกล่าวส่วนใหญ่แล้วแม้จะมีการแจ้งความกับเจ้าหน้าที่ให้ทำการสืบสวนจับกุมก็มักจะติดตามตรวจสอบและอายัดบัญชีธนาคารไม่ทันมีการยกย้ายถ่ายเทเงินออกจากบัญชีและหลบหนีไปก่อนที่จะติดตามจับกุมตัวได้ และในประเทศไทยก็ยังไม่มียุทธศาสตร์การคุ้มครองผู้บริโภคและควบคุมการเปิดบัญชีธนาคารที่ดีพอทำให้คนร้ายสามารถก่อเหตุได้โดยง่ายและไม่เกรงกลัวต่อกฎหมาย

ประเด็นความผิดเกี่ยวกับแชร์ลูกโซ่และหลอกให้ร่วมลงทุนทำธุรกิจก็ยังเป็นความผิดสำคัญซึ่งคดีดังกล่าวมีปัญหา แม้ความผิดเกี่ยวกับแชร์ลูกโซ่และหลอกให้ร่วมลงทุนทำธุรกิจจะเป็นความผิดที่พบบ่อยและเกิดขึ้นมานานแล้วแต่ในปัจจุบันก็ยังเป็นความผิดที่มีปัญหามากอยู่ทั้งในแง่มูลค่าความเสียหายที่สูงและในแง่ความถี่ที่ถือเป็นอาชญากรรมที่เกิดขึ้นมากในลำดับสองและมีการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจำนวนมาก ประเด็นที่น่าสนใจคือรูปแบบและลักษณะการหลอกลวงจะเปลี่ยนแปลงไปเรื่อย ๆ

ประเด็นพฤติกรรมหลอกลวงที่น่าสนใจจะมีประเด็นเกี่ยวกับการหลอกลวงเกี่ยวกับสวัสดิการรัฐโดยมักจะมีการแจ้งผ่านกลุ่มไลน์หรือเข้ามาติดต่อกับชาวบ้านด้วยตนเองโดยอ้างว่าสามารถให้ความช่วยเหลือในการได้รับการจัดสรรสวัสดิการของรัฐตามโครงการต่างๆ และมีการหลอกลวงเรียกขอส่วนแบ่งหรือเก็บค่าบริการในการดำเนินการทางเอกสารเพื่อให้ได้รับสวัสดิการของรัฐดังกล่าว คดีหลอกลวงที่เริ่มพบมากขึ้นจากสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคโควิด-19 จึงมีการหลอกลวงว่าจะมีโครงการของรัฐต่างๆ มาช่วยเหลือ หรือมีการดำเนินการช่วยเหลือในโครงการที่มีอยู่จริงแล้วหลอกเรียกเก็บเงินหรือส่วนแบ่งออกไปโดยให้เหยื่อตกกับภาระหนี้แทน เช่น กรณีที่พบเป็นการหลอกให้ไปรับเงินกู้ช่วยเหลือการประกอบอาชีพค้าขายของผู้สูงอายุของกระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์

นอกจากนี้ยังพบประเด็นอาชญากรรมที่แต่เดิมไม่ได้ระบุไว้ว่าเป็นความผิดแต่จากการสำรวจข้อมูลได้พบข้อมูลจำนวนมากและเป็นประเด็นที่น่าสนใจเกี่ยวกับการโกงแชร์ เงินกู้ยืมระบบ และการหลอกลวงในลักษณะของการเรียไรรบรจาด ในส่วนของการโกงแชร์นั้นพบว่าเป็นความเดือดร้อนของประชาชนในหลายพื้นที่และถูกมองว่าเป็นลักษณะของการละเมิดทางแพ่งไม่ได้เป็นอาชญากรรม แต่ในปัจจุบันกลับพบว่ามีผู้ก่อเหตุหลายรายที่มีลักษณะของการตั้งวงแชร์มาหลอกลวงชาวบ้านโดยมีตัวแทนชาวบ้านในพื้นที่ร่วมเป็นตัวกลางในการชักชวนเหยื่อซึ่งเป็นชาวบ้านในพื้นที่ให้หลงเชื่อ รวมถึงมีการหลอกลวงตั้งวงแชร์ทางช่องทางออนไลน์ด้วย การตั้งวงแชร์ดังกล่าวพบว่ามีลักษณะเป็นพฤติกรรมที่ตั้งใจจะหลอกลวงชาวบ้านตั้งแต่แรกและมีการรวบรวมวงแชร์ในขนาดใหญ่ที่เกินกฎหมายกำหนด ในส่วนของเงินกู้ยืมระบบมีการให้เงินกู้ในหลากหลายรูปแบบซึ่งจะเรียกดอกเบี้ยในราคาที่สูงมากซึ่งอาจเกินไปกว่าการหารายได้ทางธุรกิจมาใช้หนี้รวมถึงมีพบพฤติกรรมในการให้กู้เงินนอกระบบแล้วทำสัญญาเกินจริงด้วย ในส่วนของการหลอกลวงในลักษณะของการเรียไรรบรจาดเป็นลักษณะความผิดที่พบบ่อยมากแต่ไม่มีหน่วยงานของรัฐเข้ามาดูแลอย่างจริงจัง

กลุ่มคดีอาชญากรรมรูปแบบอื่น ส่วนใหญ่ที่พบเป็นกรณีได้รับอันตรายจากการปล่อยมลภาวะหรือการทำลายทรัพยากรธรรมชาติตามเขตที่พิกาศัย (ร้อยละ 71.0) และรองลงมาเป็นกรณีเรียกรับสินบน (ร้อยละ 18.9) ในการสำรวจครั้งนี้มีการเพิ่มกรณีเรียกรับสินบนในภาคธุรกิจเอกชนกับความผิดอาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์ซึ่งพบเหตุอยู่บ้าง ในกลุ่มนี้ได้พบคดีความผิดเกี่ยวกับการเรียกรับสินบนของเจ้าหน้าที่ของรัฐเพิ่มขึ้นจำนวนมากซึ่งอาจเกิดจากประชาชนกล้าที่จะให้ข้อมูลการกระทำผิดของเจ้าหน้าที่ของรัฐมากขึ้น และภายหลังจากมีการเพิ่มกลุ่มความผิดเกี่ยวกับการเรียกรับสินบนในทางธุรกิจซึ่งเป็นประเด็นที่ทางสากลให้ความสนใจก็พบว่าเริ่มมีการตรวจพบลักษณะความผิดดังกล่าวอยู่บ้าง นอกจากนี้หลังจากที่ได้เพิ่มกลุ่มความผิดเกี่ยวกับมลภาวะและการทำลายทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมก็พบมีการตรวจพบการกระทำผิดในลักษณะดังกล่าวอยู่มากในหลายพื้นที่ทั้งกรณีโรงงานปล่อยมลภาวะและการเผาวัตถุทางการเกษตร จากการสำรวจพบความผิดเกี่ยวกับการทำลายทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมจำนวนมากและเป็นความผิดที่พบบ่อยที่สุดในกลุ่มความผิดดังกล่าว ในส่วนของอาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์พบว่าอาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์ส่วนใหญ่คนร้ายมักจะมุ่งเป้าไปก่อเหตุกับองค์กรทางธุรกิจและเรียกร้องผลประโยชน์จากการก่อเหตุจำนวนมาก แต่การสำรวจอาชญากรรมภาคประชาชนเป็นการสำรวจกับประชาชนทั่วไปจึงอาจยังพบความผิดอาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์จำนวนไม่มากนักและมักจะเป็นกรณีเรื่องเล็กน้อย เช่น การแอบลักลอบรู้รหัสผ่านและเข้ามาแอบใช้บัญชีคอมพิวเตอร์แต่ไม่สามารถทราบข้อมูลเกี่ยวกับการลักลอบเข้าระบบคอมพิวเตอร์ได้ ความผิดในกลุ่มนี้เป็นความผิดอีกกลุ่มที่หน่วยงานของรัฐมักจะไม่ค่อยให้ความสำคัญในการควบคุมป้องกันและการติดตามดำเนินคดีกับผู้กระทำผิด

กลุ่มพฤติกรรมอื่นที่ประชาชนคิดว่าเป็นอาชญากรรม ซึ่งอาจเป็นข้อมูลที่น่าไปพัฒนาจัดหมวดหมู่อาชญากรรมเพิ่มเติมในกรณีที่ประชาชนรู้สึกว่าได้ได้รับความเดือดร้อนจากพฤติกรรมในลักษณะดังกล่าวจำนวนมาก หรือเป็นประเด็นที่รัฐควรให้ความสนใจ โดยส่วนใหญ่เป็นพฤติกรรมเกี่ยวกับกรณีที่ถูกขโมยเงินหรือทรัพย์สินแล้วไม่ยอมคืนซึ่งเป็นเรื่องละเมิดทางแพ่ง กรณีส่งเสียงดังก่อความเดือดร้อนรำคาญ กลุ่มวัยรุ่นนุ่งผ้าถุงในบริเวณบ้าน ลูกค้าสั่งอาหารในร้านอาหารแล้วไม่ยอมชำระเงิน ได้รับข้อความหรือการโฆษณาจากเว็บพนัน เพื่อนบ้านเลี้ยงสัตว์เลี้ยงที่มีความดุร้ายหรือปล่อยปละละเลยจนทำให้เกิดความเสียหายต่อทรัพย์สินหรือได้รับอันตรายจากสัตว์เลี้ยง เพื่อนบ้านทิ้งขยะหรือเลี้ยงสัตว์ได้รับกลิ่นเหม็นเดือดร้อนรำคาญ เป็นต้น

จากผลการสำรวจอาชญากรรมภาคประชาชนในครั้งนี้นับว่าจากจำนวนอาชญากรรมที่พบ 1,237 ราย มีเพียง 152 ราย หรือคิดเป็นร้อยละ 12.3 เท่านั้น ที่มีการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ โดยมีคดีถึงร้อยละ 87.7 ที่ไม่มีการแจ้งความต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจและทำให้หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมไม่สามารถทราบถึงข้อมูลการก่อเหตุอาชญากรรมในส่วนที่ยังไม่มีการแจ้งความต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ ในการสำรวจอาชญากรรมภาคประชาชนในครั้งนี้ได้มีความพยายามที่จะรวบรวมข้อมูลต่างๆ ให้ครอบคลุมมากที่สุดเพื่อใช้ทำความเข้าใจและทราบถึงสถานการณ์อาชญากรรมที่แท้จริงในส่วนที่เป็นคดีที่ไม่มีการแจ้งความต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจด้วย การสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนในครั้งนี้นอกจากจะเป็นการสำรวจเพื่อจำแนกข้อมูลทางสถิติเพื่อแสดงให้เห็นถึงภาพรวมของอาชญากรรมทั้งประเทศทั้งที่เป็นคดีที่มีการแจ้งความต่อเจ้าหน้าที่และคดีที่ไม่ได้มีการแจ้งความต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจแล้วยังได้มีการเก็บข้อมูลพฤติกรรมพอสังเขปของการกระทำผิดในแต่ละคดีไว้ด้วย วัตถุประสงค์ของการรวบรวมข้อมูลดังกล่าวก็เพื่อจะทราบถึงพฤติกรรมอาชญากรรมที่มีความแปลกใหม่ที่โดยทั่วไปเป็นพฤติกรรมอาชญากรรมที่อาจจะไม่ได้รับรู้ทั่วไปโดยเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือหน่วยงานกระบวนการยุติธรรมต่างๆ รวมถึงจะเป็นการรวบรวมข้อมูลอาชญากรรมที่เกิดขึ้นใหม่และกำลังเป็นปัญหาหรือเป็นช่องว่างไม่มีหน่วยงานใดดูแลในปัจจุบันเพื่อแจ้งเตือนให้หน่วยงานต่างๆ ให้ความสำคัญในการกำหนดนโยบายและมาตรการในการแก้ปัญหาในอนาคต ผลการรวบรวมข้อมูลอาชญากรรมดังกล่าวได้พบประเด็นอาชญากรรมในรูปแบบใหม่หลายประการที่น่าสนใจดังต่อไปนี้

ในกลุ่มคดีประทุษร้ายต่อชีวิตร่างกายโดยทั่วไปจะเป็นคดีข่มขู่คุกคามหรือคดีทะเลาะวิวาท โดยทั่วไป ในส่วนของอาชญากรรมรูปแบบอื่นพบว่าในส่วนของคดีทะเลาะวิวาทหรือข่มขู่คุกคามในปัจจุบันมักจะพบกรณีการทะเลาะวิวาทที่เกิดจากการกระทบกระทั่งของคนแปลกหน้าที่ไม่เคยมีสาเหตุโกรธเคืองกันมาก่อนมากขึ้นแต่อาจเป็นปัญหาที่เกิดจากการควบคุมอารมณ์ เช่น ปิบแตรรถใส่กัน ทะเลาะวิวาทกันในร้านเหล้า หลังจากที่ได้มีการจัดกลุ่มความผิดประทุษร้ายต่อชีวิตร่างกายให้รวมถึงกรณีมีเจตนาปล่อยสารพิษให้ชุมชนได้รับอันตรายตามการจำแนกข้อมูลสถิติสากลพบว่ามีเหยื่ออาชญากรรมได้ให้ข้อมูลเกี่ยวกับกรณีการทิ้งขยะพิษในชุมชนซึ่งเป็นความผิดที่โดยทั่วไปเจ้าหน้าที่

ตำรวจอาจไม่ได้ให้ความสนใจแต่กลับเป็นความผิดที่อาจก่อให้เกิดอันตรายต่อผู้คนจำนวนมากในชุมชนได้

ในกลุ่มคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์นอกจากการก่อเหตุอาชญากรรมพื้นฐานเกี่ยวกับการปล้นทรัพย์ชิงทรัพย์ ชิงทรัพย์ และลักทรัพย์ทั่วไป ในการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนในครั้งนี้ได้พบกรณีที่น่าสนใจเกี่ยวกับการลักทรัพย์ผลผลิตทางการเกษตร การลักทรัพย์ผลผลิตทางการเกษตรพบได้ทั่วไปในพื้นที่ทางการเกษตรโดยเฉพาะอย่างยิ่งในพื้นที่ที่มีการปลูกพืชสวนที่มีผลผลิตที่มีราคา การลักทรัพย์ผลผลิตทางการเกษตรเป็นการก่อเหตุที่ทำได้ง่ายเนื่องจากพื้นที่เกษตรมีขนาดกว้างใหญ่ยากที่จะดูแลได้ทั่วถึงรวมถึงตัวเกษตรกรเองก็ไม่ได้มีบ้านพักอยู่ในพื้นที่เกษตรจึงยากแก่การดูแล จากข้อมูลความผิดเกี่ยวกับการลักทรัพย์ผลผลิตทางการเกษตรพบว่าโดยทั่วไปเหยื่ออาชญากรรมคิดว่าเป็นการกระทำผิดของกลุ่มวัยรุ่นในพื้นที่แต่ก็มีกรณีที่คนร้ายกระทำผิดในลักษณะเป็นขบวนการที่มาจากนอกพื้นที่และมีรถขนส่งทรัพย์ที่ประทุษร้ายมาได้เป็นอย่างดีเป็นกิจลักษณะ ความผิดในลักษณะของการลักทรัพย์ผลผลิตทางการเกษตรเป็นความผิดที่มีความถี่ค่อนข้างสูงและแทบไม่มีการช่วยเหลือตรวจตราจากเจ้าหน้าที่ทั้งจากเจ้าหน้าที่ตำรวจและเจ้าหน้าที่ท้องถิ่น

ในกลุ่มคดีความผิดทางเพศในการสำรวจครั้งนี้ไม่พบความผิดในข้อหาข่มขืนกระทำชำเราหรือกระทำอนาจารที่มีลักษณะรุนแรง มีพบกรณีอนาจารหนึ่งรายจากผู้มีอาการทางจิตเปิดเผยอวัยวะเพศให้เหยื่อดูและมีการแตะเนื้อต้องตัวแต่ไม่เกิดอันตราย ประเด็นที่น่าสนใจเป็นคดีที่เกี่ยวกับการข่มขู่คุกคามทางเพศที่มีประเด็นอาชญากรรมในรูปแบบใหม่ที่ที่น่าสนใจเกี่ยวกับการก่อเหตุและเข้าถึงเหยื่อโดยใช้ช่องทางออนไลน์และเครือข่ายสังคมออนไลน์

ในกลุ่มคดีฉ้อโกงหลอกลวงเป็นที่กลุ่มคดีที่น่าสนใจ จากการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนปี พ.ศ.2563 ในครั้งนี้พบว่าคดีหลอกลวงฉ้อโกงเป็นกลุ่มคดีที่พบมากที่สุดและมีจำนวนเพิ่มขึ้นอย่างก้าวกระโดดเมื่อเทียบกับความผิดอื่นๆ ซึ่งแสดงให้เห็นถึงแนวโน้มการกระทำผิดของคนร้ายที่มีพฤติกรรมในการก่อเหตุที่กระทำกับเหยื่อหรือเข้าถึงทรัพย์โดยตรงน้อยลง แต่จะกระทำผิดในลักษณะของการติดต่อกับเหยื่ออาชญากรรมโดยอ้อมผ่านสื่อและช่องทางออนไลน์ต่างๆ โดยไม่ต้องเข้าถึงกับเหยื่อโดยตรงซึ่งหากมีการทราบว่ามีการกระทำผิดเกิดขึ้นก็สามารถหลบเลี่ยงหลบหนีได้โดยง่าย คดีหลอกลวงฉ้อโกงที่พบมากที่สุดและเป็นคดีอันดับหนึ่งของการสำรวจอาชญากรรมภาคประชาชนในครั้งเป็นคดีความผิดเกี่ยวกับหลอกลวงประกาศขายสินค้าออนไลน์แล้วไม่มีการส่งสินค้าซึ่งมีทั้งการประกาศขายสินค้าผ่านเครือข่ายสังคมออนไลน์และเว็บไซต์การค้าอิเล็กทรอนิกส์ที่เป็นตัวกลาง ลักษณะการกระทำผิดความผิดที่น่าสนใจพบบ่อยในช่วงของการเก็บข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนที่ผ่านมาเป็นกรณีเกี่ยวกับการประกาศขายสินค้าขาดแคลนในช่วงของการแพร่ระบาดของโรคโควิด-19 เช่น หน้ากากอนามัยหรือเครื่องมือทางการแพทย์ ลักษณะความผิดดังกล่าวส่วนใหญ่แล้วแม้จะมีการแจ้งความกับเจ้าหน้าที่ให้ทำการสืบสวนจับกุมก็มักจะติดตามตรวจสอบและอายัด

บัญชีธนาคารไม่ทันมีการยกย้ายถ่ายเทเงินออกจากบัญชีและหลบหนีไปก่อนที่จะติดตามจับกุมตัวได้ และในประเทศไทยก็ยังไม่มียุทธศาสตร์การคุ้มครองผู้บริโภคและควบคุมการเปิดบัญชีธนาคารที่ดีพอทำให้คนร้ายสามารถก่อเหตุได้โดยง่ายและไม่เกรงกลัวต่อกฎหมาย

ประเด็นความผิดเกี่ยวกับแชร์ลูกโซ่และหลอกให้ร่วมลงทุนทำธุรกิจก็ยังเป็นความผิดสำคัญซึ่งคดีดังกล่าวมีปัญหา แม้ความผิดเกี่ยวกับแชร์ลูกโซ่และหลอกให้ร่วมลงทุนทำธุรกิจจะเป็นความผิดที่พบบ่อยและเกิดขึ้นมานานแล้วแต่ในปัจจุบันก็ยังเป็นความผิดที่มีปัญหามากอยู่ทั้งในแง่มูลค่าความเสียหายที่สูงและในแง่ความถี่ที่ถือเป็นอาชญากรรมที่เกิดขึ้นมากในลำดับสองและมีการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจำนวนมาก ประเด็นที่น่าสนใจคือรูปแบบและลักษณะการหลอกลวงจะเปลี่ยนแปลงไปเรื่อย ๆ

ประเด็นพฤติกรรมการหลอกลวงที่น่าสนใจจะมีประเด็นเกี่ยวกับการหลอกลวงเกี่ยวกับสวัสดิการรัฐโดยมักจะมีการแจ้งผ่านกลุ่มไลน์หรือเข้ามาติดต่อกับชาวบ้านด้วยตนเองโดยอ้างว่าสามารถให้ความช่วยเหลือในการได้รับการจัดสรรสวัสดิการของรัฐตามโครงการต่างๆ และมีการหลอกลวงเรียกขอส่วนแบ่งหรือเก็บค่าบริการในการดำเนินการทางเอกสารเพื่อให้ได้รับสวัสดิการของรัฐดังกล่าว คดีหลอกลวงที่เริ่มพบมากขึ้นจากสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคโควิด-19 จึงมีการหลอกลวงว่าจะมีโครงการของรัฐต่างๆ มาช่วยเหลือ หรือมีการดำเนินการช่วยเหลือในโครงการที่มีอยู่จริงแล้วหลอกเรียกเก็บเงินหรือส่วนแบ่งออกไปโดยให้เหยื่อกรับภาระหนี้แทน เช่น กรณีที่พบเป็นการหลอกให้ไปรับเงินกู้ช่วยเหลือการประกอบอาชีพค้าขายของผู้สูงอายุของกระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์

นอกจากนี้ยังพบประเด็นอาชญากรรมที่แต่เดิมไม่ได้ระบุไว้ว่าเป็นความผิดแต่จากการสำรวจข้อมูลได้พบข้อมูลจำนวนมากและเป็นประเด็นที่น่าสนใจเกี่ยวกับการโกงแชร์ เงินกู้นอกระบบ และการหลอกลวงในลักษณะของการเรียไบบริจาค ในส่วนของการโกงแชร์นั้นพบว่าเป็นความเดือดร้อนของประชาชนในหลายพื้นที่และถูกมองว่าเป็นลักษณะของการละเมิดทางแพ่งไม่ได้เป็นอาชญากรรมแต่ในปัจจุบันกลับพบว่ามีผู้ก่อเหตุหลายรายที่มีลักษณะของการตั้งวงแชร์มาหลอกลวงชาวบ้านโดยมีตัวแทนชาวบ้านในพื้นที่ร่วมเป็นตัวกลางในการชักชวนเหยื่อซึ่งเป็นชาวบ้านในพื้นที่ให้หลงเชื่อ รวมถึงมีการหลอกลวงตั้งวงแชร์ทางช่องทางออนไลน์ด้วย การตั้งวงแชร์ดังกล่าวพบว่ามีลักษณะเป็นพฤติกรรมที่ตั้งใจจะหลอกลวงชาวบ้านตั้งแต่แรกและมีการรวบรวมวงแชร์ในขนาดใหญ่ที่เกินกฎหมายกำหนด ในส่วนของเงินกู้นอกระบบมีการให้เงินกู้ในหลากหลายรูปแบบซึ่งจะเรียกดอกเบี้ยในราคาที่สูงมากซึ่งอาจเกินไปกว่าการหารายได้ทางธุรกิจมาใช้หนี้รวมถึงมีพบพฤติกรรมในการให้เงินนอกระบบแล้วทำสัญญาเกินจริงด้วย ในส่วนของการหลอกลวงในลักษณะของการเรียไบบริจาคเป็นลักษณะความผิดที่พบบ่อยมากแต่ไม่มีหน่วยงานของรัฐเข้ามาดูแลอย่างจริงจัง

ในกลุ่มคดีอาชญากรรมความผิดที่ถูกกระทำโดยเจ้าหน้าที่ของรัฐและอาชญากรรมในรูปแบบอื่นจากการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนในครั้งนี้ได้พบคดีความผิดเกี่ยวกับการเรียกรับสินบนของเจ้าหน้าที่ของรัฐเพิ่มขึ้นจำนวนมากซึ่งอาจเกิดจากประชาชนกล้าที่จะให้ข้อมูลการกระทำผิดของเจ้าหน้าที่ของรัฐมากขึ้น และภายหลังจากมีการเพิ่มกลุ่มความผิดเกี่ยวกับการเรียกรับสินบนในทางธุรกิจซึ่งเป็นประเด็นที่ทางสากลให้ความสนใจก็พบว่าเริ่มมีการตรวจพบลักษณะความผิดดังกล่าวอยู่บ้าง นอกจากนี้หลังจากที่ได้เพิ่มกลุ่มความผิดเกี่ยวกับมลภาวะและการทำลายทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมก็พบมีการตรวจพบการกระทำผิดในลักษณะดังกล่าว อยู่มากในหลายพื้นที่ทั้งกรณีโรงงานปล่อยมลภาวะและการเผาวัสดุทางการเกษตร จากการสำรวจพบความผิดเกี่ยวกับการทำลายทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมจำนวนมากและเป็นความผิดที่พบบ่อยที่สุดในกลุ่มความผิดดังกล่าว ในส่วนของอาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์พบว่าอาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์ส่วนใหญ่คนร้ายมักจะมุ่งเป้าไปก่อเหตุกับองค์กรทางธุรกิจและเรียกร้องผลประโยชน์จากการก่อเหตุจำนวนมาก แต่การสำรวจอาชญากรรมภาคประชาชนเป็นการสำรวจกับประชาชนทั่วไปจึงอาจยังพบความผิดอาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์จำนวนไม่มากนักและมักจะเป็นกรณีเรื่องเล็กน้อย เช่น การแอบลักลอบรู้รหัสผ่านและเข้ามาแอบใช้บัญชีคอมพิวเตอร์แต่ไม่สามารถทราบข้อมูลเกี่ยวกับการลักลอบเข้าระบบคอมพิวเตอร์ได้ ความผิดในกลุ่มนี้เป็นความผิดอีกกลุ่มที่หน่วยงานของรัฐมักจะขาดศักยภาพในการควบคุมป้องกันและการติดตามดำเนินคดีกับผู้กระทำผิด

4.4.3 อาชญากรรมในเชิงพื้นที่

จากการวิเคราะห์ข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของกลุ่มตัวอย่างแยกเป็นรายภาค กองบัญชาการตำรวจพบว่าในพื้นที่กองบัญชาการตำรวจภูธรภาค 2 เป็นพื้นที่ซึ่งพบการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมมากที่สุดมีอัตราการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมถึงร้อยละ 19.60 (ค่าเฉลี่ยร้อยละ 10.45) โดยมีคดีในทุกกลุ่มค่อนข้างสูงและที่พบมากอย่างเห็นได้ชัดคือกรณีได้รับอันตรายจากมลภาวะและทรัพยากรธรรมชาติที่สูงกว่าภาคอื่นๆ อย่างชัดเจน

พื้นที่ที่พบการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมรองลงคือพื้นที่กองบัญชาการตำรวจภูธรภาค 8 และภาค 9 อัตราการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมร้อยละ 16.43 และร้อยละ 11.60 ตามลำดับ โดยพบว่ามีเหตุอาชญากรรมฉ้อโกงหลอกหลวงและกลุ่มความผิดต่อทรัพย์สูงกว่าภาคอื่นๆ โดยคดีที่น่าสนใจในกลุ่มคดีลักทรัพย์ผลผลิตทางการเกษตรจากการทำสวนยางและสวนผลไม้ในพื้นที่ ส่วนใหญ่แล้วมักจะไม่ได้อ้างความต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจเนื่องจากเป็นเหตุที่พบได้ทั่วไปจนเคยชิน

กองบัญชาการตำรวจนครบาลไม่ได้มีคดีความผิดประเภทใดประเภทหนึ่งโดดเด่นเป็นพิเศษสูงกว่าภาคอื่นๆ แต่ก็ยังเป็นพื้นที่ซึ่งมีคดีความผิดในทุกกลุ่มประเภทอยู่ในระดับสูงและค่อนข้างจะสูงกว่า

อัตราการตกเป็นเหยื่อโดยเฉลี่ยจึงทำให้ภาพรวมเป็นพื้นที่ซึ่งมีการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมค่อนข้างสูงแต่ก็สูงกว่าค่าเฉลี่ยไม่มากนัก (อัตราการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมร้อยละ 11.60)

พื้นที่ที่พบเหยื่ออาชญากรรมน้อยที่สุดคือพื้นที่กองบัญชาการตำรวจภูธรภาค 6 มีอัตราการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมเพียงร้อยละ 5.6

ในส่วนของลักษณะพื้นที่พักอาศัยของเหยื่อพบว่าพื้นที่ชุมชนประมงมีอัตราการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมสูงสุดพบอัตราการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมร้อยละ 16.56 โดยพบความผิดเกี่ยวกับชีวิตร่างกายและได้รับอันตรายจากมลภาวะและการทำลายทรัพยากรธรรมชาติมากกว่าพื้นที่อื่นๆ

รองลงมาได้แก่พื้นที่ย่านการค้าและชุมชนแออัด ย่านการค้าและชุมชนแออัดมีอัตราการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมร้อยละ 13.95 และร้อยละ 12.32 ตามลำดับ ในย่านการค้าจะพบเหยื่ออาชญากรรมในความผิดเกี่ยวกับทรัพย์และการฉ้อโกงหลอกลวงสูงกว่าพื้นที่อื่นๆ ส่วนในพื้นที่ชุมชนแออัดจะพบเหตุอาชญากรรมเกี่ยวกับชีวิตร่างกายและทรัพย์มากกว่าพื้นที่อื่นๆ

พื้นที่ชุมชนเขตเมืองและชุมชนเขตนอกเมืองมีอัตราการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมใกล้เคียงกันที่ร้อยละ 9.45 และ 9.43 ตามลำดับ ชุมชนในเขตเมืองมีอาชญากรรมในกลุ่มความผิดชีวิตร่างกายความผิดต่อทรัพย์และความผิดทางเพศสูงกว่าในเขตชุมชนเขตนอกเมือง โดยชุมชนเขตนอกเมืองจะพบความผิดเกี่ยวกับหลอกลวงฉ้อโกงสูงกว่าชุมชนเขตเมือง

พื้นที่ชุมชนเกษตรกรรมเป็นที่ที่พบเหยื่ออาชญากรรมน้อยที่สุด พบอัตราการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมร้อยละ 8.45

4.4.4 ความเสียหายจากอาชญากรรม

การศึกษาครั้งนี้ได้มีการประมาณการความเสียหายจากอาชญากรรมโดยนำความเสียหายจากอาชญากรรมที่สำรวจได้ไปประมาณการโดยตัวแบบทางเศรษฐศาสตร์ Unit Cost Analysis ตามแนวทางการประมาณค่าความเสียหายของอาชญากรรมของ McCollister et al (2010) พบว่ามูลค่าความเสียหายของอาชญากรรมในภาพรวมของทั่วประเทศพบว่าความผิดอาชญากรรมในกลุ่มประเภทที่มีการเก็บข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนได้ก่อให้เกิดความเสียหายต่อทรัพย์สินทั้งสิ้นโดยประมาณ 2.76 แสนล้านบาท มีความเสียหายจากค่ารักษาพยาบาลที่เกิดจากอาการบาดเจ็บ 1.25 หมื่นล้านบาท รวมมูลค่าความเสียหายในภาพรวม โดยประมาณ 2.88 แสนล้านบาท (288,680,636,167.07 บาท) ซึ่งแสดงให้เห็นว่าความเสียหายที่เกิดขึ้นจากอาชญากรรมที่เกิดขึ้นต่อประชาชนในภาพรวมนั้นมีมูลค่าที่สูงมาก

นอกจากนี้ในรายงานฉบับนี้ยังได้ประมาณการรายได้จากการก่ออาชญากรรมพบว่าเม็ดเงินหมุนเวียนจากการก่ออาชญากรรมเฉพาะกลุ่มที่เก็บข้อมูลได้โดยประมาณมีปริมาณมากถึง 4.67 หมื่นล้านบาท ซึ่งมากกว่าขนาดของภาคธุรกิจหลายภาคธุรกิจ โดยผู้ก่อเหตุกลุ่มฉ้อโกงหลอกลวงมีแนวโน้มจะมีรายได้จากการก่ออาชญากรรมมากที่สุดโดยคิดรวมเม็ดเงินหมุนเวียนรายได้ของอาชญากรจากการก่ออาชญากรรมในลักษณะฉ้อโกงหลอกลวงโดยประมาณมีจำนวนมากกว่า 3 หมื่นล้านบาทต่อปี และมีจำนวนความถี่ในการเกิดอาชญากรรมมากกว่ากลุ่มอื่นๆ

4.4.5 อาชญากรรมส่วนใหญ่ไม่ได้เข้าสู่กระบวนการยุติธรรม

จากผลการสำรวจอาชญากรรมภาคประชาชนในครั้งนีพบว่าจากจำนวนอาชญากรรมที่พบ 1,237 ราย มีเพียง 152 ราย หรือคิดเป็นร้อยละ 12.3 เท่านั้น ที่มีการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ โดยมีคดีถึงร้อยละ 87.7 ที่ไม่มีการแจ้งความต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจและทำให้หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมไม่สามารถทราบถึงข้อมูลการก่อเหตุอาชญากรรมในส่วนที่ยังไม่มีการแจ้งความต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ โดยสาเหตุที่ไม่แจ้งมักจะเนื่องมาจากไม่เกิดความเสียหาย เห็นว่าเป็นเรื่องเล็กน้อย ยุ่งยากไม่อยากเป็นคดีความ ไม่สะดวกไม่มีเวลาแจ้งเหตุ ขาดพยานหลักฐาน และได้จัดการเหตุด้วยตนเองไปแล้ว

4.4.6 ความหวาดกลัวภัยอาชญากรรม

ผลการวิเคราะห์ระดับความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมจากการสำรวจความคิดเห็นผู้ตอบแบบสอบถามซึ่งเป็นผู้แทนครัวเรือนจำนวน 3,538 ตัวอย่าง เกี่ยวกับความเชื่อมั่นในความปลอดภัยในที่พักอาศัยและบริเวณย่านที่พักอาศัยในช่วงกลางวันและกลางคืนพบว่าประชาชนมีความเชื่อมั่นในความปลอดภัยในระดับสูงอยู่ที่ระดับ 0.829 จากคะแนนเต็ม 1.0

ในภาพรวมกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ร้อยละ 74.4 ไม่ได้รู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรม โดยกลุ่มที่กลัวภัยอาชญากรรมได้ให้เหตุผลว่าที่มีความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมบริเวณที่พักอาศัยนั้นส่วนใหญ่เนื่องมาจากเคยมีประสบการณ์เคยประสบเหตุอาชญากรรมในพื้นที่ ทราบว่าในละแวกบ้านและพื้นที่ใกล้เคียงมีเหตุอาชญากรรมเกิดขึ้น มีอาชญากรรมเกิดขึ้นบ่อย ขโมยชุกชุม ปัญหาเสพติดในพื้นที่ มีกลุ่มวัยรุ่นมั่วสุม มีคนเมาสุราในพื้นที่ เศรษฐกิจไม่ดีมีคนตกงานเยอะ มีปัญหาแรงงานต่างด้าวในพื้นที่ มีคนนอกพื้นที่เข้ามาในพื้นที่จำนวนมาก ได้รับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับอาชญากรรม ไม่มีไฟส่องสว่างยามค่ำคืน และเกิดจากตัวผู้ตอบแบบสอบถามเองที่เป็นกลุ่มเปราะบาง (เช่น คนแก่ ผู้หญิง) จึงรู้สึกขาดความมั่นใจในความปลอดภัย

สำหรับความเชื่อมั่นต่อกระบวนการยุติธรรมกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ร้อยละ 66.9 ให้ความเชื่อมั่นและไว้วางใจต่อความถูกต้อง เทียบตรง และความโปร่งใสของกระบวนการยุติธรรมของประเทศ

ไทย โดยกลุ่มที่ไม่เชื่อมั่นมักจะให้เหตุผลว่ากระบวนการยุติธรรมของประเทศไทยมีสองมาตรฐาน มีการเลือกปฏิบัติ มีการทุจริตคอร์รัปชัน กระบวนการยุติธรรมมีผลประโยชน์แอบแฝง เมื่อประสบเหตุแล้วไปแจ้งเหตุไม่ได้รับการตอบสนอง แจ้งความแล้วเรื่องเงียบ เจ้าหน้าที่ยุติธรรมไม่ค่อยติดตามคดี เจ้าหน้าที่ตำรวจมาที่เกิดเหตุซ้ำ มีการแต่งตั้งโยกย้ายเจ้าหน้าที่ไม่เป็นธรรม มีการกลั่นแกล้งจับกุม เคยพบเห็นการปฏิบัติหน้าที่ไม่เป็นธรรม เคยถูกเรียกค่าตอบแทนสำหรับเร่งรัดการทำหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ เชื่อว่าต้องมีผลประโยชน์ตอบแทนเจ้าหน้าที่ รับรู้ข่าวสารในด้านไม่ดีของกระบวนการยุติธรรมของประเทศไทยอยู่เสมอ พบเห็นข่าวสารจากกรณีตัวอย่างที่ออกเผยแพร่ทางสื่อเกี่ยวกับความไม่ยุติธรรมและกรณีคนรวยไม่ค่อยถูกลงโทษ มีการเล่นพรรคเล่นพวก มีการแทรกแซงจากการเมืองและผู้มีอำนาจ อยู่ภายใต้อำนาจเงินและผู้มีอิทธิพล ประชาชนมักจะได้รับบริการที่ไม่ดีจากกระบวนการยุติธรรม (ความล่าช้า ติดต่อยาก ไม่ได้รับการตอบสนอง ดูแลไม่ทั่วถึง) กระบวนการยุติธรรมไม่เอื้อต่อคนจน ไม่เชื่อมั่นต่อตำรวจ ไม่เชื่อมั่นในระบบกฎหมายและระบบงานยุติธรรม และข่าวสารทางการเมืองที่แสดงให้เห็นถึงการปฏิบัติต่อฝ่ายการเมืองในลักษณะเข้าข้างฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง

4.5 เปรียบเทียบสถิติอาชญากรรมของตำรวจกับข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชน

รายงานในส่วนนี้เป็นการเปรียบเทียบข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนกับสถิติการรับแจ้งอาชญากรรมของตำรวจว่ามีความแตกต่างกันมากน้อยเพียงใด จากข้อมูลการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนในรอบปี พ.ศ.2563 (1 มกราคม พ.ศ.2563 – 31 ธันวาคม พ.ศ.2563) พบว่าเหยื่ออาชญากรรมที่พบจากกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่แล้วไม่ได้แจ้งความต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ

ตารางที่ 4.15 จำนวนเหยื่ออาชญากรรมที่พบจากการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน และการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ

ลำดับที่	ลักษณะการก่อความผิด	พบ	แจ้ง	ไม่แจ้ง	แจ้งเหตุร้อยละ
1	ความผิดต่อชีวิตและร่างกาย	43	11	32	25.6
2	ความผิดต่อทรัพย์สิน	289	57	232	19.7
3	ความผิดทางเพศ	12	3	9	25.0
4	ความผิดฉ้อโกงการหลอกลวง	738	60	678	8.1
5	ความผิดรูปแบบอื่น	155	21	134	13.6
ภาพรวม		1,237	152	1,085	12.3

จากตารางที่ 4.15 เห็นได้ว่าเหยื่ออาชญากรรมที่พบมีเพียงส่วนน้อยที่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ (ร้อยละ 12.3) ซึ่งหากไม่มีการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจจะไม่มีกรลงบันทึกข้อมูลการรับแจ้งอาชญากรรมจึงทำให้ปริมาณอาชญากรรมที่เกิดขึ้นจริงมากกว่าคดีที่ตำรวจรับแจ้งมาก

รายงานในส่วนนี้ได้ทำการเปรียบเทียบข้อมูลสถิติอาชญากรรมโดยได้นำข้อมูลสถิติอาชญากรรมจากระบบสารสนเทศกลางของตำรวจในห้วงเวลาเดียวกัน (ปี พ.ศ. 2563) มาทำการเปรียบเทียบกับสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนที่พบจากการสำรวจเป็นรายข้อหาความผิดโดยคำนวณโอกาสการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมต่อประชากรแสนคนเป็นตัวแทนในการเปรียบเทียบในส่วนของสถิติการรับแจ้งอาชญากรรมของตำรวจโดยนับจำนวนผู้เสียหายเป็นรายคนในแต่ละคดีแล้วนำมาเทียบกับจำนวนประชากรทั่วประเทศ (จำนวนประชากร ปี พ.ศ. 2563 จำนวน 66,186,721 คน) แล้วนำมาเปรียบเทียบกับอัตราการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมที่พบจากการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนเปรียบเทียบกับจำนวนกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด (จำนวน 11,834 คน)

ในการดำเนินการเปรียบเทียบสถิติอาชญากรรมของตำรวจกับข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนที่ผ่านมามีปัญหาจากมาตรฐานการจัดกลุ่มอาชญากรรมของตำรวจกับการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนมีความแตกต่างกันทำให้ไม่สามารถที่จะเปรียบเทียบสถิติกันได้ รวมถึงการนับจำนวนคดีสถิติอาชญากรรมของตำรวจจะนับจำนวนคดีตามจำนวนเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเป็นจำนวนคดีแต่ในส่วนของอาชญากรรมภาคประชาชนจะนับตามจำนวนเหยื่อผู้ประสบเหตุ เมื่อการจัดกลุ่มและมาตรฐานการนับจำนวนคดีมีความแตกต่างกันจึงเป็นเรื่องยากที่จะนำเสนอผลการเปรียบเทียบจำนวนคดีให้ถูกต้องได้ การวิเคราะห์เปรียบเทียบสถิติอาชญากรรมในครั้งนี้จึงได้แก้ไขปัญหาดังกล่าวโดยนำข้อมูลคดีจากสารบบคดีของตำรวจแยกเป็นรายคดีซึ่งมีการระบุจำนวนผู้เสียหายในคดีไว้ด้วยอันเป็นข้อมูลสถิติอาชญากรรมที่มีความละเอียดมากที่สุดมาทำการเปรียบเทียบอันจะช่วยให้สามารถเทียบเคียงได้กับจำนวนการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของตำรวจโดยนับผู้เสียหายทุกรายในทุกคดีมาเปรียบเทียบกับจำนวนการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในอาชญากรรมภาคประชาชนซึ่งนับจากจำนวนเหยื่ออาชญากรรมทุกคนในทุกคดีในลักษณะเดียวกันโดยนับเป็นอัตราการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของประชาชน ในการเปรียบเทียบสถิติอาชญากรรมในส่วนนี้ได้พยายามจับคู่ข้อหาความผิดในสารบบคดีของตำรวจกับพฤติกรรมอาชญากรรมที่ใช้ในการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนให้ได้ใกล้เคียงกันมากที่สุดโดยหากความผิดในกลุ่มใดไม่สามารถคัดแยกได้จากสารบบคดีตำรวจก็จะรวมคดีในกลุ่มเดียวกันให้ตรงกัน แต่หากในความผิดใดทางตำรวจยังไม่ได้กำหนดให้เป็นความผิดทางอาญาก็จะตัดลักษณะความผิดนั้นออกจากการเปรียบเทียบเพื่อไม่ให้มีการประมาณการอาชญากรรมภาคประชาชนมากเกินไปจากการนับรวมอาชญากรรมที่ตำรวจไม่ได้จัดเก็บ ผลการเปรียบเทียบสถิติอาชญากรรมของตำรวจกับสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนเป็นรายกลุ่มความผิดปรากฏดังนี้

4.5.1 ความผิดต่อชีวิตและร่างกาย

ในความผิดในกลุ่มความผิดต่อชีวิตร่างกายนั้นเมื่อทำการแยกข้อหาความผิดคดีในสารบบคดีของตำรวจเป็นรายคดีพบว่าสามารถจัดกลุ่มความผิดได้ตรงกับการจัดกลุ่มความผิดในอาชญากรรม

ภาคประชาชนได้เกือบทุกลักษณะความผิด เว้นแต่ลักษณะความผิดอุบัติเหตุจากรถ อุบัติเหตุอื่นๆ เท่านั้นที่ไม่สามารถตัดแยกได้จากสารบบคดีของตำรวจ ซึ่งในการเปรียบเทียบสถิติอาชญากรรมจึงได้ตัดลักษณะความผิดดังกล่าวออกไม่ได้ทำการเปรียบเทียบ

นอกจากนี้ในส่วนของลักษณะความผิดข่มขู่จะทำอันตรายต่อชีวิตร่างกายและข่มขู่คุกคามให้ตกใจกลัวในการสำรวจอาชญากรรมภาคประชาชนนั้นสถิติตามสารบบคดีของตำรวจจะแยกข้อหาข่มขู่คุกคามให้ตกใจกลัวเท่านั้นไม่ได้แยกว่าเป็นการข่มขู่ให้ตกใจกลัวหรือมีการข่มขู่ในลักษณะว่าจะทำอันตรายต่อชีวิตร่างกายแต่อย่างใด ในการเปรียบเทียบสถิติอาชญากรรมในครั้งนี้จึงได้รวมพฤติกรรมเกี่ยวกับการข่มขู่คุกคามในอาชญากรรมภาคประชาชนเป็นกลุ่มเดียวกันเพื่อให้สามารถเปรียบเทียบกันได้

ตารางที่ 4.16 เปรียบเทียบสถิติคดีในกลุ่มความผิดต่อชีวิตร่างกาย

ลักษณะความผิด	อาชญากรรมภาคประชาชน		การรับแจ้งคดีตำรวจ	
	จำนวนการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม (ราย)	อัตราการตกเป็นเหยื่อต่อประชากรแสนคน	ผู้เสียหายทุกรายในคดี (ราย)	อัตราการตกเป็นเหยื่อต่อประชากรแสนคน
ฆ่า/พยายามฆ่า	ไม่พบ	0	3,809	5.75
ก่อการร้าย	ไม่พบ	0	6	0.01
วางเพลิง	ไม่พบ	0	705	1.07
วางระเบิด	ไม่พบ	0	9	0.01
ขู่มุขต่อสู้อย่างรุนแรง	1	8.45	11	0.02
ทะเลาะวิวาท	9	76.05	9,025	13.64
ความรุนแรงในครอบครัว	3	25.35	52	0.08
ทำแท้งผิดกฎหมาย	ไม่พบ	0	5	0.01
ข่มขู่คุกคามให้ตกใจกลัว	25	211.26	550	0.83
ลักพาตัว	ไม่พบ	0	2	0.03
หน่วงเหนี่ยวกักขัง	ไม่พบ	0	89	0.13
เอาคนเป็นทาส	ไม่พบ	0	ไม่พบ	0
ความผิดต่อเสรีภาพ	1	8.45	96	0.15

ลักษณะความผิด	อาชญากรรมภาคประชาชน		การรับแจ้งคดีตำรวจ	
	จำนวนการ ตกเป็นเหยื่อ อาชญากรรม (ราย)	อัตราการตก เป็นเหยื่อต่อ ประชากร แสนคน	ผู้เสียหาย ทุกราย ในคดี (ราย)	อัตราการตก เป็นเหยื่อต่อ ประชากร แสนคน
ปล่อยสารพิษ	4	33.8	2	0.003
รวมทั้งสิ้น	43	363.36	14,361	21.70

หมายเหตุ 1) รวมลักษณะความผิดข่มขู่คุกคามว่าจะทำอันตรายต่อชีวิตร่างกายและข่มขู่คุกคามให้ตกใจกลัวในอาชญากรรมภาคประชาชนเป็นกลุ่มเดียวให้ตรงกับสารบบคดีตำรวจ

ผลการเปรียบเทียบพบว่าการสำรวจอาชญากรรมภาคประชาชนพบการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในกลุ่มนี้จำนวน 43 ราย คิดเป็น 363.36 รายต่อประชากรแสนคน และสถิติคดีของตำรวจพบการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในกลุ่มนี้จำนวน 14,361 ราย คิดเป็น 21.70 รายต่อประชากรแสนคน หรือกล่าวได้ว่าการสำรวจอาชญากรรมภาคประชาชนพบเหยื่ออาชญากรรมในกลุ่มความผิดต่อชีวิตร่างกายมากกว่าสถิติอาชญากรรมของตำรวจ 16.74 เท่า

4.5.2 ความผิดต่อทรัพย์

ในกลุ่มลักษณะความผิดต่อทรัพย์เมื่อทำการแยกข้อหาความผิดคดีในสารบบคดีของตำรวจเป็นรายคดีพบว่าสามารถจัดกลุ่มความผิดได้ตรงกับการจัดกลุ่มความผิดในอาชญากรรมภาคประชาชนได้ในทุกลักษณะความผิด อย่างไรก็ตามในการสำรวจอาชญากรรมภาคประชาชนจะมีการเก็บลักษณะความผิดแยกย่อยในระดับรายละเอียดมากกว่า เช่น ในกลุ่มความผิดปล้น จี้ ซิงทรัพย์ ในการสำรวจอาชญากรรมภาคประชาชนได้ทำการสำรวจแยกย่อยว่าเป็นการปล้น จี้ ซิงทรัพย์ในที่สาธารณะ ปล้น จี้ ซิงทรัพย์ในที่สาธารณะในพื้นที่ส่วนบุคคล ปล้นชิงสินค้า ปล้นชิงรถยนต์/รถจักรยานยนต์ ซึ่งในสารบบคดีของตำรวจจะแยกเป็นข้อหาชิงทรัพย์และปล้นทรัพย์เท่านั้น ในการเปรียบเทียบสถิติอาชญากรรมในรายนี้จึงได้รวมพฤติกรรมเกี่ยวกับการจี้ ปล้น ชิงทรัพย์ เป็นกลุ่มเดียวกันเพื่อให้สามารถเปรียบเทียบกันได้

ในส่วนของความผิดยกยอกทรัพย์นั้นในการสำรวจอาชญากรรมภาคประชาชนได้แยกเป็นกรณียกยอกทรัพย์กับกรณีลูกจ้างยกยอกทรัพย์ แต่ในสารบบคดีตำรวจมีกลุ่มข้อหาเดียวคือยกยอกทรัพย์จึงได้รวมเป็นกลุ่มยกยอกทรัพย์เป็นกลุ่มเดียวกันเพื่อให้สามารถเปรียบเทียบกันได้

รวมถึงในความผิดพลาดที่พบในสารบบคดีของตำรวจจะแยกได้เฉพาะความผิดพลาดที่พบใน
 เคสสถานและหลักฐานผลผลิตทางการเกษตรเท่านั้นที่แยกกลุ่มย่อยไว้ แต่กรณีหลักฐานประเภทอื่นๆ
 ที่ไม่ได้มีการแยกกลุ่มย่อยจะถูกนับรวมเป็นกลุ่มเดียวกันเพื่อให้สามารถเปรียบเทียบกันได้ตรงกัน

ตารางที่ 4.17 เปรียบเทียบสถิติคดีในกลุ่มความผิดต่อทรัพย์

ลักษณะความผิด	อาชญากรรมภาคประชาชน		การรับแจ้งคดีตำรวจ	
	จำนวนการตก เป็นเหยื่อ อาชญากรรม (ราย)	อัตราการตก เป็นเหยื่อต่อ ประชากร แสนคน	ผู้เสียหาย ทุกราย ในคดี (ราย)	อัตราการตก เป็นเหยื่อต่อ ประชากร แสนคน
ปล้น จี้ ชิงทรัพย์	5	42.25	558	0.84
ลักทรัพย์ในเคสสถาน	82	692.92	1,912	2.89
ลักทรัพย์ผลผลิตทางการเกษตร	26	219.71	970	1.47
ลักทรัพย์	130	1,098.53	16,621	25.11
วิ่งราวทรัพย์	14	118.3	682	1.03
กรรโชกทรัพย์	7	59.15	121	0.18
รีดเอาทรัพย์	1	8.45	17	0.03
ทำให้เสียทรัพย์	4	33.8	2,792	4.22
ยักยอกทรัพย์	2	16.9	5,895	8.91
บุกรุก	16	135.2	4,087	6.17
หลงลืมวางทรัพย์แล้วสูญหาย	2	16.9	1	0.0015
ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์อื่น	-	-	2	0.003
รวมทั้งสิ้น	289	2,442.12	33,657	50.85

- หมายเหตุ: 1) รวมลักษณะความผิดปล้น จี้ ชิงทรัพย์ เป็นกลุ่มเดียวให้ตรงกับสารบบคดีตำรวจ
 2) รวมลักษณะความผิดยักยอกทรัพย์เป็นกลุ่มเดียวให้ตรงกับสารบบคดีตำรวจ
 3) รวมลักษณะความผิดลักทรัพย์ที่ไม่ได้แยกกลุ่มย่อยเป็นกลุ่มเดียวให้ตรงกับสารบบคดีตำรวจ

ผลการเปรียบเทียบพบว่าการสำรวจอาชญากรรมภาคประชาชนพบการตกเป็นเหยื่อ
 อาชญากรรมในกลุ่มนี้จำนวน 289 ราย คิดเป็น 2,442.12 รายต่อประชากรแสนคน และสถิติคดีของ
 ตำรวจพบการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในกลุ่มนี้จำนวน 33,657 ราย คิดเป็น 50.85 รายต่อ

ประชากรแสนคน หรือกล่าวได้ว่าการสำรวจอาชญากรรมภาคประชาชนพบเหยื่ออาชญากรรมในกลุ่ม ความผิดต่อทรัพย์มากกว่าสถิติอาชญากรรมของตำรวจ 48.02 เท่า

4.5.3 ความผิดทางเพศ

ในกลุ่มลักษณะความผิดทางเพศมีลักษณะความผิดในบางลักษณะยังไม่ได้ถูกกำหนดให้เป็น ความผิดทางอาญาจึงไม่ปรากฏอยู่ในสารบบคดีของตำรวจ อันได้แก่ พุดจาถวนลาม/ลอบแอบมอง หรือการสะกดรอย/ลอบติดตาม ดังนั้นในการวิเคราะห์เปรียบเทียบสถิติคดีจึงได้ตัดลักษณะความผิด ดังกล่าวออกไม่ได้นำมาเปรียบเทียบกับสถิติคดีจากสารบบคดีอาญาของตำรวจ

นอกจากนี้ในส่วนของการข่มขืนกระทำชำเราและการกระทำอนาจารนั้นในการสำรวจ อาชญากรรมภาคประชาชนมีพฤติกรรมแยกย่อยมากกว่าโดยมีการแยกกรณีข่มขืนโดยใช้กำลัง ข่มขืน ขณะมีนเมา ถูกรุมโทรม และทารุณทางเพศ แต่ข้อหาในสารบบคดีอาญาของตำรวจสามารถแยกได้ เฉพาะกรณีข่มขืนตามช่วงอายุของเหยื่อและกรณีถูกรุมโทรมเท่านั้นจึงต้องมีการรวมกลุ่ม ความผิด ข่มขืนกระทำชำเราในการสำรวจอาชญากรรมภาคประชาชนให้ตรงกับสารบบคดีตำรวจ ซึ่งรวมถึง ลักษณะความผิดกระทำอนาจารด้วยที่ในการสำรวจอาชญากรรมภาคประชาชนได้แยกกรณีได้รับ อันตรายและไม่ได้รับอันตรายแต่ข้อหาในสารบบคดีอาญาไม่ได้แยกกรณีได้รับอันตรายและไม่ได้รับ อันตรายออกจากกันจึงต้องทำการเปรียบเทียบรวมกันเป็นกลุ่มเดียวกันเพื่อให้สามารถเปรียบเทียบกัน ได้ตรงกัน

ตารางที่ 4.18 เปรียบเทียบสถิติคดีในกลุ่มความผิดทางเพศ

ลักษณะความผิด	อาชญากรรมภาคประชาชน		การรับแจ้งคดีตำรวจ	
	จำนวนการ ตกเป็นเหยื่อ อาชญากรรม (ราย)	อัตราการตก เป็นเหยื่อต่อ ประชากร แสนคน	ผู้เสียหาย ทุกอายุ ในคดี (ราย)	อัตราการตก เป็นเหยื่อต่อ ประชากร แสนคน
ข่มขืน	ไม่พบ	0	877	1.33
รุมโทรม	ไม่พบ	0	26	0.04
กระทำชำเราเด็ก	ไม่พบ	0	1,108	1.67
กระทำอนาจาร	1	8.45	1,025	1.55
ถูกคุกคามทางวาจา หรือแสดง กิริยาทำที่อันเป็นการรบกวน	5	42.25	52	0.08

ลักษณะความผิด	อาชญากรรมภาคประชาชน		การรับแจ้งคดีตำรวจ	
	จำนวนการ ตกเป็นเหยื่อ อาชญากรรม (ราย)	อัตราการตก เป็นเหยื่อต่อ ประชากร แสนคน	ผู้เสียหาย ทุกราย ในคดี (ราย)	อัตราการตก เป็นเหยื่อต่อ ประชากร แสนคน
ล่อลวงให้ตกเป็นเหยื่อการค้า ประเวณี	ไม่พบ	0	218	0.33
รวมทั้งสิ้น	6	50.70	3,306	4.99

หมายเหตุ 1) ไม่ได้รวมลักษณะความผิดพุดจาฉนวนลาม ลอบแอบมอง สะกดรอย ลอบติดตาม จำนวน 6 ราย ซึ่งไม่มีในสารบบคดีอาญาของตำรวจเนื่องจากยังไม่ได้กำหนดเป็นความผิดทางอาญา
2) รวมลักษณะความผิดกระทำอนาจารได้รับอันตรายและไม่ได้รับอันตรายเป็นกลุ่มเดียวให้ตรงกับสารบบคดีตำรวจ

ผลการเปรียบเทียบพบว่าการสำรวจอาชญากรรมภาคประชาชนพบการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในกลุ่มนี้จำนวน 6 ราย คิดเป็น 50.70 รายต่อประชากรแสนคน และสถิติคดีของตำรวจพบการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในกลุ่มนี้จำนวน 3,306 ราย คิดเป็น 4.99 รายต่อประชากรแสนคน หรือกล่าวได้ว่าการสำรวจอาชญากรรมภาคประชาชนพบเหยื่ออาชญากรรมในกลุ่มความผิดทางเพศมากกว่าสถิติอาชญากรรมของตำรวจ 10.15 เท่า

4.5.4 ความผิดฉ้อโกงหลอกลวง

กลุ่มความผิดฉ้อโกงหลอกลวงในการสำรวจอาชญากรรมภาคประชาชนเป็นกลุ่มที่มีการเก็บข้อมูลแยกย่อยรายละเอียดพฤติกรรมมากที่สุดเพื่อรองรับพฤติกรรมการกระทำผิดในการหลอกลวงฉ้อโกงที่มีการเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา โดยทั่วไปแล้วพฤติกรรมการกระทำผิดต่างๆ สามารถจัดเข้าเป็นกลุ่มความผิดฉ้อโกงตามข้อหาในสารบบคดีของตำรวจได้ แต่ในบางลักษณะความผิดก็มีการกำหนดกฎหมายหรือข้อหาความผิดเป็นการเฉพาะ เช่น ฉ้อโกงประชาชน โกงแชร์ โฆษณาสินค้าเกินจริง ปลอมแปลงเงินตรา ปลอมแปลงสินค้า เงินกู้ยืมระบบ เรียลไทม์บริจาด ความผิดเกี่ยวกับบัตรเครดิต เป็นต้น ซึ่งหากความผิดในกลุ่มนี้ในลักษณะใดมีการกำหนดกฎหมายหรือข้อหาความผิดใดเป็นการเฉพาะก็จะนำสถิติคดีจากการสำรวจอาชญากรรมภาคประชาชนมาเปรียบเทียบกับสถิติคดีในสารบบคดีของตำรวจโดยตรง หากไม่ได้มีการกำหนดกฎหมายหรือข้อหาความผิดเป็นการเฉพาะก็จะนำไปรวมกลุ่มในความผิดฉ้อโกงทั่วไป

ตารางที่ 4.19 เปรียบเทียบสถิติคดีในกลุ่มความผิดฉ้อโกงหลอกลวง

ลักษณะความผิด	อาชญากรรมภาคประชาชน		การรับแจ้งคดีตำรวจ	
	จำนวนการ ตกเป็นเหยื่อ อาชญากรรม (ราย)	อัตราการตก เป็นเหยื่อต่อ ประชากร แสนคน	ผู้เสียหาย ทุกราย ในคดี (ราย)	อัตราการตก เป็นเหยื่อต่อ ประชากร แสนคน
ฉ้อโกงประชาชน	52	439.41	1,438	2.17
โกงแชร์	9	76.05	197	0.30
โฆษณาสินค้าเกินจริงในลักษณะ หลอกลวง	219	1,850.60	45	0.07
ปลอมเงินตรา	6	50.70	60	0.09
ปลอมแปลงสินค้า	6	50.70	42	0.06
ปล่อยเงินกู้นอกระบบ	5	42.25	1,988	3.00
แอบอ้างนำเอกสารหรือใช้ข้อมูล ส่วนตัวในทางมิชอบ	38	321.11	248	0.37
หลอกลวงว่าเป็นเจ้าพนักงาน แล้วข่มขู่เรียกรับเงินหรือเรียไ เงิน	3	25.35	12	0.02
เรียไ้รบบริจาค	25	211.26	89	0.13
หลอกลวงให้ไปทำงาน	19	160.55	3	0.00
ฉ้อโกงหลอกลวงในลักษณะอื่นๆ	356	3,008.28	8,351	12.62
รวมทั้งสิ้น	738	6,236.27	12,473	18.85

หมายเหตุ 1) แยกเปรียบเทียบในข้อหาที่สามารถเทียบเคียงกันได้ ส่วนลักษณะความผิดฉ้อโกงหลอกลวงที่ไม่ได้มี
กฎหมายหรือข้อหาแยกเฉพาะจึงได้รวมในลักษณะความผิดฉ้อโกงหลอกลวงในลักษณะอื่นๆ ไว้เป็น
ประเภทเดียวให้สามารถเปรียบเทียบกันได้

ผลการเปรียบเทียบพบว่า การสำรวจอาชญากรรมภาคประชาชนพบการตกเหยื่ออาชญากรรม
ในกลุ่มนี้จำนวน 738 ราย คิดเป็น 6,236.27 รายต่อประชากรแสนคน และสถิติคดีของตำรวจพบการ
ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในกลุ่มนี้จำนวน 12,473 ราย คิดเป็น 18.85 รายต่อประชากรแสนคน หรือ
กล่าวได้ว่าการสำรวจอาชญากรรมภาคประชาชนพบเหยื่ออาชญากรรมในกลุ่มความผิดฉ้อโกง

หลอกลวงมากกว่าสถิติอาชญากรรมของตำรวจ 330.92 เท่า อย่างไรก็ตามก็ตีความผิดในกลุ่มนี้มีจำนวนมากที่พบการก่อเหตุแต่เป็นการก่อเหตุไม่สำเร็จซึ่งผู้เสียหายมักจะไม่ได้มาแจ้งความกับเจ้าหน้าที่เนื่องจากยังไม่เกิดความเสียหายจึงทำให้สถิติในการสำรวจอาชญากรรมภาคประชาชนสูงกว่าสถิติในสารบบคดีของตำรวจ มากเมื่อเทียบกับกลุ่มความผิดอื่นๆ

4.5.5 ความผิดอาชญากรรมในรูปแบบอื่น

กลุ่มคดีอาชญากรรมรูปแบบอื่นได้แก่การกระทำผิดโดยเจ้าหน้าที่รัฐและความผิดในรูปแบบใหม่ที่ให้ความสนใจสำรวจ ได้แก่ การเรียกรับสินบน ถูกลวงละเมิดโดยเจ้าหน้าที่รัฐ การเลือกปฏิบัติไม่เป็นธรรม ละเมิดความเป็นส่วนตัว ในการสำรวจรายนี้มี การเพิ่มกลุ่มความผิดเกี่ยวกับการเรียกรับสินบนในภาคธุรกิจ ความผิดทางคอมพิวเตอร์ และกรณีได้รับอันตรายจากการก่อมลภาวะหรือทำลายทรัพยากรธรรมชาติ ความผิดในกลุ่มนี้ส่วนใหญ่มีการกำหนดกฎหมายหรือข้อหาความผิดเป็นการเฉพาะซึ่งหากความผิดในกลุ่มนี้ในลักษณะใดมีการกำหนดกฎหมายหรือข้อหาความผิดใดเป็นการเฉพาะก็จะนำสถิติคดีจากการสำรวจอาชญากรรมภาคประชาชนมาเปรียบเทียบกับสถิติคดีในสารบบคดีของตำรวจโดยตรง

อย่างไรก็ตามความผิดในกลุ่มนี้มีลักษณะความผิดบางอย่างยังไม่ได้ถูกกำหนดให้เป็นความผิดทางอาญาจึงไม่ปรากฏอยู่ในสารบบคดีของตำรวจ อันได้แก่ การเรียกรับสินบนในทางธุรกิจ การเลือกปฏิบัติไม่เป็นธรรม ดังนั้นในการวิเคราะห์เปรียบเทียบสถิติคดีจึงได้ตัดลักษณะความผิดดังกล่าวออกไม่ได้นำมาเปรียบเทียบกับสถิติคดีจากสารบบคดีอาญาของตำรวจ

กรณีความผิดเกี่ยวกับได้รับการอันตรายจากการก่อมลภาวะหรือทำลายทรัพยากรธรรมชาติที่มีการเก็บข้อมูลในสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ในสารบบคดีอาญาของตำรวจไม่ได้แยกกลุ่มความผิดนี้ไว้เป็นการเฉพาะ แต่ได้เทียบเคียงจากความผิดเกี่ยวกับทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมที่เกี่ยวข้อง ไม่ว่าจะเป็นกฎหมายป่าไม้ อุทยานแห่งชาติ ประมง สงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า (ความผิดเกี่ยวกับการทำลายทรัพยากรในเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่า) การรักษาความสะอาด การสาธารณสุข การขุดและถมดิน แร่ โรงงาน ฯลฯ หากพฤติกรรมตามข้อหาใดมีลักษณะที่อาจก่อให้เกิดอันตรายแก่ชุมชนก็จะนับรวมเป็นความผิดเพื่อนำมาเปรียบเทียบสถิติคดีจากการสำรวจอาชญากรรมภาคประชาชนมาเปรียบเทียบกับสถิติคดีในสารบบคดีของตำรวจ อย่างไรก็ตามก็ตีการเปรียบเทียบความผิดในกลุ่มนี้มีข้อควรระวังว่าในการสำรวจอาชญากรรมภาคประชาชนได้นับรวมเหยื่ออาชญากรรมจากสมาชิกในครัวเรือนทุกคนที่ได้รับผลกระทบ แต่การรับแจ้งคดีอาญาในสารบบคดีอาญาของตำรวจอาจเป็นการแจ้งความโดยเจ้าหน้าที่ของรัฐผู้มีหน้าที่รับผิดชอบซึ่งอาจไม่ได้เป็นผู้เสียหายโดยตรง

ตารางที่ 4.20 เปรียบเทียบสถิติคดีในกลุ่มความผิดอาชญากรรมในรูปแบบอื่น

ลักษณะความผิด	อาชญากรรมภาคประชาชน		การรับแจ้งคดีตำรวจ	
	จำนวนการ ตกเป็นเหยื่อ อาชญากรรม (ราย)	อัตราการตก เป็นเหยื่อต่อ ประชากร แสนคน	ผู้เสียหาย ทุกราย ในคดี (ราย)	อัตราการตก เป็นเหยื่อต่อ ประชากร แสนคน
เรียกรับสินบน	26	219.71	107	0.16
ล่วงละเมิดโดยเจ้าหน้าที่รัฐ	2	16.90	1	0.00
ล่วงละเมิดความเป็นส่วนตัว	8	67.60	7	0.01
ทุจริตคอร์รัปชันในรูปแบบอื่นๆ	ไม่พบ	0	26	0.04
ได้รับการอันตรายจากการก่อ มลภาวะหรือทำลาย ทรัพยากรธรรมชาติ	110	929.53	4,931	7.45
อาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์	6	50.70	1,317	1.99
รวมทั้งสิ้น	152	1,284.43	6,389	9.65

หมายเหตุ 1) ไม่ได้รวมลักษณะความผิดเรียกรับสินบนในทางธุรกิจจำนวน 2 ราย ออกจากกลุ่มความผิดเรียกรับสินบนซึ่งยังไม่มีในสารบบคดีอาญาของตำรวจเนื่องจากยังไม่ได้กำหนดเป็นความผิดทางอาญา
2) ไม่ได้รวมลักษณะความผิดถูกเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรม จำนวน 1 ราย ซึ่งยังไม่มีในสารบบคดีอาญาของตำรวจเนื่องจากยังไม่ได้กำหนดเป็นความผิดทางอาญา

ผลการเปรียบเทียบพบว่าการสำรวจอาชญากรรมภาคประชาชนพบการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในกลุ่มนี้จำนวน 152 ราย คิดเป็น 1,284.43 รายต่อประชากรแสนคน และสถิติคดีของตำรวจพบเหยื่ออาชญากรรมในกลุ่มนี้จำนวน 6,389 ราย คิดเป็น 9.65 รายต่อประชากรแสนคน หรือกล่าวได้ว่าการสำรวจอาชญากรรมภาคประชาชนพบเหยื่ออาชญากรรมในกลุ่มความผิดในรูปแบบอื่นมากกว่าสถิติอาชญากรรมของตำรวจ 133.06 เท่า ซึ่งถือว่าสูงมากเมื่อเทียบกับกลุ่มความผิดอื่นๆ

ตารางที่ 4.21 จำนวนเหยื่ออาชญากรรมที่พบจากการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน และการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจในภาพรวม

ลักษณะการก่อความผิด	อาชญากรรมภาคประชาชน		การรับแจ้งคดีตำรวจ	
	จำนวนการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม (ราย)	อัตราการตกเป็นเหยื่อต่อประชากรแสนคน	ผู้เสียหายทุกรายในคดี (ราย)	อัตราการตกเป็นเหยื่อต่อประชากรแสนคน
ความผิดต่อชีวิตและร่างกาย	43	363.36	14,361	21.70
ความผิดต่อทรัพย์สิน	289	2,442.12	33,657	50.85
ความผิดทางเพศ	6	50.70	3,306	4.99
ความผิดฉ้อโกงการหลอกลวง	738	6,236.27	12,473	18.85
ความผิดอาชญากรรมรูปแบบอื่น	152	1,284.43	6,389	9.65
รวมทั้งสิ้น	1,228	10,376.88	70,186	106.04

หมายเหตุ 1) เฉพาะกลุ่มความผิดที่สามารถเปรียบเทียบกันได้

ผลการเปรียบเทียบพบว่าการสำรวจอาชญากรรมภาคประชาชนพบการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในภาพรวมเฉพาะกลุ่มความผิดที่สามารถเปรียบเทียบกันได้จำนวน 1,228 ราย คิดเป็น 10,376.88 รายต่อประชากรแสนคนและสถิติคดีของตำรวจพบการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในภาพรวมในความผิดประเภทเดียวกันจำนวน 70,186 ราย คิดเป็น 106.04 รายต่อประชากรแสนคนหรือกล่าวได้ว่าการสำรวจอาชญากรรมภาคประชาชนพบเหยื่ออาชญากรรมในกลุ่มความผิดในรูปแบบอื่นมากกว่าสถิติอาชญากรรมของตำรวจ 97.85 เท่า

4.6 เปรียบเทียบข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนกับการสำรวจครั้งก่อนหน้า

ในรายงานฉบับนี้ยังได้มีการเปรียบเทียบข้อมูลการสำรวจอาชญากรรมภาคประชาชนกับการสำรวจในครั้งก่อนหน้า โดยประเทศไทยได้เริ่มมีการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนทั่วประเทศแล้วทั้งสิ้นจำนวน 5 ครั้งในปี พ.ศ.2551 พ.ศ.2555 พ.ศ.2559 พ.ศ.2561 และ พ.ศ.2563 อย่างไรก็ตามในการเก็บข้อมูลในสองครั้งแรกในปี พ.ศ.2551 พ.ศ.2555 เป็นการสำรวจข้อมูลครัวเรือนโดยสำนักงานสถิติแห่งชาติโดยได้ทำการคำนวณเทียบเคียงผลการสำรวจกลุ่มตัวอย่างเป็นอัตราการเกิดอาชญากรรมทั่วประเทศ ใน 4 กลุ่มหลัก อันได้แก่ ความผิดต่อทรัพย์สิน ความผิดต่อชีวิตร่างกาย ความผิดทางเพศ และแอบอ้างใช้ข้อมูล แต่ไม่ได้แยกนำเสนอข้อมูลแยกรายข้อหาความผิดและการจัด

กลุ่มความผิดไม่ตรงกันกับการจัดเก็บข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนในครั้ง นี้ จึงไม่นำข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนในปี พ.ศ.2551 และ พ.ศ.2555 มาเปรียบเทียบกับการจัดเก็บข้อมูลอาชญากรรมในปี พ.ศ.2563

ในการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนตั้งแต่ปี พ.ศ.2559 ได้เริ่มมีการปรับกลุ่มประเภทความผิดโดยเพิ่มเติมลักษณะความผิดเกี่ยวกับการถูกลอกหลวงในความผิดกลุ่มที่ 4 และมีการเพิ่มเติมลักษณะความผิดในรูปแบบอื่นในกลุ่มที่ 5 เพิ่มเติมขึ้นมา ตั้งแต่ปี พ.ศ.2559 เป็นต้นมาจึงได้เพิ่มกลุ่มอาชญากรรมในการสำรวจอาชญากรรมภาคประชาชนเป็น 5 กลุ่ม ในรายงานฉบับนี้จึงได้นำเสนอข้อมูลอาชญากรรมที่สำรวจพบเปรียบเทียบตั้งแต่รอบสำรวจ พ.ศ.2559 พ.ศ.2561 และรอบการสำรวจ พ.ศ.2563 ในครั้งนี้ ตามกลุ่มอาชญากรรม 5 กลุ่ม ที่ได้ปรับกลุ่มความผิดขึ้นมาใหม่ดังกล่าว โดยใช้อัตราการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมที่พบนำมาคำนวณอัตราอาชญากรรมต่อประชากรแสนคนโดยเทียบเคียงกับกลุ่มตัวอย่าง ปี พ.ศ.2559 จำนวน 4,400 คน ปี พ.ศ.2561 จำนวน 4,549 คน และปี พ.ศ. 2563 จำนวน 11,834 คน เพื่อให้การสำรวจอาชญากรรมภาคประชาชนทั้ง 3 ครั้งเป็นฐานประชากรเดียวกันให้สามารถเปรียบเทียบกันได้

อย่างไรก็ดีในการเปรียบเทียบอาชญากรรมจากการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนครั้งก่อนหน้ากับรอบปี พ.ศ.2563 มีข้อพึงระวังเนื่องจากการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนปี พ.ศ.2563 ในครั้งนี้ได้มีการเพิ่มเติมลักษณะความผิดตามแบบสากลโดยอ้างอิงจากคู่มือการจำแนกอาชญากรรมตามรูปแบบสากลเพื่อการสถิติของสหประชาชาติ (ICCS: International Classification of Crime for Statistical Purposes) โดยมีการเพิ่มลักษณะอาชญากรรมตามมาตรฐานสากลไปอีกหลายรายการ เช่น กรณีปล่อยสารพิษในประการที่น่าจะเกิดอันตรายต่อบุคคลและชุมชน การเรียกสินบนในทางธุรกิจ และได้รับอันตรายจากการปล่อยมลภาวะหรือทำลายทรัพยากรธรรมชาติ เป็นต้น รวมถึงในการสำรวจอาชญากรรมภาคประชาชนในครั้งนี้ได้ออกแบบให้สามารถระบุลักษณะการก่อเหตุได้โดยละเอียดขึ้นด้วยการเก็บข้อมูล สอญ.1 โดยไม่จำเป็นต้องเก็บ สอญ.2 แยกต่างหาก จึงทำให้ฐานความผิดในการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมปี พ.ศ.2563 มีรายละเอียดและมีจำนวนรายการมากกว่าการสำรวจอาชญากรรมครั้งก่อนหน้า ในการเปรียบเทียบสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน พ.ศ.2563 ในครั้งนี้กับการสำรวจครั้งก่อนหน้าจึงจำเป็นต้องจับคู่ข้อหาความผิดที่มีลักษณะตรงกันมาเปรียบเทียบกัน และหากความผิดประเภทใดในการสำรวจครั้งก่อนหน้าไม่ได้แยกประเภทไว้ก็จะรวมคดีเป็นกลุ่มเดียวกันให้สามารถเปรียบเทียบกันได้ ผลการเปรียบเทียบสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนกับการสำรวจครั้งก่อนหน้า ปรากฏดังนี้

ตารางที่ 4.22 เปรียบเทียบผลสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนปี พ.ศ.2559
ถึง พ.ศ.2563 กลุ่มความผิดต่อชีวิตร่างกาย

กลุ่มประเภทความผิด	พ.ศ.2559		พ.ศ.2561		พ.ศ.2563	
	จำนวน การตก เป็น เหยื่อ (ราย)	อัตราต่อ ประชากร แสนคน	จำนวน การตก เป็น เหยื่อ (ราย)	อัตราต่อ ประชากร แสนคน	จำนวน การตก เป็น เหยื่อ (ราย)	อัตราต่อ ประชากร แสนคน
ถูกฆ่า/ถูกพยายามฆ่า	1	22.73	ไม่พบ	ไม่พบ	ไม่พบ	ไม่พบ
ถูกทำร้ายหรือพยายามทำ ร้ายร่างกาย	11	250.00	2	43.96	13	109.85
ถูกคุกคาม ลอบติดตาม ช่มชู้ ว่าจะทำร้ายร่างกายหรือจะ ฆ่า	ไม่พบ	ไม่พบ	18	395.69	25	211.26
กักขังหน่วงเหนี่ยว	ไม่พบ	ไม่พบ	ไม่พบ	ไม่พบ	ไม่พบ	ไม่พบ
ถูกลักพาตัว	ไม่พบ	ไม่พบ	ไม่พบ	ไม่พบ	ไม่พบ	ไม่พบ
รวม	12	272.73	20	439.65	38	321.11

- หมายเหตุ 1) รวมความผิดทะเลาะวิวาท ความรุนแรงในครอบครัว และชุลมุนต่อสู้ เป็นกลุ่มความผิดถูกทำร้าย
ร่างกายหรือพยายามทำร้ายร่างกาย
- 2) รวมความผิดช่มชู้คุกคามให้ตกใจกลัวกับช่มชู้จะทำอันตรายต่อชีวิตเป็นกลุ่มความผิดถูกคุกคาม ลอบ
ติดตาม ช่มชู้ว่าจะทำร้ายหรือจะฆ่า
- 3) ไม่นับรวมความผิดปล่อยสารพิษและความผิดต่อเสรีภาพซึ่งเพิ่มขึ้นมาใหม่

คดีความผิดต่อชีวิตร่างกายมีแนวโน้มขึ้นสูงสุดในปี พ.ศ.2561 ที่จำนวนการตกเป็นเหยื่อ
อาชญากรรม 439.65 รายต่อประชากรแสนคนและมีจำนวนลดลงในปี พ.ศ.2563 ที่จำนวนการตก
เป็นเหยื่ออาชญากรรม 321.11 รายต่อประชากรแสนคนอย่างไรก็ดีความผิดที่เพิ่มสูงสุดในปี พ.ศ.
2561 ส่วนใหญ่เป็นกรณีถูกคุกคาม ลอบติดตาม ช่มชู้ว่าจะทำร้ายร่างกายหรือจะฆ่า แต่ในส่วนของ
ความผิดเกี่ยวกับการถูกทำร้ายหรือพยายามทำร้ายร่างกายกลับมีแนวโน้มเพิ่มสูงขึ้นในปี พ.ศ.2563
ทั้งนี้ไม่ได้รวมกรณีความผิดปล่อยสารพิษจำนวน 4 ราย และความผิดต่อเสรีภาพจำนวน 1 ราย ซึ่ง
การสำรวจอาชญากรรมภาคประชาชนรายก่อนหน้าไม่ได้ทำการจัดเก็บ

ตารางที่ 4.23 เปรียบเทียบผลสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนปี พ.ศ.2559 ถึง พ.ศ.2563 กลุ่มความผิดต่อทรัพย์

กลุ่มประเภทความผิด	พ.ศ.2559		พ.ศ.2561		พ.ศ.2563	
	จำนวน การตก เป็น เหยื่อ (ราย)	อัตราต่อ ประชากร แสนคน	จำนวน การตก เป็น เหยื่อ (ราย)	อัตราต่อ ประชากร แสนคน	จำนวน การตก เป็น เหยื่อ (ราย)	อัตราต่อ ประชากร แสนคน
ถูกปล้น จี้ ชิงทรัพย์	20	454.55	2	43.97	5	42.25
ถูกชิงทรัพย์	7	159.09	ไม่พบ	ไม่พบ	14	118.30
ถูกล้วงกระเป๋า	3	68.18	1	21.98	8	67.70
ถูกขโมยหรือพยายามขโมย พาหนะ รวมถึงทรัพย์สิ้นใน พาหนะ	9	204.55	6	131.90	12	101.40
ถูกขโมยหรือพยายามขโมย โคกระบือหรือเครื่องมือ การเกษตร	3	68.18	21	461.64	16	135.20
ถูกขโมยหรือพยายามขโมย ทรัพย์สิ้นในบ้าน/ที่พักอาศัย	72	1,636.36	43	945.26	82	692.92
ถูกรีดเอาทรัพย์	ไม่พบ	ไม่พบ	1	21.98	1	8.45
ถูกกรรโชกทรัพย์	ไม่พบ	ไม่พบ	ไม่พบ	ไม่พบ	7	59.15
ทำให้เสียทรัพย์	2	45.45	ไม่พบ	ไม่พบ	4	33.80
ถูกบุกรุกทรัพย์สิ้น เช่น บ้าน ที่ดิน	ไม่พบ	ไม่พบ	3	65.95	16	135.20
ถูกขโมยทรัพย์หรือพยายาม ขโมยทรัพย์โดยวิธีอื่น ๆ	11	250.00	ไม่พบ	ไม่พบ	120	1,014.03
รวม	127	2,886.36	77	1,692.68	285	2,408.32

- หมายเหตุ 1) รวมความผิดปล้นชิงทรัพย์ในรูปแบบต่างๆ มารวมเป็นกลุ่มปล้นชิงทรัพย์เพียงกลุ่มเดียว
 2) รวมความผิดลักทรัพย์ในกรณีปลักย้อยอื่นๆ เป็นกลุ่มถูกขโมยทรัพย์หรือพยายามขโมยทรัพย์โดยวิธี
 อื่นๆ
 3) ไม่นับรวมความผิดยกยอกทรัพย์ และหลงลืมวางทรัพย์ไว้แล้วสูญหายซึ่งไม่มีการเก็บในรายก่อนหน้า

พบว่าการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในกลุ่มความผิดต่อทรัพย์สินมีแนวโน้มขึ้นสูงสุดในปี พ.ศ. 2559 ที่จำนวน 2,886.36 รายต่อประชากรแสนคนและมีจำนวนลดลงในปี พ.ศ.2561 ที่จำนวนการตกเป็นเหยื่อ 1,692.68 รายต่อประชากรแสนคนโดยในปี พ.ศ.2563 กลุ่มความผิดต่อทรัพย์สินได้เพิ่มขึ้นอีกรายที่จำนวนการตกเป็นเหยื่อ 2,408.32 รายต่อประชากรแสนคน ทั้งนี้ไม่นับรวมความผิดยกยอกทรัพย์สิน และหลงลืมวางทรัพย์สินไว้แล้วสูญหายซึ่งไม่มีการเก็บในรายก่อนหน้า ในการสำรวจข้อมูลในรายนี้ได้มีการจำแนกพฤติกรรมในการลักทรัพย์สินแยกย่อยจากเดิมจึงทำให้มีกลุ่มถูกขโมยทรัพย์สินหรือพยายามขโมยทรัพย์สินโดยวิธีอื่น ๆ เพิ่มขึ้นมากเป็นพิเศษ

ตารางที่ 4.24 เปรียบเทียบผลสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนปี พ.ศ.2559 ถึง พ.ศ.2563 กลุ่มความผิดทางเพศ

กลุ่มประเภทความผิด	พ.ศ.2559		พ.ศ.2561		พ.ศ.2563	
	จำนวนการตกเป็นเหยื่อ (ราย)	อัตราต่อประชากรแสนคน	จำนวนการตกเป็นเหยื่อ (ราย)	อัตราต่อประชากรแสนคน	จำนวนการตกเป็นเหยื่อ (ราย)	อัตราต่อประชากรแสนคน
ถูกข่มขืนหรือพยายามจะข่มขืนกระทำชำเรา	ไม่พบ	ไม่พบ	ไม่พบ	ไม่พบ	ไม่พบ	ไม่พบ
ถูกกระทำอนาจาร หรือถูกลวนลามทางเพศ	ไม่พบ	ไม่พบ	ไม่พบ	ไม่พบ	1	8.45
ถูกข่มขู่หรือคุกคามทางเพศ	2	45.45	2	43.97	11	92.95
รวม	2	45.45	2	43.97	12	101.40

หมายเหตุ 1) รวมความผิดถูกคุกคามทางวาจาหรือแสดงกริยาทำที่อันเป็นการรบกวน สะกดรอย/รอบติดตาม พุดจาลวนลาม/ลอบแอบมองโดยคนแปลกหน้าเป็นกลุ่มความผิดถูกข่มขู่หรือคุกคามทางเพศ

พบว่าการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในกลุ่มความผิดทางเพศในปี พ.ศ.2563 มีจำนวนมากที่สุดมากกว่าในปี พ.ศ.2559 และ พ.ศ.2561 เกินกว่าสองเท่าของการสำรวจรายที่ผ่านมาที่จำนวนการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม 101.40 รายต่อประชากรแสนคน ที่ผ่านมากลุ่มอาชญากรรมความผิดทางเพศเป็นกลุ่มที่พบเหยื่อได้น้อยซึ่งการสำรวจรายนี้สามารถเข้าถึงเหยื่อและพบเหยื่อได้มากขึ้น แต่ส่วนใหญ่ยังเป็นกรณีถูกคุกคามด้วยวาจา สะกดรอย พุดจาลวนลาม ยังพบกรณีข่มขืนหรือกระทำอนาจารน้อยอยู่

ตารางที่ 4.25 เปรียบเทียบผลสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนปี พ.ศ.2559
ถึง พ.ศ.2563 กลุ่มความผิดฉ้อโกงหลอกลวง

กลุ่มประเภทความผิด	พ.ศ.2559		พ.ศ.2561		พ.ศ.2563	
	จำนวน การตก เป็น เหยื่อ (ราย)	อัตราต่อ ประชากร แสนคน	จำนวน การตก เป็น เหยื่อ (ราย)	อัตราต่อ ประชากร แสนคน	จำนวน การตก เป็น เหยื่อ (ราย)	อัตราต่อ ประชากร แสนคน
แอบอ้างใช้ข้อมูล/เอกสาร ส่วนตัว	4	90.91	15	329.74	36	304.21
ถูกหลอกลวงแชร์ลูกโซ่	4	90.91	4	87.93	52	439.41
ถูกหลอกลวงจัดหางานหรือ ให้ไปทำงานในประเทศ หรือ ต่างประเทศ	ไม่พบ	ไม่พบ	ไม่พบ	ไม่พบ	3	25.35
ถูกหลอกลวงด้วยกลฉ้อฉลให้ โอนเงินเข้าบัญชีธนาคาร คนร้าย	3	68.18	59	1296.99	63	532.36
ถูกหลอกลวงให้สูญเสีย ทรัพย์สินให้คนร้าย โดยมี การแสดงเอกสารเท็จให้ หลงเชื่อ	5	113.64	14	307.76	1	8.45
ถูกหลอกลวงให้สูญเสีย ทรัพย์สินให้คนร้ายด้วย วิธีการอื่น ๆ (ฉ้อโกง)	10	227.27	29	637.50	557	4,706.78
รวม	26	590.91	121	2,659.93	712	6,016.56

หมายเหตุ 1) รวมความผิดแอบอ้างใช้ข้อมูลและความผิดอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับการแอบอ้างใช้ข้อมูล เช่น แอปใช้
ข้อมูล Banking Online แสดงตนเป็นคนรู้จัก นำเอกสารทางการเงินไปใช้ แอปนำข้อมูลบัตรเครดิต
ไปใช้ เป็นกลุ่มความผิดแอบอ้างใช้ข้อมูล/เอกสารส่วนตัว
2) พุทธศักราชอื่นๆ เกี่ยวกับการหลอกลวงฉ้อโกงที่การสำรวจรายก่อนหน้าไม่ได้แยกการไว้ให้นำมารวม
เป็นกลุ่มหลอกลวงให้สูญเสียทรัพย์สินให้คนร้ายด้วยวิธีการอื่นๆ
3) ความผิดเกี่ยวกับการปล่อยเงินกู้ในระบบ ปลอมแปลงสินค้า ปลอมแปลงเงินตรา โกงแชร์ ไม่ได้มี
การสำรวจในการสำรวจรายก่อนหน้าไม่ได้นำมารวมไว้

เป็นที่น่าสนใจว่ากลุ่มข้อโงงหลอกลวงกลับเพิ่มสูงขึ้นอย่างเห็นได้ชัดโดยเป็นกลุ่มความผิดที่เพิ่มสูงขึ้นมากที่สุดโดยพบจำนวนการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมมากกว่ารายก่อนหน้าในปี พ.ศ.2561 ถึง 2.26 เท่า และเป็นความผิดที่มีแนวโน้มเพิ่มสูงขึ้นอย่างต่อเนื่องโดยเฉพาะอย่างยิ่งในความผิดที่เป็นลักษณะของออนไลน์หรือส่งข้อมูลทางโทรศัพท์แสดงให้เห็นถึงแนวโน้มอาชญากรรมที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างชัดเจนและมีความหลากหลายมากขึ้น

ตารางที่ 4.26 เปรียบเทียบผลสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนปี พ.ศ.2559 ถึง พ.ศ.2563 กลุ่มความผิดอาชญากรรมในรูปแบบอื่น

กลุ่มประเภทความผิด	พ.ศ.2559		พ.ศ.2561		พ.ศ.2563	
	จำนวนการตกเป็นเหยื่อ (ราย)	อัตราต่อประชากรแสนคน	จำนวนการตกเป็นเหยื่อ (ราย)	อัตราต่อประชากรแสนคน	จำนวนการตกเป็นเหยื่อ (ราย)	อัตราต่อประชากรแสนคน
ถูกเรียกสินบนโดยเจ้าหน้าที่ของรัฐ	ไม่พบ	ไม่พบ	4	87.93	26	219.71
ตกเป็นเหยื่อในกระบวนการยุติธรรม	ไม่พบ	ไม่พบ	ไม่พบ	ไม่พบ	2	16.90
ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์	7	159.09	17	373.71	6	50.70
ถูกเลือกปฏิบัติโดยมิชอบ	ไม่พบ	ไม่พบ	3	65.95	1	8.45
รวม	7	159.09	24	527.59	35	295.76

หมายเหตุ 1) ไม่ได้รวมลักษณะความผิดเรียกรับสินบนในทางธุรกิจจำนวน 2 ราย ออกจากกลุ่มความผิดเรียกรับสินบนเนื่องจากการสำรวจรายก่อนหน้ายังไม่มีการกำหนดเป็นความผิด
2) ไม่ได้นับรวมความผิดได้รับอันตรายจากการปล่อยมลภาวะ

ในกลุ่มความผิดรูปแบบอื่นในการสำรวจอาชญากรรมภาคประชาชนปี พ.ศ.2563 ได้มีการปรับการเก็บข้อมูลลักษณะการกระทำผิดโดยเพิ่มฐานความผิดการเรียกรับสินบนในภาคธุรกิจในกลุ่มเรียกรับสินบน และเพิ่มกลุ่มความผิดได้รับอันตรายจากการปล่อยมลภาวะหรือทำลายทรัพยากรธรรมชาติเพิ่มขึ้นมาทำให้ในกลุ่มความผิดรูปแบบอื่นในปี พ.ศ.2563 เพิ่มขึ้นอย่างเห็นได้ชัด แต่ถ้าหากตัดความผิดที่เพิ่มขึ้นมาออกจะพบว่าในภาพรวมการสำรวจอาชญากรรมภาคประชาชนปี พ.ศ.2563 จะพบการตกเหยื่ออาชญากรรมลดน้อยลงจากการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์ที่ลดน้อยลง แต่เป็นที่น่าสนใจว่าความผิดเกี่ยวกับเรียกรับสินบนโดยเจ้าหน้าที่ของรัฐพบ

มากขึ้นอย่างเห็นได้ชัดจากจำนวนการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม 87.93 รายต่อประชากรแสนคน ในปี พ.ศ.2561 เพิ่มขึ้นเป็น 219.71 ราย ในปี พ.ศ.2563

ตารางที่ 4.27 เปรียบเทียบผลสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนปี พ.ศ.2559 ถึง พ.ศ.2563 ในภาพรวม

กลุ่มประเภทความผิด	พ.ศ.2559		พ.ศ.2561		พ.ศ.2563	
	จำนวนการตกเป็นเหยื่อ (ราย)	อัตราต่อประชากรแสนคน	จำนวนการตกเป็นเหยื่อ (ราย)	อัตราต่อประชากรแสนคน	จำนวนการตกเป็นเหยื่อ (ราย)	อัตราต่อประชากรแสนคน
ความผิดต่อชีวิตและร่างกาย	12	272.73	20	439.65	38	321.11
ความผิดต่อทรัพย์	127	2,886.36	77	1,692.68	285	2,408.32
ความผิดทางเพศ	2	45.45	2	43.97	12	101.40
ความผิดฉ้อโกงหลอกลวง	26	590.91	121	2,659.93	712	6,016.56
อาชญากรรมรูปแบบอื่น	7	159.09	24	527.59	35	295.76
รวม	174	3,954.54	244	5,363.82	1082	9,143.15

หมายเหตุ: คำนวณอัตราอาชญากรรมต่อประชากรแสนคนโดยเทียบเคียงกับกลุ่มตัวอย่าง ปี พ.ศ.2559 จำนวน 4,400 คน ปี พ.ศ.2559 จำนวน 4,549 คน และปี พ.ศ. 2563 จำนวน 11,834 คน

ในภาพรวมเมื่อเปรียบเทียบกับผลการสำรวจอาชญากรรมภาคประชาชนรายก่อนหน้าพบว่าในภาพรวมการสำรวจอาชญากรรมภาคประชาชนในปี พ.ศ.2563 พบการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมเพิ่มสูงขึ้นกว่าการสำรวจรายก่อนหน้าอย่างเห็นได้ชัด โดยในกลุ่มที่เพิ่มสูงขึ้นคือกลุ่มความผิดเกี่ยวกับทรัพย์ ความผิดทางเพศ และฉ้อโกงหลอกลวง

เป็นที่น่าสนใจในความผิดต่อทรัพย์และกลุ่มฉ้อโกงหลอกลวงกลับเพิ่มสูงขึ้นอย่างเห็นได้ชัด โดยความผิดต่อทรัพย์เพิ่มขึ้นจากปี พ.ศ.2561 ถึง 1.42 และกลุ่มฉ้อโกงหลอกลวงเพิ่มขึ้นจากปี พ.ศ. 2561 ถึง ถึง 2.26 เท่า แสดงให้เห็นถึงแนวโน้มอาชญากรรมที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างชัดเจน

ในกลุ่มความผิดรูปแบบอื่นในการสำรวจอาชญากรรมภาคประชาชนปี พ.ศ.2563 ได้มีการปรับการเก็บข้อมูลลักษณะการกระทำผิดโดยเพิ่มฐานความผิดการเรียกรับสินบนในภาคธุรกิจในกลุ่มเรียกรับสินบน เพิ่มกลุ่มความผิดได้รับอันตรายจากการปล่อยมลภาวะหรือทำลายทรัพยากรธรรมชาติเพิ่มขึ้นมา แม้ในภาพรวมความผิดในกลุ่มความผิดอาชญากรรมในรูปแบบอื่นจะมีแนวโน้มลดลงจาก

กลุ่มอาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์ แต่ถ้าวรวมความผิดในกลุ่มที่เพิ่มขึ้นมาเข้าไปด้วยจะพบว่ามียัตราการตกเป็นเหยื่อ 1,309.79 รายต่อประชากรแสนคน ซึ่งพบว่าที่เพิ่มสูงขึ้นคือการเรียกรับสินบนที่ตรวจสอบได้มากขึ้น และกลุ่มความผิดได้รับอันตรายจากการปลอมมลภาวะหรือทำลายทรัพยากรธรรมชาติที่พบอาชญากรรมเกิดขึ้นจำนวนมากซึ่งแสดงให้เห็นว่าเป็นกลุ่มความผิดที่ควรให้ความสนใจในอนาคต

4.7 ผลการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนที่เกี่ยวข้องกับเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน

การพัฒนาที่ยั่งยืน (Sustainable Development) คือ แนวทางการพัฒนาที่ตอบสนองความต้องการของคนรุ่นปัจจุบัน โดยไม่ลดทอนความสามารถในการตอบสนอง ความต้องการของคนรุ่นหลัง (Brundtland Report, 1987) โดยการบรรลุการพัฒนาที่ยั่งยืน มีองค์ประกอบสำคัญ 3 ประการ ได้แก่ การเติบโตทางเศรษฐกิจ (economic growth) ความครอบคลุมทางสังคม (social inclusion) และการคุ้มครองสิ่งแวดล้อม (environmental protection)

เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (Sustainable Development Goals) หมายถึง เป้าหมายการพัฒนาประเทศที่กำหนดโดยองค์การสหประชาชาติ มีวัตถุประสงค์เพื่อให้ประเทศต่าง ๆ มุ่งขจัดความยากจน ความหิวโหย ส่งเสริมสิทธิมนุษยชนและความเท่าเทียม ส่งเสริมเทคโนโลยีที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม ดูแลรักษาสิ่งแวดล้อม และพร้อมรับมือกับการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ (Climate Change) ซึ่งเป้าหมายการพัฒนาอย่างยั่งยืนดังกล่าวมีหลายส่วนที่เกี่ยวข้องกับสถิติอาชญากรรมซึ่งมาจากสำรวจภาคประชาชน เช่น ความรุนแรงต่อเด็กและสตรี ความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน ความหวาดกลัวภัยต่ออาชญากรรม และการทุจริตคอร์รัปชัน เป็นต้น

ในการประชุมสมัชชาสหประชาชาติ สมัยสามัญ ครั้งที่ 70 เมื่อวันที่ 25 กันยายน 2558 ณ สำนักงานใหญ่สหประชาชาติ ประเทศไทยและประเทศสมาชิกสหประชาชาติรวม 193 ประเทศ ร่วมลงนามรับรองวาระการพัฒนาที่ยั่งยืน ค.ศ. 2030 (2030 Agenda for Sustainable Development) ซึ่งเป็นกรอบการพัฒนาของโลกเพื่อร่วมกันบรรลุการพัฒนาทางสังคม เศรษฐกิจ และสิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืน โดยไม่ทิ้งใครไว้ข้างหลัง ภายในปี ค.ศ. 2030 โดยกำหนดให้มีเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (Sustainable Development Goals: SDGs) เป็นแนวทางให้แต่ละประเทศดำเนินการร่วมกัน ประกอบไปด้วย 17 เป้าหมายดังนี้ (United Nations Development Programme, 2017b)

เป้าหมายที่ 1 ขจัดความยากจน

เป้าหมายที่ 2 ขจัดความหิวโหย

เป้าหมายที่ 3 การมีสุขภาพและความเป็นอยู่ที่ดี

- เป้าหมายที่ 4 การศึกษาที่เท่าเทียมกัน
- เป้าหมายที่ 5 ความเท่าเทียมกันทางเพศ
- เป้าหมายที่ 6 การจัดการน้ำและสุขาภิบาล
- เป้าหมายที่ 7 พลังงานสะอาดที่ทุกคนสามารถเข้าถึงได้
- เป้าหมายที่ 8 การจ้างงานที่มีคุณค่าและการเติบโตทางเศรษฐกิจ
- เป้าหมายที่ 9 อุตสาหกรรม นวัตกรรม และโครงสร้างพื้นฐาน
- เป้าหมายที่ 10 ลดความเหลื่อมล้ำในสังคม
- เป้าหมายที่ 11 เมืองและถิ่นฐานมนุษย์อย่างยั่งยืน
- เป้าหมายที่ 12 แผนการบริโภคและการผลิตที่ยั่งยืน
- เป้าหมายที่ 13 การรับมือการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ
- เป้าหมายที่ 14 การใช้ประโยชน์จากมหาสมุทรและทรัพยากรทางทะเล
- เป้าหมายที่ 15 การใช้ประโยชน์จากระบบนิเวศทางบก
- เป้าหมายที่ 16 สังคมสงบสุข ยุติธรรม ไม่แบ่งแยก
- เป้าหมายที่ 17 ความร่วมมือเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน

ทั้งนี้ ในการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนในปี พ.ศ.2561 ให้มีการรายงานผลการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมที่เกี่ยวข้องกับเป้าหมายการพัฒนาอย่างยั่งยืน (Sustainable Development Goals) ซึ่งผลการการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนปี พ.ศ.2563 ในครั้งนี้สามารถนำไปใช้เป็นข้อมูลประกอบการรายงานดังกล่าวได้ดังนี้

- **เป้าหมายที่ 5** การบรรลุความเท่าเทียมกันทางเพศ พัฒนาบทบาทสตรีและเด็กผู้หญิง
- **เป้าหมายที่ 10** ลดความไม่เท่าเทียมทั้งภายในประเทศและระหว่างประเทศ
- **เป้าหมายที่ 16** สนับสนุนสังคมที่สงบสุขและครอบคลุมสำหรับการพัฒนาที่ยั่งยืน จัดให้มีการเข้าถึงความยุติธรรมสำหรับทุกคนและสร้างสถาบันที่มีประสิทธิภาพมีความรับผิดชอบและมีความครอบคลุมในทุกระดับ

เป้าหมายที่ 5 บรรลุความเท่าเทียมทางเพศ พัฒนาบทบาทสตรีและเด็กผู้หญิง มีตัวชี้วัด 2 ตัว ที่สามารถรวบรวมได้จากการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชน อันได้แก่

ตัวชี้วัดที่ 5.2.1 สัดส่วนของสตรีและเด็กหญิงที่เคยสมรส (ever partnered) (อายุระหว่าง 15-49 ปี) ที่ถูกระทำความรุนแรงทางร่างกาย และ/หรือความรุนแรงทางเพศจากคนใกล้ชิดในรอบ 12 เดือน และ

ตัวชี้วัดที่ 5.2.2 สัดส่วนของสตรีและเด็กหญิง(อายุระหว่าง15-49 ปี) ที่ถูกระทำความรุนแรง ตั้งแต่อายุ 15 ปีจากผู้ที่ไม่ใช่คนใกล้ชิด

กรณีตัวชี้วัดที่ 5.2.1 ในการสำรวจอาชญากรรมภาคประชาชนในครั้งนี้อันพบว่า มีสตรีอายุ 16 ปี ถูกทำร้ายร่างกายจากคนรักที่อยู่ด้วยกัน จำนวน 1 ครั้ง จากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 11,834 ตัวอย่าง คิดเป็นร้อยละของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมร้อยละ 0.01 นอกจากนี้พบเหตุความรุนแรงในครอบครัวที่เป็นเหตุทะเลาะวิวาทที่กระทำต่อผู้หญิงแต่เป็นเหตุที่กระทำต่อภรรยาซึ่งมีอายุ 60 ปี และหญิงอายุ 61 ปี ถูกลูกชายทำร้ายร่างกายซึ่งไม่เข้าข่ายความผิดในลักษณะตามตัวชี้วัดที่ 5.2.1

กรณีตัวชี้วัดที่ 5.2.2 พบสตรีอายุ 24 ปี ที่ถูกระทำความรุนแรงในลักษณะของการประทุษร้ายต่อร่างกาย จำนวน 1 ครั้ง จากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 11,834 ตัวอย่าง คิดเป็นร้อยละของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมร้อยละ 0.01 เป็นกรณีถูกทำร้ายเนื่องจากมีเรื่องทะเลาะวิวาทกับรุ่นน้องในที่ทำงาน ส่วนกรณีความผิดเกี่ยวกับเพศมีการสำรวจพบถูกคุกคามทางเพศจากผู้คนที่ไม่ใช่คนใกล้ชิดซึ่งยังไม่ถึงกับก่อความรุนแรงต่อชีวิตร่างกาย จำนวน 9 ครั้ง คิดเป็นสัดส่วนการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ร้อยละ 0.08

เป้าหมายที่ 10 ลดความไม่เท่าเทียมทั้งภายในประเทศและระหว่างประเทศ มีตัวชี้วัด 1 ตัวที่สามารถรวบรวมได้จากการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชน อันได้แก่

ตัวชี้วัดที่ 10.3.1 ร้อยละของการรายงานประชากรที่รู้สึกว่าจะถูกแบ่งแยกเชื้อชาติหรือถูกข่มขู่ ใน 12 เดือนที่ผ่านมาตามข้อบัญญัติพื้นฐานของการห้ามเลือกปฏิบัติในการแบ่งแยกเชื้อชาติภายใต้กฎหมายสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศจำแนกเป็นอายุเพศศาสนาและกลุ่มประชากร

จากการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนจากกลุ่มตัวอย่าง 11,834 ตัวอย่าง พบเหตุประชาชนให้ข้อมูลว่าถูกเลือกปฏิบัติโดยมิชอบ จำนวน 1 คน อย่างไรก็ตามการสำรวจดังกล่าวเป็นการเลือกปฏิบัติในการไปติดต่อราชการอันเนื่องมาจากการแต่งกายซึ่งมาจากการนับถือศาสนาอิสลามไม่ได้เป็นการปฏิบัติในการแบ่งแยกเชื้อชาติแต่อย่างใด

เป้าหมายที่ 16 สนับสนุนสังคมที่สงบสุขและครอบคลุมสำหรับการพัฒนาที่ยั่งยืนจัดให้มีการเข้าถึงยุติธรรมสำหรับทุกคนและสร้างสถาบันที่มีประสิทธิภาพมีความรับผิดชอบและมีความครอบคลุมในทุกระดับ มีตัวชี้วัด 3 ตัวที่สามารถรวบรวมได้จากการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชน อันได้แก่

ตัวชี้วัดที่ 16.1.1 จำนวนเหยื่อการฆาตกรรมโดยตั้งใจแยกเป็นอายุเพศวิธีการและที่ซึ่งมีความเป็นไปได้ในการเตรียมการฆาตกรรมต่อประชากร 100,000 คน

ตัวชี้วัดที่ 16.1.2 การเสียชีวิตที่เกี่ยวข้องกับการทะเลาะวิวาทต่อประชากร 100,000 คน (จำแนกเป็นอายุเพศและคดี)

ตัวชี้วัดที่ 16.5.1 ร้อยละของผู้ที่ติดสินบนเจ้าหน้าที่อย่างน้อย 1 ครั้งหรือถูกร้องขอสินบนโดยเจ้าหน้าที่รัฐในช่วงระยะเวลา 12 เดือนที่ผ่านมา จำแนกเป็นอายุ เพศ ศาสนา และกลุ่มประชากร

กรณีตัวชี้วัดที่ 16.1.1 และ 16.1.2 ในการสำรวจอาชญากรรมภาคประชาชนในครั้งนี้อยู่ไม่พบเหยื่ออาชญากรรมจากการถูกฆาตกรรมหรือทะเลาะวิวาทแต่อย่างใด

กรณีตัวชี้วัดที่ 16.5.1 การติดสินบนเจ้าหน้าที่ของรัฐ การสำรวจอาชญากรรมภาคประชาชนในครั้งนี้อยู่ จากการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนจากกลุ่มตัวอย่าง 11,834 ตัวอย่าง พบเหตุการณ์เรียกรับสินบนของเจ้าหน้าที่ของรัฐ จำนวน 28 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.24 โดยจำแนกเป็นชายจำนวน 17 ครั้ง หรือร้อยละ 61 ของจำนวนครั้งทั้งหมด

4.8 การวิเคราะห์และสรุปผล ที่ได้จากการจัดประชุมวิพากษ์

จากรายงานการประชุมสัมมนาเผยแพร่ผลงานวิจัย เรื่อง การสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมประจำปี พ.ศ. 2563 ซึ่งจัดขึ้นในวันอังคารที่ 13 กรกฎาคม พ.ศ.2564 ได้มีการสรุปข้อเสนอแนะที่ได้จากผู้ทรงคุณวุฒิไว้ ดังนี้

ข้อเสนอแนะจากผู้ทรงคุณวุฒิภาคตำรวจ

การสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมในครั้งนี้อยู่มีประเด็นที่เกี่ยวข้องกับภาคตำรวจ ในส่วนการดำเนินการตามแผนยุทธศาสตร์ รวมถึงตัวชี้วัด ได้แก่ ตัวชี้วัดตามแผนย่อยด้านความมั่นคง ตัวชี้วัดด้านความหวาดกลัวภัยของประชาชน ตัวชี้วัดด้านความเชื่อมั่นในการปฏิบัติราชการตำรวจ จากข้อมูลสถิติของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ พบว่า อัตราการแจ้งความต่อเจ้าหน้าที่ ซึ่งมีตัวเลขรายงานที่ต่ำ ดังเช่น การแจ้งความด้านลักทรัพย์ ทั้งนี้ ข้อมูลความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมที่ได้ นั้นมีความสอดคล้องกับข้อมูลงานวิจัยของสำนักงานตำรวจแห่งชาติในการประเมินตามตัวชี้วัด

สำหรับลักษณะอาชญากรรมความผิดลักทรัพย์และฉ้อโกงซึ่งมีผู้ตกเป็นเหยื่อจำนวนมาก ทางสำนักงานตำรวจจึงจำเป็นต้องมีการวางแผนป้องกันการเกิดอาชญากรรมให้รัดกุมยิ่งขึ้น และได้มีการพัฒนารูปแบบของการรับแจ้งความ เพื่อให้ประชาชนได้รับความสะดวกมากยิ่งขึ้น และสอดคล้องกับรูปแบบอาชญากรรมที่เกิดขึ้นในปัจจุบันที่มีการเปลี่ยนแปลง เช่น การหลอกลวงฉ้อโกงผ่านช่องทางออนไลน์ การประชาสัมพันธ์สร้างความเข้าใจกับประชาชนทำให้ประชาชนเข้ามาแจ้งความมากขึ้น เพื่อให้คดีเหล่านี้เข้าสู่กระบวนการยุติธรรม ทั้งนี้ ได้มีการพัฒนาการให้บริการรับแจ้งความ ทั้งผ่านทางออนไลน์ และการแจ้งความต่างท้องที่ เป็นต้น

นอกจากนี้ การจัดเก็บข้อมูลเกี่ยวกับอาชญากรรมในรูปแบบใหม่ที่มีพฤติกรรมที่หลากหลายมากขึ้น ของงานวิจัยนี้สามารถนำไปใช้ประกอบการวิเคราะห์และวางแผนนโยบายของภาคตำรวจได้

ข้อเสนอแนะจากผู้ทรงคุณวุฒิภาควิชาการ

- 1) การสุ่มตัวอย่างประชากรในการสำรวจข้อมูลโดยใช้เกณฑ์ทางรายได้การแบ่งกลุ่มตัวอย่าง ทั้งนี้ข้อเสนอในศึกษาครั้งต่อไปอาจเพิ่มการใช้เกณฑ์การสุ่มตัวอย่างจากสถิติอาชญากรรมที่เคยเกิดขึ้นในพื้นที่ เพื่อให้งานวิจัยมีการพัฒนารูปแบบการเก็บข้อมูลมากยิ่งขึ้น
- 2) การกำหนดนิยามความหมายของอาชญากรรมที่ประชาชนเข้าใจ ควรมีการระบุให้ชัดเจน เช่น การนิยามทางกฎหมาย และการนิยามทางสังคม
- 3) ลักษณะของอาชญากรรมที่เกิดขึ้นในสถานการณ์ของประเทศ ณ ขณะนี้มีการเปลี่ยนแปลง และมีรูปแบบอาชญากรรมใหม่ๆ เกิดขึ้น มีตัวอย่างว่าในช่วงสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคโควิด-19 มีความรุนแรงในครอบครัวเพิ่มสูงขึ้น
- 4) การนำเสนอข้อมูล ควรมีการอธิบายที่ชัดเจน เกี่ยวกับความผิดที่เป็นรายว่าหมายความว่าอย่างไรให้เกิดความชัดเจนมากขึ้น
- 5) ออกแบบกระบวนการเก็บข้อมูลรูปแบบใหม่ให้เข้ากับสถานการณ์ที่เกิดขึ้น การใช้การเก็บข้อมูลผ่านการสัมภาษณ์ทางโทรศัพท์ มีความสะดวกและประหยัดกว่า ซึ่งการเก็บข้อมูลที่มีประสิทธิภาพจะต้องมีการปรับวิธีการให้เหมาะสม ดังเช่น ปรับปรุงแบบสอบถามให้สั้นลง การกำหนดรายชื่อกลุ่มตัวอย่าง จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ต้องเพิ่มมากขึ้น การติดต่อสื่อสารกับสำนักงานยุติธรรมจังหวัด เป็นต้น
- 6) การพัฒนาระบบแจ้งเตือนภัยไปยังสถานีตำรวจ ผู้นำชุมชน หรือสำนักงานยุติธรรมชุมชน เพื่อป้องกันภัยคุกคามจากอาชญากรรมในแต่ละพื้นที่

บทที่ 5

ข้อเสนอแนะโครงการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน พ.ศ. 2563

รายงานในส่วนนี้จะเป็นการเสนอแนะโดยทำการสรุปผลประเด็นการเก็บข้อมูลและข้อค้นพบสำคัญรวมถึงปัญหาอุปสรรคและข้อขัดข้องที่พบแล้วนำมาจัดทำเป็นข้อเสนอแนะโดยนำเสนอข้อเสนอแนะออกเป็นสามส่วนได้แก่ข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติ ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย และข้อจำกัดของการเก็บข้อมูลและข้อเสนอแนะสำหรับการเก็บข้อมูลในอนาคต ทั้งในส่วนที่เป็นข้อเสนอแนะเชิงนโยบายจะเป็นการวิเคราะห์ข้อมูลอาชญากรรมที่เป็นข้อค้นพบสำคัญสำหรับนำไปปรับปรุงพัฒนานโยบายการป้องกันอาชญากรรมและนโยบายด้านงานยุติธรรมสำหรับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง และส่วนที่เป็นข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติจะเกี่ยวกับประเด็นสำคัญที่พบเกี่ยวกับปัญหาการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่สำหรับการปรับปรุงจุดอ่อน ข้อขัดข้อง และปัญหาในด้านปฏิบัติสำหรับเจ้าหน้าที่ตำรวจ หน่วยงานยุติธรรมชุมชน หน่วยงานฝ่ายปกครอง และหน่วยงานอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการป้องกันอาชญากรรม และข้อจำกัดของการเก็บข้อมูลและปัญหาที่พบในการเก็บข้อมูลเพื่อนำไปจัดทำข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์สำหรับการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมในอนาคต ซึ่งมีหัวข้อเนื้อหาดังต่อไปนี้

5.1 ข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติ

จากการวิเคราะห์ประเด็นข้อค้นพบสำคัญเกี่ยวกับสภาพปัญหาอาชญากรรมที่พบเพื่อนำไปวิเคราะห์ปัญหาการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่สำหรับการปรับปรุงจุดอ่อน ข้อขัดข้อง และปัญหาในด้านปฏิบัติสำหรับเจ้าหน้าที่ตำรวจ หน่วยงานยุติธรรมชุมชน หน่วยงานฝ่ายปกครอง และหน่วยงานอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการป้องกันอาชญากรรม ผลการสำรวจอาชญากรรมภาคประชาชนปี พ.ศ. 2563 ได้สะท้อนให้เห็นถึงแง่มุมสำคัญของอาชญากรรมที่น่าสนใจที่ควรนำไปพิจารณาต่อการปฏิบัติการในการป้องกันปราบปรามอาชญากรรม ดังต่อไปนี้

ประเด็นที่ 1: กลุ่มเป้าหมายในการป้องกันอาชญากรรม

ในการเก็บรวบรวมข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนในครั้งนี้ได้มีการขยายการเก็บข้อมูลเชิงประชากรศาสตร์ของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมโดยรวบรวมข้อมูล เพศ อายุ อาชีพ รายได้ ระดับการศึกษา ลักษณะพื้นที่พักอาศัย และความถี่ในการพบเจอเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือเจ้าหน้าที่งานยุติธรรม เพื่อทราบว่าข้อมูลทางประชากรศาสตร์ดังกล่าวมีความสัมพันธ์กับการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมหรือไม่ ผลการศึกษาได้ทราบว่าปัจจัยต่างๆ ดังที่กล่าวมาข้างต้นทั้งหมดมีความสัมพันธ์กับการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม โดยในการกำหนดนโยบายการป้องกันปราบปรามอาชญากรรม

ในทางปฏิบัติควรให้ความสำคัญกับกลุ่มบุคคลที่มีแนวโน้มการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมสูง อันได้แก่ กลุ่มเพศหญิง กลุ่มประชาชนช่วงอายุ 36-45 ปี กลุ่มผู้จบการศึกษาสูงสุดในระดับปริญญาตรี กลุ่มผู้ประกอบอาชีพค้าขายและ ผู้ประกอบอาชีพอิสระมีกลุ่ม กลุ่มผู้มีรายได้ปานกลางค่อนข้างสูง (ระหว่าง 15,001 - 25,000 บาท, 25,001 - 35,000 บาท และ 35,001 - 45,000 บาท) กลุ่มผู้พักอาศัยในพื้นที่ ย่านการค้าหรือย่านชุมชน รวมถึงข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนได้สะท้อนให้เห็นว่าแนวโน้มอาชญากรรมว่าอาชญากรรมในลักษณะที่มีการก่อเหตุโดยตรงต่อตัวเหยื่ออันได้แก่ความผิดต่อชีวิต ร่างกายและความผิดต่อทรัพย์สินที่เข้าไปประทุษร้ายต่อตัวทรัพย์สินโดยตรงมีแนวโน้มลดน้อยลงแต่กลุ่มความผิดหลอกลวงฉ้อโกงที่เข้าถึงเหยื่อโดยช่องทางออนไลน์กลับมีแนวโน้มเพิ่มสูงขึ้น การป้องกันอาชญากรรมในยุคปัจจุบันควรจะต้องเปลี่ยนจุดเน้นในด้านการตรวจตราป้องกันเป็นการการเฝ้าระวัง กลลวงฉ้อฉลของคนร้ายและให้ความรู้แจ้งเตือนกับประชาชนให้มากขึ้น รวมถึงการประสานกับชุมชน ในการเข้าถึงประชาชนในพื้นที่ต่างๆ ให้ทั่วถึงมากยิ่งขึ้นและเน้นในกลุ่มประชาชนที่เป็นกลุ่มเสี่ยงให้มากขึ้น

ประเด็นที่ 2: พฤติกรรมการกระทำผิดที่เกิดขึ้นในปัจจุบันที่ควรให้ความสนใจ

การสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนในครั้งนี้ได้พบลักษณะความผิดอาชญากรรมในรูปแบบใหม่ในหลายรูปแบบที่ควรให้ความสนใจ ในกลุ่มความผิดประทุษร้ายต่อชีวิตร่างกายก็พบกรณีทะเลาะวิวาทกับคนแปลกหน้าซึ่งเกิดจากปัญหาในการควบคุมอารมณ์และกรณีทิ้งขยะพิษอันน่าจะเกิดอันตรายต่อชุมชน ในกลุ่มความผิดต่อทรัพย์สินก็พบกรณีลักทรัพย์ผลิตผลทางการเกษตรซึ่งไม่ได้มีแต่การกระทำผิดโดยกลุ่มคนในพื้นที่เท่านั้นยังพบพฤติกรรมในลักษณะของอาชญากรอาชีพด้วย การลักทรัพย์ผลิตผลผลิตทางการเกษตรโดยลักษณะความผิดการตรวจตราป้องกันของตำรวจไม่สามารถกระทำได้อย่างทั่วถึงจำเป็นจะต้องได้รับความช่วยเหลือร่วมมือจากชุมชนด้วย กลุ่มคดีหลอกลวงฉ้อโกงที่มีการเพิ่มขึ้นอย่างก้าวกระโดดซึ่งมีพฤติกรรมในหลอกลวงที่หลากหลายรูปแบบและมีพฤติกรรมใหม่เกิดขึ้นตลอดเวลา ประกอบกับการพัฒนาของสื่อออนไลน์ทำให้คนร้ายสามารถเข้าถึงเหยื่อได้มากขึ้นในขณะที่การติดตามตัวคนร้ายมักจะไม่ไ้ผล เจ้าหน้าที่ฝ่ายรัฐไม่มีมาตรการในการป้องกันการกระทำผิดดังกล่าวอย่างเป็นทางการและเป็นรูปธรรมและหากพบเหตุคนร้ายก็มักจะยกย้ายถ่ายเททรัพย์สินออกไปแล้วยังไม่มีมาตรการในการติดตามดำเนินคดีกับผู้กระทำผิดที่มีประสิทธิภาพ หรือในบางกรณีคนร้ายอาศัยช่องว่างในการก่อเหตุซึ่งเจ้าหน้าที่อาจคิดว่าไม่ได้เป็นอาชญากรรมไม่ได้ให้ความสนใจ เช่น กรณีการโกงแชร์ หรือการเรียไ้บริจาคน ซึ่งจากการรวบรวมข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนในครั้งนี้ก็กลับพบหลายกรณีที่มีลักษณะการกระทำผิดเป็นขบวนการและตั้งใจหลอกลวงประชาชนทั่วไปตั้งแต่แรก และในกลุ่มอาชญากรรมรูปแบบอื่นก็พบความผิดเกี่ยวกับการเรียกรับสินบนเพิ่มสูงขึ้นมากรวมถึงความผิดเกี่ยวกับมลภาวะและการทำลายทรัพยากรธรรมชาติซึ่งเป็นการความผิดที่พบบ่อยมากแต่ไม่เคยได้รับความสนใจจากเจ้าหน้าที่ด้านการป้องกันปราบปราม

อาชญากรรม ดังนั้นการป้องกันปราบปรามอาชญากรรมในยุคใหม่จะต้องให้ความสำคัญกับการวางแนวทางปฏิบัติและมาตรการต่อต้านการกระทำความผิดในรูปแบบใหม่เหล่านี้ให้มากขึ้น

ประเด็นที่ 3: การป้องกันความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน

การกำหนดมาตรการในการตรวจตราระมัดระวังป้องกันภัยของเจ้าหน้าที่ตำรวจโดยทั่วไปมักจะเน้นไปที่การจัดสายตรวจออกตรวจตราในช่วงเวลากลางวันตามถนนหนทางสาธารณะ รวมถึงนโยบายของตำรวจที่เน้นการตั้งด่านและจุดตรวจค้นป้องกันอาชญากรรมในเวลากลางคืน แต่จากการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนกลับพบลักษณะพฤติกรรมอาชญากรรมที่ไม่สอดคล้องกับมาตรการในการตรวจตราป้องกันอาชญากรรมโดยมักพบความผิดในสัดส่วนน้อยมากที่เป็นอาชญากรรมที่เกิดขึ้นในถนนหนทางสาธารณะและมักพบความผิดความผิดลักทรัพย์ในบ้านเรือนที่พักอาศัยที่เกิดขึ้นในช่วงเวลากลางวันในขณะที่ผู้เสียหายออกไปทำงานนอกบ้านหรือเป็นการลักทรัพย์ข้าวของเครื่องใช้ที่วางไว้นอกตัวบ้าน ดังนั้นการระวังป้องกันภัยจึงควรเน้นในช่วงเวลากลางวันและให้ความสำคัญกับการระวังภัยโดยชุมชนควบคู่กันไปด้วยให้สอดคล้องกับสถานการณ์อาชญากรรม

ประเด็นที่ 4: ลักษณะเชิงพื้นที่กับการกำหนดเป้าหมายในการป้องกันอาชญากรรม

ในการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมโดยแยกตามพื้นที่พักอาศัยของเหยื่ออาชญากรรมได้สะท้อนถึงสภาพปัญหาอาชญากรรมที่มีลักษณะแตกต่างกันตามสภาพชุมชนที่พักอาศัย ผลการสำรวจพบว่าชุมชนประมงมีอัตราพบการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมสูงกว่าพื้นที่อื่นเป็นส่วนหนึ่งของความผิดชีวิตร่างกายและอันตรายจากมลภาวะหรือทำลายทรัพยากรธรรมชาติ ยานการค้าจะพบเหยื่ออาชญากรรมในความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินและการฉ้อโกงหลอกลวงสูงกว่าพื้นที่อื่นๆ พื้นที่ชุมชนแออัดจะพบเหตุอาชญากรรมเกี่ยวกับชีวิตร่างกายและทรัพย์สินมากกว่าพื้นที่อื่นๆ สำหรับชุมชนในเขตเมืองมีอัตราการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในกลุ่มความผิดชีวิตร่างกาย ความผิดต่อทรัพย์สิน และความผิดทางเพศสูงกว่าในเขตชุมชนเขตนอกเมือง โดยชุมชนเขตนอกเมืองจะพบความผิดเกี่ยวกับหลอกลวงฉ้อโกงสูงกว่าชุมชนเขตเมือง พื้นที่ชุมชนเกษตรกรรมเป็นที่ที่พบเหยื่ออาชญากรรมน้อยที่สุด ข้อค้นพบดังกล่าวจะเป็นประโยชน์ต่อการพิจารณาจัดลำดับความสำคัญและการกำหนดจุดเน้นของมาตรการป้องกันอาชญากรรมที่หน่วยงานด้านการป้องกันปราบปรามอาชญากรรมควรนำไปพิจารณา

ประเด็นที่ 5: จุดเน้นต่อการแก้ปัญหาความหวาดกลัวภัยอาชญากรรม

จากการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนในครั้งนี้นำพบว่ายังมีสัดส่วนประชาชนจำนวนมากที่ยังรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรม ประชาชนมักจะสะท้อนปัญหาความหวาดกลัวอาชญากรรมว่านอกจากจะเกิดขึ้นจากปัญหาอาชญากรรมในพื้นที่แล้วความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมมักจะเกิดจากปัญหาวัยรุ่นมั่วสุม ปัญหายาเสพติดในพื้นที่ คนตกงาน คนเมาสุรา และคนต่างด้าวในพื้นที่ ดังนั้น

ในการสร้างความเชื่อมั่นให้กับประชาชนให้มากขึ้นเจ้าหน้าที่ฝ่ายป้องกันปราบปรามอาชญากรรม จำเป็นจะต้องแก้ปัญหาต่างๆ เหล่านี้เข้าถึงตัวประชาชนเพื่อสร้างความเชื่อมั่นต่อการจัดการปัญหาต่างๆ เหล่านี้ในพื้นที่ด้วย การแก้ปัญหาความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมของประชาชนจึงไม่ได้มีขอบเขตแค่การป้องกันอาชญากรรมในพื้นที่เพียงอย่างเดียว

ประเด็นที่ 6: การแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ยังเป็นปัญหา

ผลการสำรวจอาชญากรรมภาคประชาชนในครั้งนี้นำพบว่าการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมเพียงร้อยละ 12.3 ที่มีการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ และมีเพียงร้อยละ 3.7 ที่มีการแจ้งเหตุต่อผู้แทนชุมชน เช่น ผู้ใหญ่บ้าน กำนัน ผู้นำชุมชน หรือบุคคลที่ตนนับถือ แต่ไม่ได้แจ้งต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ จากสถิติดังกล่าวได้สะท้อนให้เห็นถึงปัญหาสำคัญในกระบวนการยุติธรรมว่ามีคดีอีกจำนวนมากที่ไม่ได้เข้าสู่กระบวนการยุติธรรมและไม่ได้รับรู้โดยเจ้าหน้าที่ และหากพิจารณาจากสถิติคดีที่มีการรับแจ้งโดยเจ้าหน้าที่ตำรวจก็ยิ่งพบว่าในบางกลุ่มคดีอัตราการเกิดอาชญากรรมตามข้อมูลของเจ้าหน้าที่ตำรวจน้อยกว่าที่พบในสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนถึงหลายร้อยเท่าก็มี ปัญหาคดีจำนวนมากไม่ได้เข้าสู่กระบวนการยุติธรรมนั้นถือเป็นปัญหาสำคัญเพราะหากเจ้าหน้าที่ไม่ได้มีโอกาสรับรู้ถึงสถานการณ์อาชญากรรมที่แท้จริงก็ย่อมจะไม่สามารถวางแผนหรือกำหนดมาตรการในการแก้ปัญหาที่เหมาะสมต่อสถานการณ์ได้ ดังนั้นเจ้าหน้าที่ตำรวจจึงควรเน้นในด้านการเข้าหาประชาชนเชิงรุกและการเข้าถึงเครือข่ายของชุมชนเพื่อทราบถึงปัญหาที่แท้จริงในพื้นที่ให้มากขึ้นแทนการตั้งรับหรือรับแจ้งคดีที่สถานีตำรวจซึ่งจะช่วยเพิ่มโอกาสในการเข้าถึงข้อมูลปัญหาอาชญากรรมที่จริงมากยิ่งขึ้น เช่น การจัดทำข้อมูลอาชญากรรมโดยหน่วยงานยุติธรรมในพื้นที่ การรับแจ้งข้อมูลข่าวสารกรณีเหตุอาชญากรรมผ่านช่องทางออนไลน์ การสร้างเครือข่ายเจ้าหน้าที่ในพื้นที่เพื่อทราบข้อมูลข่าวสารจากประชาชน

5.2 ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

รายงานในส่วนนี้เป็นการวิเคราะห์ข้อมูลอาชญากรรมที่เป็นข้อค้นพบสำคัญสำหรับนำไปปรับปรุงพัฒนานโยบายการป้องกันอาชญากรรมและนโยบายด้านงานยุติธรรมสำหรับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ผลการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนปี พ.ศ.2563 ในครั้งนี้ได้สะท้อนให้เห็นถึงปัญหาสำคัญในการป้องกันอาชญากรรมและกระบวนการยุติธรรมหลายประการที่ควรนำไปพิจารณาต่อการกำหนดนโยบายด้านกระบวนการยุติธรรม ดังนี้

ประเด็นที่ 1: ความเชื่อมั่นในกระบวนการยุติธรรมไม่ได้ขึ้นกับประสิทธิภาพการป้องกันอาชญากรรมเพียงอย่างเดียว

ในการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนในครั้งนีพบว่ายังมีสัดส่วนประชาชนในจำนวนที่สูงมากที่รู้สึกไม่ไว้วางใจและเชื่อมั่นต่อความถูกต้อง เทียบตรง และความโปร่งใสของกระบวนการยุติธรรมของประเทศไทย จากการสำรวจข้อมูลดังกล่าวพบว่าปัญหาความเชื่อมั่นในกระบวนการยุติธรรมนั้นมีทั้งส่วนที่เป็นปัญหาสะท้อนจากการให้บริการในกระบวนการยุติธรรมโดยตรงและเกิดจากปัจจัยภายนอกที่อาจมีผลกระทบต่อกระบวนการยุติธรรม ปัญหาความไม่เชื่อมั่นในกระบวนการยุติธรรมที่เกิดจากการให้บริการโดยส่วนใหญ่แล้วจะเป็นปัญหาเกี่ยวกับความล่าช้าในการดำเนินการ การไม่แจ้งผลความคืบหน้าในการดำเนินการ การติดต่อหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมยากลำบาก และการให้ความดูแลประชาชนไม่ทั่วถึง หรือในกรณีที่ประชาชนอาจมีประสบการณ์ตรงจากการถูกล่วงละเมิดโดยเจ้าหน้าที่ในกระบวนการยุติธรรม เช่น ถูกเรียกรับสินบน ถูกกลั่นแกล้งจับกุมไม่เป็นธรรม ถูกเรียกรับเงินค่าตอบแทนสำหรับเร่งรัดการทำหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ ซึ่งหลายกรณีสามารถตรวจพบได้จากการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนในครั้งนี ดังนั้นประเด็นต่างๆ เหล่านี้ควรนำมาพิจารณาในการกำหนดนโยบายเพิ่มประสิทธิภาพของกระบวนการยุติธรรมต่อไป แต่ในส่วนปัญหาที่มาจากปัจจัยภายนอกซึ่งปัญหาส่วนใหญ่เป็นปัญหาที่มาจาก การรับรู้ของประชาชน เช่น กระบวนการยุติธรรมมีสองมาตรฐาน มีการเลือกปฏิบัติ มีการทุจริตคอร์รัปชัน กระบวนการยุติธรรมมีผลประโยชน์แอบแฝง มีการแต่งตั้งโยกย้ายเจ้าหน้าที่ไม่เป็นธรรม หรือความไม่เชื่อมั่นเกิดจากการรับรู้ข่าวสารในด้านไม่ดีของกระบวนการยุติธรรมของประเทศไทยอยู่เสมอ เช่น พบเห็นข่าวสารจากกรณีตัวอย่างที่ออกเผยแพร่ทางสื่อเกี่ยวกับความไม่ยุติธรรมและกรณีคนรวยไม่ค่อยถูกลงโทษ มีการเล่นพรรคเล่นพวก มีการแทรกแซงจากการเมืองและผู้มีอำนาจ และข่าวสารทางการเมืองที่แสดงให้เห็นถึงการปฏิบัติต่อฝ่ายการเมืองในลักษณะเข้าข้างฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง ปัจจัยต่างๆ เหล่านี้อาจไม่ได้เกี่ยวข้องกับนโยบายเพิ่มประสิทธิภาพกระบวนการยุติธรรมโดยตรงแต่เป็นเรื่องที่ต้องมีการสร้างความรับรู้เข้าใจให้แก่ประชาชนให้มากขึ้นต่อไป และโดยเฉพาะอย่างยิ่งในมิติด้านการแทรกแซงทางการเมืองและผู้มีอำนาจและการเลือกปฏิบัติต่อฝ่ายการเมืองโดยใช้กระบวนการยุติธรรมเป็นเครื่องมือนั้นก็อาจต้องยกระดับการสร้างเชื่อมั่นในกระบวนการยุติธรรมไปที่ตัวผู้มีอำนาจทางการเมืองด้วย

ประเด็นที่ 2: การฉ้อโกงหลอกลวงและช่องทางออนไลน์

ในการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนปี พ.ศ.2563 ในครั้งนี้แสดงให้เห็นถึงแนวโน้มอาชญากรรมความผิดฉ้อโกงหลอกลวงที่เพิ่มสูงขึ้นอย่างก้าวกระโดดทั้งที่ในการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนในปี พ.ศ.2561 ก็เป็นกลุ่มความผิดที่พบมากที่สุดเป็นอันดับหนึ่งอยู่แล้วและมีผู้เสียหายที่หลงเชื่อสูญเสียทรัพย์สินไปในอัตราสูงมากโดยถือว่าเป็นกลุ่มอาชญากรรมที่มีความ

เสียหายต่อทรัพย์สินในลักษณะของทรัพย์สินที่ถูกประทุษร้ายมากที่สุด ลักษณะการกระทำผิดส่วนใหญ่เป็นการก่อเหตุโดยไม่รู้ตัวคนร้ายและมักจะใช้ช่องทางออนไลน์และการติดต่อทางโทรศัพท์ในการเข้าถึงตัวเหยื่อโดยที่เหยื่อไม่มีโอกาสรับรู้ว่ามีผู้กระทำผิดเป็นใครโดยส่วนใหญ่แล้วมักจะเป็นการกระทำผิดในลักษณะของการหลอกให้โอนเงินเข้าบัญชีธนาคารแล้วปิดบัญชีหลบหนีไป ลักษณะความผิดดังกล่าวส่วนใหญ่เป็นที่น่าสังเกตุว่าระบบงานยุติธรรมยังไม่มีระบบในการระวังป้องกันภัยและการติดตามดำเนินคดีที่เพียงพอ แม้จะมีการแจ้งความกับเจ้าหน้าที่ให้ทำการสืบสวนจับกุมก็มักจะติดตามตรวจสอบและอายัดบัญชีธนาคารไม่ทันมีการ ยักย้ายถ่ายเทเงินออกจากบัญชีและหลบหนีไปก่อนที่จะติดตามจับกุมตัวได้ และในประเทศไทยก็ยังมีระบบการคุ้มครองผู้บริโภคและควบคุมการเปิดบัญชีธนาคารที่เพียงพอทำให้คนร้ายสามารถก่อเหตุได้ง่ายและไม่เกรงกลัวต่อกฎหมายทำให้การกระทำผิดความผิดเหล่านี้ นอกจากจะสืบสวนติดตามไม่ได้ผลยังเป็นภาระของหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมอีกด้วย ดังนั้นในด้านของนโยบายกระบวนการยุติธรรมควรจะต้องให้ความสำคัญกับการวางระบบงานยุติธรรมและมาตรการด้านกระบวนการยุติธรรมเพื่อรองรับการต่อต้านการกระทำผิดดังกล่าว เช่น การพัฒนาระบบการตรวจสอบติดตามอายัดบัญชีหรือการจัดทำฐานข้อมูลเฝ้าระวังบุคคลที่เปิดบัญชีที่มีลักษณะสุ่มเสี่ยงต่อการกระทำผิดเพื่อป้องกันการเปิดบัญชีธนาคารแทนกันหรือโยกย้ายบัญชีธนาคารไปหลายธนาคาร การพัฒนาระบบงานคุ้มครองผู้บริโภคเพื่อป้องกันปัญหาความผิดอันเกิดจากหลอกลวงซื้อขายสินค้า เป็นต้น

ประเด็นที่ 3: ความเสียหายของอาชญากรรม

ในการเก็บข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนในครั้งนี้ได้ข้อมูลที่เพียงพอสำหรับการวิเคราะห์ความเสียหายที่เกิดขึ้นจากอาชญากรรม เป็นที่น่าสนใจว่าจากการประมาณการความเสียหายโดยใช้ต้นแบบคำนวณทางเศรษฐศาสตร์สำหรับประมาณการความเสียหายของอาชญากรรมในภาพรวมทั่วประเทศพบว่ามูลค่าความเสียหายที่เกิดจากอาชญากรรมพบว่าเฉพาะอาชญากรรมที่สำรวจในครั้งนี้มีมูลค่าความสูญเสียต่อทรัพย์สินรวมทั้งสิ้นประมาณ 276,107,954,501.79 บาท และค่ารักษาพยาบาลรวมทั้งสิ้นประมาณ 12,572,681,665.28 ซึ่งแสดงให้เห็นมูลค่าความเสียหายจากอาชญากรรมในอัตราที่สูงมาก ซึ่งตัวเลขดังกล่าวควรที่ผู้กำหนดนโยบายด้านกระบวนการยุติธรรมควรนำมาพิจารณาโดยหากมีการเพิ่มการลงทุนภาครัฐในมากกว่านี้ก็อาจเป็นความคุ้มค่าหากสามารถลดผลกระทบและความเสียหายที่เกิดขึ้นกับประชาชนได้

ในการศึกษาครั้งนี้ยังได้ทำการประมาณการรายได้จากก่ออาชญากรรมของคนร้ายพบว่าประมาณการดังกล่าวพบว่าเม็ดเงินหมุนเวียนจากการก่ออาชญากรรมเฉพาะกลุ่มที่เก็บข้อมูลได้โดยประมาณมีปริมาณมากถึง 4.67 หมื่นล้านบาท ซึ่งมากกว่าขนาดของเศรษฐกิจของธุรกิจถูกกฎหมายในหลายภาคธุรกิจ และยังพบว่าในการศึกษาครั้งนี้ยังพบลักษณะอาชญากรรมในหลายรูปแบบซึ่งมีลักษณะเป็นการก่อเหตุโดยอาชญากรอาชีพซึ่งอาชญากรรมอาชีพเหล่านี้มักจะก่อให้เกิด

ความเสียหายในมูลค่ามากต่อประชาชนซึ่งหากมีการต่อต้านอาชญากรรมอาชีวะเหล่านี้ได้ก็จะช่วยลดผลกระทบต่ออาชญากรรมได้ในอัตราสูง ในการกำหนดนโยบายป้องกันปราบปรามอาชญากรรมก็ควรมีนโยบายและมาตรการที่ชัดเจนในการต่อต้านอาชญากรรมอาชีวะเหล่านี้ไม่ว่าจะเป็น กลุ่มปล้นชิงทรัพย์ ลักทรัพย์รถยนต์จักรยานยนต์ ล้วงกระเป๋า วิ่งราวทรัพย์ ลักทรัพย์ผลผลิตทางการเกษตรในบางกรณี และกลุ่มอาชญากรรมหลอกลวงฉ้อโกงทรัพย์ในรูปแบบต่างๆ รวมถึงกรณีเรียกรับสินบนโดยมีทั้งเป็นการก่อเหตุโดยเจ้าหน้าที่ของรัฐและธุรกิจภาคเอกชนที่พบว่ามียุทธศาสตร์ความเสียหายในมูลค่าที่สูงมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกรณีของการถูก เรียกรับสินบนในภาคเอกชนถ้ามีการพบเหตุอาชญากรรมบ่อยครั้งขึ้นหรือพบว่ามีสถานการณ์ความรุนแรงจนเป็นที่กังวลใจของประชาชนทั่วไปในอนาคตก็อาจกำหนดเป็นความผิดตามกฎหมายขึ้นมาใหม่ตามแบบอย่างความผิดสากลที่มีการดำเนินคดีกับองค์กรธุรกิจทั้งฝ่ายผู้รับสินบนและผู้ให้สินบนด้วยก็เป็นไปได้

ประเด็นที่ 4: ความผิดอาชญากรรมตามมาตรฐานสากล

จากการที่การสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนปี พ.ศ.2563 ในครั้งนี้ได้มีการเพิ่มเติมลักษณะความผิดตามแบบสากลโดยอ้างอิงจากคู่มือการจำแนกอาชญากรรมตามรูปแบบสากลเพื่อการสถิติของสหประชาชาติ (ICCS: International Classification of Crime for Statistical Purposes) โดยมีการเพิ่มลักษณะอาชญากรรมตามมาตรฐานสากล เช่น กรณีปล่อยสารพิษในประการที่น้ำจะเกิดอันตรายต่อบุคคลและชุมชน การเรียกสินบนในทางธุรกิจ และได้รับอันตรายจากการปล่อยมลภาวะหรือทำลายทรัพยากรธรรมชาติ และอาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์

ผลการสำรวจพบว่าอาชญากรรมต่าง ๆ เหล่านี้ส่วนใหญ่แล้วอาจไม่ได้รับความสนใจจากเจ้าหน้าที่ด้านการป้องกันอาชญากรรมแต่กลับพบว่ามียุทธศาสตร์อาชญากรรมจากการสำรวจอาชญากรรมภาคประชาชนในทุกกลุ่มความผิด โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกลุ่มความผิดเกี่ยวกับอันตรายจากมลภาวะหรือการทำลายทรัพยากรธรรมชาตินั้นเป็นความผิดที่พบบ่อยโดยเป็นความผิดที่พบมากที่สุดในกลุ่มอาชญากรรมรูปแบบอื่นและยังเป็นความผิดที่มักจะส่งผลกระทบต่อประชาชนในวงกว้าง ดังนั้นในอนาคตควรให้ความสำคัญกับอาชญากรรมในรูปแบบใหม่เหล่านี้ให้มากขึ้น และควรพิจารณาถึงการกำหนดนโยบายและมาตรการที่ชัดเจนในการป้องกันปราบปรามอาชญากรรมดังกล่าว ทั้งนี้การสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนเป็นเพียงความพยายามขั้นต้นที่จะสะท้อนให้เห็นถึงสถานการณ์อาชญากรรมบางประเภทที่มักจะถูกละเลยซึ่งหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมควรจะทำให้ความสำคัญรวมถึงให้ความสำคัญกับการพัฒนาระบบสถิติข้อมูลเพื่อสะท้อนลักษณะของอาชญากรรมให้เห็นภาพชัดเจนมากขึ้น

5.3 ข้อจำกัดของการเก็บข้อมูลและข้อเสนอแนะสำหรับการเก็บข้อมูลในอนาคต

การสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนในปี พ.ศ.2563 ได้ออกแบบให้มีการเปรียบเทียบรูปแบบและวิธีการจัดเก็บข้อมูลแบบดั้งเดิมกับรูปแบบการจัดเก็บข้อมูลที่พัฒนาขึ้นใหม่ รวมถึงในระหว่างการเก็บข้อมูลได้มีสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคโควิด-19 ทำให้ต้องมีการเปลี่ยนรูปแบบการเก็บข้อมูลเป็นการเก็บข้อมูลทางโทรศัพท์ซึ่งควรมีการนำเสนอถึงประเด็นการเก็บข้อมูลในรูปแบบต่างๆ เพื่อทราบถึงข้อจำกัดของการเก็บข้อมูลสำหรับพัฒนาการเก็บข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนในอนาคต ในการรายงานผลนำเสนอถึงข้อจำกัดของการเก็บข้อมูลและปัญหาที่พบในการเก็บข้อมูลเพื่อนำไปจัดทำข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์สำหรับการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมในอนาคต

ประเด็นที่ 1: การพัฒนารูปแบบและวิธีการจัดเก็บข้อมูล

เดิมการจัดเก็บข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนประกอบด้วยแบบสอบถามสองชุดคือแบบสอบถามชุดแรกเป็นแบบสอบถาม สอญ.1 เพื่อประเมินการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม และหากพบว่าผู้ประสบเหตุอาชญากรรมจะมีการสอบถามแบบสอบถามชุดที่สองเป็น สอญ.2 เพื่อทราบรายละเอียดของอาชญากรรม จากการเก็บข้อมูลในปี พ.ศ.2559 และ พ.ศ.2561 ที่ผ่านมาพบการสอบถามตามแบบ สอญ.2 นั้นจะมีเนื้อหามากและพอเริ่มจะมีการเก็บแบบสอบถามชุดหลังโดยหลังโดยละเอียดกลับมีการบ่นเบี่ยงและไม่ได้รับความร่วมมือ ทำให้ต้องยกเลิกแบบสอบถามที่เก็บมาแล้วในกรณีที่ผู้ตอบแบบสอบถามยกเลิกการให้ข้อมูลกลางคันจำนวนมาก ในการเก็บข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนปี พ.ศ.2563 จึงได้พัฒนารูปแบบการจัดเก็บข้อมูลอาชญากรรมมาเป็นแบบ สอญ.1 เพียงอย่างเดียวแต่ให้มีการเก็บข้อมูลในรายละเอียดสำคัญที่ต้องการทราบสำหรับทางนโยบายโดยไม่จำเป็นต้องเก็บ สอญ.2 ควบคู่ไปด้วยให้การเก็บข้อมูลมีความกระชับและสามารถเข้าถึงกลุ่มตัวอย่างได้มากขึ้น

การเก็บข้อมูล สอญ.1 ในรูปแบบใหม่ในครั้งนี้ได้แสดงให้เห็นถึงการเก็บข้อมูลกระจายได้กว้างขวางมากขึ้นโดยสามารถลงเก็บข้อมูลในหน่วยพื้นที่ 30 กองบังคับการ/จังหวัด เท่าเดิม แต่สามารถได้ข้อมูลอาชญากรรมครอบคลุมกลุ่มตัวอย่างมากขึ้นถึง 3,538 ตัวอย่าง เข้าถึงข้อมูลประชาชนสมาชิกในครัวเรือนได้ 11,834 คน พบข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม 1,278 ครั้ง ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบกับกรเก็บข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนปี พ.ศ.2561 ที่สามารถเข้าถึงข้อมูลประชาชนได้เพียง 4,549 คน พบข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมเพียง 244 ครั้ง

ความสามารถในการเข้าถึงจำนวนอาชญากรรมที่มากขึ้นได้ส่งผลให้สามารถวิเคราะห์ข้อมูลในเชิงลึกที่เป็นประโยชน์ได้มากขึ้น อาทิเช่น สามารถวิเคราะห์ข้อมูลอาชญากรรมในเชิงพื้นที่และสามารถนำไปวิเคราะห์แยกประเมินความเสียหายที่เกิดขึ้นจากอาชญากรรมเป็นรายอาชญากรรมได้

ซึ่งไม่เคยทำได้มาก่อนในการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนในครั้งก่อนหน้า การจัดเก็บข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนโดย สอญ.1 ตามแนวทางดังกล่าวจึงถือว่าเป็นวิธีการจัดเก็บข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนที่มีประสิทธิภาพและได้ข้อมูลสำหรับการวิเคราะห์ที่ดีกว่าวิธีการเก็บข้อมูลแบบดั้งเดิมมากภายใต้ข้อจำกัดของงบประมาณในการเก็บรวบรวมข้อมูล

ทั้งนี้การเก็บข้อมูล สอญ.1 ในลักษณะดังกล่าวจะมีประสิทธิภาพและความแม่นยำเฉพาะในประเด็นคำถามที่ผู้แทนครัวเรือนสามารถให้คำตอบแทนสมาชิกในครัวเรือนได้ เช่น ลักษณะของอาชญากรรม ความสัมพันธ์กับเหยื่อหรือผู้เสียหาย ความเสียหาย การแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ ข้อจำกัดของการเก็บข้อมูลในลักษณะนี้คือจะได้ประเด็นรายละเอียดข้อมูลน้อยกว่าการเก็บข้อมูลตามแบบ สอญ.2 ซึ่งมีรายละเอียดต่างๆ มากกว่าไม่ว่าจะเป็นรายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับลักษณะของผู้ก่อเหตุ อาวุธที่ใช้ สาเหตุ สถานที่เกิดเหตุ ช่วงเวลาเกิดเหตุ กิจกรรมที่ทำอยู่ระหว่างเกิดเหตุ รายละเอียดทรัพย์สินที่เสียหาย รายละเอียดการดำเนินคดี ซึ่งเป็นข้อมูลที่ไม่สามารถจัดเก็บได้จาก สอญ.1 อย่างไรก็ตามหากมีความต้องการใช้ข้อมูลในส่วนใดที่เป็นประเด็นสำคัญในเชิงการศึกษาวิเคราะห์อาชญากรรมหรือเป็นข้อมูลอ้างอิงในเชิงนโยบายก็สามารถเพิ่มเติมในการจัดเก็บข้อมูลตามแบบ สอญ.1 ขึ้นมาใหม่เป็นการเฉพาะได้ แต่มีข้อควรพิจารณาว่าการจัดเก็บข้อมูลตามแบบ สอญ.1 มีข้อจำกัดในการจัดเก็บข้อมูลได้ในบางประเด็นเท่านั้นและต้องจัดเก็บข้อมูลไม่ให้มากประเด็นจนเกินไปซึ่งควรจะต้องมีความชัดเจนว่าในการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนในแต่ละครั้งมีจุดเน้นและประเด็นข้อมูลสำคัญในเรื่องใดบ้าง

ประเด็นที่ 2: รูปแบบและวิธีการจัดเก็บข้อมูล สอญ.2

การออกแบบการสำรวจอาชญากรรมภาคประชาชนปี พ.ศ.2563 ได้ออกแบบให้มีการเก็บข้อมูลสำรวจโอกาสในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมตามแบบ สอญ.1 แยกออกจากการเก็บข้อมูลเหยื่อและรายละเอียดสภาพอาชญากรรมตามแบบ สอญ.2 เพื่อให้การเก็บข้อมูลกระชับและสามารถเก็บข้อมูลได้ครอบคลุมขนาดกลุ่มตัวอย่างและมีโอกาสพบเจอเหยื่ออาชญากรรมที่มากขึ้น นอกจากนี้จากปัญหาที่พบในการเก็บข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนในครั้งก่อนหน้าที่พบว่าโอกาสความเป็นไปได้ในการพบเหยื่ออาชญากรรมจากการสำรวจมีค่อนข้างต่ำทำให้อาชญากรรมบางประเภทได้จำนวนกลุ่มตัวอย่างการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมเพียงเล็กน้อยไม่สามารถนำไปวิเคราะห์สถานการณ์อาชญากรรมโดยละเอียดแยกกลุ่มความผิดได้ ในการจัดเก็บ สอญ.2 จึงได้ออกแบบให้มีการจัดเก็บแยกออกมาต่างหากเป็นรายกลุ่มความผิดโดยให้เป็นการจัดเก็บแบบเข้าถึงตัวเหยื่ออาชญากรรมโดยตรงแทนการสุ่มตัวอย่างจนกว่าจะพบเจอเพื่ออาชญากรรมด้วยวิธีการประสานหาแหล่งข้อมูลที่ทราบว่ายื่ออาชญากรรมอยู่ที่ใดอันได้แก่เจ้าหน้าที่ตำรวจ ยุติธรรมชุมชน ผู้นำชุมชน และคำแนะนำจากประชาชนในพื้นที่

การจัดเก็บข้อมูลในครั้งนี้ได้ทดลองจัดเก็บข้อมูลในกลุ่มฉ้อโกงหลอกลวงตามแบบ สอญ.2-4 โดยมีการเปรียบเทียบกับวิธีการแบบดั้งเดิมพร้อมกับการเก็บ สอญ.1 โดยวิธีสุ่มตัวอย่างจนกว่าจะพบเหยื่อแต่จำกัดเฉพาะการสอบถามผู้แทนครัวเรือนที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมโดยตรงเท่านั้น เปรียบเทียบกับการจัดเก็บ สอญ.2 โดยเข้าถึงเหยื่อโดยตรงตามวิธีการเก็บข้อมูลอาชญากรรมในรูปแบบใหม่

การเปรียบเทียบการเก็บข้อมูล สอญ.2-4 โดยวิธีการเก็บพร้อม สอญ.1 พบว่าการที่ผู้ตกเป็นเหยื่อโดยตรงเป็นผู้ให้ข้อมูลนั้นมีข้อดีตรงที่จะได้ข้อมูลในประเด็นต่างๆ ครบถ้วนมากกว่าเนื่องจากข้อมูลตามแบบ สอญ.2 ในหลายประเด็นนั้นควรจะต้องเป็นเหยื่อโดยตรงถึงจะให้ข้อมูลได้ เช่น กิจกรรมที่ทำอยู่ขณะเกิดเหตุ การระวังป้องกันภัยของเหยื่อ และความต้องการบริการเพิ่มเติมจากกระบวนการยุติธรรม อย่างไรก็ตามการเก็บข้อมูล สอญ.2 โดยวิธีการเก็บร่วมกับ สอญ.1 นั้นก็จะมีข้อจำกัดที่สำคัญที่จะไม่สามารถเข้าถึงเหยื่ออาชญากรรมในจำนวนที่มากพอมีเพียงความผิดเกี่ยวกับทรัพย์และฉ้อโกงหลอกลวงเท่านั้นที่น่าจะสามารถเข้าถึงเหยื่ออาชญากรรมได้ในจำนวนที่มากพอภายใต้ข้อจำกัดด้าน จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่สามารถเข้าถึงได้ภายใต้งบประมาณดำเนินที่จำกัด การจัดเก็บข้อมูล สอญ.2 โดยวิธีการเก็บข้อมูลพร้อม สอญ.1 นั้นก็อาจสามารถทำได้และจะได้ข้อมูลในเชิงรายละเอียดที่ดีกว่า แต่เฉพาะในบางกลุ่มความผิดที่มีโอกาสพบเจอกลุ่มตัวอย่างค่อนข้างสูง

การจัดเก็บข้อมูล สอญ.2-4 โดยวิธีเข้าถึงเหยื่อโดยตรงนั้นในสถานการณ์จริงมักจะพบเหตุที่มักจะค่อนข้างรุนแรงหรือเกิดความเสียหายจำนวนมากโดยส่วนใหญ่แล้วมักจะจะได้ข้อมูลจากสถานีตำรวจซึ่งเป็นเหตุที่มีการรับแจ้งอาชญากรรม ในทางปฏิบัติการเข้าหาผู้นำชุมชนหรือยุติธรรมชุมชนมักจะไม่ได้ข้อมูลอาชญากรรมเนื่องจากไม่ได้เป็นหน่วยงานที่ดำเนินการกับอาชญากรรมโดยตรง อย่างเช่นตำรวจ ประกอบกับในบางครั้งเจ้าหน้าที่ไม่อนุญาตให้ติดต่อผู้เสียหายโดยตรงเนื่องจากจะเป็นการรบกวนและมีข้อกังวลใจเกี่ยวกับความเป็นส่วนตัวของผู้เสียหาย

ข้อมูลที่ได้จากการเก็บข้อมูล สอญ.2 ในสองแบบจึงมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ การจัดเก็บข้อมูลอาชญากรรมตามแบบ สอญ.2-4 โดยวิธีการเก็บร่วมกับ สอญ.1 จะมีความครบถ้วนมากกว่าแต่ในส่วนของการจัดเก็บข้อมูลอาชญากรรม สอญ.2-4 โดยเข้าหาเหยื่อโดยตรงจะปรากฏพฤติกรรมและลักษณะสถานที่เกิดเหตุที่มีความหลากหลายมากกว่า อันจะเนื่องมาจากการเก็บข้อมูลพร้อม สอญ.1 จะพบแต่ผู้ที่อยู่บ้านในขณะที่ลงเก็บข้อมูลเท่านั้น นอกจากนี้ในการเก็บข้อมูลจากเจ้าหน้าที่ตำรวจจะได้ข้อมูลเกี่ยวกับผลการดำเนินคดีดีกว่าเพราะตัวผู้เสียหายเองอาจจะไม่ทราบผลการดำเนินคดีของตนเองก็ได้

จากการวิเคราะห์ผลการเก็บข้อมูลตามแบบ สอญ.2 จะพบว่าการเก็บข้อมูลในสองรูปแบบต่างมีข้อดีและข้อจำกัดแตกต่างกันซึ่งน่าจะขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ของการใช้ประโยชน์ข้อมูลหากเป็น

การเน้นที่จะได้ข้อมูลในมุมมองของเหยื่อหรือข้อมูลที่เฉพาะตัวเหยื่อเท่านั้นจะสามารถตอบได้ก็ควรเก็บข้อมูลร่วมกับ สอญ.1 โดยให้เหยื่อเป็นผู้ตอบโดยตรงเท่านั้น แต่หากต้องการข้อมูลลักษณะของอาชญากรรม ความเสียหาย และผลการดำเนินคดีเท่านั้นก็อาจใช้วิธีการเก็บข้อมูลจากแหล่งข้อมูลอาชญากรรมแทนโดยไม่จำเป็นต้องลงพื้นที่เก็บข้อมูลก็ได้ ในการจัดเก็บข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนในครั้งต่อไปควรมีการพัฒนาแบบสอบถามในลักษณะแยกขึ้นมาใหม่โดยแยกเก็บประเด็นมุมมองของเหยื่อกับพฤติการณ์อาชญากรรมออกจากกัน หากเป็นประเด็นมุมมองของเหยื่อก็สามารถจัดเก็บร่วมกับ สอญ.1 ได้ แต่หากเป็นลักษณะพฤติกรรมการอาชญากรรมและการดำเนินคดีก็สามารถจัดเก็บโดยเข้าถึงแหล่งข้อมูลอาชญากรรมโดยใช้วิธีประสานไปยังแหล่งข้อมูลอาชญากรรมโดยตรงโดยไม่จำเป็นต้องลงพื้นที่สำรวจข้อมูลก็ได้ซึ่งจะช่วยประหยัดงบประมาณได้มากกว่า

ประเด็นที่ 3: การสำรวจข้อมูลอาชญากรรมทางโทรศัพท์

การจัดเก็บข้อมูลในครั้งนี้ได้มีบางส่วนเป็นการเก็บข้อมูลโดยใช้วิธีการสัมภาษณ์ทางโทรศัพท์ ซึ่งการเก็บข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนในปี พ.ศ.2559 และ พ.ศ.2561 ก็ได้เคยทดลองมีการเก็บข้อมูลโดยการสัมภาษณ์ทางโทรศัพท์ก่อนหน้าแต่มักจะประสบปัญหาอัตราการตอบแบบสอบถามต่ำ และการยกเลิกการให้สัมภาษณ์กลางคันสูง เนื่องจากในการจัดเก็บข้อมูลมีรายละเอียดในประเด็นที่สอบถามจำนวนมากและประเด็นการสอบถามเกี่ยวกับอาชญากรรมซึ่งเป็นประเด็นอ่อนไหวซึ่งยากที่ผู้ตอบแบบสอบถามจะเป็นผู้ให้ข้อมูลหากไม่ไว้วางใจผู้เก็บข้อมูล ในการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนปี พ.ศ.2563 จึงได้ออกแบบการเก็บข้อมูลโดยการสัมภาษณ์ทางโทรศัพท์โดยใช้วิธีการประสานขอหมายเลขโทรศัพท์ผ่านทางผู้นำชุมชนผ่านหน่วยงานยุติธรรมจังหวัดก่อนเพื่อให้เกิดความไว้วางใจในการให้ข้อมูล การประสานการเก็บข้อมูลผ่านทางหน่วยงานยุติธรรมจังหวัดก่อนนั้นได้ช่วยให้การเก็บข้อมูลทางโทรศัพท์สามารถดำเนินการได้สำเร็จตามแผนและอาจสามารถพัฒนาเป็นวิธีการจัดเก็บข้อมูลในอนาคตซึ่งใช้ต้นทุนต่ำกว่าการลงพื้นที่เก็บข้อมูลแบบเผชิญหน้า (Face-to Face)

การจัดเก็บข้อมูลผ่านการประสานผู้นำชุมชนโดยหน่วยงานยุติธรรมจังหวัดนั้นสามารถดำเนินการได้โดยสามารถเข้าถึงข้อมูลและได้รับความไว้วางใจจากผู้ให้ข้อมูลเป็นส่วนใหญ่แม้ว่าจะมีการยกเลิกการให้ข้อมูลกลางคันหรือมีประชาชนในบางพื้นที่ที่มีความกังวลเกี่ยวกับการให้ข้อมูลทางโทรศัพท์กับบุคคลภายนอกแต่การเก็บข้อมูลก็เป็นไปโดยสมัครใจและสามารถบริหารจัดการในการเก็บข้อมูลในพื้นที่อื่นทดแทนได้ อย่างไรก็ตามการเก็บข้อมูลทางโทรศัพท์จะสามารถเข้าถึงเหยื่ออาชญากรรมได้ในจำนวนที่น้อยลงและมีข้อควรระวังว่าจะมีความหลากหลายในเชิงพื้นที่น้อยกว่าการลงพื้นที่เก็บข้อมูลซึ่งสามารถควบคุมลักษณะพื้นที่เก็บข้อมูลได้ทำให้การลงพื้นที่เก็บข้อมูลแบบเผชิญหน้า (Face-to Face) ยังมีความน่าเชื่อถือมากกว่าในแง่ของการสุ่มตัวอย่าง ทั้งนี้หากจะพัฒนาระบบการจัดเก็บข้อมูลทางโทรศัพท์ก็ควรมีการจัดทำฐานข้อมูลผู้ให้ข้อมูลและมีการกำหนดพื้นที่

เป้าหมายให้ชัดเจนให้การสุ่มตัวอย่างมีความน่าเชื่อถือมากขึ้นโดยอาจกำหนดตัวผู้ให้ข้อมูลเพื่อเก็บข้อมูลในระยะยาว

บรรณานุกรม

McCollister, K. E., French, M. T., & Fang, H. (2010). The cost of crime to society: New crime-specific estimates for policy and program evaluation. *Drug and alcohol dependence*, 108(1-2), 98-109.

ฉันทพร สุนทรธรรม และคณะ (2562). *โครงการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน (Crime Victimization Survey) ปี พ.ศ.2561*. รายงานวิจัย: สำนักงานกิจการยุติธรรม.

ฉันทพร สุนทรธรรม และคณะ (2563). *โครงการพัฒนากระบวนการมาตรฐานในการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน (Thai Crime Victimization Survey)*. รายงานวิจัย: สำนักงานกิจการยุติธรรม.

สมบูรณ์ สุขสำราญ และคณะ (2560). *โครงการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน (Crime Victimization Survey) ปี พ.ศ.2559*. รายงานวิจัย: สำนักงานกิจการยุติธรรม.

สำนักงานพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. (2561). *ข้อมูลรายได้เฉลี่ยต่อหัวรายจังหวัด ปี พ.ศ. 2561*. เข้าได้ถึงจาก https://www.nesdc.go.th/main.php?filename=gross_regional

ผนวก ก

เครื่องมือในการจัดเก็บแบบสำรวจ
ตามคู่มือ

รหัสพื้นที่.....
แบบสอบถามลำดับที่.....

สำนักงานกิจการยุติธรรม
แบบสำรวจข้อมูลอาชญากรรม 1 (สอญ. 1)

(Thai Crime Victimization Survey 1: TCVS 1) พ.ศ. 2563

การสำรวจข้อมูลสถิติเหยื่ออาชญากรรมในประเทศไทย (Thai Crime Victimization Survey : TCVS) มีวัตถุประสงค์เพื่อนำข้อมูลมาใช้กำหนดยุทธศาสตร์ นโยบาย และแนวทางการแก้ปัญหาาร่วมกันของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ข้อมูลในการศึกษาค้างนี้จะรายงานผลโดยภาพรวม ไม่ระบุผลเป็นรายบุคคลหรือบ่งบอกว่าผู้ตอบนั้นเป็นใคร และจะเก็บข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบเป็นความลับสูงสุดตามจรรยาบรรณของนักวิจัย โดยข้อมูล ส่วนบุคคลของท่าน (ชื่อ อายุ ที่อยู่) จะถูกเข้ารหัสด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์โดยคณะผู้วิจัยและจะไม่นำข้อมูลส่วนบุคคลของท่านไปเผยแพร่แก่บุคคลภายนอก ผู้มีสิทธิเข้าถึงข้อมูลที่เข้ารหัสไว้จะจำกัดการเข้าถึงเฉพาะสำนักงานกิจการยุติธรรม (สกธ.) และผู้มีสิทธิเข้าถึงข้อมูลตามที่ สกธ. กำหนด อย่างไรก็ตาม สำหรับข้อมูลที่เผยแพร่แก่สาธารณชนจะไม่มีการแสดงข้อมูลส่วนบุคคลเอาไว้ จะแสดงเพียงรหัสของแบบสอบถามเท่านั้น

คำชี้แจง:

- 1) ผู้ตอบคำถามชุดนี้ จะต้องเป็นหัวหน้าครัวเรือนหรือผู้แทนหัวหน้าครัวเรือนซึ่งมีอายุ 18 ปีขึ้นไป และอยู่อาศัยในบ้านที่ทำการสำรวจห้วง พ.ศ. 2563 มากกว่า 6 เดือนขึ้นไป
- 2) “สมาชิกครัวเรือน” ในที่นี้ หมายถึง บุคคลที่อาศัยอยู่ในบ้านหรือที่พักอาศัยแห่งเดียวกันที่มีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กัน ซึ่งสมาชิกในครัวเรือนที่สนใจศึกษาในที่นี้ ให้หมายถึงเฉพาะสมาชิกที่อยู่อาศัยในบ้าน แห่งนี้ห้วง พ.ศ. 2563 มากกว่า 6 เดือนขึ้นไป เท่านั้น
- 3) แบบสอบถามชุดนี้เป็นการเก็บข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน โดยเป็นการสุ่มสำรวจประชาชนเกี่ยวกับการประสบเหตุหรือการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมที่เกิดขึ้นในรอบปี พ.ศ. 2563 (1 มกราคม 2563 ถึง 31 ธันวาคม 2563)

คณะผู้วิจัยขอขอบคุณในความร่วมมือตอบแบบสอบถามมา ณ โอกาสนี้

ข้อมูลส่วนบุคคล

บ้านเลขที่.....

พิกัดบ้าน (NS) ..... พิกัดบ้าน (EW) .....

หมายเหตุ : ข้อมูลที่จัดเก็บจากการสำรวจครั้งนี้จะถูกเก็บไว้เป็นความลับ และถูกนำมาใช้วิเคราะห์ในภาพรวมเพื่อประโยชน์สำหรับการดำเนินงานของสำนักงานกิจการยุติธรรม กระทรวงยุติธรรมเท่านั้น

รหัสพื้นที่.....

แบบสอบถามลำดับที่.....

ส่วนที่ 1 ข้อมูลเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถาม การแฉงนับ และพื้นที่สุมตัวอย่าง

1. ข้อมูลบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม (ผู้แทนครัวเรือน)

เพศ	☐ 1. ชาย	☐ 2. หญิง	☐ 3. เพศทางเลือก
ระบุนอายุ	☐ ต่ำกว่า 15	☐ 15 - 18	☐ 19 - 25
	☐ 26 - 35	☐ 36 - 45	☐ 46 - 55
	☐ 56 - 65	☐ 66 - 75	☐ มากกว่า 75
รายได้	☐ ต่ำกว่า 15,000	☐ 15,001-25,000	☐ 25,001-35,000
	☐ 35,001-45,000	☐ 45,001-55,000	☐ 55,001-65,000
	☐ 65,001-75,000	☐ มากกว่า 75,000	
ระบุนอาชีพ	.....		
การศึกษาระดับสูงสุด			
	☐ 1. ต่ำกว่าปริญญาตรี	☐ 2. ปริญญาตรี	☐ 3.ปริญญาโท ☐ 4. สูงกว่าปริญญาโท
ท่านพบเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือเจ้าหน้าที่งานยุติธรรมบ่อยเพียงใด			
	☐ 1. สัปดาห์ละครั้ง	☐ 2. เดือนละครั้ง	☐ 3. ปีละครั้งหรือน้อยกว่านั้น ☐ 4. มากกว่า 1 ครั้ง/ปี

2. พื้นที่

กรุงเทพมหานคร

เขต.....

แขวง.....

เขตสถานีตำรวจ.....

จังหวัดอื่นๆ (ระบุ).....

อำเภอ.....

ตำบล.....

เขตสถานีตำรวจ.....

อบต./ท.ตำบล/ท.เมือง/ท.นคร.....

ส่วนที่ 2 ความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรม

3.1 ท่านมีความรู้สึกปลอดภัยมากน้อยเพียงใดในกรณีต่าง ๆ ต่อไปนี้

สถานการณ์	ความรู้สึกปลอดภัย				
	(5) มาก	(4) ค่อนข้าง มาก	(3) ปาน กลาง	(2) ค่อนข้าง น้อย	(1) น้อย
ภาพรวมของความปลอดภัยในละแวกที่พักอาศัย					
1. การเดินตามลำพังในละแวกที่พักอาศัยในตอนกลางวัน					
2. การเดินตามลำพังในละแวกที่พักอาศัยในตอนกลางคืน					
3. เมื่อต้องอยู่บ้านคนเดียวในเวลากลางวัน					
4. เมื่อต้องอยู่บ้านคนเดียวในเวลากลางคืน					

3.2 ท่านมีวิธีการป้องกันภัยอาชญากรรมในลักษณะต่อไปนี้มากน้อยเพียงใด

พฤติกรรมการป้องกันภัยอาชญากรรม	ระดับการป้องกัน			
	(3) เป็นประจำ	(2) บ่อย ครั้ง	(1) นานๆ ครั้ง	(0) ไม่เคย
1. ท่านหลีกเลี่ยงการอยู่คนเดียวในเวลากลางคืน				
2. ท่านหลีกเลี่ยงการออกจากที่พักอาศัยในเวลากลางคืน				
3. ท่านหลีกเลี่ยงการเข้าไปในพื้นที่ที่ไม่คุ้นเคย				
4. ท่านล็อคประตูบ้าน/ห้องพัก เมื่ออยู่คนเดียว				
5. ท่านมีการติดตั้งอุปกรณ์รักษาความปลอดภัย เช่น เหล็กดัด สัญญาณเตือนภัย กล้องวงจรปิด สำหรับบ้านหรือที่พักอาศัยของตนเอง				

พฤติกรรมกำรป้องกันภัยอาชญากรรม	ระดับกำรป้องกัน			
	(3) เป็น ประจำ	(2) บ่อย ครั้ง	(1) นานๆ ครั้ง	(0) ไม่เคย
6. ท่านมีการติดตั้งแอปพลิเคชันของหน่วยงานต่าง ๆ สำหรับการรับรู้ข้อมูลข่าวสาร และการแจ้งเตือนภัยอาชญากรรม เช่น แอปพลิเคชันของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ หรือแอปพลิเคชันในการแจ้งเหตุอาชญากรรมไปยังหน่วยงานต่าง ๆ				
7. ท่านไม่พกเงินสดหรือทรัพย์สินมีค่าจำนวนมากออกจากที่พักอาศัย				
8. ท่านไม่เก็บเงินสดหรือทรัพย์สินมีค่าจำนวนมากไว้ในที่พักอาศัย				
9. ท่านพกพาอุปกรณ์ป้องกันตนเอง เช่น มีดพก สเปรย์พริกไทย หรืออุปกรณ์ป้องกันตัวอื่น ๆ				
10. ท่านแต่งตัวมิดชิด รัดกุม ไม่เปิดเผยร่างกาย หรือรัดแน่นจนทำให้เห็นสัดส่วนของร่างกายเกินความจำเป็น				
11. ท่านให้คนที่ไว้ใจมาอยู่เฝ้าบ้านในเวลาที่ท่านต้องไปพักที่อื่นหลายวัน				
12. ท่านพูดคุยแลกเปลี่ยนข้อมูลกับคนในครอบครัว หรือชุมชนเพื่อเสนอแนวทางเฝ้าระวังอาชญากรรมในชุมชน				
13. ท่านให้ความช่วยเหลือหรือเข้าร่วมเป็นกลุ่มอาสาสมัครชุมชน ในการเฝ้าระวังภัยอาชญากรรม				

3.3 ในภาพรวมท่านมีความเชื่อมั่นต่อความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน อยู่ในระดับใด

5. เชื่อมั่นมาก   4. เชื่อมั่นค่อนข้างมาก   3. เชื่อมั่นปานกลาง
 2. เชื่อมั่นค่อนข้างน้อย   1. เชื่อมั่นน้อย   0. ไม่เชื่อมั่นเลย

3.4 ในภาพรวมท่านมีความหวาดกลัวต่อภัยอาชญากรรมอาชญากรรมในบริเวณที่พักอาศัยของท่าน

- ใช่   ไม่ใช่

หากหวาดกลัวภัย เพราะ .....

3.5 ในภาพรวมท่านให้ความไว้วางใจและเชื่อมั่นต่อความถูกต้อง เทียบตรง และความโปร่งใสของกระบวนการยุติธรรมของประเทศไทย

ใช่ ไม่ใช่

หากไม่เชื่อมั่นเพราะ .....

4. จำนวนสมาชิกในครัวเรือนที่อยู่อาศัยห่าง พ.ศ. 2563 มากกว่า 6 เดือนขึ้นไป รวมทั้งสิ้น ..... คน (นับรวมผู้ตอบและสมาชิกทุกคน (ทุกช่วงอายุ) ในรอบ 1 ปีที่ผ่านมา)

ลำดับที่สมาชิก ในครัวเรือน	เพศ	อายุ	การตกเป็นเหยื่อ อาชญากรรม (1 ม.ค. - 31 ธ.ค. 63)	หมายเหตุ (กรณีไม่ระบุ คำตอบ)
1 (ตัวผู้ตอบ)	( ) ชาย ( ) หญิง ( ) ทางเลือก		( ) เคย ( ) ไม่เคย	
2	( ) ชาย ( ) หญิง ( ) ทางเลือก		( ) เคย ( ) ไม่เคย	
3	( ) ชาย ( ) หญิง ( ) ทางเลือก		( ) เคย ( ) ไม่เคย	
4	( ) ชาย ( ) หญิง ( ) ทางเลือก		( ) เคย ( ) ไม่เคย	
5	( ) ชาย ( ) หญิง ( ) ทางเลือก		( ) เคย ( ) ไม่เคย	
6	( ) ชาย ( ) หญิง ( ) ทางเลือก		( ) เคย ( ) ไม่เคย	
7	( ) ชาย ( ) หญิง ( ) ทางเลือก		( ) เคย ( ) ไม่เคย	
8	( ) ชาย ( ) หญิง ( ) ทางเลือก		( ) เคย ( ) ไม่เคย	
9	( ) ชาย ( ) หญิง ( ) ทางเลือก		( ) เคย ( ) ไม่เคย	
10	( ) ชาย ( ) หญิง ( ) ทางเลือก		( ) เคย ( ) ไม่เคย	

หมายเหตุ : กรณีผู้ตอบแบบสอบถามไม่เคยตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ให้ข้ามไปตอบแบบสอบถาม ส่วนที่ 4 เรื่องความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรมด้วย (ผู้ตอบแบบสอบถามทุกกรณีต้องตอบส่วนที่ 4 เรื่องความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรม)

5. การตอบคำถามข้อนี้ กรณีผู้ตอบแบบสอบถามเป็น ผู้ให้ข้อมูลแทนผู้ประสบเหตุหรือผู้ตกเป็นเหยื่อ โปรดระบุความสัมพันธ์ ระหว่างผู้ตอบแบบสอบถามแทนผู้ตกเป็นเหยื่อ กับ เหยื่อ

ความสัมพันธ์	☐ 1. บิดา	☐ 2. มารดา	☐ 3. บุตร
	☐ 4. หลาน	☐ 5. พี่/น้อง	☐ 6. ลุง
	☐ 7. ป้า	☐ 8. น้า	☐ 9. อา
	☐ 10. ปู่/ตา	☐ 11. ย่า/ยาย	☐ 12. คู่สมรส
	☐ 13. บุพการีหรือผู้ปกครองในรูปแบบอื่น ๆ โปรดระบุ		

ส่วนที่ 2 ข้อมูลทางประชากรศาสตร์ (ผู้ตกเป็นเหยื่อ)

เพศ	☐ 1. ชาย	☐ 2. หญิง	☐ 3. เพศทางเลือก
ระบุอายุ	☐ ต่ำกว่า 15	☐ 15 - 18	☐ 19 - 25
	☐ 26 - 35	☐ 36 - 45	☐ 46 - 55
	☐ 56 - 65	☐ 66 - 75	☐ มากกว่า 75
ขณะเกิดเหตุได้รับการศึกษาระดับชั้นใด			
☐ 1. ไม่เคยเข้ารับการศึกษ	☐ 2. การศึกษานอกระบบ (กศน.)	☐ 3. ประถมศึกษา	☐ 4. มัธยมศึกษา
☐ 5. ปวช.	☐ 6. ปวส.	☐ 7. ปริญญาตรี	☐ 8. ปริญญาโท
☐ 9. สูงกว่าปริญญาโท			
☐ 10. การศึกษาในรูปแบบอื่น โปรดระบุ			
ระบุอาชีพ			
รายได้	☐ ต่ำกว่า 15,000	☐ 15,001-25,000	☐ 25,001-35,000
	☐ 35,001-45,000	☐ 45,001-55,000	☐ 55,001-65,000
	☐ 65,001-75,000	☐ มากกว่า 75,000	
ท่านพบเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือเจ้าหน้าที่งานยุติธรรมบ่อยเพียงใด			
☐ 1. สัปดาห์ละครั้ง	☐ 2. เดือนละครั้ง	☐ 3. ปีละครั้งหรือน้อยกว่านั้น	☐ 4. มากกว่า 1 ครั้ง/ปี

รหัสพื้นที่.....
แบบสอบถามลำดับที่.....
สมาชิกลำดับที่.....
เหตุลำดับที่.....

ผู้ประสบเหตุหรือตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม

1. จากเหตุที่เกิดขึ้น เป็นเหตุให้เกิดการเสียชีวิต หรือได้รับบาดเจ็บหรือไม่

- (1) เสียชีวิต   (2) บาดเจ็บสาหัส   (3) บาดเจ็บไม่สาหัส
- (4) อันตรายต่อจิตใจ   (5) ไม่บาดเจ็บ
- (6) ไม่ถูกทำอันตรายแก่ร่างกายหรือจิตใจแต่อย่างใด

หมายเหตุ : 1. บาดเจ็บสาหัส หมายถึง กระดูกหัก บาดเจ็บอวัยวะภายใน แขนงหัก เสียโฉม พิการ
ทุพพลภาพ หรือ รักษาตัวเกิน 20 วัน
2. อันตรายต่อจิตใจ หมายถึง ได้รับอันตรายต่อจิตใจจนต้องเข้ารับการรักษาทางจิต

2. ขณะเกิดเหตุผู้ประสบเหตุหรือเหยื่อจำหน้าผู้ก่อเหตุหรือรูปรพรรณสัณฐานของผู้ก่อเหตุได้หรือไม่

- (1) จำได้ ระบุ .....
- (2) จำไม่ได้

3. ความสัมพันธ์ระหว่างเหยื่อกับผู้ก่อเหตุ

- (1) บิดา/มารดา   (2) ผู้ปกครอง   (3) สามี   (4) ภรรยา   (5) คู่ชีวิตรูปแบบอื่น
- (6) ความสัมพันธ์อื่นๆ (ระบุ).....   (7) ไม่รู้จัก/ไม่เกี่ยวข้อง

หมายเหตุ : สามี/ภรรยา หมายรวมถึง คู่สมรสที่จดทะเบียนและไม่จดทะเบียนสมรส

4. มีความเสียหายต่อทรัพย์สินหรือไม่

- (1) มี   (2) ไม่มี

5. ลักษณะความผิด

5.1 ความผิดต่อชีวิตร่างกาย

- (1) ฆ่า/พยายามฆ่า   (2) ก่อการร้าย   (3) วางเพลิง
- (4) วางระเบิด   (5) อุบัติเหตุจราจร   (6) อุบัติเหตุอื่น ๆ
- (7) ชุมนุมต่อสู้   (8) ทะเลาะวิวาท   (9) ความรุนแรงในครอบครัว
- (10) ทำแท้งผิดกฎหมาย   (11) ช่มชู้คุกคามว่าจะทำอันตรายต่อชีวิตร่างกาย
- (12) ช่มชู้คุกคามให้ตกใจกลัว   (13) ลักพาตัว
- (14) หน่วงเหนี่ยวกักขัง   (15) เอาคนเป็นทาส
- (16) ความผิดต่อเสรีภาพ   (17) ปลอมปนอาหาร   (18) ปลอ่ยสารพิษ

5.2 ความผิดต่อทรัพย์สิน

- (1) ปล้น จี้ ชิงทรัพย์ในที่สาธารณะ   (2) ปล้น จี้ ชิงทรัพย์ในพื้นที่ส่วนบุคคล
- (3) ปล้นชิงสินค้า   (4) ปล้นชิงรถยนต์/รถจักรยานยนต์
- (5) ปล้นชิงโคกระบือหรือเครื่องมือเกษตร   (6) ชิงทรัพย์

- (7) ล้วงกระเป๋า
- (8) ลักทรัพย์สถานประกอบการ
- (9) ลักพาหนะ (รวมถึงทรัพย์สินในพาหนะ)
- (10) ลักโคกระบือหรือเครื่องมือการเกษตร
- (11) ลักทรัพย์สินในบ้าน/ที่พักอาศัย
- (12) ลักทรัพย์รูปแบบอื่น ๆ
- (13) ช่มชู้ว่าจะเปิดเผยความลับ เช่น แบล็คเมลล์ ภาพลับ/คลิปลับ เป็นต้น
- (14) กรรโชกทรัพย์(ขู่เชี้ยว่าจะทำอันตรายต่อชีวิต/ร่างกายทรัพย์สินเพื่อแลกกับการเอาทรัพย์)
- (15) ทำให้เสียทรัพย์ (เช่น ทำลายทรัพย์สิน ยานพาหนะ)
- (16) บุกรุกทรัพย์สิน เช่น บ้าน ที่ดิน

5.3 ความผิดทางเพศ

- (1) ช่มชู้โดยใช้กำลังบังคับ
- (2) ช่มชู้ขณะมีนเมา
- (3) ถูกรุมโทรม
- (4) ทารุณทางเพศ
- (5) กระทำอนาจาร (มีการแตะเนื้อต้องตัว)
- (6) พุดจาลวนลาม/ลอบแอบมอง
- (7) พุดจาลวนลาม/ลอบแอบมอง (ในสถานที่ทำงาน)
- (8) สะกดรอย/ลอบติดตาม

5.4 ความผิดฉ้อโกงการหลอกลวง

- (1) แอบอ้างใช้ข้อมูล/เอกสารส่วนตัว
- (2) ถูกหลอกลวงด้วยการใช้เงินปลอม
- (3) แשר์ลูกโซ่
- (4) หลอกลวงจัดหางานหรือให้ไปทำงานในประเทศหรือต่างประเทศ
- (5) หลอกลวงด้วยกลฉ้อฉลให้โอนเงินเข้าบัญชีธนาคารคนร้าย
- (6) หลอกลวงให้สูญเสียทรัพย์สินให้คนร้าย โดยมีการแสดงเอกสารเท็จให้หลงเชื่อ
- (7) หลอกขายสินค้าปลอม
- (8) หลอกประกาศขายสินค้าแต่ไม่จัดส่งสินค้าให้ หรือส่งให้แต่ไม่ตรงกับที่โฆษณา
- (9) หลอกลวงให้สูญเสียทรัพย์สินให้คนร้ายด้วยวิธีการอื่น ๆ

5.5 อาชญากรรมรูปแบบอื่น

- (1) ถูกเรียกสินบนโดยเจ้าหน้าที่ของรัฐ
- (2) ถูกเรียกรับสินบนโดยภาคธุรกิจ
- (3) ได้รับความเสียหายจากเจ้าหน้าที่รัฐที่ใช้อำนาจโดยมิชอบ
- (4) ตกเป็นเหยื่อในกระบวนการยุติธรรม เช่น ถูกคุกคามหรือไม่ได้รับความเป็นธรรมจากคดีอาญา (แพะรับบาป)
- (5) ถูกเลือกปฏิบัติโดยมิชอบอันเนื่องมาจาก เพศ ความพิการ ศาสนา และเชื้อชาติ เป็นต้น
- (6) ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์ เช่น ถูกเข้าถึงโดยมิชอบหรือถูกทำให้เสียหาย เผยแพร่ข้อมูลทางคอมพิวเตอร์โดยมิชอบ
- (7) ได้รับความอันตรายจากการปล่อยมลภาวะตามเขตที่พักอาศัย
- (8) ถูกล่วงละเมิดความเป็นส่วนตัว

- (9) ถูกดูหมิ่น หมิ่นประมาท หรือถูกเหยียดหยามเนื่องจากความแตกต่างในเรื่องเพศ เชื้อชาติ ศาสนา ความพิการ ชนกลุ่มน้อย
- (10) ถูกลักลอบเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์
- (11) ถูกลวงรู้รหัสเวิร์ดสำหรับระบบคอมพิวเตอร์ และนำไปเปิดเผย
- (12) ถูกล้วงข้อมูลในระบบคอมพิวเตอร์

5.6 ตกเป็นเหยื่อความผิดในลักษณะอื่นที่ท่านคิดว่าเป็นอาชญากรรม

- โปรดระบุ .....

ส่วนที่ 3 การติดต่อและบริการจากหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม

มีการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือไม่

- 1) แจ้งต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ
- 2) แจ้งต่อผู้แทนชุมชน เช่น ผู้ใหญ่บ้าน กำนัน ผู้นำชุมชน หรือบุคคลที่ตนนับถือ แต่ไม่ได้แจ้งต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ
- 3) แจ้งต่อเจ้าหน้าที่หรือหน่วยงานภาครัฐอื่น ที่ไม่ใช่หน่วยงานตำรวจ เช่น สำนักงานพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์, ยุติธรรมชุมชน, ยุติธรรมจังหวัดศูนย์ดำรงธรรม, ศูนย์ดำรงธรรม, ศูนย์บริการข้อมูลภาครัฐเพื่อประชาชน สายด่วน 1111 หรือศูนย์รับเรื่องราวร้องทุกข์อื่นๆ โปรดระบุ

.....

- 4) ไม่แจ้ง เนื่องจาก (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)
  - ไม่เกิดความเสียหาย
  - เห็นว่าเป็นเรื่องเล็กน้อยหรือความเสียหายที่เกิดขึ้นเล็กน้อย
  - เป็นเรื่องส่วนตัว ได้จัดการกับเหตุที่เกิดขึ้นด้วยตนเอง เช่น ตกลงกับผู้กระทำผิด
  - ได้แจ้งเหตุต่อผู้มีหน้าที่รับผิดชอบที่เกี่ยวข้องแล้ว เช่น ฝ่ายรักษาความปลอดภัย หัวหน้างาน
  - มีเจ้าหน้าที่หรือบุคคลอื่นมาให้การช่วยเหลือไกล่เกลี่ยสามารถตกลงกับผู้กระทำผิดได้
  - ถูกข่มขู่ จากผู้กระทำผิดหรือผู้เกี่ยวข้อง
  - กลัวว่าจะถูกแก้แค้น หรือถูกทำร้ายจากผู้กระทำผิดหรือผู้เกี่ยวข้อง
  - เป็นคนกันเอง/สนิทสนมคุ้นเคยกับผู้กระทำผิด
  - เป็นเหตุการณ์ที่น่าอับอาย กลัวว่าจะเสื่อมเสียชื่อเสียง
  - สงสาร/เห็นใจผู้กระทำผิด (เนื่องจากผู้กระทำผิดเป็นเด็ก/พิการ/ยากจน เป็นต้น)
  - ยุ่งยาก ไม่อยากเป็นคดีความ ไม่อยากขึ้นโรงขึ้นศาล
  - ไม่สะดวก ไม่มีเวลาแจ้งเหตุกับเจ้าหน้าที่
  - ขาดพยานหลักฐาน

- คิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่สามารถติดตามผู้กระทำผิดมาดำเนินคดีได้
- มีความรู้สึกไม่ดีกับเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือไม่ไว้วางใจเจ้าหน้าที่
- ไม่เชื่อมั่นในประสิทธิภาพการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่
- ผู้กระทำผิดเป็นเจ้าหน้าที่รัฐหรือผู้มีอิทธิพล (รวมถึงลูกหลาน/ญาติ/คนใกล้ชิด)
- อื่นๆ (ระบุ) .....

แบบสำรวจข้อมูลอาชญากรรม

(Thai Crime Victimization Survey) พ.ศ. 2563

ผนวก ข

รายงานการประชุมสัมมนาเผยแพร่ผลงานวิจัย เรื่อง การสำรวจข้อมูลสถิติ
อาชญากรรมประจำปี พ.ศ. 2563

รายงานการประชุมสัมมนาเผยแพร่ผลงานวิจัย
เรื่อง ‘การสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมประจำปี พ.ศ. 2563’
วันอังคารที่ 13 กรกฎาคม พ.ศ.2564

ผู้เข้าร่วมสัมมนา

ผู้ทรงคุณวุฒิ

- พ.ต.ท.ดร.ก่อเกียรติ วุฒิจำนงค์   สารวัตรกองกำกับการ 1 กองบังคับการปราบปราม ผู้เชี่ยวชาญ
ด้านมาตรฐานสถิติข้อมูลและอาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์
- พ.ต.อ.ดร.วัชรวิชัย นิธิวรรัชย์   กำกับการกลุ่มงานวิเคราะห์และกำหนดยุทธศาสตร์
กองยุทธศาสตร์ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ ผู้เชี่ยวชาญด้าน
แผนงานและยุทธศาสตร์ตำรวจ
- ผศ.ดร.วิเชียร ปรีชาธรรมวงศ์   อาจารย์สาขาการบริหารงานยุติธรรมและความปลอดภัย
คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ผู้เชี่ยวชาญด้านการ
บริหารงานยุติธรรม
- ผศ.ดร.ศศิภัทรา ศิริวาโท   อาจารย์ประจำสถาบันการทูตและการต่างประเทศ
นักวิจัยเก็บข้อมูล อาชญากรรมภาคประชาชนปี พ.ศ.2559
- ผศ.ดร.ปรีชญาณ์ นักพ่อน   อาจารย์ภาควิชารัฐศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนคริน
ทรวิโรฒ ผู้เชี่ยวชาญด้านนโยบายสาธารณะและการบริหารงาน
ยุติธรรม

ผู้เข้าร่วมการสัมมนา

- วรัญญา สุขวงศ์   ผู้อำนวยการกลุ่มระเบียบวิธีสถิติ สำนักงานสถิติแห่งชาติ
- บุศรา แสงอรุณ   ผู้อำนวยการกลุ่มวิเคราะห์และพยากรณ์สถิติเชิงสังคม สำนักงาน
สถิติแห่งชาติ
- นางสาวสุตารักษ์ สุวรรณานนท์   หัวหน้าฝ่ายวิเคราะห์และพัฒนาข้อมูล สถาบันเพื่อการยุติธรรม
แห่งประเทศไทย
- วันวิสาข์ สมแก้ว   นักจัดการงานทั่วไปปฏิบัติการ ปปท.เขต 6

ประไพพรรณ รัตนะ	นักวิชาการยุติธรรมชำนาญการพิเศษ สนง.ป.ป.ท.เขต 9
นายอัศวิน แสงเกียรติยุทธ	นักสืบสวนสอบสวนชำนาญการ สำนักงาน ป.ป.ท.
พ.ต.ท.สรรพวัฒน์ สุขศิริ	นักสืบสวนสอบสวนชำนาญการ สำนักงาน ป.ป.ท.
นางสาวนฐกร เจริญรักษ์	นักสืบสวนสอบสวนปฏิบัติการ สำนักงาน ป.ป.ท. กองข่าวกรองทางการเงิน
พันตำรวจโท. นัฏฐ์ โกโถงพงษ์	สว.ฝสต.1,กต.4จต. จเรตำรวจ
ภูริตพัชร นันทสิทธิ์อังกร	สารวัตรกลุ่มงานวิจัยและประเมินผล 3 กองวิจัย สำนักงานตำรวจแห่งชาติ
อัศวินุต แสงทองดี	ที่ปรึกษา สมาคมความมั่นคงปลอดภัยระบบสารสนเทศ
พ.ต.อ.กฤษณ์รัฐ วงษ์กล้าหาญ	ผกก.สภ.บางบ่อ จว.สมุทรปราการ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ
ดร.นันทพัช ไซยอัครพงศ์	อาจารย์ คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
นางสาวปณยา ท่าทราย	นิติกรปฏิบัติการ สำนักงานกิจการยุติธรรม
น.ส.ธัญราณินทร์ วีระณรงค์	นักวิชาการยุติธรรม สำนักงานกิจการยุติธรรม
ศุภกานดา สุขศรีวงษ์	นักวิชาการยุติธรรมชำนาญการ สำนักงานกิจการยุติธรรม
นายสรศักดิ์ ชัยอนันต์วรพล	นักสืบสวนสอบสวนปฏิบัติการ สำนักงาน ป.ป.ท. (กปท.5)
สรสิริ ชื่นจันทร์	นักวิชาการยุติธรรมปฏิบัติการ กระทรวงยุติธรรม
นางสาวบุศรา แสงอรุณ	นักวิชาการสถิติชำนาญการพิเศษ สำนักงานสถิติแห่งชาติ
นางสาวสุวรรณี หล้าคำ	พนักงานบริหารทั่วไป สำนักงานสถิติแห่งชาติ
นิธิกานต์ พิณเมืองงาม	นักวิชาการอิสระ
ชญานุตน์ สมตัว	นักศึกษา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
ปรียาพัชร อัครพันธุ์	นักศึกษา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
อิสริยาภรณ์ ทองรักษา	นักศึกษา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

น.ส.ปิ่นทาร์ย์ บุตรราช	นักศึกษา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
ธัญญา เทพวงศ์	นักศึกษา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
สิริโรจน์ นิธิธีรรัตน์	นักศึกษา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
นฤเบศร์ น้อยบุตดี	นักศึกษา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
สรณสิริ สุกิจปาณีนิจ	นักศึกษา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
มุกิตา อ่วมสอาด	นักศึกษา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

สรุปประเด็นการสัมมนา

1. ที่มาและวัตถุประสงค์ของการวิจัย

งานวิจัยนี้เป็นการสำรวจและการเก็บรวบรวมข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน เป็นการสำรวจประชาชนที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมที่เกิดขึ้นในประเทศ เพื่อนำข้อมูลมาใช้วิเคราะห์ในการวางแผนและกำหนดนโยบายการป้องกันการเกิดอาชญากรรมในประเทศ การเก็บข้อมูลในครั้งนี้ได้มีการเก็บข้อมูลอาชญากรรมที่ประชาชนได้มีการแจ้งความต่อเจ้าหน้าที่ และคดีที่เหยื่อไม่ได้แจ้งความต่อเจ้าหน้าที่ นอกจากนี้ ในการวิจัยครั้งนี้ได้มีการปรับปรุงวิธีการและรูปแบบของการจัดเก็บข้อมูล เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ครอบคลุมมากยิ่งขึ้น

2. การนำเสนอระเบียบวิธีวิจัย

2.1 การพัฒนากระบวนการและรูปแบบการจัดเก็บข้อมูล โดยจัดทำเป็นคู่มือกระบวนการสำรวจสถิติเหยื่ออาชญากรรม ซึ่งนำมาใช้ในการเก็บข้อมูลในงานวิจัยนี้

2.2 จากการศึกษาข้อมูลและการสำรวจในอดีต พบว่าข้อมูลที่ได้จากตำรวจไม่สอดคล้องกับอาชญากรรมที่เกิดขึ้นจริง ประกอบกับมีอาชญากรรมรูปแบบใหม่ที่เกิดขึ้น ทำให้มีการปรับปรุง สอญ.1 และ สอญ.2 ให้ใกล้เคียงกับมาตรฐานสากล

2.3 ในคู่มือเสนอให้มีการเก็บตัวอย่างข้อมูลมาตรฐาน สอญ.1 ให้เก็บข้อมูลผู้แทนครัวเรือน จำนวน 3,125 ตัวอย่าง เก็บได้จริง 3,538 ตัวอย่าง และทดลองเก็บข้อมูลอาชญากรรมอย่างละเอียดตามแบบ สอญ.2 ในกลุ่มความผิดฉ้อโกงหลอกลวง (สอญ.2-4) โดยการเก็บจากเหยื่อโดยตรงตามมาตรฐานให้เก็บ 587 ตัวอย่าง เก็บได้จริง 599 ตัวอย่าง

2.4 ใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบ Tree-stage Sampling โดยใช้ภาคสำรวจเป็นตัวตั้ง และกำหนดจังหวัดตัวอย่าง โดยแบ่งเป็น

- 1) ชั้นที่ 1 การสุ่มจังหวัด กำหนดโดยใช้ข้อมูล GDP Per Capita เพื่อพิจารณา ระบายรายได้ของประชากรในแต่ละจังหวัด และสุ่มตัวอย่างจังหวัดที่เป็นตัวแทนของจังหวัดที่มีรายได้สูง – ต่ำ และกำหนดให้ใน 1 ภาคมีตัวแทนจังหวัดที่มีระดับรายได้ที่หลากหลาย
- 2) ชั้นที่ 2 การสุ่มสถานีสำรวจ
- 3) ชั้นที่ 3 การสุ่มชุมชน ที่พักอาศัย และย่านการค้า

2.5 แบบสอบถามที่ใช้ในการสำรวจมี 2 ประเภท ได้แก่

- 1) สอบถาม.1 เป็นการสอบถามจากตัวแทนจากแต่ละครัวเรือน เพื่อให้ทราบถึงการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมระดับบุคคล/ครัวเรือน
- 2) สอบถาม. 2 เป็นการเก็บข้อมูลเฉพาะผู้ประสบเหตุ ซึ่งเป็นข้อมูลรายละเอียดของเหตุอาชญากรรมที่เกิดขึ้น

2.6 วิธีการเก็บข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ คือ การเก็บข้อมูลแบบตัวต่อตัว (Face-To-Face) จำนวน 20 จังหวัด และการสัมภาษณ์ผ่านทางโทรศัพท์ 10 จังหวัด เนื่องจากสถานการณ์การระบาดของเชื้อโควิด-19 เป็นข้อจำกัด ทำให้ต้องใช้วิธีการสัมภาษณ์ผ่านทางโทรศัพท์ ซึ่งได้มีการปรับปรุงวิธีการเก็บข้อมูล โดยการขอความร่วมมือจากผู้นำชุมชน และเจ้าหน้าที่สำรวจในพื้นที่ จัดทำรายชื่อผู้แนะนำข้อมูล โดยกำหนดให้มีการกระจายตัวอย่างออกเป็นวงกว้าง ไม่จำกัดแค่คนรู้จักของผู้แนะนำเท่านั้น

2.7 ในการสำรวจครั้งนี้ ได้มีการสำรวจข้อมูลเกี่ยวกับความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมเป็นส่วนเพิ่มเติม

3. การนำเสนอผลการสำรวจ

3.1 เก็บข้อมูลจากผู้แทนครัวเรือน และให้ข้อมูลของสมาชิกภายในครัวเรือน เนื่องจาก การดำเนินการเก็บข้อมูลจริง จะพบแต่ผู้ที่อยู่บ้านเป็นส่วนใหญ่ รวมการเก็บข้อมูลจากตัวแทน ครัวเรือน 3,538 คน ได้ข้อมูลทั้งสิ้น 11,384 ตัวอย่าง

3.2 การเก็บข้อมูลเกี่ยวกับอาชญากรรมเป็นการรวบรวมข้อมูลทั้งที่ก่อเหตุสำเร็จและไม่สำเร็จ และแสดงผลการสำรวจผู้ประสบเหตุอาชญากรรมเป็นจำนวนราย

3.3 จากการสำรวจพบว่า ผู้ที่ประสบเหตุส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง ช่วงอายุ 26- 35 ปี และ ช่วงอายุ 36 – 45 ปี

3.4 พฤติกรรมที่น่าสนใจที่พบจากการศึกษาครั้งนี้ ได้แก่

- 1) การขโมยของในร้านค้า
- 2) ความผิดทางเพศ
- 3) หลอกลวงฉ้อโกง ส่วนใหญ่เป็นการก่อเหตุผ่านช่องทางออนไลน์
- 4) ความผิดเกี่ยวกับการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่พนักงาน
- 5) การเลือกปฏิบัติที่ไม่เป็นธรรม
- 6) การได้รับอันตรายมลภาวะ และสิ่งแวดล้อม
- 7) พบเหตุความรุนแรงในครอบครัวในลักษณะของบุตรหลานทำอันตรายผู้ปกครอง

3.5 การกำหนดลักษณะของอาชญากรรมเพิ่มเติม เพื่อให้การสำรวจสอดคล้องกับหลักสากลมากขึ้น เช่น การรับสินบนในแวดวงธุรกิจ การปล่อยมลพิษที่เป็นอันตราย เป็นต้น

3.6 ผลการสำรวจการเกิดอาชญากรรมในแต่ละพื้นที่

- 1) พื้นที่กองบัญชาการตำรวจนครบาล ภาค 2 ปรากฏเหตุอาชญากรรมมากที่สุด ซึ่งประชาชนในพื้นที่มีความกังวลต่อเรื่องมลภาวะทางสิ่งแวดล้อมเป็นอย่างมาก
- 2) ชุมชนประมง พบการก่อเหตุอาชญากรรมมากที่สุด เป็นอาชญากรรมประเภทความผิดต่อชีวิตร่างกายและอันตรายจากมลภาวะ ในส่วนของชุมชนแออัด เป็นความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินและชีวิตร่างกาย
- 3) การเกิดอาชญากรรมในเขตเมืองและนอกเมืองใกล้เคียงกัน

3.7 การสำรวจมูลค่าความเสียหายจากเหตุอาชญากรรม โดยใช้วิธีทางเศรษฐศาสตร์ในการวิเคราะห์ (Unit Cost Analysis) พบว่าการทำร้ายร่างกายและทำลายทรัพย์สิน มีมูลค่าความเสียหายจำนวนมากที่สุด

3.8 การสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนนี้ สามารถส่งเสริมการบรรลุเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน โดยการนำเอาข้อมูลจาก Victims Survey มาประกอบกับข้อมูลสถิติจากทางภาครัฐ ได้แก่

- 1) เป้าหมายที่ 5 การลดความไม่เท่าเทียมทางเพศ และการพัฒนาบทบาทของสตรี การสำรวจข้อมูลพบกรณีสตรีที่ได้รับการทำร้ายร่างกายจากคนรัก พบ 1 ราย และพบกรณีเด็กถูกทำร้ายร่างกาย 1 ราย
- 2) เป้าหมายที่ 10 การลดความไม่เท่าเทียมในสังคม พบการก่ออาชญากรรมในลักษณะการเลือกปฏิบัติ ต่อผู้นับถือศาสนาอิสลาม
- 3) เป้าหมายที่ 16 สนับสนุนสังคมที่สงบสุข และครอบคลุมสำหรับการพัฒนาที่ยั่งยืน พบการก่อเหตุที่สอดคล้องกับตัวชี้วัดที่ 16.12 การเสียชีวิตเกี่ยวกับการทะเลาะวิวาท และตัวชี้วัด 16.5.1 สำรวจพบการติดสินบนเจ้าหน้าที่

สรุปความเห็นและข้อเสนอแนะจากผู้ทรงคุณวุฒิ

ข้อเสนอแนะจากผู้ทรงคุณวุฒิภาคตำรวจ

- 1) การสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมในครั้งนี้มีประเด็นที่เกี่ยวข้องกับภาคตำรวจ ในส่วนการดำเนินการตามแผนยุทธศาสตร์ รวมถึงตัวชี้วัด ได้แก่ ตัวชี้วัดตามแผนย่อยด้านความมั่นคง ตัวชี้วัดด้านความหวาดกลัวภัยของประชาชน ตัวชี้วัดด้านความเชื่อมั่นในการปฏิบัติราชการตำรวจ จากข้อมูลสถิติของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ พบว่า อัตราการแจ้งความต่อเจ้าหน้าที่ ซึ่งมีตัวเลขรายงานที่ต่ำ ดังเช่น การแจ้งความด้านลักทรัพย์
- 2) ข้อมูลความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมที่ได้ก็สอดคล้องกับข้อมูลงานวิจัยของสำนักงานตำรวจแห่งชาติในการประเมินตามตัวชี้วัด
- 3) สำหรับลักษณะอาชญากรรมความผิดลักทรัพย์และฉ้อโกงซึ่งมีผู้ตกเป็นเหยื่อจำนวนมาก ทางสำนักงานตำรวจจึงจำเป็นต้องมีการวางแผนป้องกันการเกิดอาชญากรรมให้รัดกุมยิ่งขึ้น และได้มีการพัฒนารูปแบบของการรับแจ้งความ เพื่อให้ประชาชนได้รับความสะดวกมากยิ่งขึ้น และสอดคล้องกับรูปแบบอาชญากรรมที่เกิดขึ้นในปัจจุบันที่มีการเปลี่ยนแปลง เช่น การหลอกลวงฉ้อโกงผ่านช่องทางออนไลน์ การประชาสัมพันธ์สร้างความเข้าใจกับประชาชนทำให้ประชาชนเข้ามาแจ้งความมากขึ้น เพื่อให้คดีเหล่านี้เข้าสู่กระบวนการยุติธรรม ทั้งนี้ ได้มีการพัฒนาการให้บริการรับแจ้งความ ทั้งผ่านทางออนไลน์ และการแจ้งความต่างท้องที่ เป็นต้น
- 4) การพัฒนาระบบการแจ้งความออนไลน์ เพื่อการจัดเก็บข้อมูลอาชญากรรมที่สอดคล้องกัน ระหว่างตำรวจและการสำรวจโดยผู้วิจัย
- 5) การจัดเก็บข้อมูลเกี่ยวกับอาชญากรรมในรูปแบบใหม่ที่มีพฤติกรรมที่หลากหลายมากขึ้น ของงานวิจัยนี้สามารถนำไปใช้ประกอบการวิเคราะห์และวางแผนนโยบายของภาคตำรวจได้

ข้อเสนอแนะจากผู้ทรงคุณวุฒิภาควิชาการ

- 1) การสุ่มตัวอย่างประชากรในการสำรวจข้อมูลโดยใช้เกณฑ์ทางรายได้การแบ่งกลุ่มตัวอย่าง ข้อเสนอในศึกษาครั้งต่อไปอาจเพิ่มการใช้เกณฑ์การสุ่มตัวอย่างจากสถิติอาชญากรรมที่เคยเกิดขึ้นในพื้นที่ เพื่อให้งานวิจัยมีการพัฒนารูปแบบการเก็บข้อมูลมากยิ่งขึ้น
- 2) การกำหนดนิยามความหมายของอาชญากรรมที่ประชาชนเข้าใจ ควรมีการระบุให้ชัดเจน เช่น การนิยามทางกฎหมาย และการนิยามทางสังคม
- 3) ลักษณะของอาชญากรรมที่เกิดขึ้นในสถานการณ์ของประเทศ ณ ขณะนี้มีการเปลี่ยนแปลง และมีรูปแบบอาชญากรรมใหม่ๆ เกิดขึ้น มีตัวอย่างว่าในช่วงสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคโควิด-19 มีความรุนแรงในครอบครัวเพิ่มสูงขึ้น
- 4) การนำเสนอข้อมูล ควรมีการอธิบายที่ชัดเจน เกี่ยวกับความผิดที่เป็นรายว่าหมายควมว่าอย่างไรให้เกิดความชัดเจนมากขึ้น
- 5) ออกแบบกระบวนการเก็บข้อมูลรูปแบบใหม่ให้เข้ากับสถานการณ์ที่เกิดขึ้น การใช้การเก็บข้อมูลผ่านการสัมภาษณ์ทางโทรศัพท์ มีความสะดวกและประหยัดกว่า ซึ่งการเก็บข้อมูลที่มีประสิทธิภาพจะต้องมีการปรับวิธีการให้เหมาะสม ดังเช่น ปรับปรุงแบบสอบถามให้สั้นลง การกำหนดรายชื่อกลุ่มตัวอย่าง จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ต้องเพิ่มมากขึ้น การติดต่อสื่อสารกับสำนักงานยุติธรรมจังหวัด เป็นต้น
- 6) การพัฒนาระบบแจ้งเตือนภัยไปยังสถานีตำรวจ ผู้นำชุมชน หรือสำนักงานยุติธรรมชุมชน เพื่อป้องกันภัยคุกคามจากอาชญากรรมในแต่ละพื้นที่

พ.ด.ท.ดร.ก่อเกียรติ วุฒิจำนงค์
 สारวทรกองกำกับการ 1 กองบังคับการปราบปราม
 ปริญาเอก อชญาวิทยา การบริหารงานยุติธรรม
 และสังคม
 มหาวิทยาลัยมหิดล
 ผู้เชี่ยวชาญด้านมาตรฐานสถิติข้อมูลและ
 อาชญากรรม
 ทางคอมพิวเตอร์

พ.ด.อ.ดร.วิชชวัญ นีธีรราชย์
 ผู้กำกับกองการกลุ่มงานวิเคราะห์และกำหนดยุทธศาสตร์
 กองยุทธศาสตร์ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ
 ปริญญาเอกรัฐประศาสนศาสตร์ สาขานโยบาย
 สาธารณะ และการจัดการภาครัฐ
 มหาวิทยาลัยมหิดล
 ผู้เชี่ยวชาญด้านแผนงานและยุทธศาสตร์ตำรวจ

ผ.ศ.ดร.วิเชียร ปรีชาธรรมวงศ์
 อาจารย์สาขาการบริหารงานยุติธรรมและความปลอดภัย
 คณะสังคมศาสตร์
 มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
 ผู้เชี่ยวชาญด้านการบริหารงานยุติธรรม

